

ELSŐ FEJEZET

Kalona

Kalona felemelte a kezét. Nem tétozott. Szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy mit kell tennie. Senkinek nem engedhette meg, hogy az útjába álljon, márpedig ez az emberfiú veszélyeztette a terveit. Nem akarta mindenáron megölni; de azt sem akarta, hogy életben maradjon. Egyszerű szükségszerűség volt. Meg kellett tennie. Nem érzett sem megbánást, sem bűntudatot. Akárcsak a bukása óta eltelt évszázadokban, Kalona most sem érzett túl sok mindent. Közömbösen megragadta a fiú nyakát, és egy gyors mozdulattal eltörte. A fiú azonnal meghalt.

- Nem!

A mérhetetlen fájdalom, amely ebbe az egyetlen szóba préselődött, megdermesztette Kalona szívét. Elengedte a fiú élettelen testét, és megpördült. Zoey erejét megfeszítve száguldott felé. Találkozott a tekintetük. Zoey szemében kétségbeesés és gyűlölet tükröződött. Katonáéban hitetlenkedés. Kereste a szavakat, melyekkel megmagyarázhatná neki, hogy miért tette, hátha megértené és megbocsátana. De semmi nem jutott eszébe, amivel változtatni tudna a történeteken, és még ha létezett volna is ilyen szó, akkor sem lett volna ideje kimondani.

Zoey, minden dühét beleadva, Kalona felé hajította a szellem erejéből gyúrt fénylő gömböt.

A szellem döbbenetes erővel taszította mellbe a halhatatlan bukott angyalt. Kalona lételeme a szellem volt, ez táplálta évszázadokon át, ennek közelében érezte magát a legerősebbnek és a leghatalmasabbnak. Zoey támadása éppen ezért nem pusztán fizikai fájdalmat okozott neki, hanem szinte felperzselte a lelkét. Az ütés ereje a levegőbe emelte a testét, átbucskázott a vámpírok szigetét a Velencei-öböltől elválasztó kőfalon, és belezuhant a jeges vízbe. Összecsaptak a hullámok a feje felett. A fájdalom olyan gyilkos erejű volt, hogy Kalona néhány pillanatig nem is harcolt ellene. Talán jobban tenné, ha nem ragaszkodna ennyire ehhez az élethez, az állandó küzdelemhez és cselszövésekhez, villant át az agyán. Talán jobban tenné, ha hagyná, hogy A-ya másodszor is legyőzze. Egy szívdobbanásnyi idővel később azonban *megérezte*. Ahogy lelke darabokra tört, és ahogy annak idején Kalona is átkell egyik birodalomból a másikba, úgy Zoey szelleme is elhagyta ezt világot.

A felismerés még nagyobb fájdalmat okozott Kalonának, mint az iménti támadás.

Ne, Zoey-t ne! Soha nem akarta, hogy neki bántódása essék. Neleret minden mesterkedése, a Tsi Sgili minden ármánykodása és (erve ellenére Kalona szilárdan hitt abban, hogy mindvégig meg tudja majd védeni Zoey-t, mert ebben a világban rajta keresztül tudott a legközelebb kerülni Nüxhöz - másik világ pedig már nem maradt számára.

Szárnyai segítségével Kalona kiemelkedett a hullámok közül, és ahogy magához tért, hirtelen tudatosult benne az igazság. Zoey lelke miatta távozott ebből a világból, miatta fog meghalni. Teleszívta a tüdejét levegővel, és kétségbeesett kiáltás szakadt ki belőle, amely Zoey utolsó szavát visszhangozta:

- Nem!

Tényleg sikerült elhitetnie magával, hogy bukása után nem maradtak érzései? Ostoba volt, nagyon ostoba, és hatalmasat tévedett. Miközben minden erejére szüksége volt, hogy a víz felett tudjon maradni, megrohanták az érzelmek, és tovább tépték, marcangolták meggyötört szellemét. Egyre gyengébbnek érezte magát. Elhomályosuló tekintetét a szárazföld felé vetette, hunyorogva próbálta kivenni a lagúna túloldalán világító fényeket. Nagyon messze vannak, állapította meg. A palotában kell maradnia. Nincs más választása.

Utolsó erőtartálékait mozgósítva Kalona néhány szárnycsapással felemelkedett a jéghideg levegőbe, átröppent a fal felett, és leroskadt a fagyos földre.

Nem tudta volna megmondani, mennyi ideig hevert a sötétben. Az éjszaka hidege beszivárgott megroppant lelkébe. Távolról ismerősnek tűnt neki az, ami történt vele. Ismét elbukott, megint lezuhant, csak ezúttal nem a teste, hanem a szelleme - bár a jelek szerint már a testének sem volt ura.

Azonnal megérezte a jelenlétét, még mielőtt megszólalt volna. Kezdetől fogva megvolt ez kettőjük között, akár akarta Kalona, akár nem - egész egyszerűen érezték egymást.

- Miért hagyta, hogy Stark tanúja legyen a fiú halálának? - Neferet hangja fagyosabb volt, mint a téli tenger.

Kalona elfordította a fejét, hogy ne csak a vámpír magas sarkú cipőjének orrát lássa. Felnézett rá, és hunyorogva próbált fókuszálni.

- Véletlen volt - suttogta reszelős hangon. - Zoey-nak nem kellett volna ott lennie.

- A véletlenek elfogadhatatlanok, az pedig egyáltalán nem izgat, hogy Zoey ott volt. Sőt, kimondottan örülök, hogy látta. Ez sok szempontból megkönnyíti a dolgomat.

- Tudod, hogy a lelke összetört? - Kalona gyűlölte, hogy ilyen természetellenesen gyenge a hangja, a testén pedig eluralkodott a letargia. De legalább ennyire gyűlölte, hogy Neferet jéghideg szépsége még mindig hatással van rá.

- Mostanra már az összes vámpír tudja a szigeten. Jellemző módon Zoey szelleme képtelen volt csendben távozni. Engem inkább az érdekelne, vajon hány vámpír érzékelte azt a támadást, amit ellened intézett. - Neferet elgondolkodva érintette meg az állát mutatóujja hosszú körmével.

Kalona szótlánul igyekezett összeszedni magát és meggyötört szellemét, de a talaj túlságosan valóságos volt alatta, ő maga pedig túlságosan gyenge ahhoz, hogy erőt tudjon meríteni a Túlvilág egyértelmű jelenlétéből.

- Nem, szerintem egyikük sem érezte - folytatta Neferet hideg, számító hangon. - Egyikük sincs olyan szoros kapcsolatban a Sötétiséggel és *veled*, mint én. Nem igaz, szerelmem?

- A mi kapcsolatunk valóban különleges - mondta Kalona, és egyszerre azt kívánta, bár ne így lenne.

- Bizony ám... - felelte Neferet szórakozottan, majd hirtelen elkerekedett a szeme, mint aki fontos felismerésre jutott. - Eddig nem értettem, hogyan volt képes A-ya megsebezni téged, egy fizikailag ennyire erős halhatatlant. Nevetséges, hogy azok a cseroki boszorkák csapdába tudtak ejteni. De Zoey jóvoltából most rájöttem a válaszra, amit eddig gondosan eltitkoltál előlem. A tested sebezhető, de csak a szellemeden keresztül. Hát nem fantasztikus?

- Meg fogok gyógyulni. - Kalona szerette volna, ha erősebben cseng a hangja. - Vigyél vissza Caprira, a kastély tetejére, és ott, az égbolt közelében hamarosan visszanyerem az erőmet.

- Valószínűleg így történne, ha megtenném. De nekem más terveim vannak *veled*, szerelmem. - Neferet felemelte mindkét karját, és Kalona fölé nyújtotta őket. Beszéd közben bonyolult mintákat rajzolt a levegőbe hosszú ujjával, mint egy pók, amely a hálóját szövi. - Nem hagyom, hogy Zoey még egyszer keresztülhúzza a számításainkat.

- A lelke darabokra tört. Ez egyenlő a halálos ítélettel. Zoey többé nem jelent számunkra fenyegetést. - Kalona riadtan figyelte Neferet mozdulatait. A vámpír által megidézett ragadós sötétiséget túlságosan is jól ismerte. Emberöltökn keresztül harcolt a Sötétiség ellen, mielőtt keblére ölelte volna jéghideg hatalmát. Az ismerős Sötétiség engedelmesen pulzált Neferet ujjai alatt. *Hogyan képes ilyen könnyedén irányítani a Sötétiséget?* A gondolat visszhangot vert a fejében, mint egy lélekharang. *Egy Főpapnőnek nem lenne szabad ekkora hatalommal rendelkeznie.*

De Neferet már nemcsak egy Főpapnő volt. Kinőtte ezt a szerepet, nem okozott számára gondot a megidézett sötét erők irányítása.

Kezd halhatatlanná válni, döbrent rá Kalona, és a bensőjében kavargó megbánáshoz, kétségbeeséshez és haraghoz most már félelem is társult.

- Sokak számára ez valóban felérne egy halálos ítélettel - felelte Neferet higgadtan, miközben újabb és újabb vonalakat rajzolt a körülötte kavargó feketeségbe -, Zoey-nak azonban van egy bosz- szantó szokása: remekül ért a túléléshez. Ezért most magam fogok gondoskodni róla, hogy meghaljon.

- Zoey lelkének az is a szokása, hogy reinkarnálódik - mondta Kalona, hátha ezzel sikerül kizökkentenie Neferetet.

- Akkor újra és újra el fogom pusztítani! - Neferet koncentrációja csak tovább nőtt a benne felgyülemlett haragtól. A feketeség egyre sötétebb lett körülötte, a levegő csak úgy duzzadt a sötét erőtől.

- Neferet. - Kalona azt remélte, hogyha a nevén szólítja, azzal sikerül magára vonnia a ügyeimét. - Tisztában vagy vele, miféle erőnek próbálsz parancsolni?

Neferet ránézett, és Kalona most először pillantotta meg a vörös foltot a vámpír sötét szemében.

- Természetesen. Ez az, amit a hitvány halandók gonosznak hívnak.

- Nem vagyok hitvány halandó, ennek ellenére én is gonosznak hívom.

- De csak újabban. - Neferet gonoszul felnevetett. - Évszázadokon át nagyon is jóban voltál ezzel az erővel, csak mostanában túl sok időt töltesz a múlt árnyai között ahelyett, hogy kihasználnád a sötétség kínálta lehetőségeket. De én tudom, hogy ki a hibás ezért. Kalona minden erejét összeszedve ülőhelyzetbe tornászta magát.

- Ne. Nem akarom, hogy mozogj. - Neferet csettintett az ujjával, mire sötét fonál tekeredett Kalona nyaka köré, megfeszült, aztán lerántotta, és ismét a talajhoz láncolta.

- Mit akarsz tőlem? - hörögte Kalona.

- Azt akarom, hogy kövesd Zoey szellemét a Túlvilágra, és gondoskodj róla, hogy egyik *barátja*-gúnyosan megnyomta a szót - se tudja visszacsalogatni a testébe.

Kalona döbbenten nézett fel Neferetre.

- Nüx kitiltott engem a Túlvilágból. Oda nem követhetem Zoey-t.

- Tévedsz, szerelmem. Az a te nagy bajod, hogy mindent szó szerint veszel. Nüx kiűzött téged, te lezuhantál, és nem térhetsz vissza. Legalábbis ezt hitted évszázadokon keresztül. Ez azonban csak részben igaz. - Színpadiasan felsóhajtott Kalona értetlen arckifejezése láttán. - A káprázatos tested valóban nem léphet be többé a Túlvilágra. De a halhatatlan lelkeddel kapcsolatban Nüx semmit nem mondott, ugye? Ezt nem kellett külön mondania. Ha a testet és lelket elválasztják egymástól, a test egy idő után meghal.

- De a te tested halhatatlan, vagyis bármennyi időre elválaszthatjuk tőle a lelkedet anélkül, hogy meghalna.

Kalonának minden önuralmára szüksége volt, hogy a szívében eluralkodó rettegés ne üljön ki az arcára.

- Az igaz, hogy nem halhatok meg, de ez nem jelenti azt, hogy sértetlen maradok, ha a lelkem túl hosszú időre elhagyja a testemet.

Megöregedhetek... megőrlhetek... halhatatlan, üresporhüvely- lyé változhatok... Egyik lehetőség rémisztőbb volt, mint a másik.

Neferet vállat vont.

- Akkor minél előbb el kell végezned a feladatodat, hogy visz- szatérhess a halhatatlan testedbe, mielőtt az jóvátehetetlen károkat szenved. - Csábítóan elmosolyodott. - Hidd el, én sem örülnék, ha történne valami a testeddel, szerelmem.

- Neferet, ne csináld ezt. Olyan folyamatokat indítasz el, amelyeknek a következményei még téged is elsodorhatnak.

- Ne merészelj fenyegetni engem! Kiszabadítottalak a börtönödből. Szerettelek. Erre mi a hála? Végignézhettem, ahogy csapod a szelet annak az affektáló csitrinek. Egyszer és mindenkorra meg akarok tőle szabadulni! Következmények? Vállalom őket! Már nem egy szabálykövető istennő gyenge és tehetetlen Főpapnője vagyok. Képes vagy ezt felfogni? Ha nem vonta volna el a figyelmedet az a kis szuka, akkor erre már magadtól is rájöttél volna. Halhatatlan vagyok, Kalona, akárcsak te! - Hátborzongató volt a hangjából sugárzó erő. - Tökéletesen összeillünk. Korábban te is így gondoltad, és újra így fogod gondolni, ha Zoey Redbird végre megszűnik létezni.

Kalona most értette meg, hogy Neferet teljesen megőrült, csak azon csodálkozott, hogyan lehet az, hogy örültsége nemcsak a hatalmát, hanem a szépségét is megsokszorozta.

- A következő döntésre jutottam - folytatta Neferet higgadt, számító hangon. - A szexi, halhatatlan testedet elrejttem valahová a föld alá, miközben a lelked a Túlvilágon lesz, és gondoskodik róla, hogy Zoey soha többé ne térhessen vissza ide.

- Nüx ezt nem fogja hagyni! - kiáltott fel Kalona önkéntelenül. Nüx soha nem áll a szabad akarat útjába. Mint egykori Főpapnője semmi kétségem sincs afelől, hogy a szellemedet be fogja engedni a Túlvilágra. - Neferet alattomosan elmosolyodott. - Ne feledd, Kalona, szerelmem, ha végleg kiiktatod Zoey-t, az utolsó akadály is elhárul előlünk. Ez a modern csodákba belefáradt világ soha nem látott még olyan hatalmat, mint amilyennel mi fogunk rendelkezni. Gondolj csak bele! Leigázzuk az embereket, és visszaállítjuk a vámpírok uralmát annak minden szépségével, szenvedélyével és korlátlan hatalmával együtt. Miénk lesz a föld. Újra életre keltjük a dicsőséges múltat!

Kalona tudta, hogy Neferet a gyenge pontjára akar hatni. Némán elátkozta saját magát, amiért hagyta, hogy a vámpír ilyen sokat megtudjon legtitkosabb vágyairól. Szabadulása után feltétel nélkül megbízott benne, így Neferet azzal is tisztában volt, hogy mivel ő nem Erebosz, ezért soha nem uralkodhat Nüx oldalán a Túlvilágon. Ez a modern világ volt az egyetlen, ahol esélye maradt arra, hogy trónra üljön.

- Látod, szerelmem? Ha logikusan végiggondolod, neked is be kell látnod, hogy az a legokosabb, ha követed Zoey-t a Túlvilágra, és a lelkét örökre elszakítod a testétől. Csak így teljesülhet be leghőbb vágyad. - Neferet közömbös hangon mondta mindezt, mintha csak arról beszélgetnének, milyen anyagból készítette a legújabb ruháját.

- De hogyan fogom megtalálni Zoey lelkét? - Kalona igyekezett ugyanolyan közömbös lenni. - A Túlvilág olyan hatalmas birodalom, hogy csak az istenek és istennők képesek átszelni.

Neferet arca megkeményedett, gyönyörű vonásai hirtelen kegyetlenné változtak.

- Ne akard velem elhitetni, hogy nem állsz kapcsolatban a lelkével! - A halhatatlan Tsi Sgili vett egy mély lélegzetet, majd higgadtan folytatta. - Valld be, szerelmem: te akkor is képes vagy megtalálni Zoey-t, ha senki más nem tudja, hol van. Mit választasz, Kalona? Uralkodni akarsz a földön, az én oldalamon, vagy örökre a múltad rabszolgája maradsz?

- Uralkodni akarok. Mindig is azt akartam - felelte Kalona habozás nélkül.

Ahogy ezt kimondta, Neferet szeme megváltozott. Zöld írisze vérvörösre váltott. Kalona felé fordította izzó tekintetét, és így szólt:

- Halld hát szavam, Kalona, Nüx bukott harcosa. Esküvel fogadom, hogy épségben megőrzöm a tested. Amint Zoey Redbird, Nüx vámpírijelölt Főpapnője nincs többé, esküszöm, hogy eloldom sötét láncaidat, és szelleted visszatérhet a testedbe. Akkor elviszlek Capri szigetére, kastélyunk tetőteraszára, hogy az ég újra életet és erőt leheljen beléd, és velem együtt uralkodhass e birodalom felett, mint hitvesem, védelmezőm, *Ereboszom*. - Kalona tehetetlenül figyelte, ahogy Neferet végighúzta egyik hosszú körmét a jobb tenyerén. Aztán tálkát formázott a kezéből, és a kicsorduló vért felemelte a sötét égbolt felé. - Véremmel követelem magamnak e hatalmat; véremmel pecsételtem meg eskümet. - A körülötte kavargó Sötétség hirtelen rávetette magát a tenyerére, és mohón inni kezdte Neferet véré. Kalona érezte a Sötétség vonzását, és hallotta csábító suttogását.

- *Igen!*- Kalona torkából mély, rekedtes hörgés szakadt fel, ahogy átengedte magát a Sötétségnek.

Amikor Neferet ismét megszólalt, a hangja megerősödött a benne vibráló hatalomtól.

- Te magad döntöttél így, és ezt a választást pecsételtem meg vérem esküjével a Sötétség színe előtt, de ha kudarcot vallasz, és megszeged...

- Nem fogok kudarcot vallani.

Neferet ajka túlvilági mosolyra húzódott; szeme vérben úszott.

- Ha te, Kalona, Nüx bukott harcosa, megszeged esküdet, és kudarcot vallasz Zoey Redbird, Nüx vámpírijelölt Főpapnőjének elpusztításában, akkor a lelked felett én fogok uralkodni egészen addig, míg halhatatlan életed véget nem ér.

Kalona gondolkodás nélkül válaszolt, elismételve a szavakat, melyeket a Sötétség súgott a fülébe.

- Ha kudarcot vallok, te fogsz uralkodni a lelkem felett egészen addig, míg halhatatlan életem véget nem ér.

Mint évszázadok óta mindig, most is a Sötétséget választotta a Fény helyett. Hallottad eskümet! - Neferet ismét felhasította a tenyerét, véres X-et rajzolva a bőrére. Kalonát megcsapta a vér szaga, amely úgy szállt fel Neferet kezéből, mint füst a tábortűzből. A Tsi Sgili ismét a Sötétség felé nyújtotta a tenyerét. - így legyen hát! - Neferet arca megrándult a fájdalomtól, ahogy a Sötétség újra inni kezdett belőle, de nem mozdult. Megvárta, míg a vértől és az eskütől jóllakott levegő pulzálni, lüktetni kezd körülötte.

Akkor lehajtotta a fejét, kinyújtotta a nyelvét, és megnyalta a vörös csíkot a tenyerén, hogy elállítsa a vérzést. Azután odalépett Kalonához, lehajolt, és gyengéden két kezébe fogta a bukott angyal arcát, hasonlóan ahhoz, ahogy Kalona tette nem sokkal korábban az emberfiúval. Kalona érezte a Neferet körül fodrozódó Sötétséget, mintha egy dühöngő bika vált volna, hogy kiengedjék a karámból.

Neferet vérvörös ajka alig néhány centiméterre volt az övétől.

- A véremben lüktető hatalom és az általam meggyilkoltak erejének birtokában megparancsolom neked, felséges Sötétség, hogy rántsd ki esküvel megkötött halhatatlan lelkét a testéből, és vidd el a Túlvilágra. Teljesítsd a parancsom, és esküszöm, hogy feláldozok neked egy ártatlan, tiszta életet. Így legyen hát!

Neferet vett egy nagy levegőt. Kalona látta a megidézett feketeséget telt, vörös ajkai közé siklani. Neferet belélegezte a Sötétséget, majd Kalona ajkára szorította a száját, és ezzel a fekete, vérmocskos csókkal átlehelte belé a Sötétséget. Kalona sérült lelke felüvöltött a fájdalomtól, miközben a Sötétség megragadta, és magával vitte abba a birodalomba, ahonnan az Istennő egyszer már kitiltotta. Élettelen teste ott maradt a vámpírok szigetén leláncolva, kiszolgáltatva Neferet kényének-kedvének.

MÁSODIK FEJEZET

Rephaim

Az állandó dobolás olyan volt, mint egy halhatatlan szívverése: soha véget nem érő, mindent elborító, nyomasztó. Rephaim pulzusa felvette a lelkében dübörgő dobszó ritmusát. Nem sokkal később az ősi szavak is megjelentek. Körülölelték a testét, és hiába aludt, szívverése egybeforrt az időtlen melódia ütemes dobolásával. Almában nők énekeltek:

*Ősi erő szunnyad, rég ébredésre vár
Mikor a földerő szent vére
kiömlik Tsi Sgili királynő terve valóra vál'
S urunk börtönéből a
felszínre szökik*

A dal csábítóan csengett a fülében, és újra meg újra visszatért a kezdőpontjára, mint egy labirintus.

*Szabad lesz megint a holtak által Irtóztató szépsége újra testet ölt
Senki nem dacolhat hatalmával Asszonyok térdelnek lábai előtt*

A zene ígéretet hordozott magában. Áldást. Átkot. Rephaim alvó teste megfeszült, ahogy eszébe jutott a dalban megjövendőlt esemény. Összerezzen, és egyetlen szót mormolt álmában, mint egy magára hagyott gyermek: - Apám?

A dal azzal a két sorral végződött, melyet Rephaim évszázadok óta ismert:

*Kalona édes dala az égre száll Nyomában hús léptekkel jár a
halál...hús léptekkel jár a halál.*

*- Rephaim álmában halkan elismételte a szavakat. Nem tért még
magához, de felgyorsult a szívverése, keze ökölbe szorult, és egész
teste megfeszült. Álom és ébrenlét határán járt, amikor a dobolás
hirtelen abbamaradt. Az énekszót egy mély és nagyon is ismerős hang
váltotta fel.*

- *Áruló... gyáva... hálátlan... hazug!*- A férfihang gyalázni kezdte. A szavakból sugárzó düh áttörte Rephaim álmának védvonalát, és felébresztette a Hollómást.

- Apám! - Rephaim felült. Ledobta magáról a régi újságpapírokat és kartonlapokat, melyekből fészket készített magának. - Apám, te vagy az?

Mozgást látott a szeme sarkából, mire abba az irányba kapta a fejét. Törött szárnyába belehasított a fájdalom, ahogy kikukucskált a sötét, cédrusfából készült gardrób mélyéről.

- Apám?

A lelke mélyén azonban tudta, hogy nem Kalona az, még mielőtt meglátta volna a gyermek áttetsző alakját.

- *Miféle szerzet vagy?*

Rephaim villogó tekintettel fordult a lány felé.

- Takarodj innét, jelenés!

A gyermek azonban ahelyett, hogy eltűnt volna, összevonta a szemöldökét, és kíváncsian méregette.

- *Szárnyad van, de nem vagy madár. Kezed és lábad van, de nem vagy ember. A szemed olyan, mint egy fiúé, de vörösén izzik. Szóval miféle szerzet vagy?*

Rephaim érezte, hogy előnti a düh. Fittyet hányva a testét marcangoló fájdalomra, egy villámgyors mozdulattal kiugrott a gardróbból, és alig egy lépésnyire landolt a kísértet előtt. Úgy tornyosult fölé, mint egy ragadozó - veszedelmesen és támadásra készen.

- Én egy életre kelt rémálom vagyok, szellem! Takarodj innét, és hagyj nekem békét, különben megtudod, hogy a halálnál sokkal félelmetesebb dolgok is történhetnek veled! A kísértet önkéntelenül tett egy lépést hátrafelé, így válla hozzáért az alacsony ablakfélfához, ott azonban megállt, és intelligens tekintetével kíváncsian méregette tovább Rephaimet.

- *Apádat szólítottad álmodban. Hallottalak. Nem tudsz becsapni. Okos vagyok, sok mindenre emlékszem. Fs nem félek tőled, mert igazából csak sebesült: vagy és magányos.*

Azzal a kislány szelleme ingerülten összefonta a karját a mellkasán, hátravetette hosszú, szőke haját, és eltűnt. Rephaim pedig ott maradt pontosan úgy, ahogy a kísértet mondta: sebesülten és magányosan.

Ökölbe szorított keze ellazult. Szívverése lelassult. Visszabotorkált hevenyészett fészkéhez, és nekitámasztotta fejét a falnak.

- Szánalmas - morogta hangosan. - Egy ősi halhatatlan kedvenc fia bujkálni kényszerül, és egy embergyerek kísértetével beszélget. - Megpróbált felnevetni, de nem sikerült neki. Az álmában hallott énekszó még mindig ott vibrált a levegőben. Akárcsak a másik hang, amely - esküdni mert volna rá - az apjáé volt.

Képtelen volt ülni maradni. Nem törődve a karját és törött szárnyát gyötrő fájdalommal, felállt. Gyűlölte ezt a gyengeséget, amely hatalmába kerítette a testét. Mennyi ideje lehet itt? Mióta heverhet a gyaloglástól kimerülten ebben a falmélyedésben? Nem tudta volna megmondani. Hány nap telt el azóta, hogy a vasútállomásnál elváltak Stevie Rae-től? Egy? Kettő?

Hol van Stevie Rae? Azt mondta, ha leszáll az éj, eljön hozzá. Eljutott a helyre, ahová küldte. Éjszaka volt, Stevie Rae mégsem jött el.

Undorodva kilépett a gardróbból, otthagyta a fészkét, és elsétált az ablakpárkány mellett, ahol a kislány szelleme materializálódott. A tetőteraszra vezető ajtóhoz igyekezett. Amikor nem sokkal napfelkelte után megérkezett az elhagyott házba, az ösztönei azt súgták, hogy menjen fel a második emeletre. Az utazás utolsó erő tartalékait is kimerítette, és semmi másra nem tudott gondolni, csak az alvásra.

Most azonban nagyon is ébren volt.

Kibámult a múzeum üres kertjére. A napok óta zuhogó ónos, jeges eső abbamaradt. A Gilcrease Múzeum dimbes-dombos területét és a rajta álló elhagyatott házat földig hajló, jég borította fák vették körül. Rephaim jól látott a sötétben, de akárhogy

meresztette a szemét, semmilyen mozgást nem érzékelt odakint. A múzeum és

a belváros között sorakozó házak most is ugyanolyan sötétek voltak, mint hajnalban, amikor idefelé tartott. Csak néhány helyen pislákoló egy kis fény - nyoma sem volt annak a harsány, vakító elektromosságnak, amit Rephaim elvárt volna egy modern várostól. Apró, erőtlenszerű gyertyák világítottak csak - távolról sem emlékeztettek arra az energiaorgiára, amit ez a világ képes volt megidézni.

A kialakult helyzetben azonban nem volt semmi titokzatos. A jég súlya alatt letört faágak leszakították az elektromos vezetékeket. Rephaim tudta, hogy ez neki kedvez. A törött ágaktól és egyéb törmelésektől eltekintve az utak járhatóak voltak. Ha nem aludtak volna ki a fények, az emberek előzőnlőtték volna az utcákat.

- Az áram hiánya távol tartja őket - mormolta. - De őt vajon mi tartja távol?

Rephaim ingerülten kitárta a megvetemedett erkélyajtót, és automatikusan az eget kereste tekintetével, hátha az lecsillapítja háborgó lelkét. A hűvös levegő tele volt nedvességgel. A talaj felett jókora ködfoltok fehérlettek, mintha a föld megpróbált volna elrejtőzni a Hollómás szeme elől.

Rephaim felemelte a tekintetét, és vett egy mély lélegzetet. Mélyen beszívta a sötét levegőt. A csillagos ég és a vakító félhold természetellenesen fényesnek tűnt az elsötétített város mellett.

Rephaim minden porcikája az ég után vágyakozott. Szárnya alá akarta venni, azt akarta, hogy cirógassa, becézgesse sötét, szárnyas testét, mint az édesanyja, akit nem ismert.

Egészséges szárnyát kinyújtotta oldalra - hosszabb volt, mint egy felnőtt férfi kiegyenesedve. A másik szárnya megremegett, és a hideg éjszakai levegő fájdalmas nyögés kíséretében szakadt ki Rephaim tüdejéből.

*Törött!*A szó éles késként hasított az elméjébe.

- Nem. Még nem biztos, hogy örökre - mondta hangosan. Megrázta a fejét, és próbált megszabadulni a szokatlan gyengeségtől, amely egyre tehetetlenebbé és sebezhetőbbé tette. - Koncentrálj! - parancsolt magára. - Ideje megkeresni apámat!

Még mindig nem érezte túl jól magát, de azóta nem volt ilyen tiszta a feje, hogy lelőtték. Elvileg képesnek kellett volna lennie arra, hogy nyomára akadjon az apjának. Függetlenül attól, mekkora

térbeli vagy időbeli távolság választja el őket egymástól, összekapcsolta őket a vér, a szellem és a halhatatlanság ajándéka, mely Rephaimet születése óta megillette.

A Hollómás felnézett az égre, és a légáramlatokra gondolt, melyeken úgy szeretett siklani annak idején. Vett egy nagy levegőt, felemelte sértetlen karját, és kinyújtotta a kezét, mint aki meg akarja érinteni azokat a csalfa légáramlatokat és a sötét Túlvilág varázslatos tájait.

- Hozz hírt felőle! - sürgette az éjszakát.

Mintha érkezett volna valami erőtlen válasz messze kelet felől. Aztán semmi mást nem érzett, csak végtelen fáradtságot.

- Miért nem tudlak elérni, apám? - Ingerülten leengedte a karját a teste mellé. Szokatlan kimerültség kerítette hatalmába.

Szokatlan kimerültség...

- Az istenekre! - Rephaim hirtelen rájött, mi szívtá ki az erejét, és miért csak halovány árnyéka egykori önmagának. Rádöbbsent, miért nem képes kapcsolatot teremteni az apjával. - Ő tette ezt, a Vörös! - mondta hangosan, és vörösen felizzott a szeme.

Igen, valóban súlyos sérüléseket szenvedett; de mivel egy halhatatlan lény fia volt, a testének mostanra már hozzá kellett volna látnia az öngyógyításhoz. Kétszer is aludt már azóta, hogy a harcos lelőtte röptében. A tudata kitisztult. Az alvásnak meg kellett volna gyógyítania. Még ha jól sejtette, és a szárnya valóban maradandó károsodást szenvedett is, a teste többi részének érezhetően javulnia kellett volna. Mostanra ismét ereje teljében kellett volna lennie.

De a Vörös ivott a véreből, és *megbélyegezték egymást*. Ezzel pedig felborította a halhatatlan erők egyensúlyát a testében.

Ingerültsége mellé most már harag is párosult.

A Vörös kihasználta, és magára hagyta.

Ah olyan az apám.

- Nem! - kiáltott magára azonnal. Apját a vámpírjelölt Főpapnő üldözte el. Vissza fog térni, és akkor Rephaim újra elfoglalhatja helyét az oldalán. A Vörös volt az, aki kihasználta, majd elhajította.

De miért hasított belé ilyen furcsa fájdalom a gondolatra? Megpróbálta figyelmen kívül hagyni az érzést, és az ismerős égboltra emelte a tekintetét. Nem akarta, hogy megbélyegezzék egymást. Csak azért mentette meg, mert tartozott neki, és nagyon jól tudta, hogy ebben a világban az egyik legnagyobb veszélyt éppen a ki nem egyenlített adósságok jelentik.

Stevie Rae megmentette - megtalálta, elrejtette, aztán szabadon engedte, de a vasútállomás tetején Rephaim leróta az adósságot azzal, hogy megmentette a biztos haláltól. Kiegyenlítette a számlát. Rephaim egy halhatatlan lény fia volt, nem holmi hitvány halandó. Nem volt kétsége afelől, hogy bármikor meg tudná szüntetni ezt a megbélyegzést - a Vörös megmentésének ezt a nevetséges melléktermékét. Ha összeszedi az erejét, és kiszabadítja magát ebből a béklyóból, akkor végre elkezd majd rendesen gyógyulni.

Ismét belélegezte az éjszakai levegőt. Teste gyengeségével nem törődve Rephaim összpontosítani kezdett.

- Megidézlek titeket, halhatatlan szellemek, születésem jogán azt kérem, hogy szüntessétek...

A váratlanul rátörő kétségbeesés majdnem ledöntötte a lábáról. Rephaim nekitántorodott az erkély korlátjának. A szomorúság olyan erővel áramlott szét a testében, hogy kénytelen volt fél térdre ereszkedni. Döbbenten kapkodott levegő után.

Mi történik velem?

Aztán különös, távoli félelem kerítette hatalmába, és Rephaim hirtelen-felfogta, miről van szó.

- Ezek nem az én érzéseim - mondta magának, miközben próbálta megvetni a lábát ebben az érzelmi örvényben. - Ezek az ő érzései.

Rephaimnek elakadt a lélegzete, ahogy a félelmet felváltotta a teljes reménytelenség érzése. Összeszedte az erejét, és talpra kecmergett. 'Folyamatosan küzdött a Stevie Rae felől érkező érzelemhullámokkal. Elszántan újra összpontosított, hátha sikerül leküzdenie a ránehezedő levertséget. Gondolatban ismét kinyújtotta kezét az erő felé, mely az emberiség nagy része számára elérhetetlen volt, neki azonban vér szerinti joga volt megidézni

Rephaim másodszor is belekezdett az invokációba. Ezúttal azonban egészen más szándékkal.

Utólag visszagondolva azzal magyarázta saját magának, hogy a megbélyegzés hatása alatt cselekedett - a köztük lévő kapcsolatnak egyszerűen nagyobb hatalma volt, mint gondolta. Az az átkozott megbélyegzés hitette el vele, hogy a legbiztosabb módja a Vörös felől érkező érzelemáradat megállításának, ha magához szólítja Stevie Rae-t, és eltávolítja attól, ami fájdalmat okoz neki, bármi legyen is az.

Ami biztos: nem azért tette, mert érdekelte, hogy Stevie Rae-nek fájdalmai vannak. Ez a lehetőség szóba sem jöhetett.

- Megidézlek titeket, halhatatlan szellemek, születésem jogán parancsolok nektek. - Rephaim gyorsan beszélt. Nem törődve a meggyötört testét hasogató fájdalommal, az éjszaka legmélyebb árnyaiból merített erőt, energiájukat áteresztette saját magán, és feltöltötte halhatatlansággal. Felizzott a levegő, ahogy a sötétvörös sugárzás körülölelte a Hollómást. - Apám, Kalona halhatatlan hatalmánál fogva, ki erővel ruházta fel vérem és szellemem, elküldelek titeket az én... - Hirtelen elhallgatott. Az ő kijéhez? Stevie Rae nem volt neki senkije. Ő csak egy... csak egy... - A Vöröshöz! Az eltévelyedettek vámpír Főpapnőjéhez - nyögte ki végül. - Vérünket összeköti a megbélyegzés, életünket pedig a lerótt adósság. Menjetek hozzá! Erősítsétek meg! Hozzátok el nekem! Ezt parancsolom halhatatlan hatalmamnál fogva!

A vörös köd azonnal szertefoszlott, és elindult déli irányba. Arra, amerről Rephaim jött. Vissza hozzá.

Rephaim hosszasan nézett utána. Aztán csak várt és várt.

HARMADIK FEJEZET

Stevie Rae

Stevie Rae úgy érezte magát, mint akin átment egy úthenger. Bár lehet, hogy még az is jobb lett volna annál, ami valójában történt vele.

Megbélyegezték egymást Rephaimmel.

Majdnem elégett azon a háztetőn.

Egy pillanatra beugrott neki a True Blood második évadjának az az epizódja, melyben Goderick öngyilkos lett egy hotel tetején. Stevie Rae halkan felnevetett:

- A tévében sokkal egyszerűbbnek tűnt.

- Micsoda?

- Azt a rohadt életbe, Dallas! Meg akarsz ölni? Majdnem szívrohamot kaptam. - Stevie Rae ijedten markolta meg a fehér, kórházi ágyneműre emlékeztető takarót, ami alatt feküdt. - Mi a jó francot keresel itt?

Dallas elkomorodott.

- Nyugi, higgadj le. Sötétedés után feljöttem megnézni, hogy vagy, és Lenobia azt mondta, leülhetek az ágyad mellé, hátha magadhoz térsz. Nagyon rosszak az idegeid.

- Majdnem *meghaltam*. Szerintem érthető, ha rosszak az idegeim.

Dallas bűnbánó arccal odahúzta a székét az ágy mellé, és megfogta Stevie Rae kezét. Bocsi. Igazad van. Ne haragudj. Nagyon megijedtem, amikor Erik elmondta, mi történt.

- Mit mondott Erik?

Dallas tekintete megkeményedett.

- Hogy majdnem elégtél a tetőn.

- Igen, ostoba dolog volt részemről. Elestem, és bevágtam a fejem. - Stevie Rae elfordította a tekintetét beszéd közben. - Amikor felébredtem, már majdnem ropogósra égtem.

- Baromság.

- Tessék?

- Kímélj meg a mellébeszéléstől. Erik, Lenobia meg a többiek lehet, hogy beveszik, de én nem. Azok a seggfejek akartak kinyírni, igaz?

- Dallas, fogalmam sincs, hogy miről beszélsz. - Megpróbálta elhúzni a kezét, de a fiú nem engedte.

- Hé - mondta Dallas gyengédebben, és a másik kezével megérintette Stevie Rae arcát. - Én vagyok az. Tudod, hogy nekem elmondhatod az igazat. Nem árulom el senkinek.

Stevie Rae felsóhajtott.

- Nem akarom, hogy Lenobia vagy valaki más tudomást szerezzen róla, főleg a kék vámpírjelöltek nem.

Dallas hosszasan nézett rá, mielőtt megszólalt volna.

- Nem mondom el senkinek, de azt tudnod kell, hogy szerintem hatalmas hibát követsz el. Nem védheted őket örökké.

- Nem védem őket! - tiltakozott Stevie Rae. Most ő szorította meg Dallas meleg kezét, próbált megértetni vele valamit, amit sosem mondhat el neki. - Csak szeretném egyedül elintézni ezt az ügyet. Ha bárki megtudja, hogy csapdába akartak ejteni, akkor kicsúszik a dolog a kezemből. - *És mi van, ha Lenobia elkapja Nicole-t és csapatát, és tudomást szerez Rephaimról?* A nyugtalanító gondolat ott motoszkált Stevie Rae fejében.

- Mit akarsz csinálni velük? Nem hagyhatod, hogy ezt is megússzák büntetlenül.

- Nem fogják. De felelősséggel tartozom értük, ezért ezt nekem kell elintéznem.

Dallas elvigyorodott.

- Szétrúgod a seggüket?

- Valahogy úgy - felelte Stevie Rae, bár egyelőre fogalma sem volt, hogy mit fog tenni.

Gyorsan témát váltott. - Mennyi az idő? Farkaséhes vagyok.

Dallas elnevette magát, és felállt.

- Ezt már jobban szeretem! - Megpuszilta Stevie Rae homlokát, aztán a hűtőszekrény felé fordult, ami két polc közé volt bepréselve. - Lenobia azt mondta, itt találok vért. Számított rá, hogy a gyógyulás és a hosszú alvás sokat kivesz majd belőled, és éhes leszel, amikor felébredsz.

Amíg Dallas vérrel teli tasakokat keresett a hűtőben, Stevie Rae felült az ágyban, és óvatosan bekukucskált kórházi hálóinge alá. Halkan felszisszent, ahogy megmozdította elgémberedett tagjait. Mielőtt a vállára pillantott, felkészült a legrosszabbra. Amikor Lenobia és Erik kihúzták abból a földalatti lyukból - Rephaim mellől -, a válla és a háta úgy nézett ki, mint az odaégett hamburger.

Ne gondold Repbaimre! Koncentrálj inkább a...

- Uramatyám - suttogta Stevie Rae döbbenten, amikor meglátta a saját vállát. Már nem úgy nézett ki, mint egy hamburger. Rózsaszín volt, mintha csak megkapta volna a napot, de egyébként sima, mint egy újszülött bőre.

- Hihetetlen - hallotta Dallas hangját. - Igazi csoda.

Stevie Rae ránézett. Találkozott a tekintetük.

- Alaposan rám ijesztettél, kislány - mondta. - Ne csinálj ilyet még egyszer, oké?

- Igyekszem - felelte Stevie Rae halkan.

Dallas előrehajolt, és ujjheggyel óvatosan megérintette a puha rózsaszín bőrt Stevie Rae vállán.

- Fáj még?

- Igazából nem. Csak olyan furcsán merev.

- Hihetetlen - ismételte Dallas. - Lenobia ugyan mondta, hogy alvás közben beindul majd a gyógyulás, de olyan csúnya sebeid voltak, hogy nem gondoltam volna...

- Mennyit aludtam? - szakította félbe Dallast, mert hirtelen eszébe jutott, hogy talán napokig hevert öntudatlanul. *Mit fog szólni Rephaim, ha nem bukkanok fel? Vagy ami még rosszabb - mitfog tenni?*

- Csak egy napot.

- Egy napot? Tényleg? - kérdezett vissza megkönnyebbülten.

- A nap egy pár órával ezelőtt nyugodott le, szóval ha egészen pontosak akarunk lenni, akkor valamivel többet aludtál, mint egy nap. Tegnap hoztak vissza nem sokkal napfelkelte

után. Erik úgy rohant a Hummerrel, hogy kidöntött egy kerítést, és egyenesen Lenobia istállójában állt meg vele. Aztán lóhalálában behoztuk ide a gyengélkedőbe.

- Idefelé jövet még beszéltem Z-vel a kocsiban, és akkor egész tűrhetően éreztem magam, de aztán mintha valaki lekapcsolta volna a villanyt. Azt hiszem, elájultam.

- Így történt.

- Ej, de kár - mosolyodott el Stevie Rae. - Szívesen megnéztem volna azt a nagy felhajtást.

- Nekem is ez volt az első gondolatom, miután megnyugodtam, hogy nem fogsz meghalni - vigyorodott el Dallas is.

- Nem fogok meghalni - mondta Stevie Rae határozottan.

- Ezt örömmel hallom. - Dallas megfogta Stevie Rae állát, és gyengéden szájon csókolta. Stevie Rae önkéntelenül elhúzódtól tőle.

- Ööö, hol vannak azok a vérrel teli tasakok? - kérdezte gyorsan.

- Egy pillanat. - Dallas igyekezett úgy tenni, mintha mi sem történt volna, az arca azonban szokatlanul piros volt, amikor átnyújtotta Stevie Rae-nek az egyik tasakot. - Bocsi, nem gondolkoztam. Tudom, hogy megsebesültél, és nem vagy olyan állapotban, hogy... izé, szóval... - Nem fejezte be a mondatot, és látszott rajta, hogy nagyon kényelmetlenül érzi magát.

Stevie Rae tudta, hogy mondania kellene valamit. Végére is Dallas meg ő tulajdonképpen jártak. Kedves fiú volt, és okos. Láthatóan megértette Stevie Rae-t. Ahogy állt ott lehajtott fejjel, olyan volt, mint egy elszontyolodott kisfiú. Stevie Rae kimondottan jóképű srácnak tartotta - magas volt, vékony, de azért nem gyenge, a haja pedig világosszőke. Szeretett vele csókolózni. Legalábbis régebben.

És most már nem?

Valami megfoghatatlan, nyugtalanító érzés kerítette hatalmába Stevie Rae-t, és megakadályozta abban, hogy kimondja a szavakat, melyekkel megnyugtathatná a fiút. Elvette tőle a vérrel teli tasakot, letépte a sarkát, és kiitta a tartalmát. Hagyta, hogy a vér lecsorogjon a torkán, és feltöltse energiával, mint egy megaadag Red Bull. Akaratlanul is összehasonlította magában ezt a normál, halan- < lóktól származó vért Rephaim vérével, és azzal a villámcsapásszem energialökettel, melyet az okozott.

A keze enyhén megremegett, amikor megtörölte a száját, és Dallasra pillantott.

- Jobban érzed magad? - kérdezte a fiú ismét a megszokott, kedves hangján.

- Kaphatok még egyet?

Dallas elmosolyodott, és odanyújtott neki még egy tasakkal.

- Óhajod parancs, hölgyem.

- Kösz, Dallas. - De mielőtt ezt is megitta volna, a fiú szemébe nézett, és így szólt: - Ne haragudj, nem érzem még magam százszázalékosnak.

Dallas bólintott.

- Tudom.

- De azért nincs harag, ugye?

- Miért lenne?

- Ez jól fog jönni. - Stevie Rae éppen a szájához emelte a tasakot, amikor Lenobia lépett be a szobába.

- Csipkerózsika végre felébredt - mondta Dallas vidáman.

Stevie Rae kiitta az utolsó cseppet is a tasakból, majd az ajtó felé

fordult, de azonnal lehervadt a mosoly az arcáról, amikor meglátta Lenobiát.

A Lovak Úrnőjén látszott, hogy sírt. És nem is keveset.

- Uramatyám, mi történt? - Stevie Rae-t annyira megrázta, hogy mindig erős és higgadt professzorát ilyen állapotban látja, hogy azonnal megpaskolta maga mellett az ágyat, jelezve Lenobiának, hogy üljön le. Anyukája is mindig ezt csinálta vele, ha sírva ment hozzá vigasztalásért.

Lenobia belépett a szobába, de nem ült le. Megállt az ágy végében, és vett egy nagy levegőt, mint aki valami retteneteset akar közölni velük.

- Kimenjek? - kérdezte Dallas tétován.

- Ne. Maradj csak. Szüksége lesz rád. - Lenobia hangja érdes volt a sok sírástól. Stevie Rae szemébe nézett. - Zoey-ről van szó. Valami történt vele. Stevie Rae-nek összerándult a gyomra a rémülettől, és azonnal beszélni kezdett, még mielőtt végiggondolhatta volna, mit is mond.

- Z jól van! Beszéltem vele, nem emlékszel? Amikor eljöttünk az állomásról, még mielőtt elájultam volna.

- Erce, a barátnőm, aki a Főtanács asszisztense, órák óta próbál elérni. Ostoba módon a Hummerben hagytam a telefonomat, ezért csak most tudtam visszahívni. Kalona megölte Heath-t.

- A picsába! - kiáltott fel Dallas.

Stevie Rae ügyet sem vetett rá, továbbra is Lenobiát nézte. *Rephaim apja megölte Heath-t!* A gyomra egyre kisebb lett a rátörő félelem szorításában.

- Zoey nem halt meg. Tudnám, ha meghalt volna.

- Zoey nem halt meg, de látta, ahogy Kalona megölte Heath-t. Próbálta megakadályozni, de nem sikerült neki. Összetört a lelke. - Könnyek kezdtek csorogni Lenobia porcelánfehér arcán.

- Összetört a lelke? Ez meg mit jelent?

- Azt jelenti, hogy a teste lélegzik, de a lelke eltávozott. Ha egy Főpapnő lelke darabokra törik, csak idő kérdése, hogy a teste is eltűnjön ebből a világból.

- Eltűnjön? Nem értem, miről beszélsz. Azt akarod mondani, hogy láthatatlanná fog válni?

- Nem - felelte Lenobia elgyötörten. - Azt akarom mondani, hogy meg fog halni.

Stevie Rae ingatni kezdte a fejét jobbra-balra.

- Nem. Nem. Nem. Ide kell hoznunk. Akkor minden rendben lesz.

- Még ha el is hozzuk ide, a lelke akkor sem fog visszatérni. Fel kell készülnöd rá, hogy elveszíted.

- Nem! - kiáltotta Stevie Rae. - Az lehetetlen! Dallas, add a farmeromat! Felkelek. Ki kell találnom, hogyan segítek Z-nek. Ő sem mondott le rólam, én sem mondhatok le róla.

- Itt most nem rólad van szó. - Sárkány Lankford jelent meg a gyengélkedő ajtajában. Arca beesett és nyúzott volt felesége elvesztése miatt, de a hangja nyugodtan és erősen csengett. - Arról van szó, hogy Zoey képtelen volt elviselni a gyászt, amit Heath halála okozott. Magam is tudok egy s mást a gyászról. Amikor egy

lélek darabokra török, a testbe visszavezető út is megsemmisül, és szellem nélkül a test meghal.

Ne, kérlek. Ez nem lehet igaz. Ez lehetetlen - nézett rá Stevie Rae esdeklő tekintettel.

- Te vagy az első vörös vámpír Főpapnő. Elég erős vagy ahhoz, hogy elviseld ezt a veszteséget. A vámpírjelöltjeidnek szükségük van rád - mondta Sárkány.

- Nem tudjuk, Kalona hová menekült, és azt sem, hogy Neferet- nek mekkora szerepe van a történetekben - jegyezte meg Lenobia.

- Csak annyit tudunk, hogy Zoey halála kiváló alkalom lesz arra, hogy lecsapjanak ránk - folytatta Sárkány.

Zoey halála... A szavak visszhangot vertek Stevie Rae fejében, döbbenetet, rémületet és kétségbeesést hagyva maguk után.

- Kivételes hatalommal rendelkezel - mondta Lenobia. - Gyógyulásod sebessége is ezt bizonyítja. Minden erőre szükségünk lesz, hogy szembe tudjunk szállni a sötétséggel, mely, biztosan érzem, megpróbál majd rajtunk ütni.

- Uralkodj a gyászodon - nézett a szemébe Sárkány. - És vedd át Zoey szerepét.

- Zoey helyét senki nem veheti át! - zokogta Stevie Rae.

- Nem azt kérjük tőled, hogy légy Zoey. Csak azt, hogy segíts betölteni az utána maradt űrt.

- Muszáj... muszáj gondolkodnom - mondta Stevie Rae. - Magamra hagynátok egy kicsit? Fel akarok öltözni, és át akarom gondolni ezt az egészet.

- Természetesen - felelte Lenobia. - A tanácsteremben leszünk. Ott megtalálász minket, ha elkészültél. - Azzal a Lovak Ijrnője és Sárkány komoran, de elszántan kiléptek az ajtón.

- Jól vagy? - Dallas odalépett mellé, és megfogta a kezét.

Stevie Rae szinte azonnal elrántotta a kezét, amint a fiú hozzáért.

- Hol van a ruhám?

- Abban a szekrényben - intett a fejével Dallas a szemközti fal felé.

- Oké, köszö - mondta gyorsan Stevie Rae. - Kimennél, hogy fel tudjak öltözni?

- Nem válaszoltál a kérdésekre - makacskodott Dallas.

- Nem. Nem vagyok jól, és addig nem is leszek, amíg azt mondogatják, hogy Z meg fog halni.

- De, Stevie Rae, azt még én is tudom, mi történik akkor, ha valakinek a lelke elhagyja a testét. Az illető meghal - mondta a srác. Láthatóan próbálta minél gyengédebben közölni vele a szomorú tény.

- De nem Zoey - felelte Stevie Rae. - Most pedig tűnés innen, hadd öltözzek fel végre.

Dallas felsóhajtott.

- Oké, odakint megvárlak.

- Remek. Mindjárt végzek.

- Csak nyugodtan, kislány. Szívesen várok rád.

De amint becsukódott az ajtó, Stevie Rae nem a ruháit kezdte magára kapkodni, hanem a *Vámpírjelöltek kézikönyvének* egyik fejezetét próbálta felidézni. Emlékezett rá, hogy volt benne egy überszomorú történet egy ókori Főpapnőről, akinek összetört a lelke. Azt már nem

tudta, hogy mi okozta a tragédiát, csak az rémlett neki, hogy a Főpapnő meghalt. Akármennyire igyekeztek is megmenteni, a Főpapnő végül meghalt.

- A Főpapnő meghalt - suttogta maga elé Stevie Rae. Ráadásul Zoey még csak nem is volt igazi, felnőtt Főpapnő. Hivatalosan még mindig csak vámpírelölt volt. Hogyan térhetne vissza onnan, ahonnan még egy felnőtt Főpapnőnek sem sikerült?

A válasz sokkolóan egyszerű volt: sehogy.

Ez nem fair, gondolta magában Stevie Rae. Annyi mindenben keresztülmentek, nem lehet, hogy Zoey éppen most haljon meg. Nem akarta elhinni, hogy ez megtörténhet. Legszívesebben üvöltött volna a fájdalomtól, és bármit megtett volna, hogy visszahozza a legjobb barátnőjét. De vajon hogyan? Z Olaszországban volt, Stevie Rae pedig Tulsában. A pokolba! Még arra sem képes, hogy néhány ostoba vörös vámpírelöltet megregulázzon! Mégis hogyan akarja meggyógyítani Z összetört lelkét?

Ráadásul senkinek sem árulhatja el az igazságot, hogy megbélyegezték egymást annak a teremtménynek a fiával, aki ezt az egész borzalmat előidézte.

Stevie Rae érezte, hogy előnti a szomorúság. Lekuporodott az ágyra, mellére szorította a párnáját, és tekergetni kezdte egyik szőke hajtincsét, mint kislánykorában, amikor valami nagy bánat eilc. Kitört belőle a sírás. A párnába temette az arcát, nehogy Dallas meghallja a zokogását, és alámerült a félelem és a kétségbeesés lengerébe.

Hirtelen megmozdult körülötte a levegő. Mintha kinyitották volna a kicsiny szoba ablakát. Először ügyet sem vetett rá, túlságosan lefoglalták a könnyei. I)e a levegő kitartóan kavargott körülötte. Megérintette frissen begyógyult, rózsaszín bőrét a hátán. Meglepően kellemes volt az érzés. Egy pillanatra ellazult, és átadta magát a vigasztaló érintésnek. Érintés? Nem megmondta neki, hogy odakint várjon?

Stevie Rae felkapta a fejét. Ajka vicsorra torzult, és már nyitotta a száját, hogy alaposan lehordja Dallast.

Egyedül volt a szobában.

Teljesen egyedül.

Stevie Rae a kezébe temette az arcát. Teljesen elvette az eszét a sokk? Nem engedheti meg magának, hogy megőrüljön, gondolta. Össze kell szednie magát, fel kell öltöznie. El kell indulnia, meg kell tennie a következő lépést, ki kell állnia a többiek elé, és szembe kell néznie azzal, ami Zoey-val, a vörös vámpírokkal, Kalonával és Rephaimmel történt.

Rephaim...

A Hollómás neve ott visszhangzott a levegőben, újabb hús érintés a bőrén. A szellő nemcsak megérintette a hátát, hanem végigsiklott a karján, átölelte a derekát, és lefutott egészen a lábáig. És minden egyes érintéssel mintha enyhült volna a lelkét marcangoló gyász. Amikor felnézett, úgy érezte, ismét ura a cselekedeteinek. Megtörölte a szemét, és végigpillantott magán.

A körülötte kavargó köd parányi csillogó szemcsékből állt, színükről a Hollómás szeme jutott eszébe.

- Rephaim - suttogta a nevét akarata ellenére.

Ő szólít téged...

- Mi a fene folyik itt? - motyogta Stevie Rae, és kétségbeesését harag váltotta fel.

Menj'el hozzá...Menjek el hozzá? - kérdezte egyre dühösebben. - Az apja miatt van ez az egész.

Menj el hozzá...

Lelkében összezsapott a cirógató hűvösség és a vörösen izzó düh, mire végül meghozta a döntést. Rendben, elmegyek hozzá, gondolta, és nekiállt öltözködni, de csak azért, hátha tud valamit, amivel segíthetek Zoey-n. Rephaim egy veszedelmes és befolyásos halhatatlan fia. Biztosan vannak rejtett képességei.

A körülötte kavargó vörös köd egyértelműen Rephaimtól származott, és kapcsolatban állt valamilyen szellemmel.

- Jól van - mondta hangosan. - Elmegyek hozzá.

Ahogy kimondta a szavakat, a vörös köd felszívódott, nem hagyva mást maga után, mint némi hűvösséget Stevie Rae bőrén és valami különös, nem e világi nyugalmat.

Elmegyek hozzá, de ha nem tud nekem segíteni, akkor- megbélyegzés ide vagy oda - valószínűleg meg kell ölnöm.

NEGYEDIK FEJEZET

Aphrodité

Jól figyeljen rám, Erce, mert nem mondom el még egyszer. Nem érdekelnek az ostoba szabályok. Zoey odabent van. - Aph- irodité a .csukott kőajtóra mutatott ápolt kezével. - És ez azt jelenti, li< >gy én is bemegyek.

Aphrodité, te ember vagy, ráadásul még csak nem is egy vámpír hitvese. Nem ronthatsz be csak úgy a Főtanács Üléstermébe. Ez nem az a hely, ahol megtűrik a hisztérikus halandókat, főleg nem ilyen krízishelyzetben. - A vámpír hűvösen végigmérte Aphrodité kócos haját, könnyáztatta arcát és kivörösödött szemét. - A Tanács majd szólítani fog. Valószínűleg. Addig azonban várnod kell.

- Nem vagyok hisztérikus. - Aphrodité nyugalmat erőltetett magára, és lassan, tagoltan beszélt. Megpróbált úgy tenni, mintha csak véletlenül maradt volna le a Zoey élettelen testét cipelő Starktól és az őt követő Dáriusztól, Damientől, Jacktól és az Ikrek- lől, és nem azért csukták volna be az orra előtt az Ülésterem ajtaját, inert pontosan az volt, aminek Erce nevezte - egy hisztérikus ember. Azért nem tudott velük együtt besurranni, mert annyira rázta ;i zokogás, hogy levegőt is alig kapott. Mire sikerült összeszednie magát, az ajtó már bezárult, és Erce úgy strázsált előtte, mint valami kibaszott kapuőr.

Erce azonban nagyot tévedett, ha azt hitte, hogy Aphrodité nem tudja, hogyan kell kezelni az ilyen helyzeteket. Egy olyan nő nevelte fel, aki mellett Erce szégyenlős elsőáldozónak tűnt.

- Szóval azt hiszi, hogy csak egy átlagos ember vagyok, mi? - Aphrodité közelebb lépett Ercéhez, és belenyomta az arcát a vámpír intim szférájába, mire Erce automatikusan tett egy lépést hátrafelé. - Gondolja csak át ezt még egyszer! Nüx prófétája vagyok. Ismerős a név? Nüx a maga *Istennője, vagyis a főnöke*. Attól, hogy nem vagyok valakinek a tartálya, még jogom van belépni a magasságos Főtanács színe elé. Niix ruházott fel ezzel a joggal. Most pedig takarodjon az utamból!

- Megfogalmazhatta volna udvariasabban is, de a gyermeknek igaza van. Engedd be, Erce. Ha a Tanács szót emel ellene, majd én vállalom a felelősséget.

Aphrodité érezte, hogy feláll a szőr a karján, ahogy meghallotta Neferet hangját a háta mögül.

- Ellenkezik a szabállyal - mondta Erce, de láthatóan megtört az ellenállása.

- A rendkívüli helyzetek felülírják a szabályokat, az pedig rendkívüli helyzet, ha egy vámpírjelölt lelke darabokra törik - felelte Neferet.

- Igazad van, papnő. - Erce oldalra lépett, és kitárta a vastag, kőből készült ajtót. - Mostantól te felelsz a viselkedéséért a Tanács előtt.

- Köszönöm, Erce. Igazán nagylelkű tőled. Ó, és megkértem négy üléstermi harcost, hogy hozzanak ide valamit. Megtennéd, hogy beengeded őket, amikor ideérnek?

Erce megadóan bólintott.

- Természetesen, papnő.

Aphrodité hátra sem pillantott, határozott léptekkel megindult előre.

- Hát nem különös, gyermekem, hogy ismét szövetségesek lettünk? - szólalt meg mögötte Neferet.

- Mi soha nem leszünk szövetségesek, én pedig már nem vagyok gyerek - felelte Aphrodité anélkül, hogy hátranézett vagy lelassított volna. Az előcsarnokból egy hatalmas, kőből épült amfiteátrumba jutott. A széksorok patkó alakban vették körbe a terem közepét, és lépcsőzetesen helyezkedtek el egymás felett, mint az ókori görög színházakban. Aphrodité tekintete azonnal megakadt a festett üvegablakon, melyen Niix alakja volt látható. Az Istennő egy pentagramma közepén állt, két karját kecsesen az ég felé emelte, kezével a félholdat tartotta maga felett.

- Lenyűgöző, igaz? - kérdezte Neferet könnyed hangon. - A világ legnagyobb műalkotásai mind vámpírok nevéhez fűződnek. Aphrodité még mindig nem volt hajlandó ránézni egykori Főpapnőjére. Megvonta a vállát, és így szólt:

- A vámpírok tele vannak pénzzel. Pénzen szép dolgokat lehet venni, akár emberek készítették azokat, akár vámpírok. Maga sem tudhatja biztosan, hogy ezt az ablakot tényleg egy vámpír festette-e. Tudom, hogy öreg, de ennyire azért nem.

Aphrodité elengedte a füle mellett Neferet leereszkedő nevetését, és az Ülésterem közepe felé fordította a tekintetét. Először fel sem fogta, mit lát, de amikor megértette, úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

Í lét márványból faragott trónus állt az amfiteátrum „színpadán”. Mindegyikben egy vámpír ült, de Aphrodité nem az ő látványuk döbbentette meg. Zoey feküdt előttük egy emelvényen, mintha csak fel lenne ravatalozva. Stark mellette térdelt. Aphrodité látta, hogy könnyek csorognak a szeméből, és megnedvesítik a pólóját. Dáriusz mögötte állt, és mondott valamit az első trónszéken ülő őszes-barna hajú vámpírnak, de Aphrodité nem értette, hogy mit. Damien, Jack és az Ikrek egy kupacba gyűlve kuporogtak az egyik sorban. Ők is zokogtak, de hangos sírásuk egészen másmilyen volt, mint Stark néma szenvedése. Aphrodité automatikusan elindult, de Neferet elkapta a csuklóját. Aphrodité erre megfordult, és végre ránézett egykori mentorára.

- Engedje el a karomat - mondta halkán.

Neferet felvonta az egyik szemöldökét.

- Nocsak, nocsak. Anyáddal szemben is ilyen nagy a szád?

Aphroditében fellobbant a harag.

- Maga nem az anyám. Azt pedig sosem tűrtem, hogy kurvák dirigáljanak nekem.

Neferet elkomorodott, és elengedte a csuklóját.

- Sosem szerettem, hogy ilyen közönséges vagy.

- Nem közönséges vagyok, hanem őszinte. Két különböző dolog. Azt pedig magasról leszarom, hogy mit szeret és mit nem. - Neferet már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de Aphrodité megelőzte. - Egyébként is mi a picsát keres maga itt?

Neferet meglepetten pislogott.

- Azért vagyok itt, mert egy vámpírjelölt megsebesült.

- Ne jöjjön ezzel az álszent szöveggel! Tudom, hogy csak azért van itt, mert valamit el akar érni. Nagyon jól ismerem, Neferet, jobban, mint ők. - Aphrodité állával a Főtanács tagjai felé intett.

- A helyedben óvatosabb lennék, Aphrodité. Könnyen lehet, hogy szükséged lesz még rám a közeljövőben.

Aphrodité állta Neferet tekintetét, és döbbenten állapította meg, hogy a vámpír szemének színe megváltozott. Már nem az a ragyogó smaragdzöld volt, amire emlékezett, hanem jóval sötétebb. *És mintha valami vöröset látott volna megcsillanni a közepén.* De mielőtt jobban megnézhetne volna, Neferet pislogott, a tekintete kitisztult, és ismét úgy ragyogott, mint egy drágakő.

Aphrodité egy pillanatra megremegett, és érezte, hogy ismét feláll a szőr a karján, de a hangja gúnyos és közönyös volt, amikor megszólalt:

- Vállalom a kockázatot. Valahogy csak megleszek a maga „segítsége” nélkül is. - Kezével idézőjeleket tett a levegőbe.

- Neferet, a Tanács megadja neked a szót!

Neferet szembefordult a Tanáccsal, de mielőtt elindult volna lefelé a lépcsőn, megállt, és Aphroditére mutatott.

- Arra kérem a Tanácsot, hogy engedje be az ülésre ezt az embert. A neve Aphrodité, ő az a gyermek, aki azt állítja magáról, hogy Nüx prófétanője.

Aphrodité megkerülte Neferetet, és egyenként végignézett a Főtanács tagjain.

- Nem csak *állítom* magamról, valóban prófétanő vagyok. Nüx prófétája az Istennő akaratából. Bár az igazat megvallva, ha rajtam múlna, inkább más hivatás után néznék. - Nem hagyta abba a beszédet, noha látta, hogy a Tanács több tagjának is tátva maradt a szája a megdöbbenéstől. - Azt pedig csak úgy mellékesen jegyzem meg, hogy semmi olyat nem mondok, amit Nüx ne tudna már egyébként is.

- Az Istennő hisz Aphroditében. Jobban, mint ő saját magában - szólalt meg Dáriusz.

Aphrodité rámosolygott. Dáriusz nem csak nagy, szexi harcos volt, hanem igazi társ, akire mindig számíthatott, és aki mindig a legjobbat akarta neki.

Dáriusz, miért szólalsz fel egy ember mellett? - kérdezte a barna hajú vámpír.

Duantia, azért szólok fel a *prófétanő* mellett - felelte alapozni megnyomva a szót mert felajánlottam neki harcosi eskümet.

A harcosa vagy? - Neferet képtelen volt elrejteni megdöbbenését. - De hiszen ez azt jelenti...

Ez azt jelenti, hogy nem vagyok átlagos ember, mert egy vámpír harcos emberrel nem kerülhet ilyen kapcsolatba - fejezte be helyette Aphrodité.

- Beléphetsz az ülésterembe, Aphrodité, Nüx prófétanője. A Tanács megadja neked a szót - jelentette be Duantia.

Aphrodité lesietett a lépcsőn, maga mögött hagyva Neferetet. Egyenesen Zoey-hoz akart menni, de az ösztönei azt súgták, hogy líjon meg előbb a Duantia nevű vámpír előtt. Öklét a szíve fölé helyezte, és tiszteletteljesen fejet hajtott.

- Köszönöm, hogy engedélyt kaptam a belépésre.

- A kivételes helyzetek kivételes intézkedéseket követelnek - mondta egy magas, karcsú vámpír, akinek a szeme olyan sötét volt, mint az éjszaka.

Aphrodité nem tudta, hogy erre mit kellene felelnie, ezért csak bólintott, és Zoey-hoz lépett. Kezét Dáriusz kezébe csúsztatta, és megszorította, hátha sikerül kölcsönöznie egy keveset a harcos lenyűgöző erejéből. Azután lenézett barátnője arcára.

Zoey tetoválásai eltűntek! Egyedül a zafírkék vonallal megrajzolt félhold, a vámpírjelöltek Jele maradt meg a homloka közepén. És olyan átkozottul sápadt volt! *Zoey úgy néz ki, mint*

aki meghalt. Aphroditének a gondolattól elakadt a lélegzete. Zoey nem halt meg. Még mindig lélegzett. A szíve még dobogott. Zoey. Nem. Halt. Meg.

- Tudomásodra hoz valamit az Istennő, amikor ránézel Zoey Redbirdre, prófétanő? - kérdezte a magas, karcsú nő, aki az előbb megszólította.

Aprodité elengedte Dáriusz kezét, és lassan letérdelt Zoey mellé. Starkra pillantott, aki Zoey másik oldalán térdelt, de a vörös vámpír meg sem moccant. Még csak nem is pislogott. Csak az arcán csorogtak a könnyek, ahogy némán bámulta Zoey-t. *Vajon Dáriuszis így nézne ki, ha történné velem valami?* Aphrodité elhessegette a morbid gondolatot, és ismét Zoey-ra koncentrált. Lassan kinyújtotta a karját, és barátnője vállára helyezte a kezét.

Zoey bőre hideg volt, mintha már meghalt volna. Aphrodité várta, hogy történjék valami. De nem látott semmit, a látomások ezúttal elkerülték.

Zavartan megrázta a fejét.

- Nem, nem látok semmit. Nem tudom irányítani a látomásaimat. Egyszerűen csak jönnek, akár akarom őket, akár nem. Bár az igazság az, hogy többnyire nem akarom.

- Nem használsz ki a Nüxtől kapott összes képességedet, prófétanő.

Aphrodité felemelte a tekintetét Zoey-ról, és meglepetten látta, hogy a sötétszemű vámpír feláll, és elindul felé.

- Nüx prófétanője vagy, igaz? - kérdezte.

- Igen, az vagyok - felelte Aphrodité habozás nélkül, de még mindig zavarban.

A nő éjszínű selyemköntöse meglebbent, ahogy a vámpír letérdelt Aphrodité mellé.

- Thanatosz vagyok. Tudod, mit jelent a nevem?

Aphrodité megrázta a fejét, és hirtelen azt kívánta, bárcsak mellette lenne Damien, és megsúgná a választ.

- Azt jelenti, hogy halál. Nem én vagyok a Tanács vezetője. Duan- tiát illeti meg e dicsőség, ennek ellenére szokatlanul szoros kapcsolatban vagyok az Istennővel. Azt az ajándékot kaptam tőle, hogy képes vagyok segíteni a holtaknak átkelni ebből a világból a másikba.

- Képes beszélni a szellemekkel?

Thanatosz elmosolyodott, és szigorú arca ettől már-már csinosná változott.

- Bizonyos értelemben igen. És ennek az ajándéknak köszönhetően magam is tudok egy s mást a látomásokról.

- Valóban? A látomások egyáltalán nem olyanok, mint szellemekkel beszélgetni.

- Miért gondolod? Szerinted melyik birodalomból érkeznek a látomásaid? Jobban mondva, melyik birodalomban vagy, amikor látod azokat a látomásokat?

- Aphroditének a sok halállal kapcsolatos látomása jutott eszébe, és hogy számtalan alkalommal a halottak szemszögéből látta a történi\seket. Gyorsan vett egy nagy levegőt, és megadóan azt mondta:

- A látomásaim a Túlvilágról érkeznek.

Thanatosz bólintott.

Prófétanő, te sokkal szorosabb kapcsolatban állsz a Túlvilággal <\s a szellemek birodalmával, mint én. Én csak megmutatom a helyes irányt azoknak, akik arra tartanak, és rajtuk keresztül vetek egy pillantást a másik oldalra.

Aphrodité Zoey-ra nézett.

- Ő nem halt meg.

- Nem, még nem. De a teste legfeljebb hét napig bírja ki ebben a lélektől megfosztott állapotban, ezért nem sok választja el a haláltól. A Túlvilág a markában tartja, és nem engedi, mintha már meghalt volna. Érintsd meg újra, prófétanő. De ezúttal koncentrálj, és használd a képességeket, melyeket az Istennőtől kaptál ajándékba.

- De én...

Thanatosz ingerülten a szavába vágott.

- Prófétanő, tedd azt, amit Nüx kíván tőled.

- De nem tudom, hogyan!

Thanatosz szigorú arckifejezése megenyhült, és ismét elmosolyodott.

- Ó, gyermekem, hát akkor kérd a segítségét.

- Ilyen egyszerűen? - lepődött meg Aphrodité.

- Igen, prófétanő, ilyen egyszerűen.

Aphrodité lassan visszahelyezte a kezét Zoey hideg vállára. Ezúttal behunyta a szemét, és vett három mély lélegzetet úgy, ahogyan Zoey-től látta, mielőtt megidézte a kört. Azután némán imádkozni kezdett Nüxhez: Nem kérném, ha nem lenne igazán fontos, de ezt már úgymint kitaláltad, mert tudod, mennyire nem szeretek szívességet kérni. Senkitől sem. És ebben a könnyörgésben sem vagyok túl jó, de ezt is tudod nagyon jól. Aphrodité magában felsóhajtott. Nüx, a segítségedre van szükségem. Thanatosz láthatóan úgy gondolja, hogy valami módon kapcsolatban állok a Túlvilággal. Ha ez igaz, akkor megengednéd, hogy lássam, mi történik Zoey-val? Egy pillanatra félbehagyta a néma imát, felsóhajtott, és kitérte lel két Nüx előtt. Kérlek, Istennő. Es nemcsak azért, mert Zoey olyan nekem, mint a bűgom, akit anyám nem volt hajlandó megszülni. Szükségem van a segítségedre, mert rengeteg ember sorsa függ Zoey- től, és sajnálatos módon ez még nálam is fontosabb.

Aphrodité melegséget érzett a tenyere alatt, aztán mintha kilépett volna a testéből, és becsusszant volna Zoey-éba. Csak egy pillanatig volt a barátnőjében - nem hosszabb ideig, mint egy szívdobbanás -, de amit érzett, látott, *megtudott*, az annyira sokkolta, hogy a következő pillanatban már ismét a saját testében találta magát. Elkapta a kezét Zoey-ról, és rémülten szorította a mellkasához. Nyögve összegörnyedt, émelyegni kezdett, és öklendezés tört rá, miközben könnyek csorogtak a szeméből.

- Mi az, prófétanő? Mit láttál? - kérdezte Thanatosz higgadtan. Megtörölte Aphrodité arcát, és erős kezével megfogta a derekát, nehogy elessen.

- Elment! - Aphrodité visszafojtotta a zokogást, és megpróbálta összeszedni magát. - Éreztem, mi történt vele. Csak egy pillanatra. Zoey rátámadt Kalonára a szellem minden erejével. Megpróbálta megállítani, de nem sikerült neki. Heath a szeme láttára halt meg. És ez darabokra tölte a lelkét. - Szédült, és nagyon furcsán érezte magát. Könnyein keresztül Thanatoszra nézett. - Ugye maga is tudja, hol van?

- Azt hiszem, igen. De szeretném, ha megerősítenéd.

- Lelke darabjai a holtakkal vannak a Túlvilágon - mondta Aphrodité sűrű pislogások közepette. - Zoey elment. Teljesen itt hagyott minket. Képtelen volt feldolgozni azt, ami odakint történt - és még most sem tudja megemészteni.

- Mást nem láttál? Valamit, ami segíthetne rajta?

Aphrodité visszanyelte a gyomrából feltörő okádékot, és felemelte remegő kezét.

- Nem, de megpróbálom még egyszer, hátha...

Dáriusz megfogta a vállát, és visszahúzta, mielőtt újra hozzáérhetett volna Zoey-hoz.

- Ne. Túl gyenge vagy még. Sokat kivett belőled, hogy megszűnt a megbélyegzésed Stevie Rae-vel.

- Ez most nem számít. Zoey haldoklik! De számít. Vagy azt akarod, hogy a te lelked is kövesse Zoey-ét?

kérdezte halkán Thanatosz.

Aphroditének eltorzult az arca a rettegéstől.

Nem - suttogta, és megszorította Dáriusz kezét.

• Ezért nem szerencsés, amikor a fiatalok ilyen nagy ajándékot kapnak a mi szerető Istennőnkől. Nem elég érettek ahhoz, hogy kezelni tudják - szólalt meg Neferet.

Neferet lekezelő hangját meghallva Stark teste megvonaglott, és végre felemelte a tekintetét Zoey-ről.

- Ezt a szörnyeteget nem lett volna szabad beengedni! Ő tette! Az ő műve az egész! Megölte Heath-t, és darabokra törte Zoey lelket! - Stark hangja olyan volt, mintha minden egyes szót megőrlött volna, mielőtt kimondta.

Neferet hűvös pillantást vetett rá.

Megértem, hogy nagy nyomás nehezedik rád, harcos, de akkor sem engedheted meg magadnak ezt a hangnemet egy Főpap- nővel szemben.

Stark talpra ugrott. Dáriusz villámgyorsan mellette termett, és lefogta. Aphrodité hallotta, amint a fülébe súgja:

- Gondolkozz, mielőtt cselekszel, Stark!

- Harcos - szólította meg Duantia Starkot. - Jelen voltál, amikor az emberfiú meghalt, Zoey lelke pedig darabokra tört. Korábban azt állítottad, hogy a szárnyas halhatatlan követte el a gyilkosságot. Neferetet egy szóval sem említetted.

- Kérdezze csak meg Zoey barátait. Hívja fel Lenobiát és Sárkány Lankfordot Tulsában, az Éjszaka Házában. Mindannyian tanúsítani fogják, hogy Neferet anélkül is képes gyilkolni, hogy fizikailag jelen lenne - felelte Stark. Lerázta magáról Dáriusz kezét, és dühösen megtörölte az arcát, mintha csak most vette volna észre, hogy sírt.

- Borzalmas dolgokra képes még távolból is - erősítette meg Damien a terem másik végéből. Jack és az Ikek könnyes szemmel bólogattak, jelezve, hogy valóban így van.

- Nincs rá bizonyíték, hogy Neferetnek bármi köze is volna ehhez a gyilkossághoz - mondta Duantia mindnyájuknak. - Nem tudja megmondani, mi történt Heath-szel? Nem tud kapcsolatba lépni a szellemével? - kérdezte Aphrodité Thanatosztól, aki visszament a trónszékéhez, mikor Neferet beszélni kezdett.

- Az emberfiú szelleme nem keresett meg engem, mielőtt távozott ebből a világból - felelte Thanatosz.

- Hol van Kalona? - kiáltott Stark magáról megfélemedkezve Neferetre. - Hol rejtegeted a szeretődöt?

- Ha halhatatlan hitvesemre, Ereboszra gondolsz, nos, éppen miatta járultam a Tanács elé. - Neferet hátat fordított Starknak, és a kizárólag a hét tanácstaghoz intézte szavait. - Én is éreztem, hogy Zoey lelke darabokra tört. A labirintusban sétáltam, és próbáltam mentálisan felkészíteni magamat arra, hogy valószínűleg jó hosszú időre el kell hagynom a San Clemente-szigetet.

Stark gúnyosan felhorkant, mire Neferet egy pillanatra elhallgatott. Stark kihasználta az alkalmat, és közbevágott.

- Te és Kalona Capriról akarjátok irányítani a világot. - Felnőtt vámpírként Stark egyenrangúnak érezte magát Neferettel, ezért esze ágában sem volt magázni az egykori Főpapnőt. - Ezért valószínűleg soha többé nem fogtok visszatérni erre a szigetre, hacsak azért nem, hogy lebombázzátok a palotát.

Dáriusz ismét megérintette a vállát, és óvatosságra akarta inteni, de Stark lerázta magáról a kezét.

- Nem tagadom, hogy Erebosszal az a tervünk, hogy visszaállítsuk a régi rendet, amikor a vámpírok Caprin uralkodtak, a világ pedig kellő módon tisztelt és félt minket - fordult Stark felé Neferet. - De a szigetet vagy ezt az Üléstermet soha nem akartam elpusztítani. Sőt, azt remélem, hogy sikerül megszereznem a Tanács támogatását.

- Mármint a *hatalmát*, és most, hogy Zoey már nem áll az utadban, minden esélyed meg is van rá, hogy megszerezd - mondta Stark.

- Biztos vagy benne? Félreértettem volna, ami Zoey és Erebosz között történt ebben az Ülésteremben? Ha jól emlékszem, Zoey elismerte, hogy Erebosz halhatatlan, és egy istennőt keres, akit szolgálhatna.

- Zoey egy szóval sem mondta, hogy ő Erebosz! - kiáltotta Stark. A halhatatlan Erebosz pedig kedvesen azt mondta rá, hogy nem tévedhetetlen, ahelyett, hogy hazugnak nevezte volna.

Valld be, Neferet, hogy mit tettél! Rákényszerítetted, hogy ölje meg lieath-t, és törje darabokra Zoey lelkét, pusztán azért, mert féltékeny voltál a köztük lévő kapcsolatra! - mondta Stark támadó- .111, de Aphrodité látta rajta, hogy nehezére esik elfogadnia a Zoey és Kalona közt kialakult köteléket.

- Ugyan már! Harcos, használd inkább az eszedet, ne a szálnalmas sértettséged beszéljen belőled! Téged rá tudott volna kényszeríteni Zoey, hogy megölj egy ártatlan embert? Ugye, hogy nem? A harcosa vagy, de attól még rendelkezzel szabad akarattal. Végső .soron Nüx harcosa vagy, ezért az ő akaratát kell teljesítened. - Mielőtt Stark válaszolhatott volna, Neferet visszafordult a Tanács felé. - Mint mondtam, éreztem, hogy Zoey lelke darabokra tört, ezért elindultam vissza a palota felé, amikor rábukkantam Ere- boszra. Súlyos sérüléseket szenvedett, és alig volt magánál. Mindössze néhány szót tudott mondani: „Az Istennőmet védtem”, aztán eltávozott.

- Kalona meghalt? - kiáltott fel Aphrodité önkéntelenül.

Válasz helyett Neferet megfordult, és az Ülésterem bejárata felé nézett. Négy üléstermi harcos állt az ajtóban, és egy hordágyat cipeltek, amelyen láthatóan egy súlyos test feküdt. Egyik éjsötét szárnya lelógott a hordágyról, és a padlót súrolta.

- Hozzátok ide! - utasította őket Neferet.

Lassan elindultak lefelé a lépcsőn, és amikor leértek, a hordágyat letették a hét trónszék elé az emelvényre. Stark és Dáriusz automatikusan előreléptek, és Zoey meg Kalona teste közé álltak.

- Természetesen nem halt meg. Erebosz halhatatlan - kezdte Neferet jól ismert, behízelt hangján, de aztán kitört belőle a zokogás. - Nem halt meg, de láthatjátok, hogy a lelke eltávozott!

Mintha nem lenne ura a testének, Aphrodité felállt, és elindult Kalona felé. Dáriusz azonnal mellette termett.

- Ne! Ne érh hozzá! - figyelmeztette.

- Akár Erebosznak nevezzük, akár nem, az biztosnak tűnik, hogy egy halhatatlan lénnel van dolgunk. A vérében rejlő erő miatt a próféta nem tud belépni a testébe, még akkor sem, ha a lelke nincs jelen. Ezért nem jelent számára olyan veszélyt, mint Zoey - nyugtatta meg Thanatosz a harcost.

- Jól vagyok. Hadd próbáljam meg, kíváncsi vagyok, mit látok majd - mondta Aphrodité Dáriusznak.

- Itt maradok melletted. Nem engedlek el - felelte Dáriusz, majd kéz a kézben odasétáltak Kalonához.

Aphrodité érezte a harcos testéből áradó feszültséget, de igyekezett nem foglalkozni vele. Vett három mély lélegzetet, és Kalonára összpontosított. Egy pillanatig tétovázott, aztán kinyújtotta a karját, és Kalona vállára helyezte a kezét, csakúgy, mint néhány perccel korábban Zoey-éra. A bukott angyal bőre olyan hideg volt, hogy Aphrodité majdnem elrántotta a kezét. De uralkodott magán, és behunyta a szemét. *Nüx? Segíts még egyszer, kérlek. Meg kell tudnom valamit... bármit, ami a segítségünkre lehet.* Aphrodité fejében hirtelen megjelent egy gondolat, mely megerősítette kapcsolatát az Istennővel, és végérvényesen Nüx prófétaövévé tette. *Kérlek, használj engem, tégy az eszközöddé a sötétség elleni harcban, nehogy letérjek az ösvényedről.*

Érezte, hogy tenyere felmelegszik, de ezúttal nem kellett kilépnie a testéből ahhoz, hogy tudja: Kalona eltávozott. A Sötétség elmondta neki - döbbenet ismerte fel, hogy valami miatt nagy S-sel gondol rá. Hatalmas, félelmetes és riasztóan élő volt. Mindent elborított. Magába olvasztotta a halhatatlan lény egész testét. Aphrodité tisztán látott egy fekete hálót, melyet mintha egy hatalmas, láthatatlan pók szőtt volna. A ragadós, fekete szálak Kalona egész testét behálózták. Szorították, cirógatták - megbéklyózták. Nyilvánvaló volt, hogy Kalona halhatatlan teste fogságba esett. Mint ahogy az is egyértelmű volt, hogy a teste csak egy üres porhüvely.

Aphroditének elakadt a lélegzete, és gyorsan elrántotta a kezét. Hozzádörgölte a combjához, mintha a fekete háló beszennyezte volna, és azt akarná letörölni magáról. A térde megbicsaklott, és ha Dáriusz nincs ott, talán el is esik.

- Akárcsak Zoey - mondta, miközben harcosa a karjába vette. Szándékosan nem árulta el, hogy Kalona testét túsul ejtette valami vagy valaki. - Az ő lelke is eltávozott.

ÖTÖDIK FEJEZET

Zoey

Zo, ébresztő! Hahó! Térj már magadhoz, kérlek! Mondj valamit!

Kedves hangja volt. Még ki se nyitottam a szemem, már tudtam, hogy nagyon cuki srác. Amikor végre kinyitottam, és ránéztem, elmosolyodtam, mert igazam volt. Ahogy a legjobb barátnőm, Kayla mondaná, olyan volt, mint egy „cukormázzal leöntött félisten”. Nyam-nyam! Kicsit szédültem, de ennek ellenére jó kedvem volt. elvigyorodtam.

- Ébren vagyok. Te ki vagy?

- Zoey, ne szórakozz velem! Ez nem vicces.

A srác elkomorodott, én pedig hirtelen rájöttem, hogy az ölében fekszem. Gyorsan felültem, és elhúzódtam tőle. Az igaz, hogy nagyon jóképű volt meg minden, de akkor sem szokásom vadidegeneket beengedni az intim szférámba.

- Nem viccnek szántam.

Kedves arcára kiült a döbbenet.

- Zo, tényleg azt akarod mondani, hogy nem tudod, ki vagyok?

- Nézd, tudod, hogy nem tudom, ki vagy. Te viszont láthatóan indod, hogy én ki vagyok. - Elhallgattam. Kicsit sok volt ennyi „tudás”.

- Zoey, azt tudod, hogy te ki vagy?

Meglepetten pislogtam rá.

- Micsoda ostoba kérdés! Persze, hogy tudom, ki vagyok. Zoey vagyok. - Még szerencse, hogy ez a srác olyan helyes, gondoltam, inert az látszik, hogy nem egy észlény.

- Azt tudod, hogy *hol* vagy? - A hangja kedves volt, szinte már bocsánatkérő.

Körülnéztem. A puha fűben ültünk egy tó mellett. A víztükör fölé belógott egy aprócska móló. A reggeli napsütés szikrázva csúszkált a vízen.

-Napsütés?

Az nem lehet.

Valami nem stimmel.

Nyeltem egy nagyot, és a srác kedves, barna szemébe néztem.

- Hogy hívnak?

- Heath. A nevem Heath. Ismersz, Zo. Mindig is ismerni fogsz.

Tényleg ismertem.

Képek villantak fel az agyamban, mintha egy DVD-t tekertek volna előre a szemem előtt: harmadikos vagyok, és Heath azt mondja, tetszik neki a rövid hajam; hatodikos koromban Heath megment egy óriási póktól, ami rám esett az egész osztály szeme láttára; az első csók Heath-szel nyolcadikban egy meccs után; Heath túl sokat iszik, és dühös vagyok rá; megbélyegezzük egymást. .. aztán újra megbélyegezzük egymást; végül látom, ahogy...

- Ó, Istennőm! - Az emlékek összeálltak egy nagy képpé, és most már emlékeztem. Emlékeztem rá.

- Nyugi, Zo. - Magához húzott. - Minden rendben van.

- Hogy lenne minden rendben? - zokogtam. - Meghaltál!

- Van ez így, Zo. Igazából nem is fájt annyira. - Lassan ringatni kezdett, a hátamat simogatta, és közben megnyugtató hangon beszélt hozzám.
- De most már emlékszem! Emlékszem! - Képtelen voltam uralkodni magamon, úgy zokogtam, hogy taknyom-nyálam egybefolyt. - Kalona megölte téged. Láttam. Ó, Heath, én próbáltam megakadályozni. Tényleg próbáltam.
- Csss, kicsim, nyugodj meg. Tuclom, hogy te mindent megtettél. Nem rajtad múlt. Hívtalak, és te jöttél. Jól csináltad, Zo. Te mindent megtettél. Most pedig vissza kell menned, hogy szembeszállj Kalonával és Neferettel. Neferet ölte meg azt a két vámpírt a sulitokban, a drámatanárodat meg azt a másik fickót.
- Loren Blake-et? - A döbbenettől elapadtak a könnyeim. Megtöröltem az arcomat. Heath szokás szerint előhúzott egy gyűrött papír zsebkendőt a farmerjából. Egy másodpercig csak bámultam rá, aztán mindkettőnk sikertelenül meglepnem azzal, hogy kitört belőlem a nevetés. - Képes voltál magaddal hozni egy használt pézsét a mennyországba? Ezt nem hiszem el!
- Sértődötten nézett rám.

Zo. Ez nem használt. Vagy legalábbis nem nagyon.

Megráztam a fejem, aztán elvettem tőle a zsebkendőt, és megtö- i Allém az arcomat.

Az orrod is fújd ki. Mindig folyik az orrod, ha sírsz. Ezért hordok magamnál zsebkendőt.

Ó, fogd már be! Nem is sírok olyan gyakran - rivalltam rá, átmenetileg megfélemedkezve arról, hogy már nem is él.

Tényleg nem, de amikor igen, akkor az orrod is folyik, ezért lel kell készülnöm.

Ránéztem, és hirtelen belém hasított a felismerés.

Mi lesz velem nélküled? Ki fog zsepit adni, ha összetaknyo- lom magam? - Ismét kitölt belőlem a zokogás. - Ki fog emlékeztetni i hogy milyen az otthon, milyen a szerelem? Milyen embernek lenni? - Úgy bögttem, mint egy csecsemő.

Ugyan már, Zo, majd megoldod egyedül. Rengeteg időd van még. Nem emlékszel, hogy nagymenő Főpapnő lett belőled?

Nem akarok az lenni - feleltem őszintén. - Zoey akarok lenni, és itt akarok maradni veled.

Csak egy részed akarja ezt. Talán éppen az a részed, akinek fel kellene nőnie. - A hangja egyszerre sokkal érettebbnek és bölcsebbnek tűnt, mint amilyen Heath volt.

- Nem. - Hirtelen megláttam valami sötét árnyat a szemem sarká- I >61. Összerándult a gyomrom. Mintha egy éles szarv lett volna az.

- Zo, a múltat már nem tudod megváltoztatni.

Elfordítottam a fejem, és körülnéztem. Néhány pillanattal ezelőtt

még egy gyönyörű, napsütötte mezőn ültünk, egy tökéletes kis tó mellett. Most azonban sötét árnyak és alakok bukkantak fel ott, ahol az előbb még csak pillangók repkedtek a napfényben.

Az árnyakból sugárzó sötétség megrémített, a bennük megbúvó alakok mégis mágnesként vonzottak magukhoz. Az egyre sűrűbb homályból szempárok villantak felém. Az egyiket felismertem. Ismerős volt, emlékeztetett valakire...

- Van ott valaki.

Heath megfogta az államot, és erővel maga felé fordította a fejemet.

- Szerintem nem jó ötlet arrafelé bámulnod. Jobban tennéd inkább, ha elhatároznád, hogy hazamész, aztán összecsapnád a bokádat, vagy csinálnál valami más főpapnós kunsztot, és visz- szaröppennél az igazi világba, ahová tartozol.

- Nélküled?

- Nélkülem. Én meghaltam - mondta halkan, és megsimogatta az arcomat nagyon is valóságos kezével. - Nekem itt a helyem. Ha jól sejtem, ez az első állomás azon az úton, amit meg kell tennem. De te még élsz, Zo. Te nem ide tartozol.

Elrántottam az arcom, és talpra ugrottam. A fejemet rázva kiabáltam vele. A hajam úgy szálldosott körülöttem, mint egy elmebetegé.

- Nem! Nem megyek vissza nélküled!

Újabb árnyat pillantottam meg a szemem sarkából. Odafordultam, és most már egy sötét ködfoltot láttam, amely körülvelt minket, és esküdni mertem volna, hogy hegyes szarvak csillantak meg a mélyén. Aztán a köd kavarni kezdett, és egy emberi alak vált ki belőle.

- Ismerlek - suttogtam a szempárnak, amely olyan volt, mint az enyém, csak idősebb és szomorúbb. Sokkal szomorúbb.

Hirtelen újabb alak jelent meg. Ő is a szemembe nézett. Ez a tekintet nem volt szomorú. Gúnyosan nézett rám, de attól még ugyanolyan ismerős volt, mint az előző.

- Te... - suttogtam, és megpróbáltam kibontakozni Heath karjából, aki szorosan magához ölelve tartott.

- Ne nézz oda. Csak szedd össze magad, és menj haza, Zo.

De képtelen voltam levenni róla a tekintetemet. Valami belső kényszer nem engedte. Újabb ismerős szempárt pillantottam meg - és ezt már túlságosan is jól ismertem. Elhúzódtam Heath-től, a homályos folt felé fordítottam az arcát, és így szóltam:

- Odanézz, Heath! Szentséges ég! Az ott én vagyok!

Tényleg én voltam az. Az „én” megdermedt, ahogy találkozott a tekintetünk. Nagyjából kilencéves lehetett, és néma döbbenettel meredt rám.

- Zoey. Nézz rám. - Heath olyan erővel ragadta meg a vállamat, hogy tudtam, meg fog látszani a nyoma. Maga felé fordított. - El kell tűnnöd innét. Nem az a gyerek én vagyok.

Mindegyik te vagy - a te darabjaid. Történt valami a lelkeddel, Zoey, és csak akkor tudod helyrehozni, ha kijutsz innen.

I lirtelen megszédültem, és bele kellett kapaszkodnom Heath Karjába, nehogy elessek. Nem tudom, honnan, de hirtelen tudtam. Szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy igazat beszélek.

Nem tudok elmenni, Heath. Csak akkor, ha ezek az alakok mind újra eggyé válnak velem. És fogalmam sincs, hogyan érhetnem ezt el - egyszerűen nem tudom!

I leath a homlokomhoz érintette a sajátját.

Hát, Zo, talán ideje lenne elővenned azt az idegesítő, anyáskodó hangodat, amit akkor használtál, ha túl sokat ittam, és közölnöd velük, hogy fejezzék be ezt a bumburnyák viselkedést, és In izzanak vissza a helyükre.

Olyan tökéletesen utánozta a hanghordozásomat, hogy majdnem elmosolyodtam. De csak majdnem.

De ha újra magamba olvasztom őket, akkor el kell mennem, fudom, hogy így van, Heath - suttogtam.

Ha pedig nem olvasztod újra magadba őket, akkor soha nem mész el innen, mert meg fogsz halni. Tudom, hogy így van, Zo.

Belenéztem meleg, barátságos szemébe.

- Talán az lenne a legjobb. Ez a hely sokkal jobbnak tűnik, mint az a káosz, ami a másik világban vár rám.

- Nem, Zoey. - Hallottam Heath hangján, hogy kezd dühbe gurulni. - Nem maradhatsz itt. Neked nem itt van a helyed.

- Talán azért érzed így, mert nem haltam meg. Egyelőre. - Nyeltem egy nagyot, és csak magamnak mertem bevallani, hogy elég ijesztő volt ezt hangosan kimondani.

- Szerintem nem csak erről van szó.

Heath már nem engem nézett. A vállam felett elnézve bámult valamit, és a szeme hirtelen elkerekedett. Megfordultam. A vonagló alakok, melyek a saját bizarr, befejezetlen változataimnak tündek, idegesen lebegtek a fekete ködben. Látszott rajtuk, hogy valami nagyon megrémítette őket. Aztán hirtelen fényes villanás következelt, ami átváltozott veszedelmes, hegyes szarvak együttesévé, és szörnyű szárnyzuhogás közepette valami leszállt a fűre. A szellemek kísértetek, önmagam töredékei - riadtan kiabálva, sikoltozva menekültek előle.

- Mi történik? - kérdeztem Heath-től. Sikertelenül próbáltam leplezni rettegésemet, miközben sietősen hátrálni kezdtünk a sötét valami elől.

Heath megfogta a kezem, és megszorította.

- Nem tudom, de akármilyen is az, melletted maradok. Most pedig ne fordulj hátra, csak gyere velem, és *rohanj!* - súgta a fülembe izgatottan.

Azon ritka alkalmak egyike volt ez, amikor nem szálltam vitába vele. Nem kérdőjeleztem meg, hogy igaza van. Pontosan azt tettem, amit mondott. Belekapaszkodtam a kezébe, és rohantam.

HATODIK FEJEZET

Stevie Rae

Stevie Rae, szerintem ez nem jó ötlet. - Dallasnak igencsak szednie kellett a lábát, hogy lépést tudjon tartani vele.

Nem maradok sokáig, ígérem - felelte Stevie Rae. A parkolóba ri ve megállt, és keresni kezdte Zoey kis kék kocsiját. - Ott van! Mindig benne szokta hagyni a kulcsot, mert az ajtaját úgysem lehet bezárni. - Stevie Rae odakocogott a Bogárhoz, kinyitotta a nyikorgó ajtót, és diadalmasan felkiáltott, amikor meglátta, hogy a kulcs (ti i fityeg a gyújtószerkezetben.

- Tényleg azt gondolom, hogy jobb lenne, ha eljönnél velem a tanácsterembe, és elmondanád a vámpíroknak, mi a terved. Még akkor is, ha nekem nem akarod elmondani. Kérd ki a véleményüket, mielőtt valami meggondolatlan dolgot teszel.

Stevie Rae szembefordult a Dallasszal.

- Éppen ez a probléma. Magam sem tudom még, hogy mit fogok lenni. Azt pedig ne gondold, hogy amit neked nem akarok elmondani, azt majd az orrára kötöm egy csapat vámpírnak. Ezt te is nagyon jól tudod.

Dallas megvakarta az arcát.

- Régebben tudtam is, de az utóbbi időben sok minden történt, és te is megváltoztál.

Stevie Rae a fiú vállára tette a kezét.

- Eszembe jutott valami, amivel talán segíthetek Zoey-n, de ezt nem tudom úgy végiggondolni, hogy közben egy rakás karót nyelt vámpír között üldögélek abban a teremben. Ki kell jutnom innen. Szükségem van a föld közelségére ahhoz, hogy gondolkodni tudjak. - Kitárta a karját, mint aki magához akarja ölelni a mindenütt jelenlévő földet. - Mintha itt lenne a nyelvem hegyén a megoldás, de mégsem tudom megragadni. A föld majd segíteni fog.

- De miért kell ehhez elmenned? Az iskola körül is van föld. Stevie Rae mosolyt erőltetett az arcára. Utált hazudni Dallasnak, de azzal nyugtatgatta magát, hogy ez igazából nem is hazugság. Tényleg azt próbálja kideríteni, hogyan tudna segíteni Zoey-n, de ehhez el kell hagynia az Éjszaka Házát.

- Túl sok minden van itt, ami elvonja a figyelmemet.

- Oké, nézd, tisztában vagyok vele, hogy nem tudlak feltartóztatni, de akkor is meg kell ígérned valamit, különben ízekre pofoztatom magam.

Stevie Rae szeme elkerekedett, és ezúttal nem kellett erőltetnie a mosolyt.

- Megpróbálsz szembeszállni velem, Dallas?

- Mindketten tudjuk, hogy nincs esélyem ellened, de kész vagyok megpróbálni, aminek feltehetően az lesz a vége, hogy szétrúgod a seggem.

- Mit akarsz, hogy megígérjek? - kérdezte Stevie Rae még mindig vigyorogva.

- Azt, hogy nem mész vissza most rögtön a vasútállomásra. Majdnem megöltek, és tudom, hogy látszólag rendbe jöttél meg minden, de akkor is *majdnem megöltek*. Tegnap. Szóval ígérd meg, hogy ma este még nem mész vissza, hogy leszámolj velük.

- Megígérem - felelte Stevie Rae őszintén. - Nem megyek vissza oda. Mondtam, hogy azt próbálom kideríteni, hogyan segíthetnék Zoey-n. Azzal aligha hozom vissza a lelkét, ha rárontok Nicole-ra meg a többiekre.

- Esküszöl?

- Esküszöm.

Dallas megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Akkor jó. Mit mondjak a vámpíroknak, miért mentél el?

- Csak azt, amit tőlem hallottál. Egyedüllétre van szükségem és a föld közelségére. Végig kell gondolnom valamit, és azt nem tudom itt megtenni.

- Rendben. Megmondom nekik. Nem fognak örülni.

- Nemsokára visszajövök - mondta Stevie Rae, és beült Zoey kocsijába. - Ne aggódj. Óvatos leszek. - Beindította a motort, és már éppen elindult volna, amikor Dallas megkopogtatta az üveget. Stevie Rae elnyomott egy ingerült sóhajt, és résnyire lehúzta az ablakot.

Majdnem elfelejtettem valamit. Hallottam, hogy a többiek riról beszélgettek, miközben arra vártam, hogy felébredj. Fent van i neten, hogy nem Zoey az egyetlen, akinek darabokra tört a lelke Velencében.

Mi a fenéről beszélsz, Dallas?

Állítólag Neferet kiterítette Kalonát a Főtanács elé. Szó sze- i Int. A teste ott van, de a lelke eltávozott.

Kösz, Dallas. Most mennem kell! - Válaszra sem várva Stevie Uae sebességbe tette a Bogarat, kihajtott a parkolóból, és maga mögött hagyta az iskolát. Odakint ráfordult a Utica Streetre, aztán elindult a belváros felé. A városba érve északkelet felé vette az Ininyt, Tulsa dimbes-dombos külvárosa felé, ahol a Gilcrease Múzeum is állt.

Kalona lelke is eltűnt.

Stevie Rae egy pillanatig sem gondolta, hogy a halhatatlan bukott .ingyal lelke bánatában tört volna darabokra.

- Nem valószínű - mondta magában, miközben Tulsa sötét, kiél len utcáin navigált az autóval. - Üldözőbe vette Zoey-t. - Amint hangosan kimondta a szavakat, azonnal érezte, hogy igaza van.

De mit tehetne ellene?

Fogalma sem volt. Nem tudott semmit a halhatatlanokról, az összetört lelkekről vagy a szellemvilágról. Annak ellenére, hogy egyszer meghalt, aztán feltámadt, nem emlékezett rá, hogy a lelke bárhová ment is volna. *Csapdába estem... Minden fekete volt, hideg és néma... Üvölteni akartam, semmi mást, csak üvölteni, üvölteni...* Stevie Rae megborzongott az emlékek hatására. Nem sok mindenre emlékezett abból a rettenetes, holtan töltött időszakból, de nem is akart. Azt azonban tudta, hogy van valaki, aki sokkal többet tud nála a halhatatlanokról, főleg Kalonáról és a szellemvilágról. Z nagymamája szerint Rephaim évszázadokon át szellemként élt, mielőtt Neferet kiszabadította volna gusztustalan apuciját a föld alól.

- Rephaim biztosan tud valamit. És amit ő tud, azt én is tudni fogom - mondta elszántan, és ujjai megfeszültek a kormánykeréken.

Stevie Rae készen állt arra, hogy akár megbélyegzésüket, akár a föld segítségét, akár bármilyen más számára elérhető erőt igénybe vegyen annak érdekében, hogy információkat csikarjon ki a Hollómásból. Elhessegette magától a bűntudatot, amiéit képes lenne bántani Rephaimet, gázt adott, és ráfordult a múzeumhoz vezető útra.

Stevie Rae

Nem kellett azon gondolkodnia, hogy hol keresse. Egyszerűen tudta. A régi, elhagyatott ház ajtaja nyitva volt. Stevie Rae besurrant a hideg, sötét épületbe, és követte Rephaim láthatatlan nyomait fel az emeletre. Még meg sem pillantotta az erkély résnyire nyitva hagyott ajtaját, már tudta, hogy a Hollómás ott van. *Mindig tudni fogom, merre jár,* gondolta komoran.

Rephaim nem fordult azonnal felé, és Stevie Rae hálás volt érte. Szüksége volt egy kis időre ahhoz, hogy ismét megszokja a látványát.

- Szóval eljöttél - mondta Rephaim még mindig háttal neki. *Mennyire emberi a hangja!*

Ugyanúgy meglepődött rajta, mint

amikor először hallotta.

- Te hívtál ide - felelte. Igyekezett higgadt maradni. Igyekezett uralkodni a bensőjében forrongó indulatokon, melyeket Rephaim apjának borzalmas tette váltott ki. A Hollómás végre megfordult, és találkozott a tekintetük. *Kimerültnek látszik*, gondolta Stevie Rae. *Akarja megint vérzik. Még mindig szenved*, gondolta Rephaim. *És forr benne a harag*. Némán meredtek egymásra, egyikük sem akarta hangosan kimondani, amit gondolt.

- Mi történt? - kérdezte végül Rephaim.

- Honnan tudod, hogy történt valami? - csattan fel Stevie Rae. A Hollómás egy pillanatilag habozott, látszott, hogy gondosan megválogatja szavait, mielőtt válaszolna.

- Tőled.

- Ennek semmi értelme, Rephaim. - Ahogy kimondta, a név mintha visszhangot vert volna az éjszakai levegőben, és Stevie Rae-nek hirtelen eszébe jutott a csillogó, vörös köd, melyet a halhatatlan angyal fia küldött, hogy csillapítsa szenvedését, és magához hívja. Én sem értem, hogyan működik ez - felelte halkan. - Semmit nem tudok a megbélyegzésről; meg kell tanítanod rá, hogyan bánjak vele.

Stevie Rae érezte, hogy elvörösödik.

Igazat beszél, döbbszent rá. A megbélyegzésünk révén tud rólam dolgokat! Még szép, hogy nem érti! Hiszen én sem értem.

Megköszöörülte a torkát.

- Azt mondd, onnan tudod, hogy történt velem valami, mert érzékelted?

- Inkább éreztem - javította ki Rephaim. - Éreztem a fájdalmadat. Ilyen ez nem olyan volt, mint mielőtt ittál belőlem. Akkor a tested fájt. Ez a mostani viszont lelki fájdalom volt, nem fizikai.

Stevie Rae képtelen volt leplezni megdöbbenését.

- Igen, az volt. Még mindig az.

- Mondd el, mi történt.

Válasz helyett Stevie Rae visszakérdezett.

- Miért hívtál ide?

- Szenvedtél. Én is éreztem. - Egy pillanatra elhallgatott. Láthatóan zavarba hozta, amit mondott, de azért folytatta. - Véget akartam vetni neki. Ezért küldtem hozzád az erőmet, és ezért hívtalak ide.

- Hogyan csináltad? Mi volt az a vörös köd?

- Felelj a kérdésekre, és én is felelek a tiédre.

- Rendben. Az történt, hogy a drágalátos apucid megölte Heath-t, Zoey ember hitvesét. Zoey látta, de nem tudta megakadályozni, és bánatában darabokra tört a lelke.

Rephaim egy pillanatra sem vette le róla a tekintetét. Stevie Rae úgy érezte, mintha egyenesen belelátna a lelkébe. Képtelen volt elfordítani a fejét, és minél tovább nézték egymást, annál nehezebb volt ébren tartania a haragját. Rephaim szeme annyira emberi volt. Csak a színe volt szokatlan, de Stevie Rae-t nem zavarta a vérvörös árnyalat. Az igazat megvallva, hátborzongatóan ismerős volt számára, hiszen egykor a saját szeme is ilyen vörösen izzott.

- Erre nem mondasz semmit? - fakadt ki végül Stevie Rae, és elkapta a tekintetét. Belebámult az üres éjszakába.

- Valami más is történt. Mit titkolsz előlem? -Stevie Rae érezte, hogy ismét feltámad benne a harag, és újra Rephaim szemébe nézett.
- Azt mondják, hogy apád lelke is darabokra tört. Rephaim döbbenten pislogott egyet. Vértörős szemébe hitet- lenkedés költözött.-Ezt nem hiszem - mondta.
- Én sem, de Neferet kiterítette Kalona lélektől megfosztott testét a Főtanács elé, és a jelek szerint ők hisznek neki. Tudod, hogy én mit gondolok? - Nem várta meg, hogy a Hollómás válaszoljon, kétségbeesett dühvel folytatta mondandóját. - Szerintem Kalona követte Zoey lelkét a Túlvilágra, mert annyira odavan érte. - Stevie Rae megtörölte az arcát, és meglepetten érzékelte, hogy könnyes lett a keze.
- Az lehetetlen. - Rephaim hangja legalább olyan zaklatott volt, mint amilyennek Stevie Rae érezte magát. - Apám nem térhet visz- sza a Túlvilágra. Örökre kitiltották abból a birodalomból.
- Nos, úgy tűnik, megtalálta a módját, hogyan lépjen be újra mégis.
- Az Éjszaka Istennője személyesen száműzte onnan az idők végezetéig. Tényleg azt hiszed, hogy ezt ki lehet játszani?
- Nüx száműzte a Túlvilágról? - kérdezte Stevie Rae.
- Apám döntött így. Egykor Nüx harcosa volt. De esküje érvénytelenné vált, amikor lezuhant.
- Uramatyám, Kalona valamikor Nüx oldalán állt? - Stevie Rae önkéntelenül is közelebb lépett Rephaimhez.
- Igen. Ő védte meg a Sötétségtől. - Rephaim kibámult az éjszakába.
- Mi történt? Miért bukott le Nüx birodalmából?
- Apám sosem beszélt róla. Csak azt tudom, hogy utána évszázadokig emésztette a düh.
- És ez a düh hívott életre téged.
- Rephaim ismét a szemébe nézett.
- Igen.
- Téged is ez éltet? Ez a düh és ez a sötétség? - Nem tudta megállni, hogy fel ne tegye ezt a kérdéstÚgyis tudnád, ha így lenne, nem igaz? Vagy csak én érzem a te fájdalmadat? Hogy működik ez a megbélyegzés köztünk?
- Ami azt illeti elég bonyolult a helyzet. Mivel kettőnk közül én vagyok a vámpír, ebben a felállásban rád osztották a hitves szerepet. Egy hitves jobban érzi a vámpírával kapcsolatos dolgokat, mint fordítva. Én nem kapok tőled mást, csak a...
- A hatalmat - vágott közbe Rephaim. A hangja nem volt dühös, csak fáradt és beletörődő. - A halhatatlan erőmet.
- Szent ég! Akkor ezért gyógyultam meg olyan gyorsan.
- Igen, és ezért vagyok én még mindig ilyen siralmas állapotban.
- Stevie Rae meglepetten pislogott.
- Hú, ne haragudj. Biztos szörnyen érzed magad, elég rosszul nézel ki.
- Rephaim felhorkant, amit akár nevetésként is lehetett értelmezni.
- Te pedig újra egészséges vagy, csak úgy duzzadsz az erőtől.
- Egészséges vagyok, de addig nem leszek teljesen rendben, amíg rá nem jövök, hogyan segíthetnék Zoey-n. A legjobb barátnőről van szó, Rephaim. Nem halhat meg.
- Nekem pedig az apámról. Ő sem halhat meg.
- Összenéztek, és próbálták megérteni azt a különös köteléket,

amely egymáshoz láncolta őket, amely minden fájdalom, szenvedés és düh ellenére elválaszthatatlan társakká tette őket.

- Mit szólnál, ha szereznék neked valami ennivalót? - törte meg a csendet Stevie Rae. - Aztán felkötöm újra a szárnyadat, ami egyikünknek sem lesz nagy móka. Utána pedig megpróbáljuk kideríteni, mi történt Zoey-val meg apáddal. Valamit azonban tudnod kell. Nem érzékelem úgy az érzéseidet, mint te az enyémekeket, de azt tudni fogom, hogyha hazudsz nekem. És bárhol megtalálalak, ha megpróbálsz elrejtőzni előlem. Szóval ha átversz, és megpróbálsz ártani Zoey-nak, akkor a szavamat adom rá, hogy felkutatlak, és lesújtok rád minden erőmmel, amit a földből és a te véredből nyertem.

- Nem fogok hazudni neked.

- Helyes. Akkor menjünk be a múzeumba, és keressük meg a konyhát.

Stevie Rae sarkon fordult, és elindult lefelé a lépcsőn, a Holló- más pedig követte, mintha valami láthatatlan, de eltéphetetlen póráz kötné össze a vörös Főpapnővel.

Stevie Rae

- Bármit megszerezhetnél a világon ezzel a hatalommal - mondta Rephaim két harapás között. A múzeum konyhájában álltak. Stevie Rae szendvicseket készített azokból az alapanyagokból, melyeket a múzeum éttermében álló hatalmas hűtőszekrényben talált.

- Ne túlozz. Az, hogy képes vagyok egy fáradt, agyondolgoztatott és kissé habókos biztonsági őr fejéből kitörölni azt, hogy ott jártunk, még nem jelenti azt, hogy ha akarnám, én lehetnék a világ ura.

- Ne becsüld alá az erődöt. Kivételes képességeid vannak.

- És ezekkel kivételesen nagy felelősség is jár, ami egyáltalán nem hiányzik az életemből. Nézd, nem szívesen veszem rá az embereket olyasmire, amit nem akarnak. Mert ez nem helyes. Aki Nüx oldalán áll, az nem tesz ilyet.

- Mert az istennőd nem törekszik arra, hogy megadja híveinek azt, amire vágnak?

Stevie Rae egy ideig szótlanul meredt rá, és egy szőke hajtincset csavargatott az ujjával. Nem tudta eldönteni, hogy Rephaim kö- tözködik-e vele, vagy sem. De a Hollómás tekintete végül meggyőzte, hogy komolyan gondolta, amit kérdezett. Vett egy nagy levegőt, és belefogott a magyarázatba.

- Nem azért. Nüx a szabad akaratban hisz, és amikor belepiszkálok egy ember agyába, akkor éppen ettől a szabad akarattól fosztom meg. És ez nem helyes.

- Tényleg úgy gondolod, hogy a világon mindenkinek joga van a szabad választáshoz?

- Igen. Ha nem így lenne, most nem beszélgetnénk egymással. Zoey visszaadta nekem a szabad választás jogát. Én pedig ugyanezt az ajándékot továbbadtam neked. Azért hagytál életben, mert azt remélted, hogy a saját utamat le>gom választani az apámé helyett.

Stevie Rae-t meglepte, hogy Rephaim ilyen nyíltan kimondta, amit gondolt, de nem kérdezett rá, mi az oka ennek a szokatlan őszinteségnek.

Igen. Ugyanezt mondtam akkor is, amikor bezártam mögöttem az alagutat, és szabadon engedtelek, ahelyett, hogy szóltam volna a barátaimnak. Te rendelkez az életeddel. Nem tartozol vele sem apádnak, sem másnak. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán gyorsan folytatta. - És az első lépéseket már meg is tetted ezen az új ösvényen azzal, hogy megmentetted az életemet.

A kiegyenlítetlen adósság veszélyes dolog. Csak azért mentet- lelek meg, hogy törlesszek azért, amit te tettél.

Oké, ezt értem, de ma este miért segítettél nekem?

Ma este?

- Elküldted hozzám az erődöt, és magadhoz hívtál. Ha ekkora hatalommal rendelkezelsz, miért nem szüntetted meg inkább a megbélyegzésünket? Azzal is véget vethettél volna a saját szenvedésednek.

Rephaim abbahagyta az evést, és vörösen izzó szemét Stevie Rae tekintetébe fúrta.

Ne keverj össze olyasvalakivel, aki nem én vagyok. Évszázadokon át éltem a sötétségben, a gonosz oldalán. Az apám fia vagyok, nem fordíthatok hátat neki. Tele van haraggal, amely akár az egész világot felperzselheti, és ha visszatér, nekem mellette a helyem. Nézz rám, Stevie Rae. Egy életre kelt rémálom vagyok, akit harag és erőszak szült e világra. Az élők között járok, de nem tartozom közéjük; más vagyok, különböző. Nem halhatatlan, nem ember és nem állat.

Stevie Rae hagyta leüledni a szavakat. Tudta, hogy Rephaim kíméletlenül őszinte volt vele, semmit nem hallgatott el. De azt is tudta, hogy nem csak düh és gonoszság lakozik benne. Tudta, hogy így van, mert a saját szemével látta.

- Rephaim, tegyük fel, hogy *talán* igazad van.

Stevie Rae látta felcsillanni a megértést a Hollómás vérvörös szemében.-Ami azt is jelenti, hogy *talán* tévedek? Stevie Rae megvonta a vállát.

- Te mondtad.

A Hollómás válasz helyett csak megrázta a fejét, és folytatta az evést. Stevie Rae elmosolyodott, és nekiállt készíteni magának egy pulykahúsos szendvicset. Megkent mustárral egy szelet kenyeret, majd megkérdezte:

- Szerinted mi az oka annak, hogy apád lelke eltűnt a testéből? Rephaim a szemébe nézett, és csak egyetlen szóval válaszolt,

de az az egy szó jéggé dermedtette a vért Stevie Rae ereiben.

- Neferet.

HETEDIK FEJEZET

Stevie Rae

Dallas azt mondta, hogy Neferet kiterítette Kalona lélektelen lestét a Főtanács elé.

Ki az a Dallas? - kérdezte Rephaim.

Csak egy srác, nem fontos. Szóval úgy tűnik, Neferet hátat fordított Kalonának, pedig mostanáig szövetségesei voltak.

Neferet elcsábította apámat. Úgy tett, mintha a társa lenne, de valójában senki mással nem törődik, csak saját magával. Apámat, i harag élteti, Neferetet a gyűlölet. És a gyűlölet veszedelmesebb tanácsadó.

- Szerinted Neferet képes lenne elárulni Kalonát, hogy mentse .1 saját bőrét? - kérdezte Stevie Rae.

- Neferet bárkit képes lenne elárulni, hogy mentse a bőrét.

- De mit nyer azzal, ha feladja Kalonát, főleg így, hogy a lelke elhagyta a testét?

- Ha átadja a Főtanácsnak, azzal eltereli magáról a gyanút - felelte Rephaim.

- Igen, igazad lehet. Tudom, hogy Neferet Zoey halálát akarja. I lcath egyáltalán nem érdekli. Sőt, szerintem még örült is neki, amikor azt látta, hogy Kalona megöli Heath-t, Zoey pedig rátámad a szellem erejével, de ezzel sem tudja megakadályozni Heath halálát, és darabokra törik a lelke. Most már csak idő kérdése, hogy Zoey is meghaljon.

Rephaim szeme hirtelen megvillant.

- Zoey a szellem erejével támadt apámra?

- Igen, Lenobia és Sárkány ezt mondta.

- Akkor súlyosan megsebesíthette. - Rephaim lesütötte a szemét, és elhallgatott.

- Hé,, ne titkold el előlem, amit tudsz - förmedt rá Stevie Rae. Amikor a Hollómás továbbra is csak hallgatott, Stevie Rae felsóhajtott, és így folytatta. - Oké, én is elmondom az igazat. Azért jöttem el hozzád ma este, hogy kikényszerítsem belőled, amit apádról, a Túlvilágról meg ezekről a dolgokról tudsz. De most, hogy itt beszélgetünk, már egyáltalán nincs kedvem kényszeríteni téged. - Tétován megérintette Rephaim karját. A Hollómás összerezzen, amikor Stevie Rae ujjai hozzáéltek, de nem húzódott el. - Mi lenne, ha megpróbálnánk együttműködni? Te sem akarsz, hogy Zoey meghaljon, vagy igen?

Rephaim a szemébe nézett.

- Semmi okom nincs rá, hogy a barátnőd halálát kívánjam, te viszont tudom, hogy ártani akarsz apámnak.

Stevie Rae ingerülten kifújta a levegőt.

- Oké, kössünk kompromisszumot. Tegyük fel, hogy beérem azzal, ha Kalona végre békén hagy minket.

- Nem hinném, hogy ez lehetséges - mondta Rephaim.

- De az igen, hogy ezt kívánjam. Jelen pillanatban Zoey és Kalona teste is lelkétől megfosztva hever Velencében. Tudom, hogy apád halhatatlan, de szerintem neki sem tesz jót, ha a teste csak egy üres kagylóhéj.

- Nem, tényleg nem tesz jót neki.

- Akkor egyesítsük erőinket, és próbáljuk meg visszahozni őket, a következményekkel meg ráérünk akkor foglalkozni, ha ez sikerült.
 - Rendben, ez elfogadható alku.
 - Nagyszerű! - Stevie Rae megszorította Rephaim karját, mielőtt elengedte. - Azt mondtad, Kalona megsebesült. Ezt hogy értetted?
 - A testét nem lehet elpusztítani, de ha a szelleme megsérül, az legyengíti fizikailag. A-ya is ezért tudta csapdába ejteni. Apám szellemét elhomályosította a vágy. Megzavarta és legyengítette, ezért a teste sebezhetővé vált.
 - Ezért tudta Neferet odavinni a Főtanács elé - vont a következtetést Stevie Rae. - Zoey megsebesítette a szellemét, ezért a teste sebezhetővé vált.
 - Ennél többről lehet szó. Normál körülmények között apám szinte azonnal visszanyeri az erejét. Valószínűleg fogságba esett, mint annak idején A-yával a föld alatt. Ha szabad lenne, már régen meggyógyította volna magát.
 - Akkor csak Neferet lehetett az, aki megbénította, mielőtt ősz- szeszedhetne volna magát. Neferet olyan átkozottul gonosz, hogy biztosan ráuszította azt a rémisztő sötétséget, ami az utóbbi időben körülengi, és...
 - Ez az! - Rephaim izgatottan felállt, de azonnal el is torzult az arca a szárnyába hasító fájdalomtól. Megdörgölte sebesült karját, a testéhez szorította, és visszaült. - Folytatta a támadást apám szelleme ellen. Neferet Tsi Sgili. A szellemvilág sötét erőiből nyeri hatalmát.
 - Shekinah-t úgy ölte meg, hogy hozzá sem ért - emlékezett Stevie Rae.
 - Hozzáért a Főpapnőhöz, de nem a kezével. Láthatatlan szálakat irányít azzal az erővel, melyet az általa meggyilkoltakból, a meghozott áldozatokból és a még be nem váltott, sötét ígéretekből merít. Ezzel az erővel ölte meg Shekinah-t, és ezt az erőt használta fel legyengült apám ellen.
 - De mégis mit csinál vele?
 - Fogságban tartja a testét, és szabadon rendelkezik a lelkével.
 - Közben pedig igyekszik minél jobb színben feltüntetni magát a Főtanács előtt. Szinte látom magam előtt, ahogy az arcára van írva, mennyire sajnálja szegény Zoey-t, és hogy fogalma sincs róla, mi lelhetette Kalonát.
 - A Tsi Sgili óriási hatalommal rendelkezik. Miért lenne szüksége arra, hogy megtévessze a Főtanácsot?
 - Neferet nem akarja, hogy megtudják, mennyire gonosz, mert át akarja venni az uralmat az egész világ felett. De lehet, hogy *eny- nyire még* nem nagy a hatalma. Egyelőre. Ezért nem mutathatja ki a Főtanács előtt, mennyire örül Zoey kvázi halálának.
 - Apám nem akarja, hogy Zoey meghaljon. Ő csak meg akarja kapni.
- Stevie Rae-nek megvillant a szeme.
- Vagyunk néhányan, akik úgy gondoljuk, hogyha akaratunk ellenére *megkapnak* minket, az a halálnál is rosszabb.
- Rephaim felhorkant.
- És arra mit mondasz, ha akaratod ellenére megbélyegeznek?
- Stevie Rae elkomorodott.

- Az nem ugyanaz.

A Hollómás ismét mordult egyet, és tovább dörzsölgette a karját.

Stevie Rae még mindig összevont szemöldökkel folytatta.

- De ha jól értem, azt mondd, hogy Kalona nem azért ölte meg Heath-t, mert darabokra akarta törni Zoey lelkét.

- Biztos, hogy nem, mert ez nagy valószínűséggel Zoey halálához fog vezetni.

- Nagy valószínűséggel? - csapott le Stevie Rae. - Ez azt jelenti, hogy nem száz százalékgig biztos Zoey halála? Pedig a vámpírok azt mondják.

- A vámpírok halandók, ezért nem tudnak halhatatlanként gondolkodni. Nem olyan könnyű meghalni. Ha a lelke nem tér vissza a testébe, Zoey meghal, de nem lehetetlen, hogy szelleme darabjai ismét összeálljanak egy egészé. Nem könnyű feladat, de nem is lehetetlen, csak szüksége van hozzá valakire a Túlvilágon, aki megmondja, mit kell tennie, és aki megvédelmezi... - Rephaim hirtelen elhallgatott, és Stevie Rae látta, hogy kiül a döbbenet az arcára.

- Mi az?

- Neferet arra használja fel apámat, hogy Zoey lelke soha többé ne térhessen vissza a testébe. Ezért láncolta le a testét, hogy szabadon parancsolhasson a lelkének, és visszaküldhesse a Túlvilágra Zoey után.

- De hiszen te magad mondtad, hogy Nüx száműzte Kalonát a Túlvilágról. Hogyan mehet akkor vissza?

Rephaim szeme elkerekedett a felismeréstől.

- Csak a testét száműzte.

- A teste pedig még mindig itt van! Csak a lelke tért vissza - fejezte be a mondatot Stevie Rae.

- Igen! Neferet kényszerítette, hogy térjen vissza. Jól ismerem apámat. Soha nem settenkedne vissza a Túlvilágra azok után, ami történt. Túl büszke hozzá. Csak akkor térne vissza, ha az Istennő maga kérné meg rá.

- Honnan vagy ennyire biztos benne? Lehet, hogy azért ment Zoey után, mert végre belátta, hogy soha nem kaphatja meg, és mint egy pszichopata, úgy döntött, inkább megöli, semhogy másé legyen. Lehet, hogy annyira felbosszantotta magát, hogy a büsz- I i'.! ége mégis elvisel egy kis settenkedést.

Kephaim megrázta a fejét.

Apám biztos benne, hogy Zoey végül őt fogja választani. A-ya így tett, és az a lány még mindig ott él Zoey lelkében. - Egy pillául ra elhallgatott, de mielőtt Stevie Rae megszólalhatott volna, lolytatta: - De tudom már, hogyan bizonyosodhatunk meg róla. I I,i Neferet valóban foglyul ejtette, akkor apám testét a Sötétség segítségével láncolta le.

Sötétség? Mármint a világosság ellentéte?

Bizonyos értelemben igen. Nehéz meghatározni, mert a szín- ilszta gonoszságnak ez a típusa állandóan változik, mindig új és új alakot ölt. A Sötétség, amiről én beszélek, egy érző, önálló valami . Találnunk kell valakit, aki képes érzékelni a szellemvilágból •./ármazó lényeket, és ő látni fogja a láncokat, melyekkel a Tsi •.>i 1 i megbéklyózta apám testét, ha valóban ott vannak.

-Te képes vagy rá?

Igen - felelte Rephaim, és állta Stevie Rae tekintetét. - Képes lennél elvinni a Vámpírok Főtanácsa elé?

Stevie Rae az ajkába harapott. Képes lenne rá? Azzal gyakorlatilag feláldozná Rephaim életét Zoey életéért, és könnyen lehet, hogy a sajátját is, hiszen a Főtanács különleges képességekkel megáldott vámpírai elől aligha tudná eltitkolni, hogy megbélyegezték egymást. Képes lenne meghalni Zoey-ért? Minden további nélkül. De azért jobb lenne, ha volna más megoldás is. Ráadásul Zoey sem örülne, ha meghalna. Nem mintha a Rephaimmel történt megbélyegzésének örülne, ha tudna róla. A francba, annak senki sem örülne. Az Istennő a megmondhatója, hogy ő sem örült neki. Legalábbis eleinte...

- Stevie Rae?

Stevie Rae összerezsent. Rephaim fürkésző tekintettel nézett rá.

- Képes lennél elvinni a Vámpírok Főtanácsa elé? - ismételte meg komolyan.

- Csak ha nincs más megoldás, és akkor is együtt mennénk. Bár a Főtanács valószínűleg egy szavadat sem hinné el. De azt mondtad, ha találunk valakit, aki látja a szellemvilágot, akkor ezt a Sötétséget is érzékelni tudja, igaz?

- Igen.

- Nos, ott egy rakás nagy hatalmú vámpír abban a Főtanácsban. Csak van olyan köztük, aki képes rá.

Rephaim oldalra billentette a fejét.

- Meglepne, ha egy vámpír képes lenne érzékelni a Tsi Sgili irányította sötét erőket. Ez az egyik oka annak, hogy Neferet olyan hosszú ideje titokban tudja tartani valódi természetét. Ritka adottság az, ha valaki látja a Sötétséget. A gonosz ilyen szintű érzékelése nem egyszerű dolog a halandók számára.

- A Főtanácsban akkor is kell lennie olyan vámpírnak, aki képes rá. Legalább egynek biztosan. - Stevie Rae sokkal magabiztosabbnak tűnt, mint amilyennek valójában érezte magát. Köztudott volt, hogy a Főtanács tagjait a legtiszteletreméltóbb és legjóságosabb vámpírok közül választották meg, ebből pedig aligha az következett, hogy jól ismerik a Sötétséget. Megköszörülte a torkát. - Oké, azt hiszem, vissza kell mennem az Éjszaka Házába, és telefonálnom egyet Velencébe - mondta határozottan. Aztán Rephaim karjára és élettelenül lecsüngő szárnyára esett a pillantása. - Nagyon fáj?

A Hollómás kurtán bólintott.

- Oké. Befejezted az evést?

Rephaim ismét bólintott.

Stevie Rae nyelt egy nagyot, mert eszébe jutott a fájdalom, melyet a legutóbbi szárnykötözéskor érzett.

- Keresnünk kell egy elsősegélycsomagot. Valószínűleg a biztonsági őr fülkéjében van, ami azt jelenti, hogy megint bele kell piszkálnom abba a borsónyi agyába.

- Azt is érzed, hogy az agya kisméretű?

- Nem láttad, hogy állt rajta a nadrág? Normális agyméretű ember nyolcvan éves kora előtt nem hordja a hónaljáig felhúzva a gatyáját. *Borsónyi agy*, ez csak egy szólás.

Rephaim váratlanul elnevette magát.

Stevie Rae első gondolata ez volt: *tetszik a nevetése*. És mielőtt végiggondolhatta volna, mit is tesz, így szólt:

- Többet kellene nevetned. Jó hallgatni.

Rephaim nem felelt semmit, Stevie Rae pedig nem tudta megfejtetni az arcán megjelent különös kifejezést. Zavartan leugrott a konyhaszékről, és azt mondta:

- Elugrom azért az elsősegély cuccért, felkötöm a szárnyadat, .i/tán összeszedek neked némi kaját, és visszamegyek elintézni néhány tengerentúli hívást. Maradj itt. Mindjárt jövök.

Inkább veled megyek - mondta Rephaim, és karját az oldalához szorítva óvatosan felállt.

- Jobb lenne, ha itt maradnál.

- Tudom, de szívesebben vagyok melletted.

Stevie Rae-t megmagyarázhatatlan jókedv kerítette hatalmába Rephaim szavai hallatán, de nem mutatta ki, csak közömbösen megrántotta a vállát, és így szólt:

Oké, ahogy akarsz. De aztán ne sírjál, ha megfájdul menet közben.

- Nem fogok sírni! - Rephaim tekintetéből csak úgy sütött a büszkeség. Stevie Rae felnevetett, aztán megvárta, míg a Hollómás odaér mellé, és közösen kiléptek a konyhából.

Stevie Rae

Stevie Rae úgy tervezte, hogy hazafelé menet a kocsiban azon fog gondolkodni, mi legyen az akcióterv következő lépése, amellyel közelebb juthat Zoey megmentéséhez. De túl hamar megtalálta a választ. Fel kell hívnia Aphroditét. Biztos volt benne, hogy akármilyen lörténik Velencében, Aphrodité úgyszintsem mindenbe beleüti azt a csinos kis nózikáját, főleg ha Zoey-ről van szó.

Miután a Mentsük Meg Z-t Terv következő lépését ezzel kipipálta, gondolatai Rephaim felé kalandoztak.

Rettenetes volt átkötözni azt a nyavalyás szárnyat. Még vezetés közben is érezte a jobb vállában és a hátában a fantomfájdalmat. l'edig talált egy üveg lidokaint, amivel alaposan bedörzsölte a l'ollómás szárnyát és megzúzódott karját, de még így is belehasí- lott néha a fájdalom. Rephaim jajszó nélkül tűrte az egész procedúrát. Elfordította a fejét, és csak egyetlen egyszer szólalt meg.

-Csinálnád most is azt a beszéd dolgot, miközben átkötözöd?

- Miféle *beszéd dolgot* - kérdezett vissza Stevie Rae.

Rephaim rápillantott a válla felett, és Stevie Rae esküdni mert volna, hogy a szeme mosolygott.

- A múltkor beszéltél. Sokat. Csináld most is. Akkor legalább van valami, ami még jobban idegesít a fájdalomnál.

Stevie Rae összevonta a szemöldökét, de azért elmosolyodott. És egész idő alatt beszélt hozzá, miközben letisztította, átkötözte és helyrerakta a törött szárnyat. Igazából fogalma sem volt, hogy miről zagyválnál összevissza, csak próbálta elterelni a saját figyelmét is az időről időre rátörő fájdalomhullámokról. Amikor végzett, lassan, szótlanul visszaosontak az elhagyatott házba, Stevie Rae pedig megpróbálta egy fokkal otthonosabbá tenni a gardróbot a múzeum raktárában talált takarókkal.

- Menned kell. Ne foglalkozz ezzel, majd én elintézem. - Rephaim kivette a kezéből az utolsó takarót, aztán szó szerint lerogyott a padlóra.

- Ezt a kajával teli zsákot ideteszem. Csak olyan dolgok vannak benne, amik nem romlanak meg. És ne feledd, hogy sok folyadékot kell innod. Az jó tesz. Van itt egy csomó

víz meg gyümölcslé - mondta Stevie Rae, és egyszerre aggódni kezdett Rephaimért. Nagyon gyengének és elesettnek tűnt, ahogy ott feküdt előtte.

- Iszom majd, ne aggódj. Menjél nyugodtan.
- Rendben. Megyek. Megpróbálok holnap is eljönni.

A Hollómás kimerülten bólintott.

- Oké, már itt sem vagyok.

Már megfordult, hogy induljon, amikor Rephaim utána szólt:

- Beszélned kellene édesanyáddal.

Stevie Rae-nek földbe gyökerezett a lába.

- Ezt meg miért mondtad? Mi közöd neked az anyukámhoz?

Rephaim zavartan pislogni kezdett, majd némi hallgatás után

így szólt:

- Sokat beszéltél róla, miközben a szárnyamat kötözted. Nem is emlékszel rá?
- Nem. Vagyis igen. Nem nagyon figyeltem oda, hogy mit dumálok. - Önkéntelenül is megdörgölte a saját jobb karját. - Léginkább csak járatam a számat, hogy gyorsabban teljen az idő, és röbb végezzek vele.

- Én inkább rád figyeltem a fájdalom helyett.
- Ó. - Stevie Rae nem nagyon tudta, mit mondhatna erre.

Azt mondtad, úgy tudja, hogy meghaltál. Csak... - Rephaim /avartan elhallgatott, mint aki egy számára ismeretlen nyelven próbál megszólalni. - Csak arra gondoltam, elmondhatnád neki, hogy életben vagy. Biztosan örülne neki, nem?

- De igen.

Néhány másodpercig szótlánul bámultak egymásra, végül Stevie Rae így szólt.

- Szia, ne felejts el enni.

Azzal sarkon fordult, és gyakorlatilag kirohant a múzeumból.

- Miért paráztam be ennyire attól, hogy szóba hozta anyut? - kérdezte magától Stevie Rae hangosan, miközben két kézzel szorította a kormányt.

Tudta a választ, de ezt már nem akarta hangosan kimondani. Rephaim odafigyelt rá, és törődött vele meg azzal, amit az anyjáról mondott. Leállította Zoey kocsiját az Éjszaka Háza parkolójában, és ahogy kiszállt, arra is rájött, hogy mi olyan ijesztő ebben az egészben. Nem az aggasztotta, hogy Rephaim törődött vele, hanem az, hogy ez milyen hatással volt rá. Stevie Rae örült annak, hogy Rephaim foglalkozik vele, ugyanakkor tudta, nagyon veszélyes dolog örülni egy szörnyeteg figyelmességének.

- Végre itt vagy! Épp ideje volt már! - Dallas pont az orra előtt ugrott ki egy bokorból.
- Dallas! Esküszöm az Istenőre, hogy kinyírlak, ha nem szoksz le az ijesztgetésről!
- Később kinyírhatsz. Most viszont igyekezz inkább a tanácsterembe, mert Lenobia nem repesett az örömtől, amikor megtudta, hogy elmentél.

Stevie Rae felsóhajtott, és követte Dallast a könyvtárral szembeni terembe, amelyet az iskola tanácsteremként használt. Felsietett a lépcsőn, aztán az ajtóban egy pillanatra megtorpant. Szinte tapintható volt a feszültség. A terem közepén egy nagy kerek asztal állt, amelynek az lett volna a szerepe, hogy közelebb hozza egymáshoz a körülötte ülőket. Most azonban szó sem volt erről. Az asztal két átellenes oldalán két társaság ült egymással szemben, mint két ellenséges banda egy középiskolai menzán.

Az egyik oldalon Lenobia, Sárkány, Erik és Kramisha. A másikon három professzor: Penthesilea, Garmy és Vento. A két társaság éppen farkasszemet nézett egymással, amikor Dallas megköszörülte a torkát. Lenobia feléjük fordult.

- Stevie Rae! Na végre. Tudom, hogy kivételes helyzet állt elő, és mindannyian nagyon feszültek vagyunk, de nagyra értékelném, ha legközelebb nem mennél sehová, mikor összehívunk egy tanácsulást. Próbálj meg úgy viselkedni, ahogy egy Főpapnőhöz illik.

Lenobia hangja olyan éles és vádló volt, hogy Stevie Rae automatikusan összerezszent. Már nyitotta a száját, hogy visszavágjon a Lovak Úrnőjének, és közölje vele, hogy ne parancsolgasson neki, mintha a főnöke lenne, aztán becsapja maga mögött az ajtót, és felhívja Velencét. De most már nem felelőtlen vámpírjelölt volt, hanem felnőtt vámpír, és nagyon jól tudta, azzal semmit nem old meg, ha magára haragítja azokat, akik szintén aggódnak Zoey-ért.

Előbb gondolkodj, aztán cselekedj, jutott eszébe anyja intelme.

Ezért ahelyett, hogy sértődötten otthagyt volna őket, belépett a terembe, és leült egy székre, amely pontosan félúton volt a két társaság között. Amikor megszólalt, vigyázott, hogy ne legyen dühös a hangja. Olyan hanghordozással beszélt, mint az anyukája, mikor nagyot csalódott benne valami miatt.

- Lenobia, különleges kapcsolatban állok a földdel. Ez az éltető elemem, ami azt jelenti, hogy néha félre kell vonulnom, és egyedül kell maradnom a földdel. Csak így tudok gondolkodni, és azt hiszem, most erre volt a legnagyobb szükségem. Ezért néha el fogok menni, akár engedélyt kapok rá, akár nem; akár összehívtatok egy gyűlést, akár nem. És nem kell úgy viselkednem, ahogy egy Főpapnőhöz *illik*, mert anélkül is Főpapnő vagyok. Én vagyok az első és egyetlen vörös vámpír Főpapnő a világon. Mivel ez egy teljesen új dolog, a „munkaköri leírásom” is eltér az eddigiektől, és egyelőre még magam is csak ismerkedem azzal, hogy ez mit is jelent. - Az asztal másik oldala felé fordult, ésegyenként biccentett a másik három professzornak. - Üdvözlök mindenkit. Rég nem találkoztunk.

A három professzor motyogott valami köszönésfélét. Stevie Rae nem foglalkozott vele, hogy mindhárman úgy bámulják a vörös tetoválását, mintha valami mutáns szörnyeteg volna.

- Dallastól tudom, hogy Neferet elvitte Kalona testét a Főtanács elé, és úgy tűnik, Kalona lelke is darabokra tölt - folytatta.

- Igen, bár egyesek kételkednek benne - mondta Prof P, és sötét pillantást vetett Lenobia felé.

- Kalona nem Erebosz! - kiáltott fel Lenobia. - Mint ahogy Neferet sem Nüx földi inkarnációja! Nevetséges, hogy még mindig itt tartunk.

- A Főtanács jelentése szerint Aphrodité prófétaⁿő kijelentette, hogy a szárnyas halhatatlan lelke ugyanúgy darabokra tört, mint Zoey-é - szólalt meg Garmy professzor.

- Álljunk csak meg egy pillanatra! - Stevie Rae felemelte a kezét, és belefojtotta a szót a száját éppen kinyitó Kramishába. - Jól hallottam, hogy *Aphrodité* és a *prófétanő* szó egy mondatban szerepelt?

- A Főtanács így nevezte - felelte Erik szárazon. - Bár vagyunk egy páran, akik ezzel nem értünk egyet.

Stevie Rae felvonta a szemöldökét.

- Valóban? Én egyetérték. Zoey is egyetért. Sőt, *te magad* is egyetértettél. Ha nem is hangosan, de azzal igen, hogy követted a látomásait, még hozzá nem is egy alkalommal. Aphroditével megbélyegeztük egymást, nem mintha különösebben élveztem volna, de arról azért megbizonyosodtam, hogy Aphrodité valóban kapcsolatban áll Ntixszel. Nagyon szoros kapcsolatban. - Garmy professzorra nézett. - Aphrodité érzi, hogy hol van Kalona szelleme?

- A Főtanács szerint igen.

Stevie Rae megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Napok óta ez a legjobb hír, amit hallottam. - Az órára pillantott, és gyorsan kiszámolta, hogy mennyi lehet az idő Velencében. Tulsában 22:30 volt, ami azt jelentette, hogy odaát nemsokára felkel a nap. - Hol egy telefon? Azonnal fel kell hívnom Aphroditét. A francba! A szobámban hagytam a mobilomat. - Felállt a székből.

- Stevie Rae, mit csinálsz? - kérdezte Sárkány, miközben mindannyian döbbenten meredtek rá.

Stevie Rae megfordult, és végignézett a feszülten ülő vámpírokon.

- Mi lenne, ha inkább azt mondanám meg, hogy mit *nem* csinállok? Nem maradok itt azon vitatkozni, hogy kicsoda Kalona meg kicsoda Neferet, amikor Zoey-nak segítségre van szüksége. Nem fogok lemondani róla, és nem hagyom belerángatni magam ebbe a teljesen értelmetlen állóháborúba. - A tekintete találkozott Kramisha zavart pillantásával. - Még mindig elismersz Főpapnődek?

- Naná - felelte Kramisha habozás nélkül.

- Helyes. Akkor gyere velem. Itt csak az idődet vesztegeted. Dallas?

- Tudod, hogy rám mindig számíthatsz, kislány.

Stevie Rae egyenként végignézett az asztal körül ülő vámpírokon.

- Nincs idő erre a baromságra, ami itt folyik. Az iskola egyetlen megmaradt Főpapnőjeként szólok hozzátok: Zoey nem halt meg. És higgyétek el, tudom, miről beszélek: egyszer már meghaltam, aztán visszajöttem, és még francos szuvenírt is hoztam! - Azzal sarkon fordult, és a két vámpírjelölttel a nyomában kiviharzott a teremből.

NYOLCADIK FEJEZET

Aphrodité

Aphrodité nem engedte Dáriusznak, hogy kivigye az Ülésteremből, pedig a harcos nagyon szerette volna. Nem hagyhatta magára Zoey-t Neferettel úgy, hogy senki más nem maradt, aki megvédehetné, mint egy teljesen szétcsúszott harcos és a hisztérikusan zokogó Ikrek, Damien és Jack.

- Igen, szerintem fontos, hogy Erebosz testét megfigyelés alatt tartsuk, amíg a lelke távol van. Könnyen lehet, hogy Zoey támadása miatt került ilyen állapotba - mondta Neferet a Főtanácsnak.

- Zoey támadása miatt? - visszhangozta Stark dühödten. Úgy nézett ki, mint egy bomba, amelyik bármelyik pillanatban felrobbanhat.

- Menj oda Starkhoz, és próbáld lecsillapítani - suttogta Aphrodité a harcosának. Amikor látta, hogy Dáriusz tétovázik, hozzátette: -Jól vagyok. Itt maradok, és figyelek. Láttam már éppen elég ilyet anyám koktélpartijain.

Dáriusz bólintott. Gyorsan odalépett Stark mellé, és a fiú vállára tette a kezét. Aphrodité jó jelnek gondolta, hogy Stark nem rázta le magáról, de a vörös vámpír így is teljesen magánkívül volt. Aphrodité eltűnődött azon, mennyire megvisel egy harcost, ha a Főpapnője meghal. Aztán megborzongott, mert rájött, hogy ez talán még csak a kezdet.

- Zoey megtámadta Ereboszt. Erebosz lelkétől megfosztott teste mindennél ékeőbb bizonyíték erre - érvelt Neferet ellentmondást nem tűrő hangon.

- Zoey megkísérelte megakadályozni a szárnyas halhatatlant, hogy megölje a hitvesét - felelte Dáriusz, mielőtt Stark üvölteni kezdetett volna.

- Éppen erről van szó, nem igaz? - Neferet negédesen rámosolygott Dáriuszra, mire Aphrodité legszívesebben kikaparta volna a szemét. - Vajon az én hitvesem miért érezte szükségét annak, hogy kárt tegyen Zoey hitvesében? Mindössze annyit tudunk, hogy Erebosz utolsó szavai ezek voltak, mielőtt a lelke kiszakadt volna a testéből: „Az Istennőmet védtem.” Egyszóval akármi történt is Zoey, Heath és Erebosz között, az valószínűleg sokkal bonyolultabb annál, semhogy egy fiatal, zaklatott tanú fel tudja mérni.

- Ez a harc nem Nüxről szólt! Kalona megölte Heath-t! Valószínűleg féltékenységből, mert Zoey jobban szerette, mint őt. - Starkon látszott, hogy bármit megadna azért, ha elkaphatná Neferet hófehér nyakát, és kiszoríthatná belőle a szuszt.

- És belőled milyen érzéseket váltott ki Zoey Heath iránti vonzalma? A harcosi eskü révén intim kapcsolatba kerülsz, nem igaz? Te ott voltál, amikor Zoey lelke darabokra tört. Biztos, hogy vétlen vagy abban, ami történt, harcos? - kérdezte Neferet.

Dáriusznak szabályosan le kellett fognia Starkot, nehogy rávesse magát Neferetre. Duantia, érzékelve az egyre növekvő feszültséget, megszólalt:

- Neferet, azt hiszem, abban mindnyájan egyetértünk, hogy számos megválaszolatlan kérdés van még a szigeten történt tragédiával kapcsolatban. Stark, megértjük szenvedélyedet és haragodat, melyet papnőd elvesztése váltott ki belőled. Óriási csapás ez egy harcosnak, melyet...

Duantia bölcs szavait hirtelen Aretha Franklin „Respect” című számának refrénje szakította félbe, amely az Aphrodité vállára akasztott trendi táskából hangzott fel.

- Hoppá, bocsánat. -. Aphrodité sietve kicipzárta a táskáját, és előhalászta belőle az iPhone-ját. - Azt hittem, levettem a hangját. Nem tudom, ki a fene... - Félbehagyta a mondatot, amikor meglátta a kijelzőn, hogy Stevie Rae az. Már majdnem megnyomta az ELUTASÍT gombot, amikor hirtelen beléhasított az érzés: beszélnie kell Stevie Rae-vel. - Ó, elnézést, ezt muszáj felvennem. - Aphrodité felszaladt a lépcsőn, és kisietett az Ülésteremből. A bent lévők úgy néztek rá, mintha éppen most pofozott volna fel egy csecsemőt. - Stevie Rae - suttogta a telefonba izgatottan. - Tudom, hogy most értesültél Z-ről, és be vagy parázva, de most nem a legalkalmasabb.

- Tudod érzékelni a szellemeket és a Túlvilágról érkező dolgokat?

kérdezte Stevie Rae mindenféle köszönés vagy bevezetés nélkül.

Volt valami a hangjában, ami arra készítette Aphrodítét, hogy ezúttal ne a szokásos gúnyos válaszai egyikével feleljen.

- Igen, kezdek képes lenni rá. A jelek szerint, mióta látomásaim vannak, rá vagyok hangolva a Túlvilágra - csak eddig ezt nem tudtam.

- Hol van Kalona teste?

Aphrodité behúzódott az előcsarnok egyik sarkába. Senki nem volt a közelében, mégis lehalkította a hangját.

- Az Ülésteremben, a Főtanács előtt.

- Neferet is ott van?

- Természetesen.

- És Zoey?

- Ő is. Vagyis a teste. Z maga eltűnt. Stark teljesen ki van bukva, ráadásul olyan dühös Neferetre, hogy nem képes értelmesen gondolkodni. Dáriusznak kell lefognia, nehogy pusztá kézzel tépje darabokra Neferetet. Az idióta banda hisztérikus állapotban van.

- De te észnél vagy.

Stevie Rae ezt nem kérdésnek szánta, Aphrodité mégis válaszolt rá.

- Valakinek muszáj.

- Jól van. Figyelj rám, azt hiszem, sikerült rájönnöm valamire Kalonával kapcsolatban. Ha jól sejtem, Neferet végleg átállt a sötét oldalra, és csapdába ejtette Kalona testét, ezért a halhatatlan lelke engedelmeskedik neki, ha vissza akarja kapni a testét.

- És mi ebben az újdonság?

- Fogadni mernék, hogy a Főtanács nagy részének újdonság lenne. Neferet nagyon ért ahhoz, hogy maga mellé állítsa a hallgatóságát.

Aphrodité felhorkant.

- Amennyire meg tudom ítélni, a tanácstagok többségét sikerült levennie a lábáról.

- Ettől félttem. Ez azt jelenti, hogy ott még nehezebb lenne nyíltan fellépni ellene, mint idehaza volt.

- Jól látod a helyzetet. És mi van Kalonával?

- Vedd elő a szuper póklátásodat, és nézd meg, látsz-e valami túlvilágít Kalona testén.

- Ne légy már ilyen gyerekes. Pókember nem létezik, ő csak egy ostoba képregényfigura - mondta Aphrodité.

- Attól, hogy képregény, még nem feltétlenül ostoba. Ne légy már ilyen átkozott sznob! De most nincs időm megvitatni veled a képregények jótékony hatását az emberek fantáziájára
 - felelte Stevie Rae. .
 - Jaj, ne gyere már ezzel a kioktató szöveggel! Attól, hogy egy disznót pirosra festesz, még disznó marad. A képregény nem más, mint idétlen figurák tömkelege, akiknek szövegbuborék van a szájuk mellé rajzolva. Idióta, antiszociális lúzereknek való, akik soha nem fürdenek. Téma lezárva.
 - Aphrodité! Figyelj rám! Menj vissza az Ülésterembe, és vizsgáld meg Kalona testét a Túlvilág-érzékelő látásoddal. Olyan furcsaságokat keress, amiket senki más nem lát. Mint mondjuk...
 - Egy gusztustalan, nyúlós, fekete pókhálót, ami gúzsba köti, és teljesen megbéklyózza? - segítette ki Aphrodité.
 - Ne szórakozz velem. Ez fontos dolog - mondta Stevie Rae halálosan komolyan.
 - Nem szórakozom veled. Csak azt mondom, amit láttam. Az egész testét behálózzák azok a sötét fonalak, és nagyon úgy fest, hogy ezt rajtam kívül senki nem látja.
 - Neferet műve! - Stevie Rae alig tudott uralkodni az érzelmein.
 - Összeszúrte a levet valamivel, amit Sötétségnek hívnak - nagy S- sel. Így tudja használni a Tsi Sgili hatalmát. Csapdába ejtette Kalona testét, miután Zoey megtámadta a szellemét. Csak ilyenkor gyengül le annyira, hogy sebezhetővé váljon.
 - Ezt meg honnan tudod?
 - A cserokiknak is így sikerült csapdába csalniuk annak idején.
 - Stevie Rae úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést. - A-ya olyan érzelmekkel homályosította el a szellemét, amikhez nem volt hozzászokva, az öregasszonyok pedig kihasználták a gyengeségét, és csapdába ejtették.
 - Most már értem. Szóval Neferet leláncolta a testét. De miért? Hiszen szeretők, vagy nem? Miért fosztaná meg magát a társaságától? Simán elszökhettek volna Heath meggyilkolása után, soha nem kapták volna el őket.
 - Igen, de két dologról megfeledkezel. Egy: Neferet azzal gyakorlatilag elismerte volna bűnösségét, és a Főtanács kénytelen lett volna fellépni ellene. Kettő: úgy nem lehetett volna száz százalékgig biztos benne, hogy Zoey meghal.
 - Micsoda?! A Tanács azt mondta, még egy hete van, de aztán meg fog halni.
 - Nem egészen. Ha a lelke visszatér a testébe, Z nem hal meg. Neferet ezt nagyon jól tudja, ezért...
 - Ezért csapdába ejtette Kalona testét, a lelkét pedig Z után küldte a Túlvilágra, hogy biztosan ne térhessen vissza - fejezte be Aphrodité a mondatot. - A kurva életbe, most már értem! De várjunk csak, valami akkor sem stimmel. Kalona teljesen odavan Z- ért. Nem hinném, hogy meg akarná ölni.
 - Én sem, de mi van, ha csak akkor kapja vissza a testét, ha megöli Zoey-t?
- Aphrodité hangja megkeményedett.
- Akkor meg fogja ölni. Stevie Rae, mi a francot fogunk csinálni?
 - Ki kell találnunk, hogyan menthetnénk meg Z-t, és hogyan juttathatnánk vissza a testébe. De azt én sem tudom, mi a francot fogunk csinálni. - Stevie Rae egy pillanatra elhallgatott, aztán a háta mögött keresztbe rakta az ujjait, és azt mondta: - A föld segített kiderítenem

néhány dolgot Kalonáról. Úgy tűnik, egykor Nüx harcosa volt. Szóval valamikor a jófiúk közé tartozott. Aztán történt valami a Túlvilágon, az Istennő száműzte, ő pedig lezuhant a földre.

- Ami azt jelenti, hogy sokkal jobban ismeri a Túlvilágot, mint bármelyikünk - vont le a következtetést Aphrodité komoran.

- Igen. A pokolba! Szükségünk lenne egy harcosra, aki megvédi Zoey-t a Túlvilágon, szembeszáll Kalonával, és segít Z-nek visszatérni a testébe.

Aphrodité hirtelen megvilágosodott.

- De hiszen Z-nek már van harcosa.

- Stark ebben a világban van, nem a Túlvilágon.

- De egy harcos és a papnője közötti kapcsolat elsősorban nem fizikai, hanem szellemi. Az eskü valami olyan spirituális kapcsolatot teremt köztük, amely biztosan túlmutat ennek a világnak a határain. Tudom! Én is ilyen kapcsolatban vagyok Dáriusszal. - Aphrodité hangja egyre izgatottabb lett, ahogy végiggondolta a dolgot. - És ne mondd nekem, hogy egy harcos nem követné akár a pokol torkába is a papnőjét. Nincs más dolgunk, mint eljuttatni Stark lelkét a Túlvilágra, hogy ott ugyanúgy megvédje Z-t, mint itt. - *És azzal talán saját magát is megmentené*, tette hozzá magában.

- Nem is tudom, Aphrodité. Stark biztosan teljesen kikészült azok után, ami Zoey-val történt.

- Épp ez a lényeg. Csak úgy tudja megmenteni saját magát, ha megmenti Zoey-t.

- De ez nem működik. Emlékszem, hogy olvastam erről a *Vámpírjelöltek kézikönyvében*. Volt benne egy sztori egy Főpapnőről meg a harcosáról, aki meghalt, mikor a Főpapnője lelke darabokra tört, és követte a Túlvilágra.

- Ne fárassz már, Stevie Rae! Az csak azért van benne a kézikönyvben, hogy elijessze a retardált kis harmadéveseket, nehogy nyomulni kezdjenek Erebosz szexi Fiaira. Nyilván valami fony-nyadt vén Főpapnő írta, aki legalább száz éve nem feküdt le senkivel. A lényeg az, hogy Starknak követnie kell Zoey-t a Túlvilágra, hogy szétrúgja Kalona szellemének a seggét, és visszahozza Z-t.

- Ennél azért biztosan bonyolultabb lesz.

- Feltehetően, de majd megoldjuk.

- Hogyan?

Aphrodité elhallgatott, és Thanatosz bölcs tekintetére gondolt.

- Azt hiszem, ismerek valakit, aki meg tudja mondani, merre induljunk.

- Vigyázz, nehogy Neferet megtudja, mire készülünk - figyelmeztette Stevie Rae.

- Hülye, nem vagyok hülye - mondta Aphrodité. - Majd én kézbe veszem a dolgot. Nálam alkalmasabb és ápoltabb személyt úgysem találnál a feladatra. Amint van valami, hívlak. Szia! - Gyorsan megnyomta a BEFEJEZÉS gombot, mielőtt Stevie Rae válaszolhatott volna. Azután ravaszul elmosolyodott, és elindult vissza az Ülésterembe.

KILENCEDIK FEJEZET

Stark

Minél hosszabb ideig volt egy helyiségben Neferettel, Starkban annál jobban forrt a düh. És ez nem volt rossz. Dühösen tudott gondolkodni. Gyászolva nem. Istennő! Képtelen volt feldolgozni a Főpapnője... Zoey elvesztését...

- Akkor megegyeztünk - mondta Neferet. - Hitvesem testét magammal viszem Caprira. Ott fogok vigyázni rá, amíg...

Stark némi késéssel felfogta, miről is beszél az a ribanc, és csak azért nem vetette rá magát, mert Dáriusz vasmarokkal fogta a karját.

- Nem engedhetik, hogy elmeneküljön vele! - kiáltotta Stark Duantiának, a Főtanács vezetőjének. - Kalona meggyilkolta Heath-t; láttam. Zoey is látta. Ezért történt vele ez. - Kezével Zoey mozdulatlan teste felé intett, de nem nézett oda. Képtelen volt rá.

- Elmenekülni? - ismételte gúnyosan Neferet. - Már korábban beleegyeztem, hogy Erebosz Fiainak egy csoportja elkísérjen, és rendszeresen tájékoztassák a Tanácsot Erebosz állapotáról. Egyébként is, a hitvesem nem bűnöző. Törvényeink nem büntetik, ha egy harcos Istennője védelmében megöl egy embert.

Stark ügyet sem vetett Neferetre, kizárólag Duantiához intézte szavait.

- Ne engedje elmenni. Ne engedje, hogy magával vigye. Nem csak annyit tett, hogy megölt egy embert, az pedig hazugság, hogy Niix szolgálatában állna.

- Az a féltékeny kamaszlány mindenkivel elhitette a hazugságait, miközben olyan labilis volt, hogy saját halhatatlan lelkét sem tudta megóvni! - csattant fel Neferet.

- Te rohadt kurva! - üvöltött rá Stark, de Neferet meg se rezzent. Csak felemelte egyik elegáns kezét, és tenyerét kifordítva Starkra mutatott vele. Stark ismét megpróbált kiszabadulni Dáriusz szorításából, de nem sikerült neki, és ahogy felnézett, mintha fekete füstöt látott volna kavarni Meg kell értened, prófétanő, hogy ez mit jelent. Zoey szelleme több darabra szakadva bolyong a Túlvilágon. Előző életei leváltak róla, akárcsak emlékei és személyiségének különböző vonásai. Caoinic Shi' lett belőle - valaki, aki se nem élő, se nem holt. Saját szellemétől megfosztva csapdába esett a szellemvilágban.

- Ebből elég. Beszéljenek normálisan, ne ezen az ősi, elbaszott nyelven, amiből egy szót sem értek. - Aphrodité csípőre tette az egyik kezét, másikkal pedig a Főtanácsra mutatott. - Zavaros utalások helyett inkább azt magyarázzák meg, mi a francért írták le Zoey-t.

Stark hallotta, hogy a Tanács tagjai közül többen is felszisszennek Aphrodité bárdolatlan szavai hallatán, és elkapta Neferet önelégült - „ugye megmondtam, hogy teljesen beszámíthatatlanok” - pillantását. Ennek ellenére Thanatosz kedvesen válaszolt Aphroditének.

- Aether azt mondja, hogy Zoey szellemének rétegei - előző életei, korábbi tapasztalatai, személyisége -, melyekből összeáll mostani énje, leváltak róla. Márpedig azok nélkül nem lelhet nyugalmat a Túlvilágon, és az e világon rekedt testébe sem térhet visz- sza. Olyan ez, mintha egy borzalmas baleset következtében a bőr, az izmok és a csont mind leváltak volna rólad, és a szíved ott maradt volna védtelenül. Mi történne akkor?

Aphrodité nem válaszolt azonnal. Stark először azt gondolta, hogy azért, mert nem akarja kimondani a nyilvánvaló választ, de aztán találkozott a tekintetük, és a harcos meglepetten látta, hogy Aphrodité szeme diadalittasan csillog.

- Ha a szívemet nem védené semmi, megszűnne dobogni. Tehát Zoey-nak védelemre van szüksége.

Védelem! Én vagyok Zoey védelmezője! Stark érezte, hogy feléled benne a remény.

- Én vagyok Zoey védelmezője! - mondta gyorsan. - Nem érdekel, hogy ebben a világban kell-e megvédenem, vagy egy másikban. Csak mutassák meg, hogyan jutok el hozzá, és már indulok is.

- Logikusnak hangzik, amit mondasz, Stark - szólalt meg Thanatosz. - De képességeid, melyeket harcosként kaptál, csak ebben a világban használhatók fel. A szellemek birodalmában hatástalanok lennének. A védelem az védelem - makacskodott Stark. - Csak mutassák meg, hogyan jutok oda, a többit majd kitalálom.

- Zoey lelkének újra össze kell állnia egy egésszé, és ezt a harcot nem vívhatod meg helyette - mondta Aether.

- De ott lehetek mellette, amíg összeszedi magát. Megvédhetem - kötötte az ebet a karóhoz Stark.

- Élő harcos nem léphet be a Túlvilágba. Még akkor sem, ha a Főpapnőjét akarja követni - magyarázta Aether.

- Ha megpróbálsz, magad is meghalsz - figyelmeztette Duan-tia.

- Ezt nem tudhatják biztosan - ellenkezett Stark.

- Eddig még egyetlen olyan eset sem fordult elő, hogy egy harcos túlélte volna, ha követte papnője darabokra tört lelkét a Túlvilágra. Mindnyájan elpusztultak. Az összes harcos és Főpapnő - mondta Thanatosz.

Stark meglepődött. Eddig még nem jutott eszébe, hogy ő is meghalhat. De ahogy jobban belegondolt, rájött, hogy boldogan vállalja, ha ezzel teljesítheti Zoey-nak tett esküjét. Mielőtt azonban válaszolhatott volna, Neferet ismét közbeszólt:

- Ráadásul azok a harcosok és Főpapnők mind idősebbek, tapasztaltabbak voltak nálad.

- Talán éppen ez volt a baj. - Aphrodité olyan halkan beszélt, hogy csak Stark hallotta, amit mond. - *Túl* öregek voltak, és *túl* tapasztaltak."

Stark ismét reménykedni kezdett. Duantiához fordult.

- Meggondoltam magam. Neferet nyugodtan magával viheti Kalonát, ahová csak akarja, de ragaszkodom hozzá, hogy akkor én is magammal vihessem Zoey-t. - Kezével Aphrodité, Dáriusz és a tőlük nem messze ülő barátai felé intett. - Magunkkal akarjuk vinni Zoey-t.

- Stark, nem egyezhetek bele olyasmibe, amivel aláírnám a halálos ítéletedet. - Duantia hangja együtt érző volt, de hajthatatlan. - Zoey egy héten belül meg fog halni. A gyengélkedőben minden kényelmet megkap a számára hátralévő időben. Te pedig jobban tennéd, ha felkészülnél az elkerülhetetlenre, és nem áldoznád fel magad hiábavalóan.

- Nagyon fiatal vagy még - szólalt meg Thanatosz. - Hosszú, termékeny élet áll még előtted. Ne vágd el sorsod fonalát.

- Zoey itt marad - bólintott Duantia. - Ha akarsz, természetesen, végig mellette lehetsz.

- Hm, elnézést. Nem akarok tiszteletlen lenni. - Mindenki Zoey barátai fel fordult, akik mostanáig többnyire némán gyászolták barátjuk elvesztését. Damien felemelt kézzel ült, mint aki arra vár, hogy felszólítsa a tanár.

- Ki vagy te, vámpírjelölt? - kérdezte tőle Duantia.
- A nevem Damien, és Zoey barátja vagyok.
- És képes kapcsolatot teremteni a levegővel - tette hozzá Jack könnyeket törölgetve a szeméből.
- Áh, igen, hallottam már rólad - mondta Duantia. - Szót kérsz a Tanács előtt?
- De hiszen csak egy vámpírjelölt! Beléphet, de nem szólalhat meg a Tanács előtt - tiltakozott Neferet.
- Nem is tudtam, hogy te vagy a Vámpírok Főtanácsának szóvivője, Neferet - jegyezte meg gúnyosan Aphrodité.
- Mivel nem is az - mondta Thanatosz, és jeges pillantást vetett Neferetre, majd Damienhez fordult. - Vámpírjelölt, szólni kívánsz a Tanács előtt?

Damien kihúzta magát ültében, nyelt egy nagyot, és azt felelte:

- Pozitív.

Thanatosz ajka megrándult, mint aki alig tudja elfojtani mosolyát:

- Akkor megadom a szót. És most már lerakhatod a kezedet, Damien.
- Ó, köszönöm. - Damien gyorsan lekapta a kezét a levegőből. - Szóval csak azt akartam mondani, a legnagyobb tisztelettel, hogy a vámpírok törvényei szerint Starknak, mint Zoey felesküdtött harcosának, jogában áll eldönteni, hol és hogyan védi meg úrnőjét. Legalábbis úgy emlékszem, hogy így tanultuk vámpírszociológiából.
- Zoey haldoklik. - Duantia szavai könnyörtelenek voltak, hangja azonban gyengéd. - A harcosa hamarosan felszabadul esküje alól.
- Értem. De egyelőre még nem halt meg, és én csak azt mondom, hogy a harcosának joga van megvédenie úgy, ahogyan ő a legjobbnak látja. Mindaddig, amíg Zoey életben van.
- Egyet kell értenem a vámpírjelölttel - mondta Thanatosz, és elismerően biccentett Damien felé. - Elvben teljesen igaza van. A törvény valóban úgy szól, hogy egy felesküdtött harcosnak joga van eldönteni, mi a legjobb Főpapnőjének. Zoey Redbird él; következésképpen még mindig a harcosa védelme alatt áll.
- És a Tanács többi tagja? Ti is egyetértetek Thanatossal? - kérdezte Duantia.

Stark visszafojtotta a lélegzetét, amíg a másik öt Főpapnő is ünnepélyesen igent mondott vagy bólintott.

- Ügyes meglátás volt, vámpírjelölt - mondta Thanatosz Dami- ennek.

Damien elvörösödött.

- Köszönöm, papnő.

Duantia megrázta a fejét.

- Ami engem illet, én nem örülök annyira egy ígéretes, fiatal harcos várható halálának, mint Thanatosz. - Aztán jóváhagyóan megvonta a vállát. - De a Tanács egyhangú döntést hozott. Akármennyire is elszomorít a helyzet, fejet kell hajtanom Tanácsunk és törvényeink előtt. Stark, hová szándékozod vinni Főpapnődet utolsó napjaira?

Mielőtt Stark válaszolhatott volna, Neferet szólalt meg fagyos hangon.

- Ha jól értelmezem, akkor ez azt jelenti, hogy én is magammal vihetem hitvesemet, igaz?
- Ezt már egyszer eldöntöttük, Neferet - felelte Thanatosz nem kevésbé hűvösen. - A megbeszélt feltételek mellett visszatérhetsz Capri szigetére hitvesed testével.

- Köszönöm - mondta Neferet kurtán. Ingerülten intett Ere- bosz Fiainak, akik nem sokkal korábban behozták Kalonát az Ülésterembe. - Hozzátok Ereboszt. Indulunk. - Alig láthatóan fejet hajtott a Tanács előtt, majd kivonult a teremből.

Aphrodité kihasználta, hogy mindenki Neferetet nézi, megragadta Stark karját, és odasúgta neki:

-Ne mondd meg nekik, hová akarod vinni Zoey-t.

- Most, hogy véget ért ez a kis közbjáték, elmondhatod végre, hogy hová akarod vinni a Főpapnődet - fordult Thanatosz Stark- hoz.

- Először is a szobánkba, amennyiben a Tanács hozzájárul. Végig kell gondolnom, mi is lenne neki a legjobb, és erre eddig nem volt lehetőségem.

- Fiatal vagy, de bölcs. - Thanatosz elismerően elmosolyodott.

- Örömmel látom, hogy képes vagy uralkodni a haragodon, harcos - mondta Duantia. - Remélem, a továbbiakban is bölcsen és logikusan fogsz gondolkodni.

Stark összeszorította a fogát, és tisztelettudóan fejet hajtott. Arra azonban vigyázott, nehogy a tekintete találkozzon valamelyik tanácstagéval, mert akkor azonnal kiderült volna, mennyire nem képes uralkodni a haragján.

- A Tanács engedélyt ad rá, hogy barátaid és te magatokkal vigyétek sebesült Főpapnőtet a szállásokra. Holnap azonban választ várunk arra, hová szándékoztok vinni a testét. Ne feledjétek, úgy is dönthettek, hogy maradtok. Ha ezt választjátok, ameddig szükséges, biztosítunk nektek szállást és ellátást.

- Köszönjük - mondta Stark, és fejet hajtott a befolyásos Főpapnők előtt.

- Az ülést berekesztem. Holnap ismét összeülünk. Addig is áldottak legyetek.

Mielőtt Dáriusz segíthetett volna neki, Stark odalépett Zoey- hoz, a karjába vette, és szorosan magához ölelve kísért vele az Ülésteremből.

Stark

- Mondj el mindent, amit tudsz. - Alighogy lefektette Zoey testét a számukra kijelölt lakosztály hálósobájában, Stark azonnal Aphrodité felé fordult.

- Nos, nem sokat tudok, de ahhoz éppen eleget, hogy azt gondoljam, .a vámpírok tévednek

- felelte Aphrodité kényelmesen elhelyezkedve egy nagy bársonyfotelben Dáriusz mellett.

Úgy érted, tudsz olyan esetről, amikor egy harcosnak sikerült visszahoznia úrnőjét a Túlvilágról? - kérdezte Damien, és leült az egyik székre, amit a nappaliból hozott át Jackkel.

- Nem. Nem egészen.

- Ez meg mit jelent? - Stark idegesen járkált fel-alá Zoey ágya előtt.

- Azt jelenti, hogy magasról leszarom a régi tölténeteket. Zoey nem valami karót nyelt Főpapnő az ókorból.

- Akik nem akarják megismerni a történelmet, óhatatlanul is elkövetik ugyanazokat a hibákat - jegyezte meg Damien halkán.

- Nem azt mondtam, hogy nem akarom megismerni, langyikám. Azt mondtam, hogy szarok rá. - Aphrodité Damienről az lkrekre pillantott, akik még mindig az ajtóban álltak. - Mi van, idióták, mit bujkáltok ott?

- Nem *bujkálunk*- suttogta Shuanee sértődötten.

- Csak nem akarunk *tiszteletlenek* lenni - tette hozzá Erin.
- Az ég szerelmére! Mi a picsáról beszéltek? - rivallt rájuk Aphrodité.
- Szerintetek nem tiszteletlenség Zoey-ről beszélni, miközben itt fekszik így... - Shaunee elhallgatott, és segítségkérően a húgocs- kájára pillantott.

Mielőtt Erin szokás szerint befejezhette volna a mondatot, Stark közbevágott:

- Nem. Nem szabad úgy kezelnünk, mintha meghalt volna. Egyszerűen csak nincs itt.
- Ez inkább olyan, mint egy váróterem, és nem egy kórterem - mondta Jack, és megfogta Zoey kezét.

- Igen - helyeselt Stark. - Csak most valami nagyon jó dologra várunk.
- Mint amikor átmész a forgalmi vizsgán, és azt várod, hogy mikor hozzák már a jogosítványodat benne a borzalmas fényképpel? - kérdezte Jack.
- Pontosan, leszámítva a sok izzadt tahót, akik veled együtt várják - mondta Aphrodité. - Szóval húzzatok ide ti is egy-egy széket, agyatlanok, és ne tegyetek úgy, mintha Zoey meghalt volna.

Az Ikek tétován egymásra néztek, aztán vállat vontak, hoztak maguknak széket, és csatlakoztak a körhöz. Oké, most már mindannyian itt vagyunk, úgyhogy elmondhatod végre, mit tudtál meg Stevie Rae-től - szólalt meg Dáriusz.

Aphrodité rámosolyogott a harcosra.

- Honnan tudod, hogy Stevie Rae-től kaptam az információkat?

Dáriusz gyengéden megérintette az arcát.

- Ismerlek.

Stark ökolbe szorította a kezét, és elfordult. Szívszaggató volt látnia az Aphrodité és Dáriusz között meglévő köteléket. Legszívesebben megütött volna valamit. Meg *akart ütm* valamit. Úgy érezte, felrobban, ha nem vezetheti le valahogy azt az iszonyatos feszültséget, ami felgyülemlett benne. Aztán meghallotta Aphrodité szavait, melyek éles késekként hatoltak át az agyát elborító ködön, és villámgyorsan megpördült.

- Ezt ismételd meg! - kiáltott rá Aphroditére.
- Azt mondtam, Kalona valójában a Túlvilágon van. Neferet azért küldte oda, nehogy Zoey össze tudja szedni magát, és visz- szatérhessen ide.
- Nem, az nem lehet. Emlékszem, hogy egyszer kihallgattam Kalona beszélgetését Rephaimmel. Éktelen haragra gerjedt, amikor a Hollómás szóba hozta a visszatérést a Túlvilágra. Esküdni mernék rá, hogy Kalona azt mondta, nem mehet vissza, mert Nüx száműzte onnan - magyarázta Stark.
- A *testét* száműzte. És a teste itt van - felelte Aphrodité. - A lelke azonban visszalopakodhatott.
- Istennőm! - kiáltott fel Damien.

- Akkor Zoey még annál is nagyobb bajban van, mint gondoltuk - jegyezte meg Erin szomorúan.

- Pedig az sem volt kicsi - tette hozzá Shaunee.

- És ez csak egyre rosszabb lesz - mondta komoran Aphrodité. - Neferet áll az egész mögött. - Felsőhajtott, és Stark szemébe nézett. - Tudom, hogy ezt nem lesz könnyű megemésztened, de figyelj rám, és próbálj megbirkózni vele. Kalona egykor Nüx harcosa volt.

Stark arcából kifutott a vér.

- Zoey ugyanezt mondta közvetlenül a... - Idegesen beletűrt a hajába. - Nem hittem neki. Dühös lettem, féltékeny, és ostoba módon otthagytam. Ezért nem voltam mellette, amikor látta, hogy Kalona megöli Heath-t.
- Meg kell bocsátanod magadnak ezt a hibát - mondta Dáriusz. -Különben képtelen leszel bármi másra koncentrálni.
- Márpedig ahhoz kurvára kell majd koncentrálnia, hogy Zoey-t meg tudja menteni - bólintott Aphrodité.
- Mert Starknak utána kell mennie a Túlvilágra, hogy megvédje Kalonától. - Jack szinte suttogott, mintha templomban lenne.
- És ki kell találnia, hogyan segíthet neki összerakni a lelkét - tette hozzá Damien.
- Pontosan ezt fogom tenni. - Stark örült, hogy a hangja magabiztosan cseng, valójában ugyanis úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna.
- Ha megfelelő felkészülés nélkül vágysz bele, akkor esélyed sem lesz arra, hogy sikerrel jársz, fiatal harcos.

Stark a hang irányába fordult, és Thanatoszt pillantotta meg az ajtóban. A tanácstag komoran magasodott föléjük, és túlságosan is hasonlított a halálra.

- Akkor árulja el, hogyan tudok felkészülni! - Stark üvölteni tudott volna a tehetetlenségtől.
 - Ha harcolni akarsz a Túlvilágon, a benned lakozó harcosnak előbb meg kell halnia, hogy életet adjon a Sámánnak.
 - Ennyi az egész? Meg kell ölnöm magamat? - kérdezte Stark habozás nélkül. - És akkor a lelkem Zoey után mehet a Túlvilágra?
 - Nem halhatsz meg végleg, harcos. Gondolj csak bele, mit tenne Zoey amúgy is sérült lelkével, ha a hitvese elvesztése után a te halálodat is fel kellene dolgoznia.
 - Soha többé nem akarna visszatérni - válaszolta meg a kérdést Damien. - Még akkor sem, ha esetleg a lelke darabjait sikerülne újra összeraknia.
 - Pontosan, és szerintem azokkal a Főpapnőkkel is ez történt, akiket harcosuk követett a Túlvilágra - mondta Thanatosz, azzal belépett a szobába, és odasétált Zoey ágyához.
 - Szóval azok a harcosok tényleg megölték magukat, hogy megvédhessék a Főpapnőjüket? - Aphrodité közelebb húzódott Dáriuszhoz, és megfogta a kezét.
 - Legtöbbjük igen, és azok sem maradtak sokáig életben, akik nem haltak meg rögtön. Meg kell értenetek, hogy a harcosok nem Főpapnők. Ők nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy szabadon járjanak-keljenek a szellemek birodalmában.
 - Kalona ott van, pedig ő sem Főpapnő - vetette közbe Stark.
 - Még mi, akik nem hiszünk benne, hogy ez a szárnyas lény, akit Kalonának hívtok, Erebosz lenne, még mi sem kételkedünk abban, hogy tényleg halhatatlan, és valamiképpen a Túlvilágról jött hozzánk. Rá más szabályok érvényesek, mint egy vámpírra vagy egy harcosra.
 - Most azonban tehetetlen - mondta Aphrodité, és közelebb hajolt Thanatoszhoz. - Láttam a béklyóit. Az egész teste gúzsba van kötve.
 - Mondd el, mit láttál még, próféta - kérte Thanatosz.
- Aphrodité habozott.

- Mondj el neki mindent - szólalt meg Damien. Aphrodité ránézett. - Valakiben muszáj megbíznunk, különben Stark is úgy fog járni, mint azok a harcosok, akik hiába haltak meg a Főpapnőjükért.

- Nincs más választásunk, meg kell bízunk a Halálban - mondta Stark. - Mert így vagy úgy, de végső soron, ez vár rám, ha el akarok jutni Zoey-hoz.

Aphrodité Stark falfehér arcáról Dáriuszra nézett.

- Egyetértek - bólintott a harcos.

- Én is - helyeselt Jack.

- Dettó - mondta Shaunee.

- Mondj el neki mindent - tette hozzá Erin.

- Rendben. - Aphrodité fanyarul elmosolyodott. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Neferettel kezdem, maga pedig jobban teszi, ha leül.

TIZEDIK FEJEZET

Stark

Starkot lenyűgözte, hogy Thanatosz mekkora önuralommal leplezte megdöbbenését, miközben Aphrodité - Damien segítségével - elmesélt neki mindent, kezdve Zoey megérkezésétől az Éjszaka Házába, a vörös vámpírjelöltek felbukkanásán, Kalona kiszabadulásán és Neferet mélységes gonoszságának felfedezésén át egészen a Stevie Rae-vel folytatott telefonbeszélgetésig.

Amikor befejezték a történetet, Thanatosz felállt, odalépett Zoey testéhez, és hosszasan bámult rá. Mikor végül megszólalt, úgy tűnt, mintha nem is hozzájuk beszélne, hanem Zoey-hoz.

- Szóval ez kezdettől fogva egy újabb ütközet a Fény és a Sötétség között, csak a küzdelem eddig inkább az anyagi világban folyt.
 - Fény és Sötétség? Ez úgy hangzik, mintha tulajdonnevek lennének - jegyezte meg Damien.
 - Remek meglátás, fiatal vámpírjelölt - dicsérte meg Thanatosz.
 - Stevie Rae is így beszélt róla. Mintha a Sötétség nem valami lenne, hanem valaki - mondta Aphrodité.
 - Valaki? Mármint két személy? - kérdezte Jack.
 - Nem, az túlságosan leegyszerűsítene a dolgokat. Próbáljatok inkább úgy gondolni rájuk, mint halhatatlan lényekre, akik olyan mértékben képesek manipulálni az energiát, hogy akár kézzelfogható alakot is tudnak ölteni - felelte Thanatosz.
 - Úgy érti, hogy Nüx a Fény, Kalona pedig, illetve az, amit képvisel, a Sötétség? - kérdezte Damien.
 - Talán pontosabb úgy fogalmazni, hogy Nüx szövetséget kötött a Fénnyel, Kalona pedig a Sötétséggel.
 - Oké, tudom, hogy nem én vagyok Miss Stréber, de azért van eszem, és oda szoktam figyelni órákon. Többnyire. De erről tutira nem hallottam még soha életemben - mondta Aphrodité.
 - Én seni - jegyezte meg Damien.
 - Márpedig az jelent valamit, Damien ugyanis maga Miss Stréber személyesen - vigyorgott Erin. Ahogy mondod, húgocskám.
- Thanatosz felsóhajtott, felemelte a tekintetét Zoey-ről, és szembefordult a többiekkel.
- Igen, ez egy ősi hiedelem, melyet társadalmunk a mai napig nem fogadott el teljes egészében. Legalábbis társadalmunk papnői.
 - Miért? Mi a baj vele? - kérdezte Aphrodité.
 - Az, hogy a küzdelem és az erőszak az alapja, a jó és rossz erőinek nyers összecsapása. Aphrodité felhorkant.
 - Úgy érti, túl macsó az egész?
- Thanatosz felvonta a szemöldökét.
- Igen.

- Várjunk csak. Mi olyan macsó abban, ha valaki hisz a jó és a gonosz harcában? - vágott közbe Stark.
 - Nem egyszerűen arról van szó, hogy létezik a jó, amely harcban áll a gonosszal. Ez a Fény és a Sötétség elemi szintű megtestesülése. A két erő vonzza egymást, és annak ellenére, hogy nem létezhetnek a másik nélkül, folyamatosan próbálják elpusztítani egymást.
 - Thanatosz felsóhajtott az értetlen tekintetek láttán. - Az egyik legkorábbi ábrázoláson a Fény egy hatalmas fekete bika, a Sötétség pedig egy óriási fehér bika.
 - Tessék? Nem a fehérnek kellene lennie a Fénynek, a feketének pedig a Sötétségnek? - kérdezte Jack.
 - Elsőre az tűnne logikusnak, az ősi tekercseken mégis így ábrázolták őket. A legenda szerint mindkét teremtmény, a Fény és a Sötétség is, magában hordoz valamit, ami után a másik sóvárog. Két hatalomtól és erőből duzzadó bika örök küzdelméről van szó. Mindkettő célja az, hogy megszerezzen a másiktól valamit, amit nem kaphat meg anélkül, hogy önmagát el ne pusztítaná közben. Még fiatal Főpapnőként láttam egy képet a küzdelmükről, és soha nem fogom elfelejteni a belőle sugárzó nyers erőszakot. Felkavaró volt. A bikák szarva egymásnak feszült. Bőrük alatt kirajzolódtak hatalmas izmaik. Kitágult orrlyukakkal fújtattak, vért köptek. Rémisztő volt, a festmény csak úgy vibrált az energiától.
 - A férfias energiától - mondta Dáriusz. - Én is láttam azt a festményt, még harcosjelölt koromban. Egy régi nagy harcos emlékiratainak borítóját díszítette.
 - Férfias energia. Most már értem, hogy a vámpír vezetők miért nem erőltették a témát - jegyezte meg Erin.
 - Igazad van, húgocskám - bólintott Shaunee. - Túl macsó ahhoz képest, hogy a vámpírok vezetői mind nők.
 - De a mi hitünk nem arra épül, hogy a női erő elnyomja a férfi erőt, hanem a kettő közötti egyensúlyra - mondta Dáriusz.
 - Tévedsz, harcos. Az igazság az, hogy a hitünk *elvileg* nem arra épül, hogy a női erő elnyomja a férfit; de akárcsak a Fény és a Sötétség harca, ez is egy örök küzdelem a helyes egyensúly megtalálásért. Gondoljatok csak Niix képére, melyet mindennap látunk, és a belőle sugárzó nőiességre és szépségre. Vessétek össze két zabo- lázhatatlan hímnemű lény erőből duzzadó összecsapásával. Ugye ti is látjátok, hogy a kettő nem létezhet egyszerre? Az egyiknek szükségszerűen el kell nyomnia a másikat.
- Aphrodité felhorkant.
- Persze, hogy látjuk. El nem tudom képzelni, hogy ez a vaskalapos Főtanács bármi közösséget vállaljon valamivel, amit két hatalmas, fújtató bika képvisel.
 - Mármint úgy érti, hogy magát kivéve - tette hozzá Stark gyorsan, majd megrovó pillantást vetett Aphroditére.
- Thanatosz elmosolyodott.
- Nem, Aphroditének igaza van. A Főtanács sokat változott az évszázadok során, főleg az utóbbi négyben, amióta személyesen követem figyelemmel. Egykor megfellebbezhetetlen hatalommal bírt, volt benne valami elemi erejű, valami barbár. Mostanra azonban túl modernné vált, túl... - A Főpapnő elhallgatott, a megfelelő szót kereste.
 - Civilizálttá - segítette ki Aphrodité. - Túl civilizálttá vált.
 - Igen - ismerte el Thanatosz.
- Aphrodité kék szeme elkerekedett.

- Márpedig túl civilizáltnak lenni nem feltétlenül jó dolog, különösen akkor, ha két bikáról van szó, akik egymásnak esnek, és mindent letaposnak, ami az útjukba áll.
- Zoey nagyon közel áll a Fényhez - mondta Damien halkán.
- Éppen elég közel ahhoz, hogy a Sötétség megpróbálja elpusztítani - vágta rá Stark. - Főleg akkor, ha magát a Sötétséget küldték utána azzal a feladattal, hogy Zoey soha többé ne érhesse el a Fényt.

Néma csend telepedett a szobára. Mindenki Zoey-ra nézett, aki mozdulatlanul, sápadtan hevert a túlságosan civilizált, krémszínű ágyneműn.

Ekkor Stark hirtelen megvilágosodott, és egy Főpapnőjét védelmező harcos csalhatatlan ösztönével azonnal tudta, hogy rátalált a helyes ösvényre.

- Ha Zoey-t meg akarjuk menteni, nem az a megoldás, hogy figyelmen kívül hagyjuk a múltat, hanem épp ellenkezőleg. Sokkal mélyebben bele kell ásunk magunkat, mint bárki manapság - mondta Stark izgatottan.

- El kell fogadnotok és meg kell értenetek azt a nyers erőt, amely felszabadul a Fény és a Sötétség harcában - bólintott Thana- tosz.

- De honnan tudhatnánk meg többet erről a témáról? - kérdezte Aphrodité kétségbeesetten. - Maga mondta, Thanatosz, hogy azok a hiedelmek, melyekre szükségünk volna, már feledésbe merültek.

- Talán nem mindenhol - szólalt meg Dáriusz. Kihúzta magát ültében, és Starkra emelte intelligens tekintetét. - Ha többet akarsz megtudni az ősi, barbár hiedelmekről, akkor el kell menned arra a helyre, amely azokban a barbár időkben központi szerepet töltött be. Arra a helyre, amely gyakorlatilag el van vágva a mai civilizációtól.

Stark szemében felismerés csillant.

- El kell mennem a szigetre.
- Pontosan.
- Ti meg mi a francról beszéltek? - vesztette el a türelmét Aphrodité.
- Arról a helyről beszélnek, ahol a Sgiach képezte ki az első harcosokat.
- A Sgiach? Az meg kicsoda? - kérdezte Damien.
- A Sgiach annak a harcosnak a neve, akit csak úgy hívtak, hogy a Fejvadász — felelte Dáriusz.
- A Sgiach nyers volt és barbár, ahogyan az egy harcostól elvárható - mondta Stark.
- Oké, ez mind szép és jó, de nekünk egy élő személyre van szükségünk, nem valami ősi harcos legendájára. Ahogy Stark nem tud átjutni a Túlvilágra, gyanítom, hogy ez a fickó sem tud utazni az időben - morgott Aphrodité.
- Nő - javította ki Dáriusz.
- Nő? - kérdezett vissza döbbenten Aphrodité.
- A Sgiach egy harcosnő volt, egy lenyűgöző erővel rendelkező vámpír - magyarázta Stark.
- És azokból az ősi legendákból az is kiderül, szépségem, hogy mindig lesz egy Sgiach. - Dáriusz elnézően rámosolygott Aphroditére. - A Nők szigetén él, az ottani Éjszaka Házában.
- Ott is van egy Éjszaka Háza? - kapta fel a fejét Erin.
- És erről mi miért nem tudunk? - kérdezte Shaunee. - Te tudtál róla? - fordult Damienhez. Damien megrázta a fejét.
- Most hallom először.

- Ennek az az oka, hogy ti nem vagytok harcosok - felelte Dáriusz. - A Nők szigetét úgy is hívják, hogy Skye.
 - Skye? Az, amelyik Skóciában van? - csillant fel Damien szeme.
 - Igen. Ott képezték ki az első vámpír harcosokat.
 - De már nem, ugye? - kérdezte Damien, és Dáriusztól Starkra pillantott. - Ha jól tudom, most már mindegyik Éjszaka Házában folyik harcosok képzése. Sárkány Lankfordnak is van egy csomó harcosjelöltje, márpedig ő egyértelműen nem Skóciában van.
 - Jól tudod, Damien. A harcosok képzését valóban az iskolákban oldják meg - mondta Thanatosz. - Valamikor az 1800-as évek elején a Főtanács úgy döntött, hogy mindenki számára így lesz kényelmesebb.
 - Kényelmesebb és civilizáltabb - jegyezte meg Aphrodité.
 - Ahogy mondd, prófétanő.
 - Akkor megvan a megoldás. Zoey-t el kell vinnem arra a szigetre, a Sgiach-hoz - mondta Stark
 - És aztán? - kérdezte Aphrodité.
 - Aztán átmegyek barbárba, kiderítem, hogyan juthatok el a Túlvilágra anélkül, hogy meghalnék, és ha ott vagyok, akkor megteszek minden tőlem telhetőt, hogy Zoey-t visszahozzam.
 - Hmm, ez egész jó terv.
 - Feltéve, ha Starkot beengedik a szigetre - szólalt meg Dáriusz.
 - Van ott egy Éjszaka Háza. Miért ne engednék be Starkot? - kérdezte Damien.
 - Az az Éjszaka Háza nem olyan, mint a többi - mondta Thanatosz. - A Főtanács döntése, miszerint elviszik Erebosz Fiainak képzését Skye-ról, és minden Éjszaka Háza képezhet harcosokat, hosszú évek feszültségének és hatalmi harcának volt az eredménye, mely az éppen aktuális Sgiach és a Főtanács között folyt.
 - Úgy beszél róla, mint egy királynőről - jegyezte meg Jack.
 - Bizonyos szempontból az is: királynő, akinek harcosok az alattvalói - felelte Thanatosz.
 - Erebosz Fiainak királynője? A Vámpírok Főtanácsa ezt aligha nézné jó szemmel, kivéve persze akkor, ha a Sgiach királynő is tagja lenne a Főtanácsnak - mondta Aphrodité.
 - A Sgiach harcos - válaszolta Thanatosz. - Harcosok pedig nem lehetnek a Főtanács tagjai.
 - De a Sgiach nő. Elvileg bármelyik vámpírnőt be lehet választani a Tanácsba - ellenkezett Damien.
 - Nem - mondta Dáriusz. - Harcos nem lehet tagja a Tanácsnak. Ez a vámpírok egyik alaptörvénye.
 - És ez nyilván feldühítette a Sgiachot - bólogatott Aphrodité. - Engem legalábbis biztosan feldühítene. Neki is ott lenne a helye a Főtanácsban.
- Thanatosz egyetértően bólintott.
- Egyetértek veled, prófétanő, de sokan nem. Amikor a harcosok képzését kivették a kezéből, a Sgiach visszavonult Skye szigetére. Senkinek nem árulta el, hogy miért, de nem is volt rá szükség. Mindnyájan éreztük a benne kavargó indulatokat. És azt a védőgyűrűt is, amelyet a sziget köré idézett. - Thanatosz tekintete egy pillanatra elfelhősödött, ahogy

felidézte múltja árnyait. - Senki nem találkozott még ilyen erős védőgyűrűvel azóta, hogy a hatalmas Kleopátra körbevette imádott Alexandriáját.

- A Sgiach engedélye nélkül senki nem léphet be a szigetre - mondta Dáriusz.
- Aki megpróbálja, az meghal - folytatta Thanatosz.
- Oké, és hogyan lehet engedélyt szerezni tőle? - kérdezte Stark.

Néhány másodpercig senki nem szólalt meg, végül Thanatosz törte meg a kínos csendet:

- Ez az első akadály, amelyet le kell küzdened. Mióta a Sgiach visszavonult a szigetre, senkinek nem adott még engedélyt a belépésre.
- Én megszerzem az engedélyt - mondta Stark határozottan.
- Hogyan akarod ezt elérni, harcos? - kérdezte Thanatosz.

Stark vett egy nagy levegőt, és így felelt:

- Egyelőre csak azt tudom, hogyan *nem*. Nem leszek civilizált. Egyelőre csak ennyit tudok, de ezt biztosan.
- Várjunk csak - szólalt meg Damien. - Dáriusz, honnan tudsz ennyi mindent a Sgiach-ról és az ősi, barbár hiedelmekről?
- Mindig is szerettem olvasni - vont a vállát Dáriusz. - Abban az Éjszaka Házában, ahol megtanítottak a pengével bánni, sokat olvasgattam a régi tekercseket. Szabadidőmben azzal foglaltam el magam.
- Veszélyes és szexi. Micsoda remek kombináció - dorombolta Aphrodité, és közelebb húzódott a harcoshoz.
- Oké, most hányjunk vagy később is ráér? - húzta el a száját Erin.
- Majd később, most nem érünk rá, húgocskám.

Damien szigorú pillantást vetett az Ikrekre és Aphroditére, majd Thanatoszhoz fordult:

- És a bikákról meg a Sgiachról honnan lehetne többet megtudni?
- Az ősi szövegekből, melyeket a palota archívumában őriznek. Amikor Főpapnő lett belőlem, sok időt töltöttem a tanulmányozásukkal. Muszáj volt egyedül művelnem magamat, mivel nem volt mentorom - felelte Thanatosz.
- Nem volt mentora? Az nem lehetett egyszerű - mondta Stark. Úgy tűnik, a világnak egyszerre csak egy olyan Főpapnőre van szüksége, aki képes kapcsolatba lépni a halállal - válaszolta fanyar mosollyal Thanatosz.
- Szívás az ilyen munka - jegyezte meg Jack, aztán hirtelen a szája elé kapta a kezét. - Elnézést!

Thanatosz mosolya szélesebbre húzódott.

- Nem sértődtem meg, gyermekem. A Halál szövetségesének lenni nem egyszerű hivatás.
- De most ennek és Dáriusz műveltségének köszönhetjük, hogy legalább el tudunk indulni valamerre - mondta Damien.
- Mire gondolsz? - kérdezte Aphrodité.
- Arra, hogy van valami, amiben igazán jó vagyok, és az a tanulás.

Aphrodité kék szeme elkerekedett.

- Szóval nekünk csak annyi a feladatunk, hogy megmutassuk, mit tanulmányozz át.
- Az archívum. Be kell jutnod a palota archívumába - mondta Thanatosz, és már indult is ajtó felé. - Beszélek Duantiával.
- Remek. Akkor felkészülök a maratoni könyvtárazásra. - Damien szeme lelkesen csillogott.

- Majd én segíték - ajánlkozott Jack.
- Nagyon úgy tűnik, hogy mindnyájan segíteni fogunk - mondta Aphrodité.

Stark a távozó Thanatosz után nézett. Nem tudott osztozni a többiek lelkesedésében, akik örültek, hogy végre van valami, amire az energiájukat összpontosíthatják. Tekintete visszatért Zoey halottsápadt arcára.

Én pedig felkészülök arra, hogy szövetséget kössek a halállal.

Zoey

Valami nem stimmelt.

Nem mintha nem tudtam volna, hol vagyok. Tudtam, hogy a Túlvilágon vagyok, de nem haltam meg, és hogy Heath-szel vagyok, aki viszont meghalt.

Istennőm! Olyan abszurd volt, hogy egyre természetesebbnek tűnt Heath-re úgy gondolnom, mint egy HALOTTra.

De nem csak ez zavart. Volt itt valami más is.

Heath karjaiban feküdtem egy fa alatt. Olyanok voltunk, mint egy idős házaspár, ahogy egymáshoz bújva pihentünk a mohával lepett gyökerek között. El kellett volna engednem magam. A moha puha volt, Heath pedig nagyon is élőnek tűnt. Láttam, hallottam, éreztem - még az illatát is be tudtam szívni. Át kellett volna adnom magam a pillanatnak, és ellazulni.

Akkor mién, tűnődtem a kék szárnyú lepkék táncát figyelve, miért vagyok ilyen nyugtalan, ilyen „zilált”, ahogy nagyfi mondaná?

Nagyfi...

Nagyon hiányzott. Olyan volt a hiánya, mint egy enyhe fogfájás. Néha alig éreztem, de akkor sem tűnt el teljesen, aztán visszatért, és még jobban meggyötört, mint legutóbb.

Biztosan nagyon aggódik értem. És szomorú. Rossz volt arra gondolnom, hogy nagyfi miattam szomorkodik, ezért gyorsan másfelé tereltem a gondolataimat.

Képtelen voltam tovább feküdni egy helyben. Óvatosan kibontakoztam Heath öleléséből, vigyázva, nehogy felébresszem.

Elkezdtem fel-alá járkálni.

Ez segített. Legalábbis egy ideig. Járkáltam fel és alá, fel és alá, de fél szemmel mindig Heath-t néztem közben. Annyira aranyos volt, ahogy aludt.

Bárcsak én is el tudtam volna aludni!

De nekem nem ment. Ha lepihentem, és behunytam a szemem, úgy éreztem, hogy darabokra hullok. De vajon miért? Miért éreztem úgy, hogy széthullok? Erről az jutott eszembe, amikor kiskoromban torokgyulladásom volt, és lázálomban láttam pörögni a saját testemet, amelyről apró darabok váltak le, és szálltak szanaszét.

Megborzongtam. Erre a lázálomra vajon miért volt ilyen könnyű emlékezni, amikor más dolgok annyira homályosak a fejemben?

Istennőm, halálosan fáradt vagyok, gondoltam.

Hirtelen megbotlottam egy szép, fehér kőben, amely a fűszálak között lapult, és automatikusan megkapaszkodtam a legközelebbi fa törzsében, nehogy orra essek. Akkor láttam meg. A kezem. A karom. Valami nem stimmelt. Szótlanul meredtem a bőrömre, és esküszöm, hogy láttam, amint hullámszik. Mint azokban az undorító horrorfilmekben, amikor valami ocsmány bogár bemászik a lány bőre alá, és utat vág magának a húzában...

- Nem! - kiáltottam, és pánikba esve dörgölni kezdtem a karomat. - Nem! Elég legyen!

- Zo, kicsim, mi a baj?

- Heath, Heath, idenézz! - Felemeltem a karomat, hogy ő is lássa. - Mint egy horrorfilmben. Heath megnézte a karomat, aztán rám emelte a tekintetét.

- Ööö, Zo, mi olyan, mint egy horrorfilmben?

- A karom! A bőröm! Valami mozog alatta - kiáltottam.

Mosolya ellenére láttam rajta, hogy aggódik. Odanyúlt, és lassan végighúzta a kezét a karomon. Amikor a kezemhez élt, összekulcsolta az ujjainkat.

- Semmi baja a karodnak, kicsim - mondta.

- Biztos vagy benne?

- Igen, teljesen. Hé, mi a baj?

Már nyitottam a számat, hogy elmondjam neki, attól félek, darabokra hullok - és a darabjaim elrepülnek -, amikor a szemem sarkából megláttam valamit. Valami sötétet.

- Heath, nem tetszik ez nekem - mondtam, és remegő kézzel a sötét árnyakra mutattam.

A szél összeborzolta a fák leveleit, amelyek hirtelen már nem tűntek olyan sűrűnek és oltalmazónak, mint néhány pillanattal korábban. Aztán megcsapta az orromat a szag: émelyítő, rothadt szag volt, mint egy háromnapos kutyatetemé. Éreztem, hogy Heath teste megfeszül mellettem, és tudtam, hogy nemcsak a képzeletem játszott velem.

Aztán az árnyak megmozdultak, és mintha szárnyzuhogást hallottam volna.

- Jaj, ne - suttoztam.

Heath megszorította a kezemet.

- Gyere. Menjünk beljebb.

Egyszerre éreztem magam dermedtnak és zsibbadtnak a rémülettől.

- Miért? A fák talán képesek megvédeni ezektől?

Heath felemelte az államát, és a szemembe nézett.

- Zo, hát nem érzed? Ez a hely, ez az erdő jó, maga a színtiszta jószág. Nem érzed az Istennő jelenlétét?

Könnyek gyűltek a szemembe, teljesen elhomályosítva a látásomat.

- Nem - mondtam halkán, mintha nehezemre esne a beszéd. - Egyáltalán nem érzem az Istennőt.

Heath magához húzott, és átölelt.

- Ne aggódj, Zo. Én érzem, úgyhogy nem lesz semmi baj. Ígérem. -Azután, fél kézzel még mindig átölelve, Heath egyre beljebb hatolt velem Nüx erdejének sűrűjébe, én pedig éreztem, hogy forró könny- nyeim feltartóztathatatlanul csorognak lefelé hideg orcámon.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

StevieRae

- Skye? Tényleg? Hol is vari az? Írországbán? - kérdezte Stevie Rae.
- Skóciában van, nem Írországbán, te fogyatékos - mondta Aphrodité.
- Az majdnem ugyanaz, nem? És ne nevezd fogyatékosnak. Nem tetszik.
- És ha mégis úgy nevezlek, mit csinálsz? Megharapsz? Figyelj rám, bugriskám, nincs most időm ilyen szarságokra. Azt akarom, hogy menj vissza, folytasd a bájcsevejt a földdel, és próbálj meg valami információt szerezni a Fényről és a Sötétségről. Tudod, nagy F-fel és nagy S-sel. És hegyezd a füled, hátha valamelyik fa említést tesz két bikáról.
- Bikáról? Úgy érted, tehenekről?
- Hé, te nem vidéki vagy? Nehogy azt mondd, hogy nem tudod, milyen egy bika.
- Óriási tévedésben élsz, Aphrodité. Az, hogy nem egy nagyvárosban születtem, még nem jelenti azt, hogy egész gyerekkoromban tehenet fejtem és trágyát lapátoltam. A francba, még a lovakról is alig tudok valamit.
- Esküszöm, te egy marslakó vagy - hitetlenkedett Aphrodité. - A bika a tehén hímnemű párja. Ezt még anyám manikűrözött öl- ebe is tudja. Figyelj rám, ez fontos. Kérdezd meg azokat a kurva fűszálakat, hogy mit tudnak egy ősi, barbár és emiatt nem túl vonzó mitológiáról vagy vallásról, amiben szerepel két egymással harcoló bika, egy fehér meg egyfekete, és az egész egy nagy, erőszakos, véget nem érő, macsó küzdelem a jó és a gonosz között.
- Mi köze van ennek Zoey-hoz?
- Ha minden igaz, ez segíthet Starknak átjutni a Túlvilágra anélkül, hogy ténylegesen meghalna, mert a jelek szerint azzal csak végleg elválna Zoey-t ettől a világtól. És a tehenek képesek erre? Hogyan? Hiszen beszélni sem tudnak.
- Bikák, te fogyatékos. Mi lenne, ha rám figyelnél? Nem állatokról beszélek, hanem két hatalmas erőről, amit ezek a bikák képviselnek.
- Akkor mégis tudnak beszélni?
- Ó, bassza meg! Vagy tudnak, vagy nem. Két szupererős, ősi varázslényről van szó! A faszom se tudja, mire képesek. A lényeg a következő: ha Stark át akar jutni a Túlvilágra, akkor le kell vetkőznie a civilizáltságát, és el kell felejtenie minden modern finorakodást. Ki kell találnia, hogyan juthat el Zoey-hoz és hogyan védheti meg anélkül, hogy mindketten meghalának, és könnyen lehet, hogy ennek az egésznek ez a régi vallás a kulcsa.
- Értem. Igazad lehet. Ha Kalonára gondolok, nem a „modern” szó ugrik be róla elsőként.
- Stevie Rae elhallgatott, és magának bevallotta, hogy valóban Rephaimre gondolt, nem az apjára. - És kétségkívül van benne valami nyers erő.
- És kétségkívül átjutott a Túlvilágra anélkül, hogy meghalt volna.
- Starknak pedig követnie kell.
- Így van, úgyhogy nyomás, beszéljess el a virágokkal a bikákról - mondta Aphrodité.
- Megyek, elbeszélgetek a virágokkal.
- És hívj fel, ha megtudtál valamit.
- Oké, igyekszem.

- Vigyázz magadra - tette hozzá Aphrodité.
- Nicsak, tudsz te kedves is lenni.
- Mielőtt egymás nyakába borulnánk, egy dolgot még árulj el: kivel szüntetted meg a megbélyegzésünket?

Stevie Rae jéggé dermedt.

- Senkivel!
- Vagyis valakivel, aki egyáltalán nem szalonképes. Kivel? Valamelyik vörös lúzerrel?
- Aphrodité! Azt mondtam: *senkivel*.
- Igen, ezt én is hallottam. Nézd, prófétanőként annyit azért megtanultam, bár legtöbbször a hátam közepére kívánom, hogy vannak dolgok, amiket tudok.
- Akkor elmondom, én mit tudok: neked elment az eszed!
- Még egyszer mondom: vigyázz magadra. Furcsa megérzéseim vannak veled kapcsolatban, és azt súgják, hogy könnyen bajba kerülhetsz.
- Szerintem csak azért találtad ki ezt az egész hülyeséget, mert kezd az agyadra menni a feszültség.
- Szerintem meg titkolsz előlem valamit. Úgyhogy maradjunk annyiban, hogy nem értünk egyet.
- Megyek, kifaggatom a virágokat a tehenekről. Minden jót, Aphrodité.
- Bikákról. Minden jót, bugriskám.

Stevie Rae kinyitotta a kollégiumi szobája ajtaját, de még mindig Aphrodité szavai jártak a fejében, és majdnem nekiütközött a kezét éppen kopogásra emelő Kramishának. Mindketten ugrottak egyet ijedtükben, aztán Kramisha megrázta a fejét:

- Ne csinálj ilyeneket, mert kezdem azt hinni, hogy teljesen megzakkantál.
- Kramisha, ha nem lettél volna itt, amikor kinyitottam az ajtót, nem ugrottam volna fel. Amúgy meg mindketten meg vagyunk kissé zakkanva.
- Csak a magad nevében beszélj. Én még mindig én vagyok. Vagyis nincs velem semmi baj. Te viszont úgy nézel ki, mint akivel nagyon is van.
- Két nappal ezelőtt majdnem halálra égtem azon a tetőn. Azt hiszem, ez megmagyarázza, miért nézek ki szarul.
- Egyáltalán nem nézel ki szarul. - Kramisha oldalra billentette a fejét. Erre a napra egy világossárga színben pompázó parókát választott, amit csillogó, sárga szemfestékekkel támogatott meg. - Sőt, kimondottan jól nézel ki, rózsaszín a bőröd, amilyen a fehéreknek szokott, mikor majd kicsattannak az egészségtől. Kicsit emlékeztet a cuki rózsaszín kismalacokra.
- Kramisha, esküszöm, megfájdul tőled a fejem. Mi a fenéről zagyválsz itt össze?
- Csak azt mondom, hogy jól nézel ki, de valami még sincsen rendben veled. Itt és itt. - Kramisha előbb Stevie Rae szívére, majd a fejére mutatott.
- És a tehenek képesek erre? Hogyan? Hiszen beszélni sem tudnak.
- Bikák, te fogyatékos. Mi lenne, ha rám figyelnél? Nem állatokról beszélek, hanem két hatalmas erőről, amit ezek a bikák képviselnek.
- Akkor mégis tudnak beszélni?
- Ó, bassza meg! Vagy tudnak, vagy nem. Két szupererős, ősi varázslényről van szó! A faszom se tudja, mire képesek. A lényeg a következő: ha Stark át akar jutni a Túlvilágra, akkor le kell vetkőznie a civilizáltságát, és el kell felejtenie minden modern finorako- dást. Ki

kell találnia, hogyan juthat el Zoey-hoz és hogyan védheti meg anélkül, hogy mindketten meghalának, és könnyen lehet, hogy ennek az egésznek ez a régi vallás a kulcsa.

- Értem. Igazad lehet. Ha Kalonára gondolok, nem a „modern” szó ugrik be róla elsőként.
- Stevie Rae elhallgatott, és magának beallotta, hogy valóban Rephaimre gondolt, nem az apjára. - És kétségkívül van benne valami nyers erő.
- És kétségkívül átjutott a Túlvilágra anélkül, hogy meghalt volna.
- Starknak pedig követnie kell.
- Így van, úgyhogy nyomás, beszéljess el a virágokkal a bikákról - mondta Aphrodité.
- Megyek, elbeszélgetek a virágokkal.
- És hívj fel, ha megtudtál valamit.
- Oké, igyekszem.
- Vigyázz magadra - tette hozzá Aphrodité.
- Nicsak, tudsz te kedves is lenni.
- Mielőtt egymás nyakába borulnánk, egy dolgot még árulj el: kivel szüntetted meg a megbélyegzésünket?

Stevie Rae jéggé dermedt.

- Senkivel!
- Vagyis valakivel, aki egyáltalán nem szalonképes. Kivel? Valamelyik vörös lúzerrel?
- Aphrodité! Azt mondtam: *senkivel*.
- Igen, ezt én is hallottam. Nézd, prófétanőként annyit azért megtanultam, bár legtöbbször a hátam közepére kívánom, hogy vannak dolgok, amiket tudok.
- Akkor elmondom, én mit tudok: neked elment az eszed!
- Még egyszer mondom: vigyázz magadra. Furcsa megérzéseim vannak veled kapcsolatban, és azt súgják, hogy könnyen bajba kerülhetsz.
- Szerintem csak azért találtad ki ezt az egész hülyeséget, mert kezd az agyadra menni a feszültség.
- Szerintem meg titkolsz előlem valamit. Úgyhogy maradjunk annyiban, hogy nem értünk egyet.
- Megyek, kifaggatom a virágokat a tehenekről. Minden jót, Aphrodité.
- Bikákról. Minden jót, bugriskám.

Stevie Rae kinyitotta a kollégiumi szobája ajtaját, de még mindig Aphrodité szavai jártak a fejében, és majdnem nekiütközött a kezét éppen kopogásra emelő Kramishának. Mindketten ugrottak egyet ijedtükben, aztán Kramisha megrázta a fejét:

- Ne csinálj ilyeneket, mert kezdem azt hinni, hogy teljesen megzakkantál.
- Kramisha, ha nem lettél volna itt, amikor kinyitottam az ajtót, nem ugrottam volna fel. Amúgy meg mindketten meg vagyunk kissé zakkanva.
- Csak a magad nevében beszélj. Én még mindig én vagyok. Vagyis nincs velem semmi baj. Te viszont úgy nézel ki, mint akivel nagyon is van.
- Két nappal ezelőtt majdnem halálra égtem azon a tetőn. Azt hiszem, ez megmagyarázza, miért nézek ki szarul.
- Egyáltalán nem nézel ki szarul. - Kramisha oldalra billentette a fejét. Erre a napra egy világossárga színben pompázó parókat választott, amit csillogó, sárga szemfestékekkel támogatott meg. - Sőt, kimondottan jól nézel ki, rózsaszín a bőröd, amilyen a fehéreknek

szokott, mikor majd kicsattannak az egészségtől. Kicsit emlékeztet a cuki rózsaszín kismalacokra.

- Kramisha, esküszöm, megfájdul tőled a fejem. Mi a fenéről zagyválsz itt össze?
- Csak azt mondom, hogy jól nézel ki, de valami még sincsen rendben veled. Itt és itt. - Kramisha előbb Stevie Rae szívére, majd a fejére mutatott.
- Kicsit zaklatott vagyok ~ mondta Stevie Rae kitérően.
- Igen, tudom, hogy a Zoey-val történtek teljesen kiakasztottak, de akkor is össze kell szedned magad.
- Megpróbálom.
- Az nem elég. Zoey-nak szüksége van rád. Tudom, hogy nem lehetsz ott mellette, de valami azt súgja, hogy innen is tudsz neki segíteni. Úgyhogy szedd össze magad végre. Stevie Rae kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát Kramisha fürkésző tekintete előtt.
- Már mondtam, hogy megpróbálom.
- Valami örülségre készülsz?
- Nem!

- Biztos vagy benne? Mert ez neked szól. - Kramisha felmutatott egy lila noteszlapot, rajta a saját jellegzetes, a nyomtatott betűket és a folyóírást ötvöző kézírásával. - És nekem nagy örülségnek tűnik.

Stevie Rae kikapta a kezéből a papírt.

- A francba, miért nem mondtad, hogy hoztál nekem egy költeményt?
- Most mondom. - Kramisha összefonta a karját, és nekidőlt az ajtófélfának. Szemmel láthatóan azt várta, hogy Stevie Rae elolvassa a verset.
- Nincs valami elintéznivalód?
- Nincs. A többiek épp esznek. Kivéve Dallast. Ő Sárkánnyal gyakorol valami vívás dolgot, bár a sulis hivatalosan még nem kezdődött el. Szerintem kár siettetni a dolgokat, nem is értem, miért van úgy besózva. De te csak olvasd azt a verset, Főpapnő. Addig nem megyek sehová.

Stevie Rae elnyomott egy sóhajt. Kramisha versei általában zavarosak és elvontak voltak, de gyakran tartalmaztak próféciákat, és Stevie Rae-nek már a gondolattól is görcsbe rándult a gyomra, hogy az egyik esetleg neki szól.

Vonakodva ránézett a papírlapra, és olvasni kezdett:

*A Vörös kilép a Fényre, elszántan toppan az örök
küzdőtérre.*

*A Sötétség ezer alakot ölthet, szín, hazugság, érzelmek - mind
rejteke lehet.*

*A szívedet add, úgy köss vele szövetséget, de bizalom csak akkor élhet,
ha elűzöd a Sötétséget.*

*Lelkeddel láss, ne higgy a szemednek, ha szörnyekkel táncolsz, ne
feledd: álarcot viselnek.*

Stevie Rae megrázta a fejét, Kramishára pillantott, aztán újra elolvasta a verset. Ezúttal lassan, megrágva minden egyes szót, hátha azzal sikerül lecsillapítania zakatoló szívét, és

csökkenteni a borzalmas büntudatot, amely hatalmába kerítette. Kramishának ugyanis igaza volt: ez a vers egyértelműen róla szólt. Róla és Rephaimról. Igazából még hálásnak is kellett volna lennie, amiért nem szerepeltek benne szárnyak és emberi tekintetű madárcok. A francba!

- Látod, mire gondoltam, amikor azt mondtam, hogy ez rólad szól?

Stevie Rae felemelte a fejét, és a szeme találkozott Kramisha intelligens tekintetével.

- Persze, hogy rólam szól, Kramisha. Az első sorból egyértelműen kiderül.

- Igen, én is biztos voltam benne, bár még senkitől nem hallottam, hogy így szólított volna.

- Csak én lehetek az - felelte Stevie Rae gyorsan, és próbálta kivenni a fejéből Rephaim hangját, amint *Vörösnek* hívja. - Én vagyok az első vörös vámpír, ezért biztosan rólam szól.

- Én is ezt gondoltam, de azért van benne egy csomó ijesztő dolog. Ott vannak például azok a szörnyek. Meg az az örök küzdőtér, mintha valami háborúra utalna.

- Hát, igen, az utóbbi időben volt néhány összecsapás - bólogatott Stevie Rae, és ismét a kezében tartott papírlapra nézett.

- És van egy olyan érzésem, hogy lesz is még, úgyhogy jobban teszed, ha felkészülsz rá.

- Kramisha jelentősegteljesen megköszöörülte a torkát, mire Stevie Rae vonakodva a szemébe nézett. - Ki az a pasi?

- Milyen pasi?

Kramisha ismét összefonta a karját a mellén.

- Ne nézz hülyének. A pasi, akinek a vers szerint oda fogod adni a szívedet.

- Nem fogom!

- Ó, szóval akkor tudod, hogy kiről van szó. - Kramisha toppantott egyet párdücmintás bőrcsizmába bújtatott lábával. - És nyilván nem Dallasról, mert akkor nem lennél így beparázva attól, hogy neki kell adnod a szíved. Mindenki tudja, hogy együtt vagytok. Szóval ki az?

- Fogalmam sincs. Dallason kívül nincs senki. Ráadásul engem sokkal jobban aggaszt a Sötétségről meg az álarc mögé bújó szörnyekről szóló rész - hazudta Stevie Rae.

- Hmm-morogta Kramisha.

- Ezt megtartom, gondolkodni akarok még rajta - mondta Stevie Rae, azzal a farmere zsebébe gyűlte a verset.

- Hadd találjam ki: azt akarod, hogy ne beszéljek róla senkinek. - Kramisha ismét toppantott egyet a lábával.

- Igen, mert megpróbálom... - Találkozott a tekintete Kramisháé- val, mire elhallgatott. Felsőhajtott, és úgy döntött, hogy átlátszó kifogások helyett megpróbál minél többet elmondani az igazságból. - Azért nem akarom, hogy beszélj róla, mert tényleg van egy pasi, de ha most kiderülne, az szarul érintené Dallast, meg engem is. Főleg azért, mert egyelőre még nem tudom, lesz-e belőle egyáltalán valami.

- Így már értem. A pasiügy magánügy, és ahogy a mamám mondja mindig, a magánügy nem tartozik senki másra.

- Kösz, Kramisha. Rendes tőled.

Kramisha felemelte a kezét.

- Várjunk csak. Egy szóval sem mondtam, hogy ezzel befejeztük. A verseim fontos dolgokról szólnak. Ez a mostani nemcsak az elcseszett szerelmi életedet taglalja. Ahogy az

előbb mondtam: szedd össze magad, és ne csinálj semmi őrültséget. És még valami; akárhányszor leírtam a *Sötétség* szót, mindig valami rossz érzésem támadt tőle.

Stevie Rae hosszan Kramisha szemébe nézett, majd így szólt:

- Elkísérsz a parkolóba? El kell intéznem valamit, de útközben beszélni akarok veled.
- Persze - felelte Kramisha. - Amúgy is legfőbb ideje, hogy elmondd végre valakinek, hogy mi van veled. Nagyon furcsán viselkedsz az utóbbi időben, és ez már az előtt elkezdődött, hogy Zoey lelke összetört volna.
- Igen, tudom - motyogta Stevie Rae.

Némán lesétáltak a lépcsőn, és átvágtak a kollégium zsúfolt társalgóján. Mintha a kinti melegedés a vámpírelölteket is felolvasztotta volna. Az elmúlt pár napban a diákok nyitottabbá váltak, és kezdtek egyre normálisabban viselkedni. Stevie Rae-t és Kramishát persze most is megbámulták, de ellenséges pillantások helyett most már inkább csak kíváncsi tekintetekkel találkoztak.

- Szerinted tényleg visszajöhetünk ide, és járhatunk suliba, mintha még mindig ez volna az otthonunk? - kérdezte Kramisha, amint kiéltek a kollégium előtti járdára.

Stevie Rae meglepetten nézett rá.

- Ami azt illeti, éppen kezdtem azt gondolni, hogy igen. Any- nyira rossz lenne visszajönni ide?

Kramisha megvonta a vállát.

- Nem is tudom. Az biztos, hogy csak akkor érzem jól magam, ha nappal a föld alatt alhatok.
- Igen, ezt a problémát valahogy meg kell oldanunk.
- Az a baljós *Sötétség* a versemben. Ugye nem gondolod, hogy az mi vagyunk, ugye?
- Nem, dehogy! - Stevie Rae megrázta a fejét. - Te, én, Dallas meg a többiek saját elhatározásunkból jöttünk ide. Nüx megadta nekünk a választás lehetőségét, és mi választottunk: a *Sötétség* helyett a *Fényt*. A vers nem rólunk szól. Ebben biztos vagyok.
- Akkor Nicole-ékről? - senki nem volt rajtuk kívül az udvaron, Kramisha mégis lehalkította a hangját.

Stevie Rae ezen elgondolkodott, és rájött, hogy Kramishának talán igaza van. Annyira el volt foglalva a saját büntudatával Rephaim miatt, hogy ez eszébe sem jutott. A francba! Tényleg ősz- sze kell szednie magát.

- Igen, lehetséges, hogy róluk van szó, de ha tényleg így van, az elég rossz.
- Mindannyian tudjuk, hogy gonoszak.
- Igen, de nem erre gondoltam. Aphroditétól most tudtam meg, hogy a *Sötétség* nagy S-sel egy egészen új szintjét jelenti a gonoszságnak. Ha ahhoz közük van, az nagyon rosszat jelent. Legalább olyan rosszat, mint Neferet.
- Bassza meg.
- Pontosan. Szóval a költeményed arról is szólhat, hogy velük kell megküzdenünk. De van itt még valami, amit meg akarok veled beszélni. Aphroditéval ráakadtunk egy ősi legendára. Annyira régi, hogy már a vámpírok is teljesen megfélelkeztek róla.
- Hú, az tényleg jó régi lehet.
- Szóval az a tervünk - nekem, Aphroditének, Starknak meg a többieknek -, hogy megpróbáljuk kideríteni, hátha ennek a legendának a segítségével sikerül Starkot átküldenünk a Túlvilágra, hogy megvédje Zoey-t és segítsen neki újra összerakni a lelkét.

- Úgy érted, Starkot anélkül akarjátok átjuttatni a Túlvilágra, hogy meghalna?
- Igen, mert a jelek szerint Zoey-nak nem tenne jót, ha Stark holtan bukkanna fel a Túlvilágon.
- És ebből az ősi baromságból akarod kiolvasni, hogyan lehet ezt megcsinálni?

Stevie Rae elmosolyodott.

- Ez a terv. És talán te is segíthetsz benne.
- Csak egy szavadba kerül. Itt vagyok.
- Oké, a helyzet a következő: Aphrodité, mióta prófétanő lett, egészen új képességeket fedezett fel magában. Bár ennek kábé annyira örül, mint macska a villámlásnak - tette hozzá fanyar mosollyal. Kramisha felnevetett, mire Stevie Rae folytatta: - Nekem pedig az jutott eszembe, hogy a kört ugyan nem tudom megidézni, mint Z, de prófétanőm azért nekem is van.

Kramisha zavartan pislogott, Stevie Rae azonban addig bámult rá, míg Kramisha szeme el nem kerekedett a felismeréstől.

- Mármint én?
 - Te bizony. Te és a költeményeid. Egyszer már segítettél. Nélküled Z sosem jött volna rá, hogyan úzheti el Kalonát.
 - De...
 - Hadd mondjam végig - szakította félbe Stevie Rae. - Aphrodité rájött, hogyan használhatja ki a képességeit. Ugye nem akarod azt mondani, hogy okosabb nálad?
- Kramisha szeme összeszűkült.
- Rengeteg dolgot tudok, amiről annak a gazdag, fehér tyúknak fogalma sincs.
 - Akkor csapj a lovak közé.
 - Tudod, hogy van abban valami ijesztő, ha vidékiül beszélsz?
 - Tudom - vigyorodott el Stevie Rae. - Oké, most megyek, és kapcsolatba lépek a földdel, hátha sikerül kiderítenem még valamit. Te addig keresd meg Dallast, és mondj el neki mindent, de a költeményről ne beszélj.
 - Már mondtam, hogy nem foglak beköpní.
 - Kösz, Kramisha. Igazán jó koszorús költő lett belőled.
 - Vidéki tyúk létedre te is jó csaj vagy.
 - Szia. - Stevie Rae intett neki, aztán futólépésben elindult Z kocsija felé.
 - Fedezlek hátulról, Főpapnő!

Kramisha búcsúszavaitól Stevie Rae gyomra egy pillanatra ősz- szerándult, de rögtön utána elvigyorodott. Beült a kocsiba, és már ' éppen sebességbe tette volna az autót, amikor rájött, hogy a) nem tudja, hová akar menni, b) a „kapcsolatba lépek a földdel” dolog jóval egyszerűbb lenne, ha hozott volna magával egy zöld gyertyát és némi szentperjét, amely vonzza a pozitív energiákat. Dühödten üresbe tette a sebváltót. Hová a pokolba menjen?

VisszaRephaimhez. Önkéntelenül is ez volt az első gondolata. Magától jött, mint a levegővétel. Ismét a sebességváltó felé nyúlt, de félúton megállt a keze a levegőben. Biztos, hogy jelen pillanatban tényleg az a legokosabb, ha visszamegy Rephaimhez?

Egyfelől megtudott tőle egy csomó dolgot Kalonáról és a Sötétségről, ezért feltehetően most is tudna segíteni.

Másfelől viszont nem igazán bízott benne. Nem igazán *bízhatott meg* benne.

Ráadásul a Hollómás teljesen összezavarta. Amikor elolvasta Kramisha versét, semmi másra nem tudott gondolni, csak Rephaim- re. Meg sem fordult a fejében, hogy a költemény esetleg a gonosz vörös vámpírlételekre figyelmezteti, és semmi köze a Hollómáshoz.

Szóval mi a francot csináljon?

Megígérte Rephaimnek, elmegy megnézni, hogy van, de nem csak ezért akart visszatérni hozzá. Úgy érezte, látnia kell. *Látnia kell? Igen*, ismerte be vonakodva. Úgy érezte, látnia kell a Hollómást. Stevie Rae-t felzaklatta a felismerés.

- Megbélyegeztük egymást. Ami azt jelenti, hogy kialakult köztünk egy kötelék, amit nem tudok elszakítani - mondta félhangosan, a Bogár kormányát szorongatva. - Nincs más választásom, hozzá kell szoknom, és meg kell tanulnom együtt élni vele.

És nem szabad megfeledkezmem róla, hogy ki az apja.

Oké. Rendben. Elmegy, megnézi, hogy van. És közben kikérdezi a Fényről, a Sötétségről meg arról a két tehénről. Összevonta a szemöldökét. Illetve bikáról. De lehet, hogy jobban tenné, ha megpróbálna más módon is tájékozódni. Tényleg meg kellene idéznie a földet, hátha megtud valamit a bikákról. Ez lenne az okos megoldás. Stevie Rae hirtelen elvigyorodott, és vidáman rácsapott a kormánykerékre.

- Ez az! Megállok abban a cuki kis parkban félúton a Gilcrease Múzeum felé. Csinálok egy kis hókuszpókust, aztán beugrom Rephaimhez. - Előbb persze visszamegy Nüx Templomába, és felmarkol egy zöld gyertyát, egy doboz gyufát meg némi szentperjét. Megnyugodott, hogy végre van terve, és már nyúlt a sebváltó felé, amikor westerncsizma kopogását hallotta az aszfalton. A következő pillanatban Dallas jelent meg a Bogár mellett, és igyekezett, úgy tenni, mintha csak véletlenül járna arra.

- Nyugi, csak sétálok. Eszem ágában sincs megijeszteni Stevie Rae-t. Stevie Rae vigyorogva tekerte le az ablakot.

- Szia! Kramisha azt mondta, hogy Sárkánnyal gyakorolsz.

- Gyakoroltam is. Ezt nézd, mit kaptam Sárkánytól! Egy tört. Azt mondta, egész ügyesen bánok vele.

Stevie Rae kétkedő arccal figyelte, ahogy Dallas előhúz egy hegyes, éles kést a derekára erősített bőrtokból, és bizonytalanul felemeli, mintha attól félne, hogy megvágja vele magát.

- Nagyon élesnek látszik. - Stevie Rae próbált pozitívnak tűnni.

- Igen, ezért egyelőre még nem ezzel gyakoroltunk. De Sárkány azt mondta, magamnál hordhatom. Egy ideig. Ha óvatos leszek.

- Oké. Király. - Stevie Rae úgy érezte, ha ezer évig élne, az sem lenne elegendő idő arra, hogy megértse a pasikat.

- Szóval éppen végeztünk Sárkánnyal, amikor kifelé jövet ösz- szefutottam Kramishával a sportpálya előtt. - Dallas visszadugta a kést a tokjába. - Ő mondta, hogy itt vagy a parkolóban, és éppen indulni készülsz, hogy megidézd a földet. Gondoltam, megpróbállak elcsípni, mielőtt elmész, és elkísérlek.

- Ó, ez igazán kedves tőled, Dallas, de egyedül is el tudom intézni. De ha tényleg segíteni akarsz, elszaladhatnál nekem egy zöld gyertyáért meg egy doboz gyufáért Nüx Templomába. Ja, és ha látsz a templomban egy kis szentperjét, abból is hozz, légyszi, egy kicsit. Nem tudom, hol jár az eszem, de a föld megidézéséhez jól jönne egy földgyertya, én

pedig teljesen megfeledkeztem róla, a pozitív energiákat vonzó szentperjéről nem is beszélve.

Legnagyobb meglepetésére Dallas meg sem mozdult. Stevie Rae arra számított, hogy a fiú azonnal elnyargal beszerezni neki a kért holmikat. Ehhez képest zsebre dugta a kezét, és sértődötten állt a kocsi mellett.

- Mi a baj? - kérdezte Stevie Rae.

- Ne haragudj, hogy nem vagyok harcos! - tört ki Dallasból. - Megteszek mindent, ami tőlem telik, próbálok tanulni valamit Sárkánytól, de beletelik némi időbe, mire profi leszek benne. Soha nem érdekelt ez a verekedősdí, ne haragudj! - ismételte Dallas egyre feldúltabban.

- Dallas, mi a fenéről beszélsz?

A fiú dühösen felemelte a kezét.

- Arról beszélek, hogy nem vagyok elég jó neked. Tudom, hogy többre van szükséged, egy igazi harcosra. A pokolba is, ha a harcosod lennék, ott lettem volna, hogy megvédjelek, amikor Nicole-ék rád támadtak, és majdnem megöltek. Ha a harcosod lennék, nem bánnál úgy velem, mint valami ostoba kifutófiúval. Azt akarnád, hogy melletted legyek, és megvédjelek.

- Egyedül is meg tudom magam védeni, a gyertyát pedig nem azért kértem tőled, mert ostoba kifutófiúnak tartalak.

- Oké, de akkor is jobbat érdemelsz egy olyan srácnál, aki nem tudja megvédeni a nőjét. Stevie Rae szemöldöke felszaladt a homlokára.

- A nőnek nevezte?

- Igen - felelte zavartan. - De jó értelemben.

- Dallas, nem tudtad volna megakadályozni azt, ami a tetőn történt - mondta őszintén. - Te is tudod, milyenek.

- Ott kellett volna lennem melletted; a harcosodnak kellene lennem.

- Nincs szükségem harcosra! - kiáltotta Stevie Rae. Kezdte feldühíteni Dallas csökönyössége, és utálta, hogy a fiú olyan zaklatott.

- Értem. Most már világos, hogy egyáltalán nincs rám szükséged. - Hátat fordított a kocsinak, és farmere zsebébe süllyesztette a kezét.

Stevie Rae rettenetesen érezte magát. Ez mind miattam van, gondolta. Megbántottam azzal, hogy eltaszítottam magamtól, mert titokban akartam tartani Rephaimet.

Bűntudatosan kiszállt a kocsiból, és gyengéden megérintette Dallas vállát. A fiú nem nézett rá.

- Hé, ez nem igaz. Szükségem van rád.

- Persze. Ezért rázol le állandóan.

- Nem, csak túl sok a dolgom. Ne haragudj, nem akartam genyó lenni veled - mondta. Dallas megfordult.

- Ez nem genyóság. Nincs abban semmi genyóság, ha már nem számítok neked.

- De számítasz! - vágta rá Stevie Rae, azzal közelebb lépett hozzá, és átölelte. Dallas azonnal viszonzta az ölelést.

- Akkor hadd menjek veled - suttogta a lány fülébe.

Stevie Rae egy kicsit elhúzódott tőle, hogy a szemébe tudjon nézni, és már nyitotta a száját, hogy mondja: „nem, nem lehet”, de volt valami a fiú tekintetében, ami beléfojtotta a szót. Dallas szemében ott tükröződött a szíve, és az a szív éppen meg akart szakadni. Hogy a pokolba képes bántani ezt a fiút Rephaim miatt? Megmentette a Hollómást, és nem bánta meg, hogy így tett. De az már egyáltalán nem tetszett neki, hogy ez befolyásolja a kapcsolatát a barátaival. *Oké, akkor ennek most végei vetünk. Nem fogom azokat bántani, akik a legfontosabbak nekem.*

- Oké, rendben, velem jöhetsz - szólalt meg.

Dallas arca azonnal felderült.

- Komolyan mondod?

- Persze, hogy komolyan mondom. De földgyertyára akkor is szükségem van. Meg szentperjére is. És továbbra sem gondolom azt, hogy ostoba kifutófiú lennél.

- Szerzek neked egy egész zsák gyertyát, meg annyi szentperjét, amennyit csak akarsz! -

Dallas kacagva megcsókolta, aztán vidáman elnyargalt a templom irányába.

Stevie Rae lassan visszaült a Bogárba. Megfogta a kormányt, maga elé nézett, és sorban végigment a teendőin, mint valami mantrán.

- Megidézem a földet Dallasszal. Amit lehet, megtudom a tehenekről. Visszahozom Dallast a suliba. Kitalálok valami kifogást. Egy jó kifogást, hogy újra elmehessek, de most már egyedül. Elmegyek a Gilcrease Múzeumba Rephaimhez. Kiderítem, tud-e valamit, ami esetleg segíthet Starknak, hogy visszahozza Zoey-t. Visszajövök ide. Nem bántom meg a barátaimat azzal, hogy lerázom őket. Megnézem, hogy vannak a vámpírjelöltjeim. Beszámolok Lenobiának és a többieknek a 2-vel kapcsolatos fejleményekről. Visszahívom Aphroditét. Kitalálom, hogy mit tegyek a gonosz vámpírjelöltekkel a vasútállomáson. Aztán összeszedem magam, és nem vetem le magam a legközelebbi épület tetejéről... - Stevie Rae úgy érezte, hogy ősz- szecsapnak felette a hullámok, és alámerül a depresszió tengerébe. Lehajtotta a fejét, és a homlokát nekinyomta a kormánynak.

Hogy a pokolba tudta 2 elviselni ezt az óriási nyomást?

Nem tudta, döbbent rá hirtelen. Beleroppant, és darabokra tört a lelke.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Stevie Rae

- A mindenit! Mintha tornádó söpört volna végig Tulsán - mondta Dallas. Tátott szájjal bámult ki az ablakon, miközben Stevie Rae óvatosan kerülgette az úttestre hullott faágakat. A parkba vezető út bejáratát teljesen eltorlaszolta egy díszkörtefa, amely gyakorlatilag félbetört, ezért Stevie Rae kénytelen volt leparkolni mellette.

- Legalább az áramszolgáltatás helyreállt. - Stevie Rae a parkot szegélyező utcai lámpák felé intett; fényük megvilágította a viharban megrongálódott fákat és azáleabokrokat.

- De nem mindenkinek. - Dallas állával a park mellett álló házak felé bökött. Némelyik ablak világos volt, jelezve, hogy akadtak olyan előrelátó családok, amelyek még a vihar előtt beszereztek egy propángenerátort, de a környék lakásainak nagy része sötétbe borult.

- Szar lehet nekik, de az én dolgomat most megkönnyíti - mondta Stevie Rae, azzal kiszállt a kocsiból. Dallas csatlakozott hozzá kezében egy hosszú, zöld gyertyával, egy szárított szent- perjéből csavart füstölővel és egy doboz gyufával. - Mindenki otthon lapul, ezért senkinek nem fog feltűnni, amit csinállok.

- Ebben igazad van, kislány. - Dallas átkarolta Stevie Rae vállát.

- Tudod, mennyire imádom, amikor azt mondd, hogy igazam van? - Stevie Rae megfogta a fiú derekát, aztán becsúszta a kezét Dallas farmerjának hátsó zsebébe. A fiú válaszul megszorította a vállát, és homlokon csókolta.

- Akkor még gyakrabban fogom mondani - felelte.

Stevie Rae elvigyorodott.

- Le akarsz venni a lábamról?

- Nem is tudom. Szerinted sikerülhet?

- Talán.

- Az jó.

Elnevették magukat. Stevie Rae meglökte Dallast a csípőjével.

- Menjünk oda ahhoz a nagy tölgyfához. Szerintem ott jó lesz.

- Ahogy akarod, kislány.

Lassan haladtak a park közepe felé. Kerülgették a törött ágakat, bokáig süppedtek a hideg, nedves sárban, amit a vihar hagyott maga után, és vigyáztak, nehogy elcsússzanak azon a néhány jégfolton, amely újra megfagyott a hűvös éjszakai levegőben. Jó döntés volt elhozni Dallast, gondolta Stevie Rae. Könnyen lehet, hogy csak azért zavarta össze ennyire, ami Rephaimmel történt, mert elszigetelődött a barátaitól, és túl sokat gondolt a megbélyegzésükre. A fenébe, hiszen először azt is olyan bizarnak érezte, amikor Aphroditével megbélyegezték egymást. Talán csak időre van szüksége - és egy kis levegőre hogy megtanulja kezelni ezt az új helyzetet.

- Odanézz! - zökkentette ki Dallas a gondolatmenetéből. Kezével az öreg tölgyfára mutatott. - Mintha csak rád várt volna, csinált neked egy kört.

- De király! - És valóban az volt. A jókora tölgyfa viszonylag sértetlenül megúszta a vihart. Csak néhány ága törött le, de azok egy szabályos költ alkotva heveitek a fa körül a fűben.

Dallas tétován megállt a kör szélén.

- Én inkább kint maradok, oké? Lehet, hogy ez tényleg egy kör, ami csak a te kedvedért jött létre, és akkor jobb, ha nem bolygatom meg.

Stevie Rae a fiúra pillantott. Imádta Dallast. Mindig ilyen aranyos dolgokat mondott neki, és látszott rajta, hogy jobban megérti, mint mások.

- Köszönöm. Ez igazán kedves tőled, Dallas.

Lábujjhegyre állt, és gyengéden megcsókolta a fiút.

Dallas közelebb húzta magához.

- A Főpapnőmért bármit.

Meleg volt a lehelete, a szája édes; Stevie Rae ösztönösen újra megcsókolta. Élvezte, hogy remegni kezd a lába tőle. Mintha a fiú érintése kirekesztette volna Rephaimet a gondolataiból. Alig kapott levegőt, mikor Dallas végül vonakodva elengedte.

A fiú megköszöri a torkát, és halkán felnevetett.

- Vigyázz magadra, kislány. Régóta nem voltunk már kettesben.

Stevie Rae elvigyorodott. Úgy érezte magát, mintha be lenne csípve.

- Túl régóta.

Dallas csábítóan elmosolyodott.

- Ne félj, megoldjuk, de előbb intézd el ezt.
- Igen, persze, intézem...

Mosolyogva elvette Dallastól a füstölőt, a zöld gyertyát és a gyufát.

- Figyelj csak, valami eszembe jutott a szentperjéről - mondta Dallas. - Nem kell csinálni vele valamit, mielőtt meggyújtod? Mindig is érdekelte a szertartások, és órákról rémlik, hogy nem csak annyiból áll a dolog, hogy meggyújtod, és elkezdesz vele hadonászni.

Stevie Rae elgondolkodva összeráncolta a homlokát.

- Nem tudom. Ezt Zoey-től hallottam, ő mondta, hogy az őslakos indiánok ezt használták, mert vonzza a pozitív energiákat.
- Oké, akkor nem szóltam. Z biztos jobban tudja.

Stevie Rae megvonta a vállát:

- Igen, egyébként is ez csak egy csomag fű, aminek jó illata van. Ártani biztos nem árt.
- Ráadásul te vagy a Föld Lánya személyesen. Nem okozhat gondot kordában tartani egy égő fűcsomót.
- Bizony - felelte. - Oké, lássunk munkához. - Hátat fordított Dallasnak, és azt suttogta: - Köszönöm, föld. - Belépett a faágakkal szegélyezett körbe. Magabiztosan odasétált a kör legészakibb pontjára, és szembefordult a tölgyfával. Behunyta a szemét. Régen rájött már, hogy az érzékszervein keresztül tud a legkönnyebben kapcsolatba lépni az elemmel. Vett egy nagy levegőt, megtisztította fejét a gondolatoktól, és egyetlen dologra koncentrált: a hallásra.

Fülelni kezdett. Hallotta a szél duruzsolását a téli falevelek között, az éjszakai madarak énekét és a park sóhajait, ahogy nekivágott egy újabb hosszú, hideg éjszakának.

Amikor a füle megtelt a föld hangjaival, Stevie Rae ismét vett egy mély lélegzetet, és most a szaglásra összpontosított. Belélegezte a földet, a jégbe zárt fűszálak nyirkos, nehéz levegőjét, a megbarnult falevelek ropogós fahéjillatát, az öreg tölgyfa mohos szagát.

Mikor úgy érezte, hogy megtelt a szagokkal, vett egy újabb nagy levegőt, és elképzelte a fokhagyma és a napsütötte paradicsom telt ízét. A föld hétköznapi csodáira gondolt, amilyen például a sárgarépa volt, amely a föld alatt érett vastag, ropogós csemegévé.

A föld adományainak íze után a nyári fűszálak puha érintésére gondolt, amint a lábát cirógatják. Képzeletben egy szál virágot tartott a kezében, hogy megtudja, szereti-e az a bizonyos valaki. Bőrén érezte a tavaszi eső frissességét.

Aztán vett még egy nagy levegőt, és hagyta, hogy szelleme magához ölelje a föld csodálatos, varázslatos ajándékait. A föld egyszerre volt anyja, nővére, tanácsadója és barátja. Ha minden a feje tetejére áll, és az egész világ ellene fordul, a földre akkor is számíthat, tudta, hogy éltető eleme akkor is megvédi, megnyugtatja majd.

Stevie Rae mosolyogva kinyitotta a szemét. Jobbra fordult.

- Levegő, kérlek, jöjj el hozzám, és csatlakozz a körhöz.

Annak ellenére, hogy nem volt nála sárga gyertya, és senki

nem képviselte a levegőt, Stevie Rae tisztában volt vele, mennyire fontos megszólítani és kellő tisztelettel megidézni mind a négy elemet. És ha szerencséje van, az elemek válaszolnak hívására, és valóban megjelennek, hogy erősítsék a kört. Dél felé fordult, és folytatta:

- Tűz, kérlek, jöjj el hozzám, és csatlakozz a körhöz.

Ismét jobbra fordult, és így szólt:

- Víz; kérlek, jöjj el hozzám, és csatlakozz a körhöz.

Azután, eltérve a szertartás hagyományos menetétől, Stevie Rae hátralépett a kör közepére.

- Szellem, tudom, hogy ez nem így szokás, de kérlek, csatlakozz te is a körhöz.

Amikor megfordult, és tett néhány lépést észak felé, szinte biztos volt benne, hogy lát egy vékony ezüstoffalat, amely spirál alakban tekereg körülötte. Hátrapillantott a válla felett, és rávi- gyorgott Dallasra.

- Azt hiszem, működik.

- Még szép, hogy működik, kislány. Igazi Főpapnő vagy.

Jólesett hallania, hogy Dallas Főpapnőnek szólítja. Még akkor is mosolygott, amikor visszafordult észak felé. Büszkének és erősnek érezte magát. Meggyújtotta a zöld gyertyát, és beszélni kezdett:

- Föld, tudom, hogy nem ez a megszokott sorrend, de téged kellett a végére hagynom. Kérlek, jöjj el hozzám most is, mint mindig, ha hívlak, mert a köztünk lévő kapcsolat különlegesebb, mint egy szentjánosbogarakkal teli nyári éjszaka. Jöjj hozzám, föld. Kérlek, jöjj el hozzám.

A föld hullámozni kezdett körülötte, mint egy izgatott kiskutya. Egy másodperccel korábban az éjszaka még hideg volt és nedves, most azonban Stevie Rae meleg szellőt és oklahomai nyáréjszakák kellemes párás levegőjét érezte a bőrén, ahogy a föld csatlakozott a körhöz.

- Köszönöm! - kiáltotta boldogan. - El sem tudom mondani, milyen sokat jelent nekem, hogy mindig számíthatok rád. - Érezte, hogy felmelegszik a talaj a lába alatt, és a fűvet borító jégpáncél megrepedezik, majd darabokra törik. - Oké. - Stevie Rae úgy beszélt a földhöz, mintha az testet öltött és megjelent volna előtte. - Kérdeznem kell valami fontosat. De előbb meggyújtom ezt, mert szerintem örülni fogsz neki. - Stevie Rae a láng fölé tartotta a szent-

perjét, megvárta, míg meggyullad, aztán letette a földre a gyertyát. Lassan ráfűjt," hogy a szentperje ne égjen, hanem füstöljön. Azután megfordult, rámosolyogott Dallasra, és körbesétált, jobbra-balra lóbálva közben a füstölőt. Végül az egész kört szürke füst töltötte meg, és olyan illat lengte be, mint a nyári prérít.

Amikor visszaért a kiindulási pontjára, Stevie Rae ismét észak felé fordult, mert ez az égtáj állt a legszorosabb kapcsolatban a földdel.

- Barátnóm, Zoey Redbird azt mondta, hogy a szentperje vonzza a pozitív energiákat, márpedig most nagy szükségem van ezekre az energiákra, különösen azért, mert Zoey számára kérem a segítséged. Tudom, hogy emlékszel rá, hiszen képes kapcsolatot teremteni veled. Mint ahogy az összes többi elemmel is. Zoey különleges, és nemcsak azért, mert a legjobb barátnóm. Azért különleges... - Stevie Rae egy pillanatra elhallgatott, és a megfelelő szavakat kereste... - azért különleges, mert mindenből van benne egy kicsi. Olyan, mintha mindnyájunkat képviselné. Egyszerűen szükségünk van rá, vissza akarjuk kapni. Ráadásul ahol most van, ott nem jó neki, és segítség nélkül nem fogja megtalálni a kivezető utat. Ezért a harcosa, egy Stark nevű srác utána fog menni. Elsősorban neki van szüksége segítségre. Kérlek, mutasd meg az utat Stark számára, hogy el tudjon jutni Zoey-hoz. Kérlek.

Stevie Rae újra meglengette maga körül a még mindig füstölgő szentperjét, aztán várt.

A füst édes volt és sűrű. Az éjszaka pedig szokatlanul meleg volt a körön belül.

De ezen kívül semmi nem történt.

Természetesen érezte a föld jelenlétét, ahogy segítőkészen körülvette.

De semmi sem történt.

Az égvilágon semmi.

Stevie Rae elbizonytalanodott. Újra meglengette maga körül a füstölőt, aztán még egyszer nekifutott.

- Talán nem voltam elég konkrét. - Egy kicsit elhallgatott. Megpróbálta felidézni, mit is mondott neki Aphrodité, aztán hozzátette: - A föld erejével és ennek a szent fűnek az energiájával megidézem a régmúlt idők fehér bikáját, mert tudni akarom, hogyan juthat el Stark Zoey-hoz, hogy megvédhesse, amíg Z megtalálja a visszavezető utat ebbe a világba. A szentperje, amely addig ernyedten füstölgött, egyszerre vörösen felizzott. Stevie Rae felkiáltott, és elejtette. Sűrű, fekete füst kezdett gomolyogni a sistergő füstölőből, mintha egy kígyó tekergett volna a földön sötétséget okádva magából. Stevie Rae a mellére szorította megégett kezét, és bizonytalanul hátralépett.

- Stevie Rae? Mi az? Mi történt?

Hallotta Dallas hangját, de hiába fordította a fejét abba az irányba, látni már nem látta. Túl sűrű volt a füst. Stevie Rae még jobban meresztette a szemét, de a fekete füst mindent elborított. Odanézett, ahol a föld zöld gyertyájának kellett volna égnie, de azt is elnyelte a füst. Zavartan kiáltott vissza Dallasnak:

- Nem tudom, mi folyik itt. A szentperje furcsán viselkedik, és...

A föld, amellyel olyan szoros kapcsolatban állt, egyszerre rázkódni kezdett Stevie Rae lába alatt. Stevie Rae, gyere ki onnan! Nem tetszik nekem ez a füst.

~ Te is érzed? - kiáltotta Dallasnak. - Remeg a föld.

- Nem érzek semmit, de nem látlak, és rosszat sejtek.

Stevie Rae előbb érezte meg a jelenlétét, mint hogy meglátta volna. Rémisztően ismerős volt az érzés, és a következő pillanatban arra is rájött, hogy miért. Azt a pillanatot juttatta eszébe, amikor rádöbbsent, hogy haldoklik. Amikor köhögni kezdett, megragadta Zoey kezét, és azt mondta: „Félek, Z.” Annyira megbénította a rettegés, hogy amikor az első száiv éles, fehér hegye megjelent, és veszélyesen megcsillant, Stevie Rae semmi más nem tudott tenni, csak dermedten bámult rá, és rázta a fejét jobbra-balra.

- Stevie Rae? Hallasz engem?

Dallas mintha mérföldekre lett volna tőle.

A másik szarv is előbukkant a füstből, és vele együtt egy bika feje kezdett alakot öltetni. Hatalmas, busa, fehér feje volt, a szeme pedig feketén csillogott, mint egy feneketlen tó éjnek idején.

Segítség! Stevie Rae kiabálni akart, de a félelem lebénította, és egyetlen hang sem jött ki a torkán.

- Ebből elég. Bemegyek érted. Nem érdekel, ha megbontom vele a kört, akkor is...

Stevie Rae érezte, hogy megremeg a levegő, amikor Dallas elérte a kör szélét. De nem csak ő érezte, hanem a bika is. A teremtmény elfordította hatalmas fejét, és orrlíkain keresztül bűzös levegőt fújt a szénfekete füstbe. Az éjszaka megborzongott.

- A picsába, Stevie Rae, nem tudok bejutni. Zárd be a kört, és gyere ki onnan!
- N-n-nem tudok - dadogta erőtlen hangon.

A bika most már teljesen alakot öltött. Olyan volt, mint egy életre kelt rémálom. Leheletétől felkavarodott Stevie Rae gyomra. Képtelen volt levenni róla a szemét. A bika fehér bőre fénylett a mindent beborító sötétségben, de egyáltalán nem volt szép. Volt abban a csillogásban valami nyálkás és visszataszító. A bestia felemelte egyik patáját, és olyan gonosz erővel sújtott le vele a földre, hogy Stevie Rae érezte, amint lelkében visszhangot ver a föld fájdalma. Elszakította tekintetét a bika szemétől, és lenézett a patáira. Elakadt a lélegzete a rémülettől. A bestia körül a fű megfeketedett és elhalt. Ahol patája lecsapott a földre - Stevie Rae földjére a talaj felszakadt, és vérezni kezdett.

- Ne! - A rettegés végre átszakította benne a gátat, és meg tudott szólalni. - Hagyd abba! Ez fáj nekünk!

A bika tekintete belefúródott az övébe. A fejében megszólaló hang mély volt, erőteljes és leírhatatlanul rosszindulatú.

- *Volt elég hatalmad ahhoz, hogy megidézz, vámpír, és ezt annyira szórakoztatónak találtam, hogy úgy döntöttem, válaszolok a kérdésedre. A harcos csak saját vérének keresztül találhatja meg a Nők szigetére vezető hidat, és előbb le kell győznie önmagát, hogy beléphessen a küzdőtérre. Meg kell ismernie egyiket a másik után, ha csatlakozni akar papnőjéhez. Miután csatlakozott hozzá, csak a papnőn múlik, visszatér-e avagy sem.*

Stevie Rae leküzdötte félelmét, és azt mondta:

- Ennek semmi értelme.
- *Ha képtelen vagy felfogni szavaim értelmét, az már nem az én gondom. Te megidéztél. Én válaszoltam. És most kérem a fizetségem. Eónok óta nem ízleltem édes vámpírvért, főleg nem olyat, amit ennyire átitat a Fény.*

Mielőtt Stevie Rae válaszolhatott volna, a bestia elkezdett körözni körülötte. A sötétségből fekete füstcsóvák váltak ki, és kígyózva elindultak felé. Amikor odaértek hozzá, Stevie Rae

úgy érezte, mintha fagyos pengékkel tépnék, szaggatnák, vagdosnák a bőrét.

Rephaim! TIZENHARMADIK FEJEZET

Rephaim

Rephaim azonnal tudta, hogy a Sötétség alakot öltött. A tetőterazon ült, almát evett, a felhőtlen éjszakai égboltot bámulta, és próbált nem tudomást venni az idegesítő kísértetről, akit sajnálatos módon elbűvöltek Rephaim szárnyai.

- *Na, áruld már el! Tényleg olyan jó móka repülni?* - kérdezte a kísértet már vagy századszor. - *Nekem úgy tűnik. Én soha nem repültem, de fogadni mernék, hogy saját szárnyakkal sokkal mókásabb repkedni, mint repülőgéppel.*

Rephaim felsóhajtott. A kislány még Stevie Rae-nél is többet beszélt, amiben volt valami figyelemre méltó. Idegesítő, mégis figyelemre méltó. Eleinte úgy gondolta, hogyha tudomást sem vesz róla, azzal sikerül leráznia, de ez a taktika látványosan kudarcot vallott, ezért most valami más megoldáson törte a fejét. Eszébe jutott, hogy esetleg megkérdezhetné Stevie Rae-t, hátha van valami ötlete, és ez a Vörös felé terelte a gondolatait. Bár az igazat megvallva, a gondolatai egyébként is állandóan körülötte forogtak.

- *Veszélyes repülni? Mármint szárnyakkal? Biztos az, mert megsérültél, és fogadni mernék, hogy repülés közben történt...*

A gyermek akkor is éppen fecsegett, amikor a világ szövedéke megváltozott. Egy pillanatra megdermedt, ahogy megérezte az ismerős sötét hullámokat, és egy szívdobbanásnyi ideig azt hitte, apja tért vissza.

- Csend legyen! - rivallt rá a kísértetre. Felpattant a helyéről, megpördült, és vörösen izzó tekintetét a házat körülvevő sötétségbe fúrta, hátha megpillantja apja éjfékete szárnyát.

A kísértet gyermek sikkantott egy rémületében, elhúzódott tőle, majd eltűnt.

Rephaim pillantásra sem méltatta. Túlságosan lefoglalták a saját gondolatai és érzései.

A remény csak néhány pillanatra csapta be. Szinte azonnal rájött, hogy nem apja visszaérkezését érezte. Igen, Kalona nagy hatalommal rendelkezett, régi szövetségese volt a Sötétségnek, de a hullámokat, melyek felborzolták a világot, egy nála is sokkal hatalmasabb halhatatlan keltette. Rephaim érzékelte a föld sötétben megbúvó lényeknek izgatott reagálását, akiket a modern világ ember alkotta fényei és elektronikus csodái háttérbe szorítottak. Rephaim azonban nem feledkezett meg róluk. Előbújtak az éjszaka legsötétebb bugyraiból, és a Hollómást megdöbbentette reakciójuk.

Mi az az erő, amely képes előhívni az éjszaka lényeit rejtekükből?

Hirtelen megérezte Stevie Rae félelmét. Rettegése összekeveredett benne a sötétség lakóinak izgatottságával, és a következő pillanatban Rephaim már tudta a választ.

- *Az istenekre! A Sötétség belépett ebbe a világba!* - Rephaim gondolkodás nélkül futásnak eredt. Lerohant a düledező ház kacska lépcsőin, sértetlen karjával félresöpörte a bejárati ajtót, és csak a tornácra érve torpant meg.

Fogalma sem volt, merre induljon.

Újabb rettegés-hullám tört rá. Rephaim érezte, hogy Stevie Rae megbénult a félelemtől. Szörnyű gondolat fogalmazódott meg elméjében: *Lehetséges, hogy Stevie Rae idézte meg a Sötétséget? Hogyan? És főleg miért?* Alighogy kimondta magában, az utolsó,

legfontosabb kérdésre máris megtalálta a választ. Stevie Rae bármire képes lett volna, ha azt hiszi, hogy azzal visszahozhatja Zoey-t.

Rephaim szíve vadul zakatolt, a vér dübörgő folyamként száguldott ereiben. Hol van? Az Éjszaka Házában?

Nem, ott biztosan nem. A Sötétséget nem tudta volna megidézni egy olyan iskolában, amely a Fény híve.

- Miért nem hozzám fordultál? - kiáltotta kétségbeesetten az éjszakába. - Én ismerem a Sötétséget; te nem!

De szinte még ki sem mondta, már rájött, hogy tévedett. Stevie Rae találkozott már a Sötétséggel, amikor meghalt. Akkor még nem ismerte, de emlékezett Starkra, akit körülengett a Sötétség halála és feltámadása idején.

- De Stevie Rae a Fényt választotta - mondta halkan. - És a Fény mindig alábecsüli a Sötétség gonoszságát.

Az a tény, hogy életben vagyok, a legfőbb bizonyíték eire.

Stevie Rae-nek szüksége volt rá. Nagyon. Ez is tény volt.

- Hol vagy, Stevie Rae? - suttogta Rephaim.

Csak az éjszaka lényének izgatott zagyválását hallotta.

Mi lenne, ha megpróbálná rávenni egyiküket, hogy vezesse el a Sötétséghez? Nem, azonnal elvetette az ötletet. Az éji teremtmények csak akkor keresték fel a Sötétséget, ha az magához szólította őket. Jobban'szerették inkább a távolból magukba szívni az erejét. Rephaim azonban nem engedhette meg magának, hogy kivárja, amíg a Sötétség magához hívja őket. Valahogy ki kell derítenie...

- *REPHAIM!*

Stevie Rae sikolya kísértetiesen visszhangzott körülötte. A hangja telve volt fájdalommal és kétségbeeséssel. Éles késként hasított Rephaim szívébe. A Hollómás tudta, hogyha tükörbe nézne, egy vörösen izzó szempár bámulna vissza rá. Legszívesebben őrjöngeni kezdett volna: törni, zúzni, pusztítani. A harag vörvörös felhője csábítóan borult rá. Tudta, hogyha megadja magát dühének, a benne lévő embert elnyomja a bestia, és ezt a szokatlan, kellemetlen érzést, melyet Stevie Rae félelme keltett benne, elnyeli a vadállati erőszak, kiront a kihalt múzeumból, és sötét házakban gyanútlanul alvó embereket fog gyilkolni. Az egy időre lecsillapítaná. Egy ideig nem érezne semmit.

És miért ne adná meg magát a féktelen haragnak, amely oly sokszor a hatalmába kerítette már élete során? Sokkal könnyebb lenne, hiszen azt már ismeri, az egy biztonságosabb közeg.

Ha megadom magam a haragnak, akkor megszakad vele a kapcsolatom. Beleborzongott a lehetőségbe. Döbbenten hátrahőkölt, és a látását elhomályosító vörös köd oszlani kezdett.

- Nem! - kiáltotta. A hangjában megbúvó emberség legyőzte a kitörni készülő vadállatot. - Ha magára hagyom, a Sötétség elpusztítja.

Rephaim mélyeket lélegzett. Tudta, hogy le kell higgadnia. Gondolkodnia kell. A vörös köd tovább ritkult, és újra képes volt logikusan gondolkodni. *Vérünk összeköt minket, ezt a kapcsolatot kell felhasználnom!*

Rephaim kényszerítette magát, hogy megnyugodjon, és mélyeket lélegzett. Most már tudta, hogy mit kell tennie. Vett még egy nagy levegőt, és belekezdett:

- Megidézlek titeket, halhatatlan szellemek, születésem jogán parancsolok nektek.

Felkészült rá, hogy az invokáció le fogja gyengíteni még mindig nem teljesen egészséges testét, de ahogy megpróbált erőt meríteni az éjszaka árnyaiból, meglepődve érzékelte a sötétségből áradó energiát. Az éjszaka szinte lüktetett körülötte a nyers, ősi erőtől. Baljós előérzet kerítette hatalmába, de nem hagyta abba. Az volt a terve, hogy magába szívja az éjszaka energiáit, és feltölti vele az ereiben csordogáló halhatatlan vért. De az energia, melyet magába szívott, olyan erővel söpört végig rajta, hogy Rephaim térdre rogyott tőle.

Akkor kezdte sejteni, hogy valami varázslatos dolog történik, amikor automatikusan előrenyújtotta a karját, és rájött, hogy mindkét karja engedelmeskedik az akaratának, az is, amelyik addig törötten lógott, és kötéssel volt a mellkasához erősítve.

Rephaim térden állva kinyújtotta maga elé mindkét karját. Remegett az izgalomtól, a pulzusa felgyorsult.

- Még! - suttogta. - Jöjj hozzám!

Sötét energia áramlott a testébe, az éjszaka szinte vibrált a hideg erőszaktól. Rephaim tudta, hogy ez most valami más. Soha nem érzett még ilyet, amikor korábban megidézte azokat az erőket, melyekhez apja vére nyitotta meg számára az utat. De nem ijedt meg, elvégre nem valami éretlen ifjonc volt. Régóta élt az árnyékos oldalon, és jól ismerte az éjszakát benépesítő teremtményeket. Összpontosított, és magába szívta az energiát, mintha csak a friss téli levegőt akarná belélegezni. Azután oldalra nyújtotta a karját, és kiterjesztette a szárnyát.

Mindkét szárnya engedelmeskedett.

- Igen! - kiáltott fel elragadtatottan, mire az árnyak megremegtek körülötte az eksztázistól. Meggyógyult! A szárnya újra tökéletesen működött!

Rephaim talpra ugrott. Fekete tollai ragyogtak az éjszakában. Úgy nézett ki, mint egy istenség szobra, amely váratlanul életrekelt. A teste pulzált az energiától. Folytatta az invokációt. A levegő úgy vöröslött, mintha foszforeszkáló vérköd vette volna körül. A Sötétségtől kölcsönzött energia megsokszorozta Rephaim hangjának erejét.

- Apám, Kalona halhatatlan hatalmánál fogva, ki erővel ruházta fel vérem és szellemem, azt parancsolom, hogy vezess el a Vöröshöz, ki megízlelte vérem, kivel összeköt a megbélyegzés és megmentettük egymás életét. Vigyél el Stevie Rae-hez! Most!

A köd egy pillanatig habozott, majd összegömbölyödött, és kibomlott, mint egy selyemsál. Vékony, csillogó ösvényt rajzolt a levegőbe. Rephaim habozás nélkül a levegőbe emelkedett, és elindult a Sötétséghez vezető úton.

Kfem messze a múzeumtól, egy parkban talált rá, melyre halotti lepelként borult a füst. Miközben hangtalanul leereszkedett az Égből, Rephaim azon tűnődött, hogyan lehetséges, hogy a környező házakban lakó emberek tudomást sem vesznek arról, ami Szinte az orruk előtt történik.

A fekete füst a park közepére koncentráلódott. Rephaim csak ^ legfelső ágait tudta kivenni annak a masszív, öreg tölgyfának, ^mely alatt a káosz volt az úr. Lassan közelített hozzá, szárnyait *nég mindig kiterjesztve, mert így akkor is hangtalanul tudott siklani, ha már leszállt a földre.

A vámpírjelölt nem vette észre, de Rephaim úgy látta, hogy a fiúnak valószínűleg egy hadsereg érkezése sem tűnt volna fel. Teljesen ^foglalta az, hogy egy hosszú, veszélyesnek látszó késsel döfködte ^ szilárd fallá merevedő sötétséget maga előtt. Legalábbis a vámpírjelölt ilyennek látta.

Rephaim azonban nem vámpírijelölt volt; sokkal jobban ismerte ^ Sötétséget.

Kikerülte a fiút, és megkereste a kör legészakibb pontját. Nem ^dta eldönteni, hogy az ösztöne vagy Stevie Rae jelenléte von- ^otta-e ide, azt pedig magának sem merte bevallani, hogy a kettő ^lán egy és ugyanaz.

Megállt, vonakodva behúzta a szárnyait, aztán felemelte a ke- és halkán így szólt a parancsára váró vörös ködnek:

- Rejts el! Hadd lépjek be a körbe!

Rephaim belemarkolt az előtte pulzáló energiába, majd csettintett: az ujjával, és magára terítette a ködöt, mint egy lepedőt.

Felkészült a fájdalomra. A halhatatlan erők engedelmeskedtek neki, de ennek mindig megvolt az ára. És ezt az árat gyakran fájdalommal kellett megfizetni. A fájdalom ezúttal lávafolyamként áradt szét frissen meggyógyult testében, de Rephaim örült neki, mert azt jelentette, hogy kérése teljesült.

Ami a körön belül várt rá, arra semmilyen módon nem tudott felkészülni. Vett egy nagy levegőt, és apja vérével felvértezve előrelépett. A sötét fal megnyílt előtte.

A körbe lépve azonnal megcsapta Stevie Rae vérének illata, amely összekeveredett a halál és a pusztulás bűzével.

- Hagyd abba, kérlek! Nem bírom tovább! Ölj meg, ha akarsz, de ne érj hozzám még egyszer!

Rephaim nem látta Stevie Rae-t, de a lány hangja végtelenül elgyötört és kétségbeesett volt. A Hollómás villámgyorsan megragadta a testét borító vörös köd egy részét, és suttogva ezt parancsolta neki:

- Menj oda hozzá, adj neki erőt!

Hallotta, ahogy Stevie Rae felnyög, és mintha az ő nevét kiáltotta volna. Aztán a sötétség szétnyílt Rephaim előtt, és amint megpillantotta Stevie Rae-t, tudta, hogy ezt a látványt akkor sem fogja elfelejteni, ha addig él, mint halhatatlan apja.

Stevie Rae a kör közepén állt. Lábát ragacsos, fekete füstcsíkok nyaldosták. Ahol hozzáérték a bőréhez, ott vér fakadt. Farmere cafatokban lógott róla. Összekaristolt testéből vér szivárgott. Rephaim döbbenten figyelte, ahogy a körülöttük kavargó sötétségből újabb füstkígyó csap ki, és mint egy ostor, végigvág Stevie Rae oldalán. Nyomában azonnal megjelent egy véres csík. Stevie Rae felnyögött a fájdalomtól, és oldalra csuklott a feje. Rephaim látta, hogy fennakadnak a szemei.

Akkor a bestia a Hollómás felé fordult. Ahogy meglátta, Rephaim azonnal tudta, szemernyi kétsége sem volt felőle, hogy a testet öltött Sötétséggel áll szemben. A bika szörnyű, fülsiketítő hangon felhorkant. Vért, nyálat és füstöt okádott magából. Patájával felszakította a földet maga alatt. Aztán kilépett a legsötétebb feketeségből, és elindult Stevie Rae felé. Mint a kriptába beszökő holdfény, a fehér bika úgy magasodott a lány élettelen teste fölé. A szörnyetegnek oldalra kellett dőntenie hatalmas fejét, hogy nyelvével meg tudja nyalni Stevie Rae vérző oldalát.

Stevie Rae sikoltásával egy időben Rephaim is felüvöltött:

- Ne!

A bika megtorpant. Fejét a Hollómás felé fordította; feneketlen tekintete Rephaimre szegeződött.

- *Egyre érdekesebb ez az éjszaka.*

A bika hangja végigdübörgött Rephaim fején. A Hollómásnak minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kezdjen el hátrálni, amikor a bika tett felé két lépést. A talaj csak úgy rengett léptei alatt, miközben felemelte busa fejét, és beleszagolt a levegőbe.

- *Érzem rajtad a Sötétséget.*

- Igen. - Rephaim igyekezett túlkiabálni szíve rémült zakatolását. - Sokáig éltem a Sötétség közelében.

- *Különös, hogy mégsem ismerlek. - A bika ismét szippantott egyet a levegőből. - De az apádat ismerem.*

- Apám vérének hatalmával választottam ketté a sötétséget, és ennek segítségével állok most előtted. - Nem vette le a szemét a bikáról, de gondolatai közben végig a magatehetetlenül heverő, vérző Stevie Rae körül forogtak.

- *Valóban? Szerintem hazudsz, madárember.*

Noha a hang, amelyet a fejében hallott, nem változott meg, Rephaim mégis érezte a bika haragját.

Egyik ujját végighúzta a mellkasán, és lehántott egy maroknyi vörös ködöt a testéről. Kinyújtotta a tenyerét, mintegy felkínálva a bikának.

- Ez az erő tette lehetővé, hogy a sötétséget kettéválasztva belépjek a körbe, és ennek az erőnek apám halhatatlan vére által jogom van parancsolni.

- Az igaz, hogy halhatatlan vér folyik az ereidben. De azt az erőt, mely körbeveszi a testedet és amellyel behatoltál a körbe, tőlem kölcsönözted

- *Rephaim gerincén jeges borzongás futott végig. Tisztelete jeléül óvatosan fejet hajtott, elismerve ezzel tévedését.*

- Ebben az esetben köszönettel tartozom neked, bár nem állt szándékomban a te erődöt megidézni. Apám erejét akartam életre hívni, az egyetlen olyan hatalmat, melynek jogomban áll parancsolni.

- *Hallom az igazságot a szavaidban, Kalona fia, de miért parancsoltad azt a halhatatlan szellemeknek, hogy engedjenek be ebbe a körbe? Mi dolgod van neked vagy apádnak ezen az estén a Sötétséggel?*

Rephaim mozdulatlanul állt, de az agya lázasan dolgozott. Eddig a pillanatig mindig halhatatlan véréből és a teremtésében közreműködő holló ravaszságából merített erőt. De ezen az éjjelen, ahogy idegen erőktől duzzadva farkasszemet nézett a Sötétséggel, hirtelen rádöbbsent, hogy ez a kölcsönkapott hatalom azt ugyan lehetővé tette, hogy bejusson Stevie Rae-hez, megmenteni azonban már nem tudja vele. Azzal is tisztában volt, hogy holló-ösztönei vajmi keveset érnek ezzel a bestiával szemben - a bikát, a testet öltött Sötétséget nem tudja legyőzni.

Ezért Rephaim az utolsó megmaradt fegyveréhez nyúlt - anyjától örökölt embersége maradványaihoz. Emberként válaszolt a bikának, olyan könnyörtelen őszinteséggel, hogy azt hitte, meghasad tőle a szíve.

- Azért vagyok itt, mert ő hozzám tartozik. - Rephaim nem vette le a szemét a bikáról, de állával Stevie Rae felé bökött.

- *Érzem rajtad a szagát. - A bika tett még egy lépést Rephaim felé. Patája alatt megremegett a föld. - Lehet, hogy hozzád tartozik, de volt olyan arcátlan, hogy megidézzen*

engem. A segítségemet kérte, amit meg is adtam neki. De te is tudod, hogy ennek ára van. Menj el, madárember, és hagyj meg az életed.

- Menj, Rephaim. - Stevie Rae hangja gyenge volt, de amikor Rephaim végül ránézett, látta, hogy teljesen magánál van. - Nem a tetőn vagyunk. Most már te sem menthetsz meg. Menj el.

Rephaim tudta, hogy igaza van. Tudta, hogy el kellene mennie. Alig néhány nappal korábban elképzelni sem tudott volna egy olyan világot, amelyben szembeszáll a Sötétiséggel, hogy megmentse egy vámpír életét - vagy bárki más életét az apjáén és a sajátján kívül. Most azonban, ahogy belenézett Stevie Rae kék szemébe, egy egész új világot látott feltárulni benne - egy olyan világot, amelyben ez a furcsa kis vámpír egyet jelentett a szívvel, a lélekkel és az igazsággal.

- Kérlek. Ne hagyd, hogy téged is bántson - könyörgött Stevie Rae.

Végül pontosan ezek a szavak - ezek az önzetlen, szívből jövő szavak adták meg Rephaimnek az utolsó lökést.

- Azt mondtam, hozzám tartozik. Érzed rajtam a szagát; tudod, hogy igazat beszélek. Majd én megfizetem az adósságát - mondta Rephaim.

- Nem! - kiáltotta Stevie Rae.

- Jól gondold meg, mielőtt ilyen ajánlatot teszel, Kalona fia. Nem fogom megölni. Csak a vérével kell fizetnie, nem az életével. Ha végeztem, visszakapod a vámpírodat.

Rephaim élményezni kezdett a bika szavaitól. Elképzelte, ahogy a Sötétiség rátapad Stevie Rae-re, mint egy dagadt pióca, és kiszívja a véré. Végignyalja felhasadt bőrét, és megízleli sós életnedvét - ami most már mindkettőjüké, hiszen megbélyegezték egymást.

- Vedd az én véremet helyette. Majd én megfizetem az adósságát - ismételte Rephaim.

- Apád fia vagy. Akárcsak ő, te is egy olyan lényt választottál pártfogoltnak, akitől sosem kaphatsz meg, amire vágysz. Hát legyen. Elfogadom a véreket a vámpír adóssága fejében. Engedjétek el! - parancsolta.

A pengeéles füstcsíkok visszahúzódtak, magára hagyták Stevie Rae-t, aki, mintha csak ezek tartották volna talpon, lerogyott a véráztatta a földre.

Mielőtt Rephaim megmozdulhatott volna, egy sötét, kobraszerű füstcsóva emelkedett ki a bikát körülengő árnyékból, aztán emberi szem számára követhetetlen sebességgel kilőtt, és rátekeredett a Hollómás bokájára.

Rephaim nem üvöltött fel, pedig lett volna rá oka. A mindent elborító fájdalom kódén keresztül odakiáltott Stevie Rae-nek:

- Menj vissza az Éjszaka Házába! Látta, hogy Stevie Rae feláll, de megcsúszik a saját vérére, és halkán zokogva elterül a földön. Találkozott a tekintetük, és Rephaim elindult felé. Kiterjesztette a szárnyát, hogy kiszabaduljon a vére szívó füstcsóva szorításából, és ki tudja menekíteni Stevie Rae-t a körön kívülre.

Újabb füstcsóva csapott le rá, mint egy ostor. Ez a Hollómás frissen meggyógyult karját vette célba, és legalább két centi mélyen belevágott a bicepszébe. Aztán egy újabb árnyékszalag következett, és Rephaim most már minden igyekezete ellenére felüvöltött a fájdalomtól, ahogy a gyilkos füstcsík belekapaszkodott a szárnyába, és tollat, bőrt felhasítva lerántotta a talajra.

- Rephaim! - zokogta Stevie Rae.

Rephaim nem látta a bikát, de érezte a föld remegését, ahogy közeledett hozzá. Oldalra fordította a fejét, és fájdalomtól elhomályosuló tekintetével látta, hogy Stevie Rae lassan kúszni kezd felé. Szólni akart neki, hogy álljon meg, ne közelítsen, mentse az életét, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. Aztán a bika lehajolt, és nyelvével megérintette a Hollómás bokáját. Rephaim soha nem érzett még ilyen gyilkos fájdalmat, de miközben üvöltve vergődött a földön, rájött, hogy Stevie Rae mégsem kúszik felé. A vörös vámpír négykézlábra állva koncentrált. Keze remegett, és a teste ugyan még mindig vérzett, de az arca kezdte visszanyerni a színét. *Erőt merit a földből*, döbrent rá Rephaim, és ez valami miatt végtelen megkönnyebbüléssel töltötte el. *Így talán képes lesz kijutni a körből és biztonságos helyre menekülni.*

- *El is felejtettem már, milyen édes a halhatatlan vér. - A bika bűzös léhelete beborította Rephaimet. - A vámpír vére csak halványan emlékeztetett rá. Azt hiszem, jó sokat fogok inni belőled, Kalonafia. Végül is a Sötétségtől kölcsönöztél erőt ma este, ezért többel tartozol nekem, mint ő.*

Rephaim nem nézett a bestiára. A húsába vágó éjkötelek felemelték, és hasra fordították. Arca a földhöz préselődött. Stevie Rae-re szegezte a tekintetét, miközben a bika fölé hajolt, és inni kezdett a szárnya tövében ejtett sebből.

Rephaim sosem gondolta volna, hogy létezik ilyen mértékű fájdalom. Nem akart üvölni. Nem akart vonaglani. De már nem volt ura a testének. Csak azért nem vesztette el az eszméletét, mert Stevie Rae-t nézte, miközben a Sötétség újra és újra erőszakot tett rajta, újra és újra ivott a véréből.

Amikor Stevie Rae felállt, és felemelte a karját, Rephaim először azt hitte, hallucinál, mert a lány olyan erősnek és dühösnek tűnt. Aztán meglátta, hogy valamit tart a kezében: egy füstölőt.

- Egyszer már megtettem. Most megteszem újra.

Rephaim mintha nagyon távolról hallotta volna Stevie Rae hangját, de így is érezte benne az erőt. Egy pillanatra eltűnődött, vajon a bika miért nem foglalkozik vele, de az élveteg nyögések és a hátába hasító elviselhetetlen fájdalom megadta a választ. A bika nem tekintette fenyegetésnek Stevie Rae-t, és teljesen lefoglalta az ízletes halhatatlan vér fogyasztása. *Hadd igyon belőlem, hátha akkor Stevie Rae el tud menekülni*, könyörgött Rephaim hangtalanul, bár azt nem tudta, melyik istennek kellene címeznie az imát.

- A kör még ép - szólalt meg Stevie Rae tisztán és érthetően. - Rephaim és ez az ocsmány bika az én parancsomra érkezett. A föld erejét felhasználva most megidézem a *másik* bikát. Aki képes megküzdeni ezzel. Bármilyen is az ára, megfizetem, csak szedje le ezt a szörnyet a Hollómásomról!

Rephaim érezte, hogy a bika megdermed. A következő pillanatban villámlásszerű fénycsóva hasított a fekete füstbe közvetlenül Stevie Rae előtt. Látta, hogy Stevie Rae szeme elkerekedik, aztán varázslatos módon elmosolyodik, és felnevet.

- Igen - kiáltotta örömteli hangon. - Megfizetem az árat! Olyan fekete és gyönyörű vagy!

A fehér bika felmordult. A Rephaimet marcangoló füstkígyók Stevie Rae felé indultak. Rephaim kinyitotta a száját, hogy figyelmeztesse, de Stevie Rae határozottan belépett a fénybe. Mennydörgésre emlékeztető hang hallatszott, majd újabb vakító villanás következett. A fényrobbanás közepéből pedig egy hatalmas, éjfekete bika lépett elő. Ez a feketeség azonban teljesen más volt, mint az a nyúlós sötétség, amely azonnal el is

húzódott tőle. A bika fekete bőre az éjszakai égbolt csillagokkal teli ragyogását idézte - gyönyörű volt és titokzatos. A fekete bika tekintete egy pillanatra elidőzött Rephaimen, és a Hollómásnak elakadt a lélegzete. Soha életében nem találkozott még ilyen kedvességgel; soha nem gondolta volna, hogy létezhet ilyen kedvesség.

- *Ne hagyd, hogy rossz döntést hozzon.* - A fejében megszólaló új hang ugyanolyan mély volt, mint az előző bikáé, de ez tele volt szeretettel és együttérzéssel. - *Mert akár érdemes vagy rá, akár sem, megfizette az árát.*

A fekete bika lehajtotta a fejét, és nekirontott a fehérnek, ellökve Rephaim közeléből. Fűlsiketítő csattanás hallatszott, ahogy a fejük egymásnak ütközött, amit ugyanolyan fűlsiketítő csend követett.

A füst kígyók felszívódtak, mint harmat a nyári napon. Stevie Rae Rephaim mellett térdelt, és a kezét nyújtotta felé, amikor a füst eloszlott, a vámpírjelölt pedig előreszegezett késsel berohant a körbe.

- Vigyázz, Stevie Rae! Kinyírom azt a gecit!

Stevie Rae megérintette a földet, és azt suttogta:

- Föld, gáncsold el. Keményen.

Stevie Rae válla felett a Hollomás látta, ahogy a föld felpúposodik a fiú lába előtt, és az elszánt kis vámpírjelölt orra bukik. Keményen.

- Tudsz repülni? - suttogta Stevie Rae.

- Azt hiszem, igen - felelte Rephaim szintén suttogva.

- Akkor menj vissza a múzeumba. Hamarosan utánad megyek.

Rephaim habozott. Nem akarta máris itt hagyni azok után, amin keresztülmentek. Előbb meg akart bizonyosodni róla, hogy Stevie Rae tényleg jól van-e, nem vett-e ki túl sokat belőle a Sötétség.

- Jól vagyok. Higgy nekem - mondta Stevie Rae halkan, mintha csak olvasna a gondolataiban. - Menj.

Rephaim felállt. Vetett még egy utolsó pillantást Stevie Rae-re, aztán kiterjesztette a szárnyát, és levegőbe emelte meggyötört testét.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Stevie Rae

Dallas éppen arra próbálta rávenni a rátámaszkodó Stevie Rae-t, hogy ne a szobájába menjen, hanem a gyengélkedőbe, amikor a Nüx Templomába igyekvő Kramisha és Lenobia megpillantotta őket.

- Jézus Máriám, hogy nézel ki! - kiáltotta Kramisha földbe gyökerezett lábbal.

- Dallas, segíts, vigyük azonnal a gyengélkedőbe! - mondta Lenobia, aki Kramishával ellentétben nem dermedt le a véres Stevie Rae láttán. Azonnal odasietett hozzájuk, megfogta Stevie Rae másik karját, és Dallasszal közösen már indult is volna a gyengélkedő felé.

- Álljon meg a menet! Vigyetek a szobámba! Telefonra van szükségem, nem orvosra. A saját mobilomat sehol sem találom.

- Azért nem találod, mert az a madárszörny majdnem az összes ruhát leszaggatta rólad a bőröddel együtt. A mobilod valószínűleg a parkban maradt a vértől tocsogó fűben. Ne ellenkezz, a gyengélkedőben a helyed.

- Itt van az én telefonom. Azt használhatod - szólalt meg Kramisha, akinek sikerült végre felocsúdnia első döbbenetéből.

- Kramisha mobiljáról telefonálhatsz, de Dallasnak igaza van. Meg se tudsz állni a saját lábadon. Irány a gyengélkedő - mondta Lenobia határozottan.

- Jól van. Ahogy akarjátok. Csak kerítsetek nekem egy széket vagy valamit, amire leülhetek, hadd telefonáljak végre. Aphrodité száma benne van? - kérdezte Stevie Rae Kramishától.

- Igen. De nem azért, mert olyan nagy barátnők vagyunk - morogta Kramisha.

A gyengélkedő felé menet Lenobia újra és újra végigmérte Stevie Rae-t.

- Nagyon rossz bőrben vagy. Már megint - mondta végül. Aztán hirtelen felfogta, mit is mondott Dallas, és elkerekedett a szeme a döbbenettől. - Azt mondtad, hogy egy madár tette ezt vele?

- Madárszörny - felelte Dallas.

- Nem! - vágta rá Stevie Rae, aztán Dallashoz fordulva így folytatta: - Dallas, most nincs se időm, se energiám erről vitatkozni veled.

- Láttad, hogy mi történt vele? - kérdezte Lenobia Dallastól.

- Nem. Túl nagy volt a füst meg a sötétség; semmit nem láttam, és a körbe sem tudtam bejutni, hogy segítsék rajta. Aztán amikor kitisztult a levegő, Stevie Rae ott feküdt véresen, és egy madárszörny kuporgott felette.

- Dallas, ne beszélj rólam úgy, mintha nem lennék itt! És nem is kuporgott fölöttem. Ott feküdt a földön mellettem.

Lenobia nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de éppen akkor értek a gyengélkedőbe, és felbukkant Zafír, a szőke ápolónő, aki a gyógyító távollétében a kórházat vezette. Szokásos rideg arc kifejezése azonnal megváltozott, amikor Stevie Rae-re nézett.

- Hozzátok be ide! - mutatott az egyik üres kórterem ajtajára.

Stevie Rae-t lefektették az ágyra, Zafír pedig nekiállt kipakolni az egyik fémszekrényből. Többek között egy vérrrel teli tasakot is előhúzott, amit Lenobia kezébe nyomott.

- Ezt azonnal igya meg!

Lenobia feltépte a tasakot, és segített a remegő kezű Stevie Rae szájához emelni, aki mohón nyelte a vörös folyadékot.

- Ebből szükségem lesz még néhány tasakra - mondta Stevie Rae. - Meg egy rohadt telefonra. Most rögtön!

- Rengeteg vért vesztettél, amit minél előbb pótolnod kell. Nem tudom, mi szabdalt össze ilyen csúnyán, de a vér, ami csorog belőled, rémesen bűzlik - jegyezte meg Zafír.

- Egy Hollómás volt az! Így hívják őket - mondta Dallas.

- Megtámadott egy Hollómás? - kérdezte Lenobia.

- Nem. Ezt próbálom már egy órája eltolni Dallas csökött agyáig. A Sötétség támadott meg engem és egy Hollómást.

- És én már egy órával ezelőtt is azt mondtam, hogy ennek semmi értelme! Láttam azt a szörnyet. Láttam a véredet. Ezek a sebek pontúgy néznek ki, mint amiket egy éles madárcsőr tud ejteni. Rajtatok kívül pedig nem volt ott senki más! - Dallas szinte már kiabált.

- Azért nem láttál senki mást, mert a Sötétség mindent elborított a körön belül, engem is meg a Hollómást is, és közben megtámadott *mindkettőnket*. - kiabált vissza Stevie Rae szinte már hisztérikusan.

- Miért van olyan érzésem, mintha védeni akarnád azt a szörnyeteget? - kérdezte Dallas.

- Tudod mit, Dallas? Bekaphatod! Senki mást nem védek, csak magamat. Mivel te nem voltál képes bejutni abba a rohadt körbe, hogy segíts rajtam, nekem kellett gondoskodnom magamról!

Mindenki elhallgatott. Dallas fájdalmas tekintettel meredt Stevie Rae-re. Végül Zafír rideg, kifejezéstelen hangja törte meg a hosszúra nyúlt, kellemetlen csendet:

- Dallas, most ki kell menned. Levágom róla a ruhája maradványait, és nem biztos, hogy szeretne meztelenül mutatkozni előtted.

- De én...

- Hazahoztad a Főpapnődet. Megtetted, amit lehetett - szakította félbe Lenobia, és gyengéden megérintette a karját. - A többit bízd ránk.

- Dallas, menj, egyél addig valamit. Ne aggódj, mindjárt rendbe jövök - mondta Stevie Rae. Láthatóan máris megbánta, hogy az előbb úgy ráripakodott a fiúra.

- Oké, persze. Megyek.

- Lenobiának igaza van - szólt utána Stevie Rae, mielőtt Dallas kilépett volna a szobából.

- Megtetted, amit lehetett: hazahoztál.

Dallas az ajtóból még hátrapillantott a válla felett. Stevie Rae soha nem látta még ilyen szomorúnak a szemét.

- Érted bármit, kislány.

Alighogy becsukódott mögötte az ajtó, Lenobia máris Stevie Rae felé fordult.

- Hogy került oda az a Hollómás?

- Igen, azt hittem, mind eltakarodtak - nézett rá Kramisha is.

- Ti maradhattok, ha akartok. Margaréta elment a Szent János Kórházba feltölteni a készleteinket, ezért elkel a segítség. Beszélgetni közben is tudtok - szólalt meg Zafír, azzal Lenobia kezébe nyomott egy újabb vérrel teli tasakot. - Ezt nyisd ki neki. Kramisha, menj oda,

mosd meg a kezéd, aztán kezd el adogatni azokat az alkohollal átitatott vattapamacsokat.

Kramisha kérdő pillantást vetett a parancsolgató Zafírra, de azért odament a csaphoz, és megmosta a kezét. Lenobia kinyitotta a tasakot, és átnyújtotta Stevie Rae-nek, aki lassan ivott, ezzel is próbálva időt nyerni.

Zafír egy fülsértően hangos reccsenés kíséretében levágta Stevie Rae farmerének maradványait, aztán nekiesett a *Don't bate the 9181* feliratú pólójának.

Stevie Rae érezte, hogy minden szem majdnem teljesen meztelen testére szegeződik. Örült volna neki, ha egy jobb melltartó van rajta. Idegesen fészkelődni kezdett, és így szólt:

- A francba, pedig imádtam ezt a farmert. Most mehetek vissza a Harmincegyedik meg a Memóriái sarkára, hogy szerezzek belőle egy másikat a Drysdalesben, pedig arrafelé mindig rémesen nagy a forgalom.

- Lehet, hogy ideje lenne váltanod. A Little Black Dress a Cheny Streeten közelebb van, és náluk olyan farmerokat is lehet kapni, amiket nem a 90-es években terveztek - felelte Kramisha.

Mindenki rámeredt.

- Most meg mi van? - vonta meg a vállát a koszorús költő. - Mindenki tudja, hogy Stevie Rae ruhatárára ráférne már egy ráncfelvarrás.

-Kösz, Kramisha, most már sokkal jobban érzem magam. Remek ötlet öltözködési tanácsokat osztogatni egy *haldoklónak*. - Stevie Rae elfojtotta a mosolyát, és a szemét forgatta Kramisha felé. Az igazság azonban az volt, hogy Kramisha szavaitól *tényleg* jobban érezte magát - visszatért a jókedve. Aztán rájött, hogy nem csak lelkileg, fizikailag is jobban van. A vér felmelegítette, és már egyáltalán nem volt olyan gyenge, mint akár néhány perccel korábban. Sőt, kimondottan tetre késznek érezte magát; a vér csak úgy zubogott az ereiben, mint valami szupererős energjaital. *Repbaim vére. Magába szívja az embervért, és feltölt energiával.*

- Stevie Rae, úgy látom, kezdesz jobban lenni - mondta Lenobia.

Stevie Rae felnézett, és azt látta, hogy a Lovak Úrnője elgondolkodva tanulmányozza.

- Igen, tényleg jobban vagyok, és még mindig telefonálnom kell. Kramisha, ideadnád...

- Előbb ki kell tisztítanom ezeket a sebeket, és hidd el, hogy közben nem leszel képes cseverészni - szakította félbe Zafír már- már kárörvendően.

- Akkor várd meg, míg felhívom Aphroditét, és csak utána kezdj el kínozni - felelte Stevie Rae. - Kramisha, nyúlj bele abba a nagy dög táskádba, és add már ide azt a rohadt telefont.

- Nem várhatok - csattant fel Zafír. - Nagyon súlyosak a sebeid. Bokától derékig teljesen össze vagy kaszabolva. Ki kell tisztítani őket, sokat pedig össze is kell varrni. Igyál még vért. Sőt, az lenne a legjobb, ha idehoznánk az egyik önkéntest, akiből közvetlenül ihatsz. Az nagyban meggyorsítaná a gyógyulási folyamatot.

~ Önkéntest? Egy embert? - Stevie Rae szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől. Hát *így* mennek a dolgok az Éjszaka Házában?

1 Ne utáld a 918-at! - Utalás Tulsára és környékére, amelynek 918 a körzetszáma.

- Persze. Mégis mit gondoltál? - kérdezte Zafír lekezelően. Nem iszom egy vadidegenből! - jelentette ki Stevie Rae vehemensebben, mint szeretne volna, mire Lenobia és Kramisha ismét felvonták a szemöldöküket. - Úgy értem, jó nekem a konzerwér is. Nem szeretnék olyasvalakiből inni, akit nem is ismerek, főleg ilyen hamar azok után, hogy... - Nem fejezte be a mondatot. A többiek azt hitték, Aphroditére gondol, akivel alig néhány napja szűnt meg a megbélyegzésük.

Stevie Rae-nek azonban nem Aphrodité jutott eszébe. Ugyan miért jutott volna?

Rephaimre gondolt. Az ő véréből akart inni, az ő vérére volt szüksége.

- Furcsa szaga van a vérednek - mondta Lenobia.

Stevie Rae megrázta a fejét, és a Lovak Úrnőjére pillantott.

- Furcsa? Ezt meg hogy érted?

- Van benne valami szokatlan - helyeselt Zafír, miközben hozzálátott kitisztítani a mély sebeket a Kramishától kapott alkoholos vattalabdacsokkal. Stevie Rae felszisszent a fájdalomtól. Összeszorított fogakkal felelt.

- Vörös vámpír vagyok. Az én vérem más, mint a tiétek.

- Nem, igazuk van. Tényleg furcsa szaga van a vérednek - mondta Kramisha, azzal elfordította a tekintetét Stevie Rae sebeiről és el- fitorodott.

- Azért lehet, mert ivott belőlem - vágta rá gyorsan Stevie Rae.

- Kicsoda? A Hollómás? - kérdezte Lenobia.

- Nem! - tagadta Stevie Rae. - Dallasnak is próbáltam már elmagyarázni, hogy a Hollómás nem csinált velem semmit. Ugyanolyan áldozat volt, mint én.

- Mi történt veled, Stevie Rae? - nézett rá Lenobia gyanakvó tekintettel.

Stevie Rae vett egy nagy levegőt, és nekiállt elmondani a majdnem teljes igazságot.

- Kimentem a parkba, hogy megpróbáljak a földtől szerezni valami információt, ami segíthet Zoey-nak, mert Aphrodité ezt kérte tőlem. Van egy ősi vámpír hiedelem, amire már alig emlékszik valaki, és Aphrodité szerint annak segítségével eljuttathatjuk Starkot Zoey-hoz a Túlvilágra.

- De Stark csak akkor léphet be a Túlvilágra, ha meghal - mondta Lenobia.

- Igen, mindenki ezt mondja, de Aphroditével rábukkantunk erre az ősrégi legendára, ami talán mégis segíthet neki élve átjutni. Ezt a vallást, vagy akárminek is nevezik, két tehén, illetve bika szimbolizálja. Egy fehér és egy fekete. - Stevie Rae megborzongott, ahogy eszébe jutottak a parkban történetek. - Aphrodité, az az ostoba liba, elfelejtette megemlíteni, hogy a *fehér* bika a gonosz, a *fekete* pedig a jó, ezért véletlenül a rossz bikát idéztem meg. Lenobia arcából kifutott a vér.

- Istennőm! Te megidézted a Sötétséget?

- Hallottál már róla? - kérdezte Stevie Rae.

Lenobia felemelte a kezét, és önkéntelenül a tarkójához nyúlt.

- Tudok egy keveset a Sötétségről, és a Lovak Úrnőjeként a szörnyetegek sem ismeretlenek számomra.

Zafír belenyomott egy vattagömböt a Stevie Rae derekán éktelenkedő sebbe, mire a vörös vámpír felszisszent.

- A francba, ez fáj!

Behunyta a szemét, és megpróbálta elűzni a fájdalmat. Amikor újra kinyitotta, Lenobiát pillantotta meg maga előtt, aki kifürkészhetetlen arckifejezéssel tanulmányozta. Kérdezni akart tőle valamit, de a Lovak Úrnője megelőzte.

- Mit kerestett ott a Hollómás? Azt mondtad, nem támadott meg téged, de arra biztosan nem volt oka, hogy szembeszálljon a Sötétséggel.

- Mivel ugyanazon az oldalon állnak - tette hozzá Kramisha jelentőségteljesen.

- Nem tudom, ki melyik oldalon áll, de az biztos, hogy a gonosz bika rátámadt a Hollómásra. - Stevie Rae vett egy mély lélegzetet, és folytatta. - Igazából a Hollómásnak köszönhetem, hogy életben maradtam. Egyszer csak ott termett a semmiből, és elegendő időre elvonta a bika figyelmét ahhoz, hogy kapcsolatba lépjek a földdel, és megidézzem a jó bikát. - Stevie Rae önkéntelenül is elmosolyodott, ahogy eszébe jutott a fekete bika. — Soha nem találkoztam még hozzá hasonló lénnel. Olyan gyönyörű volt, annyira kedves és bölcs! Nekirontott a fehér bikának, és mindketten eltűntek. Dallas akkor végre be tudott lépni a körbe, a Hollómás pedig elrepült.

- De mielőtt a Hollómás megérkezett, a fehér bika ivott a véredből? - kérdezte Lenobia.

Stevie Rae-nek minden önuralmára szüksége volt, nehogy ismét megborzongjon az emléktől.

- Igen. Azt mondta, fizetiséggel tartozom neki, mert válaszolt a kérdéseimre. Valószínűleg azért van olyan furcsa szaga a véremnek, mert őt érzitek rajtam, és az a bika tényleg iszonyat büdös volt. De most már tényleg telefonálnom kell, mert a bika válaszolt a kérdéseimre, és el kell mondanom Aphroditének.

- Hagyjuk telefonálni. Öltésekre nem lesz szükség, a sebei már kezdenek összeformni - mondta Kramisha, és Stevie Rae bokájára mutatott, ahol a Sötétség ejtette első vágások éktelenkedtek.

Stevie Rae automatikusan odapillantott, de anélkül is tudta, mit fog látni. Érezte, ahogy Rephaim vére szétárad az ereiben, és a sebek maguktól begyógyulnak a testén.

- Elképesztő! Soha nem találkoztam még ehhez hasonlóval. És az égési sebeid is ugyanilyen rohamtempóban gyógyultak - hitetlenkedett Zafír.

Stevie Rae a vámpírnővér szemébe nézett.

- Vörös vámpír Főpapnő vagyok. Az első és eddig az egyetlen, ezért azt hiszem, kijelenthetjük, hogy most állítom fel az új szabályokat. Első számú szabály: gyorsan gyógyulunk. - Megfogta a takarót, és magára húzta, majd kinyújtotta a kezét Kramisha felé.

- Most pedig add ide a telefonodat.

Kramisha szó nélkül odalépett a táskájához, kihalászta belőle a mobilját, és odaadta Stevie Rae-nek.

- Aphrodité az R betűnél van, mint Ribanc.

Stevie Rae kikereste a számot, és megnyomta a zöld gombot. Aphrodité a harmadik csörgésre felvette.

- Igen, kibaszott korán van még, és nem, nem érdekelnek a hülye verseid, Kramisha.

- Én vagyok az.

Aphrodité hangjából azonnal eltűnt a gúnyos él.

- Mi történt?

- Te tudtad, hogy a fehér bika a gonosz, és a fekete a jó?
 - Igen. Miért, azt nem mondtam? - kérdezett vissza Aphrodité.
 - Nem, és alaposan megszívattál vele, mert a *fehér* bikát idéztem meg a körbe.
 - Hú. Az elég ciki. Mi történt?
 - Elég ciki? Most viccelsz, Aphrodité? Borzalmas volt. Nagyon, nagyon borzalmas. - Stevie Rae legszívesebben kiküldte volna Lenobiát, Zafírt és Kramishát, hogy nyugodtan beszélhessen Aphroditével, és jól kibőghesse magát, de tudta, hogy ez rájuk is tartozik. Sajnálatos módon a rossz dolgok attól még nem szűnnek meg létezni, hogy nem veszünk róluk tudomást. - Aphrodité, ez a bika maga a megtestesült gonoszság. Neferet hozzá képest egy hisztis kisgyerek. - Stevie Rae elengedte a füle mellett Zafír felháborodott horkantását. - És elképzelhetetlenül nagy hatalommal bír. Esélyem sem volt ellene. Nem hinném, hogy bárminek is lenne esélye ellene a másik bikán kívül.
 - És hogy úszta meg? - Aphrodité egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: - Mert megúszta, ugye? Nem állsz valami bűbáj hatása alatt? Nem egy gonosz szellem beszél a testedből a bugris kiejtésedet utánózva, vagy igen?
 - Nem vagyok vicces kedvemben, Aphrodité.
 - Akkor mondj valamit, amivel bebizonyítod, hogy te vagy az.
 - Legutóbb, amikor beszéltünk, fogyatékosnak neveztél. Nem is egyszer. És még mindig azt gondolom, hogy ez szemétség volt tőled.
 - Oké. Ez tényleg te vagy. Szóval hogyan sikerült meglógnod a bika elől?
 - Sikerült megidézmem a jó bikát is, és ő tényleg pont annyira jó, amennyire gonosz a másik. Egymásnak estek, és mindketten eltűntek.
 - És akkor nem tudtál meg semmit?
 - *De igen. Megtudtam. - Stevie Rae behunyt szemmel össze- pontosított, hogy szó szerint fel tudja idézni, amit a fehér bika mondott. - Megkérdeztem tőle, hogyan juthat el Stark Zoey-hoz, hogy megvédhesse, amíg Z megtalálja a visszavezető utat. Mire a bika ezt mondta: „A harcos csak saját véréen keresztül találhatja meg a Nők szigetére vezető hidat, és előbb le kell győznie önmagát, hogy beléphessen a küzdőtérre. Meg kell ismernie egyiket a másik után, ha csatlakozni akar papnőjéhez. Miután csatlakozott hozzá, csak a papnőn múlik, visszatér-e avagy sem. ”*
 - Azt mondta, hogy a Nők szigetére? Biztos vagy benne?
 - Teljesen. Szó szerint elmondtam, amit válaszolt.
 - Jól van. Oké. Figyi, tartsd egy kicsit, amíg leírom, nehogy elfelejtsem.
- Stevie Rae hallotta, hogy a vonal másik végén Aphrodité buzgón körmöl. Amikor befejezte, izgatottan szólt bele a telefonba:
- Ez azt jelenti, hogy jó nyomon vagyunk! De hogy a pokolba találhat meg Stark egy hidat a saját véréen keresztül? És mit jelent az, hogy előbb le kell győznie önmagát?
- Stevie Rae felsóhajtott. Lassan, de biztosan lüktetni kezdett a halántéka.
- Fogalmam sincs, de majdnem belehaltam, mire megkaptam ezt a választ, ezért nagyon remélem, hogy tényleg jelent is valamit.
-
- Majd Stark megfejti. - Aphrodité egy pillanatig habozott, majd így szólt: - Ha a fekete bika annyira jó, miért nem idézed meg még egyszer csak...

- Nem! - Stevie Rae olyan erővel kiáltott bele a telefonba, hogy a szobában mindenki összerezsent. - Soha többé! És ne engedd, hogy bárki is megpróbálja. Túl nagy árat kell fizetni érte.

- Miféle árat?

- Túl hatalmas teremtmények hozzánk képest. Nem tudjuk irányítani őket, sem a jót, sem a rosszat. Aphrodité, vannak dolgok, amiket jobb nem bolygatni, és ez a két bika egyértelműen azok közé tartozik. Ráadásul nem vagyok benne biztos, hogy meg lehet-e idézni csak az egyiket anélkül, hogy előbb vagy utóbb a másik is fel ne bukkanna, azt pedig senkinek nem kívánom, hogy találkozzon a *JebérbÜkkvdX*.

- Oké, oké, nyugi. Értem, amit mondasz, és be kell vallanom, már attól kiráz a hideg, hogy beszélünk ezekről a bikákról. Azt hiszem, igazad van. Ne izgulj. Semmi mást nem fogunk tenni, mint megpróbáljuk megkeresni ezt a vérhidat, amin Stark eljuthat Skye szigetére.

- Aphrodité, szerintem ez nem egy vérhíd. Az valahogy nem illik a képbe. - Stevie Rae megdörgölte az arcát, és meglepetten látta, hogy remeg a keze.

- Elég volt - súgta Lenobia. - Erős vagy, de nem halhatatlan.

Stevie Rae tekintete a Lovak Úrnőjére villant, de semmi mást nem látott a szemében, csak aggodalmat.

- Oké, most le kell raknom. Nem érzem túl jól magam.

- Ó, a picsába! Megint majdnem meghaltál, mi? Ne csinálj ilyet, az annyira kellemetlen lenne.

- Nem, nem haltam meg majdnem. De attól még lehetnél kedvesebb.. Csak egy picivel. Majd hívlak. Mindenkit üdvözlök.

- Oké, majd terjesztem az ígét. Szevasz, bugriskám.

- Szia. - Stevie Rae megnyomta a BEFEJEZÉS gombot, odaadta Kramishának a telefonját, és visszahanyatlott a párnájára. - Nem baj, ha most alszom egy kicsit?

- Idd meg ezt. - Zafír egy újabb vérrel teli tasakot nyomott Stevie Rae kezébe. - Aztán aludj. Ti pedig hagyjátok magára, hadd pihenjen. - A vámpírnővér összeszedte a véres vattalabdacsokat egy szemeteszsákba, lehúzta a gumikesztyűt a kezéről, aztán megállt az ajtóban, és a lábával dobolva igyekezett távozásra bírni Lenobiát és Kramishát.

- Ha kipihted magad, visszajövök - mondta Lenobia.

- Jól hangzik - mosolyodott el Stevie Rae.

Lenobia megszorította a kezét, és kiment a szobából. Amikor Kramisha odahajolt hozzá, Stevie Rae egy pillanatra megijedt, hogy át akarja ölelni, vagy ami még rosszabb, esetleg meg akarja csókolni. Kramisha azonban a szemébe nézett, majd ezt suttogta a fülébe:

Lelkeddel láss, ne higgy a szemednek, ha szörnyekkel táncolsz, ne feledd: álarcot viselnek.

Stevie Rae hirtelen jéggé dermedt.

- Hallgatnom kellett volna rád. Akkor talán magamtól is rájöttem volna, hogy a rossz tehenet idézem meg - súgta vissza.

Kramisha tekintete szigorú volt.

- Talán még mindig hallgatnod kellene rám. Valami azt súgja, hogy nem ez volt az utolsó táncod a szörnyekkel. - Felegyenessedett, és normális hangon folytatta: - Aludd ki magad. Holnap szükséged lesz az erődre és a józan eszedre.

Amikor becsukódott az ajtó, és végre egyedül maradt, Stevie Rae kimerülten felsóhajtott. Lassan megitta az utolsó tasak vért, aztán magára húzta a takarót, oldalra fordult, és tekergetni kezdte egyik göndör hajtincsét. Végtelenül kimerültnak érezte magát. A jelek szerint Rephaim vére teljesen leszívta az energiáit, mire meggyógyította.

Rephaim...

Stevie Rae tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni, ahogy a Hollómás szembeszállt érte a Sötétséggel. Olyan erős volt, olyan bátor és olyan jól Nem számított, hogy Dallas, Lenobia meg az egész nyamvadt világ azt hiszi, hogy a Sötétség oldalán áll. Nem számított, hogy az apja Nüx bukott harcosa volt, aki évszázadokkal ezelőtt a gonoszt választotta. Egyik sem számított, mert Stevie Rae ismerte az igazi énjét. Láta, hogy képes lett volna feláldozni magát érte. Azt talán nem lehet mondani, hogy a Fényt választotta, de a Sötétséget egyértelműen elutasította.

Jól tette, hogy megmentette az életét az apátságnál, és akkor is igaza volt, amikor megidézte a fekete bikát, hogy megmentse. Akármekkora árat is kellett fizetnie érte.

Rephaim megérdemelte, hogy megmentse.

Vagy nem?

De igen. Azok után, ami a parkban történt, mindenképpen.

Abbahagyta a haja birizgálását, és le-lecsukódott a szeme, pedig nem akart elaludni. Félt, hogy álmában ismét megjelenik a borzalmas Sötétség, és újra át kell élnie azt az elképzelhetetlen fájdalmat.

Végül maga alá gyűrte a fáradság, és lecsukódott a szeme. A Sötétség, mintha csak erre vált volna, azonnal megjelent. Stevie Rae megpróbálta elúzni a borzalmas emlékeket, és ahogy gondolatban ismét ott állt a kör közepén, egyszer csak meghallotta Rephaim hangját: *„Azért vagyok itt, mert ő hozzám tartozik.”* Ez a néhány szó egy csapásra megszabadította a félelemtől, és gondolataiban a Sötétség utat engedett a Fénynek.

Mielőtt Stevie Rae mély, álomtalan álomba zuhant volna, a gyönyörű, fekete bikára gondolt, és a fizetségre, amelyet kért tőle. Közben ismét Rephaim szavai visszhangoztak a fejében: *„Azért vagyok itt, mert ő hozzám tartozik.”*

Álom és ébrenlét határán a sors iróniájára gondolt. Eltűnődött, vajon Rephaim tisztában van-e azzal, hogy kijelentése hirtelen mennyire igazzá vált kettőjük számára...

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Stark

Amikor Stark felébredt, egy pillanatig nem tudta, hol van. Csak arra emlékezett, hogy Zoey ott fekszik mellette az ágyban. Álmosan elmosolyodott, és kinyújtotta a karját, hogy magához húzza.

De ahogy megérintette a hideg, élettelen testet, azonnal magához tért. A valóság egy szempillantás alatt darabokra törte és felperzselte álma utolsó foszlányait is.

- Na végre. Lehet, hogy ti, vörös vámpírok éjszaka bazi erősek vagytok meg minden, de nappal úgy alszotok, mint akiket agyonverték. Fajtád igazi, sztereotipikus példánya vagy. Stark felült, és összevont szemöldökkel meredt Aphroditére, aki hosszú lábait keresztbe rakva ült egy krémszínű bársonyszéken, és egy csésze gőzölgő teát tartott a kezében.

- Aphrodité, mit keresel itt?

Aphrodité válasz helyett Zoey-ra nézett.

- Meg se moccant azóta, igaz?

Stark kikászálódott az ágyból, és gyengéden betakarta Zoey-t. Ujjbegyével megérintette az arcát, aztán megcsókolta egyetlen megmaradt tetoválását, a homlokán virító félholdat, amely semmiben sem különbözött egy átlagos vámpírjelölt Jelétől. *Nem baj, ha hétköznapi vámpírjelöltként térsz vissza. Csak térj vissza*, gondolta, amikor ajka hozzáért a homlokához. Azután felegyenesedett, és Aphroditére nézett.

- Nem. Nem mozdult meg. Képtelen rá. Zoey nincs itt. És mindössze hét napunk van rá, hogy visszahozzuk.

- Hat - javította ki Aphrodité.

Stark nyelt egy nagyot.

- Igen, igazad van. Már csak hat.

- Oké, gyere velem. Nincs vesztegetni való időnk. - Aphrodité felállt, és elindult az ajtó felé.

- Hová megyünk? - Stark követte, de minden lépés után visszafordult, hogy vessen még egy pillantást Zoey-ra.

- Hé, befejeznéd? Te magad mondtad: *Zoey nincs itt*. Úgyhogy fejezd be a szenvedést, és ne bámulj rá úgy, mint egy kiveret kutya.

- Szeretem! Van fogalmad róla, hogy ez mit jelent?

Aphrodité megállt, és szembefordult vele.

- A szerelemnek ehhez semmi köze. A harcosa vagy. És ez sokkal többet jelent annál, mint hogy „szeretem Zoey-t” - felelte gúnyosan, kezével idézőjeleket rajzolva a levegőbe. - Nekem is van saját harcosom, ezért nagyon jól tudom, mit jelent, és hadd mondjak valamit: ha a lelke darabokra törne, és a Túlvilágon rekednék, nem szeretném, ha Dáriusz kétségbeesetten zokogna a testem mellett. Azt szeretném, ha a feje tetejére állítaná a világot, minden követ megmozgatna, és bármi áron, de kitalálná, *hogyan védhet meg, és hogyan segíthet abban, hogy hazatérjek!* Most pedig indulás! - Azzal hátravetette a haját, sarkon fordult, és elindult a folyosón.

Stark összeszorította a száját, és követte. Egy ideig szótlanul haladtak. Aphrodité befordult az egyik sarkon, lement egy lépcsőn, aztán végighaladt egy szűk folyosón, majd egy újabb mélybe vezető lépcsősor következett.

- Hová megyünk? - kérdezte Stark újra.
- Hasonlít a kazamatákra. Penész- és izzadtságzag árad belőle, a dekoráció börtönre vagy elmeógyógyintézetre emlékeztet, Damien számára pedig maga a mennyország. Hármat találhatsz.
- Visszamegyünk egy embergimibe?
- Majdnem - felelte Aphrodité, és alig láthatóan elmosolyodott. - Egy ősrégi könyvtárba megyünk, ami tele van a lázasan olvasó agyhalott barátainkkal.

Stark hosszan felsóhajtott, és majdnem elnevette magát. Néha kimondottan kedvelte Aphroditét - bár ezt sosem vallotta volna be.

Stark

Aphroditének igaza volt. A palota alagsora leginkább egy lerobbant középiskola raktárára emlékeztetett - leszámítva a gimnáziumokban megszokott spalettás ablakokat és az ócska, ütött-kopott redőnyöket - ami azért volt különösen furcsa, mert a San Clemente-sziget többi részéről csak úgy sugárzott a mértéktelen gazdagság. Ehhez képest lent az alagsorban dísztelen faasztalok, kemény padok, csupasz, fehér falak és hatalmas polcok fogadták. Utóbbiak rogyásig meg voltak pakolva a legkülönfélébb alakú, méretű és fajtájú könyvekkel.

Zoey barátai egy nagy asztal körül ültek, amelyen könyvek, üdítő dobozok, összegyűrt chipses zacskók és egy jókora, piros gumicukorral teli doboz állt. Stark azt látta rajtuk, hogy baromi fáradtak, de teljesen fel vannak spannolva a cukortól és a koffeintől. Amikor Aphroditével odaértek hozzájuk, Jack éppen felemelt egy nagy bőrkötéses könyvet, és a benne lévő illusztrációt mutatta a többieknek.

- Ezt nézzétek. Itt egy festmény egy Kalliopé nevű görög Főpapnőről. Azt írják, hogy Szapphó után ő lett a koszorús költőjük. Szerintem pont úgy néz ki, mint Cher.
- Hú, tényleg. Tisztára olyan, mint a fiatal Cher - felelte Erin.
- Igen, még mielőtt elkezdett volna fehér parókát hordani. Hé, most meg mi van? - kérdezte Shaunee.

Damien gyilkos tekintettel meredt az Ikrekre.

- Chert ne bántsátok. Nincs vele semmi baj. Világos?
- Ajaj - forgatta a szemét Shaunee.
- Belegázoltunk a langyik lelkivilágába - bólogatott Erin.
- Volt egy Cher Barbie babám. Imádtam azt a babát - mondta Jack.
- Barbie babák? Miről beszéltek, agyatlanok? Elfelejtettétek, hogy azért vagytok itt, hogy Z-t megmentsetek? - kérdezte Aphrodité, miközben undorodva rázta a fejét. Csak akkor mosolyodott el kissé, amikor megpillantotta a gumicukrot.
- Egész nap itt voltunk. Most egy kis szünetet tartunk. Thanatosz és Dáriusz elmentek kajáért - felelte Damien. - Rábukkantunk néhány dologra, de előbb megvárom, míg mindenki visszaér, majd akkor elmondom. Egyébként hello - intett oda Starknak, mire a többiek követték a példáját. - Szóval ne légy ilyen előítéletes, Aphrodité. Láthatod, hogy keményen dolgozunk.

- Babákról fecserészték.
- *Barbie* babákról - javította ki Jack. - És csak az utóbbi egy percben. Ráadásul Barbie az amerikai kultúra fontos része. - Bólintott egyet, hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak, és a melléhez szorította a „Cher”-portrét. - Különösen a celeb Barbie-k.
- A celeb Barbie-k csak akkor lennének fontosak, ha érdekes kiegészítőket lehetne hozzájuk vásárolni - válaszolta Aphrodité.
- Úgy mint? - érdeklődött Shaunee.
- Szokatlan, nagyon menő kellékeket - mondta Aphrodité titokzatosan, és a szájába vett egy darab chipset.
- Látszik, hogy fogalmad sincs a Barbie babákról. Anyukád biztos utált, azért nem kaptál tőle egyet sem - jegyezte meg Erin.
- Nem mintha ez különösebben meglepő volna - tette hozzá Shaunee.
- Azt ugyanis mindenki tudja, akinek volt valaha Barbie-ja, hogy rengeteg kiegészítőt lehet hozzájuk kapni - fejezte be Erin.
- Igen, nagyon menő cuccokat - helyeselt Jack.
- De nem az én definícióm szerint - mondta Aphrodité felsőbbrendű vigyorral.
- Miért, mi a nagyon menő a te definíciód szerint? - ment bele a játékba Jack.
- Nos, ha már így rákérdeztél... szerintem nagyon menő lenne például egy Barbra Streisand Barbie baba, amihez külön kapható ajkörme és az orra. És a műkörmöket különböző színekben is meg lehetne venni.

Döbrent csend telepedett a teremre.

- Az *tényleg* király lenne - suttogta Jack elismerően.

Aphrodité elégedetten elvigyorodott.

- És mit szólnátok egy Britney Spears babához esernyővel, felcsatolható hájréteggel, idétlen parókával és persze opcionális bugyival.

Jack kuncogni kezdett.

-Igen, és egy Paris Hilton baba külön megvásárolható aggyal.

Aphrodité felvonta a szemöldökét.

- Ne örülj meg, Jack. Vannak dolgok, amiket még Paris Hilton sem vehet meg.

Stark döbbenten állt, és amikor a többiekből kitört a nevetés, úgy érezte, menten felrobban az agya.

- Mi a franc ütött belétek? - kiáltott rájuk. - Hogy tudtok így nevetgélteni meg viccelődni? Hogy vagytok képesek játékokkal foglalkozni, miközben Zoey haldoklik?

A szavait követő csendet Thanatosz hangja törte meg.

- Tévedsz, harcos. Nem játékokkal foglalkoznak, hanem az *élettel*. - A vámpír belépett az ajtón, nyomában a szótlan Dáriusszal, aki egy szendvicsekkel és gyümölccsel megrakott tálcát tett az asztal közepére, majd leült Aphrodité mellé a padra. - Fogadj el egy tanácsot attól, aki egy kicsit jobban ismeri nálad a halált: ha ebben a világban akarsz maradni, te is jobban tennéd, ha az életre koncentrálnál.

Damien megköszörülte a torkát, magára vonva ezzel Stark figyelmét. A vámpírjelölt állta a harcos tekintetét.

- Ez az egyik dolog, amire rájöttünk az itt töltött idő alatt.
- Miközben te *aludtál*- morogta Shaunee.
- Mi meg *nem* - tette hozzá Erin.

- A következőket derítettük ki - vette vissza a ¹⁵³ szót Damien, mielőtt Stark válaszolhatott volna az lkreknek. - Amikor egy Főpapnőt olyan sokk ért, amelynek következtében a lelke darabokra tört, a harcosa soha nem tudott életben maradni. Stark azonnal megfeledkezett a Barbie-król és az lkrek piszkáló- dásáról. Az arca egyetlen nagy kérdőjellé vált, amely Damien felé fordult.
 - Úgy érted, hogy a harcosok mind belehaltak?
 - Így vagy úgy, de igen - felelte Damien.
 - Voltak, akik megölték magukat, hogy követni tudják úrnőjüket a Túlvilágra - folytatta Thanatosz a magyarázatot.
 - De ez nem működött, mert végül egyik Főpapnő sem tért vissza, igaz? - kérdezte Stark.
 - Pontosan. Azok a papnők, akik képesek voltak kapcsolatot teremteni a szellemmel, és jártak a Túlvilágon, azt mondták, hogy az odakerült Főpapnők képtelenek voltak elviselni harcosuk halálát. Volt köztük olyan, akinek sikerült meggyógyítania a lelkét a Túlvilágon, mégis úgy döntött, hogy inkább a harcosa mellett marad.
 - Voltak, akik meggyógyultak - ismételte Stark lassan. - És mi történt azokkal a Főpapnőkkel, akik nem?
- Zoey barátai fészkelődni kezdtek, de Thanatosz hangja szilárd maradt.
- Ahogy azt tegnap már hallhattad, ha egy lélek darabokra törik, és nem sikerül újra eggyé válnia, az illetőből Caoinic Shi' lesz, egy olyan lény, aki sosem talál nyugalmat.
 - Mint egy zombi, leszámítva az emberevést - tette hozzá Jack halkán, majd megborzongott.
 - Ez nem történhet meg Zoey-val - jelentette ki Stark. Megesküdött, hogy megvédi Zoey-t, és ha kell, a Túlvilágra is követi. Nem hagyja, hogy valami zombiszörny váljon belőle.
 - Bár a végeredmény ugyanaz lett, nem minden harcos ölte meg magát azért, hogy követni tudja Főpapnőjét - folytatta Damien.
 - Mesélj a többiekről - mondta Stark. Képtelen volt egy helyben maradni, fel-alá járkált az asztal előtt.
 - Mivel egyetlen harcosnak sem sikerült azzal visszahoznia a Főpapnőjét, hogy megölte magát, sok más módszerrel is próbálkoztak, hátha úgy sikerül átjutniuk a Túlvilágra.
 - Voltak köztük teljesen eszement alakok is - magyarázta Jack. - Egyikük például addig böjtölt, míg delíriumos állapotba jutott, és kilépett a testéből.
 - Aztán meghalt - tette hozzá Shaunee.
 - Igen, elég durva sztori. Mielőtt beadta a kulcsot, állítólag hal- lucinációi támadtak és mindenféle borzalmakról üvöltözött, amik a Főpapnőjével történnek odaát - mondta Erin.
 - Oké, ugorjunk - nézett rájuk Aphrodité komoran.
 - Voltak olyan harcosok, akik bedrogozták magukat, és valami transzszerű állapotba kerültek, amelyben a szellemük képes volt elhagyni ezt a világot - folytatta Damien, miközben az lkrek a szemüket forgatták Aphrodité felé. - De nem tudtak bejutni a Túlvilágra. Ezt onnan tudjuk, hogy néhány másodpercre visszatértek a testükbe, és elmondták a körülöttük lévőeknek, hogy kudarcot vallottak. - Damien elhallgatott, és Thanatoszra pillantott.

A Főtanács tagja átvette tőle a szót.

- Aztán meghaltak. Mindnyájan.
- Belehaltak a kudarcba, hogy nem tudták megvédeni a Főpapnőjüket - mondta Stark kifejezéstelen hangon.
- Nem, abba haltak bele, hogy hátat fordítottak az életnek - helyesbített Dáriusz.
- Miért, te mit tennél? - fordult felé Stark. - Ha Aphrodité meghalna, mert nem tudod megvédeni, te nem a halált választanád inkább, mint hogy nélküle élj tovább?
- Aphrodité nem hagyta, hogy Dáriusz válaszoljon.
- Kurva dühös lennék rá, ha bánatában utánam halna! Már odafent is ezt próbáltam eltolni az agyadig. Nem engedheted meg magadnak, hogy egyfolytában a hátad mögé pislogj - nem szabad Zoey élettelen testével, a múlttal vagy az esküddel foglalkoznod. Előre kell nézned, és meg kell találnod a módját, hogyan védhetnéd meg.
- Akkor mondjatok végre valamit, *bármit*, ami nem arról szól, hogy más harcosok hogyan vallottak kudarcot!
- Mondok valamit, amit nem ezekben a könyvekben olvastam. Stevie Rae tegnap éjjel véletlenül megidézte a fehér bikát.
- A Sötétséget! Egy vámpírjelölt megidézte a Sötétséget ebbe a világba? - Thanatosz úgy meredt Aphroditére, mintha az éppen most dobott volna közéjük egy kézigránátot.
- Stevie Rae nem vámpírjelölt. Vörös vámpír, mint Stark. És igen. Megidézte. Tulsában. De véletlenül. - Fittyet hányva Thanatosz döbbsent arckifejezésére, Aphrodité előhúzott egy papírcetlit a zsebéből, és olvasni kezdett: - A bika ezt mondta: „A harcos csak saját vérének keresztül találhatja meg a Nők szigetére vezető hidat, és előbb le kell győznie önmagát, hogy beléphessen a küzdőtérre. Meg kell ismernie egyiket a másik után, ha csatlakozni akar papnőjéhez. Miután csatlakozott hozzá, csak a papnőn múlik, visszatér-e avagy sem.” - Aphrodité felnézett. - Van valakinek ötlete, *hogy ez mit jelenthet?* - *Meglengette a papírlapot, mire Damien kivette a kezéből, és Jackkel együtt újra elolvasta a három titokzatos mondatot.*
- Milyen árat kért a Sötétség ezért a válaszáért? - kérdezte Thanatosz. Az arca falfehér volt. - És hogyan élte túl a barátokat anélkül, hogy megőrült volna?
- Ezen én is eltűnődtem, főleg azok után, hogy Stevie Rae elmondta, milyen gonosz az a fehér bika. Azt mondta, szerintem senkinek nincs esélye szembeszállni vele, csak a fekete bikának, ő is úgy menekült meg.
- Megidézte a fekete bikát is? - Thanatosz egyik ámulatból a másikba esett. - Ez egészen hihetetlen.
- Stevie Rae képes kapcsolatot teremteni a földdel - jegyezte meg Jack.
- Igen, így tudta megidézni a jó bikát is Tulsába. A földtől kapott erő segítségével - mondta Aphrodité.
- És megbízik ebben a Stevie Rae nevű vámpírban?
- Aphrodité egy pillanatig habozott.
- Többnyire igen.
- Stark arra számított, hogy azonnal felugrik valaki, és kijavítja Aphroditét, de mindenki csendben maradt.
- Miért kérdezi, hogy megbízunk-e Stevie Rae-ben? - szólalt meg végül Damien.
- Nem sokat tudok erről az ősi hiedelemről, amely a Fényről, a Sötétségről és az őket szimbolizáló két bikáról szól, de abban biztos vagyok, hogy semmit sem adnak ingyen.

Semmit. Az, hogy válaszolt Stevie Rae kérdésére, szívesség volt a Sötétség részéről, és ennek a szívességnek meg kellett fizetni az árát.

- De megidézte a jó bikát, és az szétrúgta a rossz bika seggét. Ezért megúszta a fizetséget - mondta Jack.

- Nem, ez csak azt jelenti, hogy attól kezdve a fekete bikának tartozott - felelte Thanatosz. Aphrodité elkomorodott.

- Akkor erről beszélt, amikor azt mondta, hogy soha többé nem fogja megidézni egyik bikát sem, mert túl magas az ár. Azt hiszem, jobban tennéd, ha minél előbb kiderítenéd, hogy miféle fizetséget kényszerített ki belőle a fekete bika - mondta Thanatosz.

- És miért nem mondta el magától - tette hozzá Aphrodité.

Thanatosz tekintete öreg volt és szomorú, ahogy Aphroditére nézett.

- Ne feledd, hogy mindennek következménye van, akár jó, akár rossz dologról van szó.

- Mi lenne, ha lezárnánk végre a Stevie Rae-sztorit? - szólt közbe Stark. - Előre kell néznünk. Meg kell találnunk a vérhidat, amin keresztül eljutok Skye-ra.

- Hé, nagyfiú, lassan a testtel - csillapította Aphrodité. - Nem mehetsz oda' a Nők szigetére csak így, hátha rábukkansz valahol arra a rohadt hídra. A Sgiach védővarázslata azonnal kinyírna.

- Egyébként sem hiszem, hogy szó szerint kellene érteni a bika szavait - mondta Damien a papírlapot tanulmányozva. - Itt az áll, hogy saját vérén keresztül találhatja meg a hidat, de szerintem ez csak egy metafora.

- Úh, egy metafora, már csak ez hiányzott - sóhajtott fel Aphrodité. - Még egy ok, amiért rühellem a költészetet.

- Én szeretem a metaforákat - jegyezte meg Jack. - Hadd nézzem. - Damien átnyújtotta neki a cetlit, Jack pedig beharapta az ajkát, és nekiállt újra elolvasni. - Hmm, ha megbélyegeztél volna valakit, akkor azt mondanám, hogy arról a vérhídról beszél.

- Senkivel nem bélyegeztük meg egymást - felelte Stark, és ismét járkálni kezdett.

- Ami azt jelenti, hogy azt kell megvizsgálnunk, ki vagy. Kell lennie valaminek, ami összeköt téged a Sgiach szigetével - mondta Damien.

- Fogalmam sincs, hogy mi az! Éppen ez a probléma!

- Oké, oké, nyugi. Mi lenne, ha megnéznénk a Sgiachról készített jegyzeteinket, hátha akkor beugrik valami - szólt közbe Jack.

- Próbálj meg lehiggadni - mondta Shaunee Starknak.

- Ül le, és egyél egy szendvicset. - Erin a mellette lévő üres helyre mutatott, és hogy jó példával járjon elől, azonnal bele is harapott egy szendvicsbe.

- Egyél - mondta Thanatosz, és ő is elvett egy szendvicset a tálcáról. - Koncentrálj az életre.

Stark elnyomott egy kétségbeesett kiáltást, megfogott egy szendvicset, és leült.

- Vegyük elő azt a táblázatot, amit csináltunk - javasolta Jack a jegyzeteit lapozgató Damiennek. - Kezd egyre zavarosabb lenni ez a dolog, ilyenkor segítenek a vizuális segédeszközök.

- Jó ötlet. Tessék, itt van. - Damien kitépett egy A4-es oldalt a sárga jegyzetfüzetéből, amely már majdnem megtelt a jegyzeteivel. A lap tetején egy kinyitott esernyő volt. Az egyik oldalára azt írták, hogy FÉNY, a másikra azt, hogy SÖTÉTSÉG.
- Az esernyő jó analógia - jegyezte meg Thanatosz. - Mutatja, hogy a két erő mennyire egymásra van utalva.
- Az én ötletem volt - pirult el Jack.

Damien rámosolygott.

- Ügyes vagy. - Azután a Fény alatti listára mutatott. - A Fényhez a következő dolgokat társítottuk: jó, fekete bika, Nüx, Zoey és mi. - Egy pillanatra elhallgatott, mire mindenki bólintott. - A Sötétséghez pedig ezeket: gonosz, fehér bika, Neferet/Tsi Sgili, Kalona, a Hollómások.
- Látom, hogy a Sgiach nevét középre írtátok - mondta Thanatosz.
- Igen, a panírozott hagymakarikákkal, a Ding Dong süttikkel és az *én nevemmel* együtt - csattant fel Aphrodité. - Ez meg mi a francot jelent?
- Nem tudtuk eldönteni, hogy a Sgiach a Fényt vagy a Sötétséget szolgálja-e - felelte Damien.
- A hagymakarikákat meg a Ding Dong sütit én tettem hozzá -'ismerte be Jack. Amikor mindenki rábámult, vállat vont, és megmagyarázta. - A hagymakarikát olajban sütik és hizlal, de a hagyma végül is zöldség, vagyis egészséges, nem? A Ding Dong meg csoki, de a közepén tejszín van, ami megint csak egészséges, nem?
- Szerintem te elmeroggyant vagy - nézett rá Aphrodité szánakozva.
- A te nevedet mi írtuk oda - mondta Erin. Igen, mert olyan vagy, mint Rachel a *Glee*-ben - folytatta Shaunee. - Rohadtul idegesítő spiné, de kihagyhatatlan a sorozatból, mert baromi jó ötletei vannak.

- Ettől függetlenül egy ribanc boszorka. Akárcsak te - fejezte be Erin mézesházas mosollyal.
- *Szóval*- mondta Damien, azzal gyorsan kihúzta a hagymakarikákat, a Ding Dong sütit meg Aphrodité nevét, aztán az asztal közepére tette a táblázatot, és kinyitotta a jegyzetfüzetét. - Szóval itt van néhány infó a Sgiachról. A harcosok királynőjének tartják. Rengeteg harcost képeztek ki azon a szigeten, Erebosz Fiai közül nagyon sokan megfordultak ott, de csak azok a harcosok maradhattak vele, akik felesküdték a szolgálatára...
- Várjunk csak egy pillanatot, úgy érted, hogy a Sgiachnak több felesküdtött harcosa is volt? - kérdezte Stark.

Damien bólintott.

- Úgy tűnik, hogy egy egész klán. Csak ők nem Erebosz Fiainak hívták magukat, hanem...
- Damien lapozgatni kezdett a jegyzetfüzetében. - Megvan. Úgy hívták őket, hogy a Vezér Védelmezői.
- Miért éppen Vezér? - kérdezte Stark.
- Ez egy metafora - felelte Aphrodité a szemét forgatva. - Egy újabb. A vezér a legerősebb figura a sakkbán, amit királynőnek is hívnak. Ez jelképezi a Sgiachot, vagyis ő a klán királynője.
- Szerintem a skót viselet nagyon menő - somolygott Jack.

- Mindjárt gondoltam - nézett rá gúnyosan Aphrodité. - Ha álmodban felbukkan egy szoknyás pasi, akkor reggel bugyit kell cserélned, mi?

- Az nem szoknya, hanem kilt - javította ki Stark.

Aphrodité felvonta egyik szőke szemöldökét.

- És ezt te azért tudod ilyen jól, mert magad is szívesen felveszed?

Stark megvonta a vállát.

- Én nem, de a nagyapám ilyet hordott.

- Te skót vagy? - nézett rá Damien hitetlenkedve. - És ezt csak most mondod?

Stark ismét vállat vont.

- Mi köze van az embercsaládomnak bármihez is? Több mint három éve, hogy utoljára beszéltem velük.

- Most nem erről van szó - mondta izgatottan Damien, és megint nekiállt átnézni a jegyzeteit.

- Mekkora seggfej vagy! Hiszen a családod a véred - kiáltott fel Aphrodité. - Mi volt a nagyapád vezetékeve?

Stark összeráncolta a homlokát, és Aphroditére nézett.

- MacUallis - felelte Stark és Damien egyszerre.

- Ezt meg honnan tudtad? - kérdezte Stark.

- Onnan, hogy a MacUallis klán tagjai voltak a Vezér Védelmezői. - Damien diadalmasan elmosolyodott, és felemelt egy jegyzetlapot, amelyen a következő szavak szerepeltek: MACUALLIS KLÁN = A VEZÉR VÉDELMEZŐI.

- Úgy fest, hogy megtaláltuk azt a vérhídat - mondta Jack, azzal megölelte Damient.

TIZENHATODIK FEJEZET

Zoey

Heath mocorogni kezdett álmában, valami olyasmit motyogott, hogy elaludt, és el fog késni az edzésről. Visszafojtott lélegzettel figyeltem, miközben szakadatlanul róttam a köröket körülötte.

Vagy inkább fel kellett volna ébresztenem, és elmondanom neki, hogy ő már meghalt, és soha többé nem fog futballozni?

A pokolba is, nem.

Próbáltam csendben lenni, de képtelen voltam egy helyben maradni. Ezúttal már meg sem próbáltam úgy tenni, mintha nyugodtan feküdnék mellette. Egyszerűen nem ment. Képtelen voltam megnyugodni. Muszáj volt állandóan mozgásban lennem.

Annak a sűrű erdőcskének a közepén voltunk, ahová nem sokkal korábban berohantunk. Mikor? Nem emlékeztem rá, de az alacsony, göcsörtös fák és az ősrégi sziklatömbök nagyon jól néztek ki. No meg a moha. Főleg a moha. Mindenütt ott volt - vastag, puha párnaként borított mindent.

Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy meztelen lábfejem mélyen belesüpped a mohába, lábujjaimat pedig lassan elnyeli az élő zöld szőnyeg.

Élő

Felsóhajtottam. Sajnos nem. Állandóan megfélemeztem róla, hogy itt semmi sem élő. A faágak és levelek napernyőként zárultak össze a fejünk felett, ezért a nap sugarai még éppen kellemes meleget nyújtottak, de váratlanul egy felhő suhant át a fejünk felett, mire felnéztem, és megborzongtam.

Sötétség...

Rémülten pislogni kezdtem. Kirázott a hideg, ahogy rám törtek az emlékek. Ezért rejtőztünk el Heath-szel ebben a sűrű erdőben. Az a valami üldözőbe vett minket, de ide már nem jött utánunk.

Ismét megborzongtam.

Fogalmam sem volt, mi lehet az. Csak a végtelen sötétséget éreztem, az árnyékát valami régóta halott szörnyetegnek, akinek szarvai és szárnyai voltak. Heath és én nem váltuk meg, hogy jobban szemügyre vehessük. Mindketten remegtünk a félelemtől, aztán csak rohantunk, rohantunk, ahogy a lábunk bírta... ezért aludt most Heath olyan édesdeden. Már megint. Ahogy nekem is kellett volna.

Én azonban képtelen voltam lepihenni. Úgyhogy inkább járkáltam.

Baromira zavart, hogy állandóan cserben hagy az emlékezetem. És a legrosszabb az volt az egészben, hogy hiába tudtam volna, ha valaki belepiszkált a fejembe, akkor sem emlékeztem volna rá. Csak abban voltam biztos, hogy vakfoltok vannak az emlékeim között. Nemcsak arra az ijesztő valamire tudtam nehezen visszaemlékezni, ami elől ide menekültünk Heath-szel. Voltak ennél régebbi dolgok is, amik eltűntek.

Például nem emlékeztem arra, hogy néz ki az anyám.

Nem emlékeztem a saját szemem színére.

Nem emlékeztem rá, hogy miért nem bízom meg teljesen Stevie Rae-ben.

Amire pedig emlékeztem, az még felkavaróbb volt. Stevie Rae haláltusájának például minden pillanatát fel tudtam idézni. Emlékeztem rá, hogy az apám két éves koromban elhagyott minket, és gyakorlatilag soha többé nem láttam. Emlékeztem rá, hogy megbíztam Kalonában, és hogy ez mekkora hatalmas hiba volt.

Émelyegni kezdtem, de még így sem tudtam megállni. Folyamatosan jártam körbe-körbe.

Hogy dőlhettem be Kalonának? Hogy lehettem ekkora idióta?

Hirtelen belém hasított egy gondolat: én tehetek Heath haláláról.

De ez túl rettenetes volt, képtelen voltam elviselni a hozzá társuló büntudatot.

Egy árnyat pillantottam meg a szemem sarkából. Villámgyorsan megfordultam, és ott álltam szemtől szemben vele. Láttam már korábban is - álmomban és egy közös látomásunkban. Szervusz, A-ya - mondtam halkán.

- Zoey - bólintott üdvözlésképpen. A hangja nagyon hasonlított az enyémre, azzal a különbséggel, hogy mélységes szomorúság áradt minden egyes szavából.

- Miattad bíztam meg Kalonában - jegyeztem meg szemrehányóan.

- Miattam éreztél részvétet iránta - javított ki. - Amikor engem elveszítettél, a részvét is eltűnt belőled.

- Ez nem igaz - ellenkeztem. - Még mindig van bennem részvét Heath iránt.

- Valóban? Ezért láncolod magadhoz, ezért nem engeded neki, hogy továbblépjen?

- Heath nem akar itt hagyni - vágtam vissza, és magam is meglepődtem, hogy milyen dühös a hangom.

A-ya megrázta a fejét; hosszú, fekete haja a derekát verdeste.

- Egy másodpercig sem gondolkodtál még azon, vajon mit akarhat Heath, vajon mit akarhatnak mások körülötted. És nem is fogsz egészen addig, míg engem vissza nem hívsz magadba.

- Nem akarlak visszahívni. Miattad történt ez az egész.

- Nem, Zoey, ez így nem igaz. Minden történés döntések sorozatának az eredménye. Ez nem csak rólad szól. - A-ya szomorúan megrázta a fejét, és eltűnt.

- Csakhogy megszabadultam tőle - motyogtam, és újra elkezdtem róni a köröket, még nyugtalanabban, mint eddig.

Amikor újabb árnyékot pillantottam meg a szemem sarkából, megpördültem, és már nyitottam a számat, hogy egyszer és mindenkorra megmondjam a magamét A-yának, de a meglepetéstől majdnem leesett az állam. Én álltam magammal szemben. Vagyis kilencéves önmagam, akit a többi alakkal együtt láttam, mielőtt az az ijesztő valami üldözőbe vett volna minket Heath-szel.

- Szia - üdvözöltem.

- Van cicink! - kiáltotta a mellemet bámulva. - Hurrá, annyira örülök, hogy van cicink. Végre.

- Igen, én is ezt gondoltam. Végre.

- Bár lehetne nagyobb is. - A kislány olyan kitartóan bámulta a mellemet, hogy egy idő után kezdtem kényelmetlenül érezni ma-

gam, és összefontam a karom a mellkasom előtt. Ami nevetséges, hiszen a kukkoló m voltam. - De azért nem rossz. Járhattunk volna úgy is, mint Catherine Ivy Connor, hihhi.

A hangja olyan vidám és önfeledt volt, hogy egy pillanatra én is elmosolyodtam - de csak egy pillanatra. Úgy éreztem, képtelen vagyok osztozni a vidámságában.

- Catherine Ivy Connor! Hihetetlen, hogy anyja ezt a nevet adta neki, aztán képes volt az összes pulóverébe belehímezni a monogramját: CIC! - A gyerek énből kitört a nevetés.

Akárhogy igyekeztem, nem sikerült visszamosolyognom rá.

- Igen, szegény csajnak rémálommá vált az élete, alighogy beköszöntött a hideg idő. Aki nem cicinek szólította, az is úgy cic- cegett neki, mint egy macskának. - Felsóhajtottam, és megdörgöltem az arcomat, közben pedig azon gondolkodtam, miért vagyok ilyen megmagyarázhatatlanul szomorú.

- Mert már nem vagyok veled - felelte ki nem mondott kérdésemre a gyermek én. - Én vagyok a te jókedved. Nélkülem soha többé nem leszel igazán boldog.

Szótlanul meredtem rá, mert tudtam, hogy akárcsak A-ya, ő is igazat beszél.

Heath motyogott valamit álmában, mire odakaptam a fejem. Olyan erősnek és fiatalnak tűnt, mégis tudtam, hogy soha többé nem léphet pályára egyetlen futballmeccsen sem. Soha többé nem döntheti be a furgonját egy éles kanyarban, és soha többé nem kurjanthat úgy, mint egy igazi oklahomai. Soha nem lesz belőle férj. Soha nem lesz apa. Visszafordultam kilencéves önmagam felé.

- Azt hiszem, nem érdemlem meg, hogy ismét boldog legyek.

Őszintén sajnállak, Zoey - mondta, azzal eltűnt.

Kissé'bódultan folytattam tovább a járkálást.

A következő énem nem oldalról közelített hozzám. Ez a változat egyszer csak ott termett előttem, és elállta az utamat. Nem hasonlított rám. Legalább egy fejjel magasabb volt, mint én. Hosszú, rézvörös haja vadul lobogott a szélben. Csak akkor jöttem rá, hogy miben hasonlítunk, amikor találkozott a tekintetünk. Ugyanolyan volt szemünk. Egy újabb darab belőlem, gondoltam, egy újabb én.

-És te ki vagy? - kérdeztem ernyedten. - Melyik részemnek kell örökre búcsút intenem, ha nem fogadlak vissza?

- Szólíthatsz Brighidnek. Nélkülem le kell mondanod az erődről.

Felsóhajtottam.

- Jelen pillanatban túl fáradt vagyok ahhoz, hogy erős akarjak lenni. Mi lenne, ha ezt azután beszélnék meg, hogy kialudtam magam?

- Még mindig nem érted, ugye? - Brighid megvetően megrázta a fejét. - Nélkülünk soha többé nem fogod kialudni magad, nem fogsz tudni lepihenni, megnyugodni. Nélkülünk csak egyre jobban szétesel, míg teljesen darabokra nem hullasz.

Megpróbáltam koncentrálni a halántékom mögött dübörgő fejfájás ellenére.

- De legalább Heath-szel együtt hullok darabokra.

- Igen, talán.

- Pia viszont újra magamhoz szólítalak titeket, akkor el fogom hagyni Heath-t.

- Igen, talán.

- Arra képtelen vagyok. Nem tudnék nélküle visszatérni abba a világba - jelentettem ki.

- Akkor tényleg nagy bajban vagy - mondta Brighid, és eltűnt.

A lábam megadta magát, és leroskadtam a mohára. Csak akkor

jöttem rá, hogy sírok, amikor a könnyeim nedves foltokat hagytak a farmeremen. Nem tudom, meddig ülhettem így gyászolva, zavarodottan, kimerülten. Aztán meghallottam egy hangot, ami végre áthatolt az agyamra ereszkedett ködön: szárnyak suhogtak a szélnek feszülve.

- Gyere, Zo. Beljebb kell mennünk.

Felnéztem. Heath guggolt mellettem.

- Ez az egész az én hibám - mondtam.

- Nem, nem az, egyébként is, miért olyan fontos, hogy kinek a hibája? Ami történt, megtörtént. Vissza már nem tudjuk csinálni.

- Nem tudlak elhagyni, Heath - zokogtam.

Kifésülte a hajamat az arcomból, és a kezembe nyomott egy papír zsebkendőt.

- Tudom.

A hatalmas szárnyak suhogása egyre hangosabb lett; hajladozni kezdtek körülöttünk a faágak.

- Zo, ezt inkább beszéljük meg később, oké? Most jobb lenne, ha továbbmennénk. - Megragadta a könyökömet, felhúzott, és elindult befelé a sűrűbe, ahol az árnyak még sötétebbek voltak, a fák pedig még öregebbnek látszottak.

Hagytam, hogy magával húzzon. Jobban éreztem magam, ha mozogtam. Nem jól, csak jobban. Egyáltalán nem voltam jól. De menni akkor is jobb volt, mint egy helyben állni.

- Ez ő, ugye? - kérdeztem fásultan.

- Kicsoda? - kérdezett vissza Heath, miközben átsegített egy éles, szürke sziklán.

- Kalona. - A szó mintha megváltoztatta volna körülöttünk a levegő sűrűségét. - Éltem jött.

Heath élesen rám nézett, és azt kiáltotta:

- Nem! Nem engedem, hogy elragadjon!

Stevie Rae

- Nem, nem engedem, hogy elragadjon! - kiáltotta Sárkány.

Stevie Rae, a tanácsteremben ülő többi tanácstaggal együtt, döbbenten meredt a Kardok Urára, aki úgy festett, mint aki mindjárt agyvérzést kap.

- Kicsoda, Sárkány? - kérdezte Stevie Rae.

- Az a Hollómás, aki meggyilkolta a feleségemet! Nem mehetsz ki egyedül addig, míg meg nem találjuk, és el nem pusztítjuk!

Stevie Rae-t megrémítették Sárkány szavai, és igyekezett nem gondolni a rettenetes büntudatra, amely minden egyes alkalommal hatalmába kerítette, amikor meglátta az összetört professzort. Tudta, hogy Rephaim hiába mentette meg az életét kétszer is, attól még ő volt az, aki megölte Anasztázia Lankfordot.

Megváltozott. Most már másmilyen, gondolta, és azt kívánta, bárcsak kimondhatná ezeket a szavakat anélkül, hogy a világ a feje tetejére állna körülötte.

De Sárkánynak nem beszélhetett Rephaimról. Senkinek sem beszélhetett a Hollómásról, ezért ismét belefogott az igazság átformálásába, hazugságot és elhallgatott mondatokat keverve a valóság szövedékébe.

- Sárkány, nem tudom, melyik Hollómás volt a parkban. Nem mutatkozott be.
- Szerintem a vezetőjük volt, az a Ref-izé - szólalt meg Dallas, hiába vetett rá Stevie Rae gyilkos pillantást.
- Rephaim - mondta Sárkány kísértetiesen nyugodt hangon.
- Igen, az.. Hatalmas volt, pont olyan, amilyennek a többiek leírták, a szeme pedig nagyon emberi. Ráadásul volt benne valami fennhéjázó. Látszott rajta, hogy kibaszott nagymenőnek tartja magát.

Stevie Rae legszívesebben pusztá kézzel fojtotta volna Dallasba a szót - sőt talán a szuszt is. Ha megfojtánám, akkor biztos abbahagyná végre a pofázást, gondolta.

- Ugyan már, Dallas. Nem tudjuk, melyik Hollómás volt az - mondta Stevie Rae, aztán Sárkányhoz fordult. - Megértem az aggodalmadat, de csak a bencés apátságba akarok elmenni, hogy beszéljek Redbird nagyival. Nem megyek ki egyedül a vadonba.

- Sárkánynak igaza van - szólalt meg Lenobia. Erik és Penthe- silea professzor egyszeiTe bólintott. Átmenetileg félretették a Neferet és Kalona miatti nézeteltérésüket. - A Hollómás azon a helyen jelent meg, ahol a földdel tanácskoztál.

- Túlságosan leegyszerűsítéd a dolgot, ha azt mondod, hogy a földdel tanácskozott - szólt közbe gyorsan Sárkány. - Stevie Rae azt mondta, hogy a jó és a gonosz ősi erőit idézte meg. Nem lehet véletlen, hogy ez a szörnyeteg éppen ott bukkant fel, ahol a gonosz testet öltött.

- De a Hollómás nem támadt rám. A bika...

Sárkány felemelt keze beléfojtotta a szót.

- Kétség sem férhet hozzá, hogy a Sötétség vonzotta oda, ami aztán ellene fordult. A sötét oldal teremtményei gyakran törnek egymás életére. De nem lehetsz biztos benne, hogy az a szörnyeteg nem akart téged is elpusztítani.

- Abban sem lehetünk biztosak, hogy ez az egyetlen Hollómás Tulsában - mondta Lenobia. Páni félelem rántotta görcsbe Stevie Rae gyomrát. Ha mindenki ennyire megrémül a lehetőségtől, hogy Hollómások rejtőznek Tul- sában, még a végén képtelen lesz kiszökni és találkozni Rephaim- mel.

- Elmegyek az apátságba Redbird nagyihoz - jelentette ki Stevie Rae határozottan. - Nem hiszem, hogy azok az átkozott Hollómások visszatértek. Szerintem csak ez az egy tévedt oda valahogy a parkba, mert megérezte a Sötétség jelenlétét. Mivel arra akár meg is esküszöm, hogy soha többé nem fogom megidézni a Sötétséget, nem kell attól tartanom, hogy újra összefutok vele.

- Ne becsüld alá annak a teremtménynek a gonoszságát - figyelmeztette Sárkány komoran.

- Nem fogom. De azt sem engedem, hogy bezárjatok az iskola területére. Sem engem, sem mást - tette hozzá gyorsan. - Óvatosnak kell lennünk, de nem hagyhatjuk, hogy a félelem és a gonosz irányítsa az életünket.

- Igaza van - mondta Lenobia. - Az igazat megvallva én is éppen arra gondoltam, hogy folytatnunk kellene a tanítást a normális órarend szerint, a vörös vámpírjelölteket pedig vissza kellene sorolnunk az osztályukba.

Kramisha, aki eddig szótlanul ült Stevie Rae balján, halkan felmordult. Dallas is sóhajtott egy nagyot. Stevie Rae elfojtott egy mosolyt, és így szólt:

- Szerintem ez remek ötlet.

- Azt gondolom, hogy Zoey állapotáról egyelőre jobb, ha hallgatunk - mondta Erik. - Legalábbis addig, amíg nem történik, hmm, valami változás.

- Zoey nem fog meghalni - jelentette ki Stevie Rae.

- Nem akarom, hogy meghaljon! - vágta rá Erik gyorsan. Szemmel láthatóan már a gondolat is felzaklatta. - De az utóbbi napok történései mellett, beleértve a Hollómás felbukkanását is, semmi szükségünk arra, hogy elinduljon a pusmogás.

- Én meg azt gondolom, hogy nem kellene eltussolni az ügyet - felelte Stevie Rae.

- Mi lenne, ha kiegyeznénk egy kompromisszumban? - vetette fel Lenobia. - Ha valaki Zoey felől kérdezősködik, mondjuk el neki az igazat: mindannyian azon vagyunk, hogy mielőbb visszatérhessen a Túlvilágról.

- És általánosságban figyelmeztessük a vámpírjelölteket, hogy legyenek óvatosak és éberek, és azonnal jelentsék, ha valami szokatlant látnak vagy hallanak - tette hozzá Sárkány.

- Ez elfogadhatóan hangzik - bólintott rá Penthesilea.

- Igen, szerintem is jó lesz így - mondta Stevie Rae. Egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: - Azon tűnődtem, vajon nekem is vissza kell ülnöm az iskolapadba?

- Igen, ez nekem is eszembe jutott - ismerte el Kramisha.

- Meg nekem is - mondta Dallas.

- A vámpírjelölteknek folytatniuk kell tanulmányaikat, még hozzá onnan, ahol abbahagyták - felelte Lenobia, és kedvesen rámosolygott Kramishára és Dallasra, mintha kimaradásuk oka csak egy váratlan nyaralás vagy betegség lett volna, nem pedig az, hogy meghaltak. Ettől az egész helyzet valahogy furcsán normálissá vált. Lenobia Stevie Rae felé fordult, és folytatta: - A vámpírok maguk választják meg, hogy mivel akarnak foglalkozni, de azt a területet már nem tanórai keretek között tanulmányozzák, hanem a téma más vámpír szakértőivel. Te tudod már, hogy mivel akarsz foglalkozni?

Mindenki rámeredt, Stevie Rae pedig habozás nélkül válaszolt.

- Nüxszel. Főpapnő akarok lenni, ezért mindent meg akarok róluk tudni. Kérdem eltem, hogy az lehessenek, nem csak azért jár nekem ez a cím, mert én vagyok az egyetlen vörös vámpírnő az egész nyamvadt univerzumban.

- De jelenleg nincs egyetlen Főpapnőnk sem, akitől tanulhatnál, hiszen Neferet elment - mondta Penthesilea, és jelentőségteljes pillantást vetett Lenobiára.

- Akkor a jelek szerint egyedül kell folytatnom a tanulmányaimat egészen addig, míg vissza nem tér a Főpapnőnk. - Stevie Rae Penthesilea szemébe nézett, majd hozzátette: - De az a Főpapnő nem Neferet lesz. - Stevie Rae felállt. - Mint mondtam, most elmegyek az apátságba. Ha visszajöttem, megkeresem a vörös vámpírjelölteket, és megmondom nekik, hogy holnap kezdődik a tanítás.

Kifelé menet Sárkány elkapta Stevie Rae karját, és félrehúzta.

- Ígérd meg, hogy óvatos leszel - mondta. - Gyógyulási képességed valóban csodával határos, de ne felejtsd el, hogy nem vagy halhatatlan.

- Óvatos leszek. Ígérem.

- Majd én elkísérem - szólalt meg Kramisha váratlanul. - Figyelem az eget, hátha meglátom valamelyik szárnyas ocsmányságot. Ha én egyszer kieresztem a hangom, arra még a holtak is felébrednek.

Sárkány bólintott, bár látszott rajta, hogy nem nyugodott meg teljesen. Stevie Rae megkönnyebbült, amikor Lenobia magához hívta Sárkányt, és arról kezdtek beszélni, hogy minden vámpírrjelölt számára kötelezővé tegyék-e a harcművészetet. Stevie Rae ki-slisszolt a teremből, és éppen azon törte a fejét, hogyan szabaduljon majd meg Kramishától, amikor Dallas lépett oda hozzá.

- Van egy perced rám, mielőtt elmész?

- Zoey kocsiában leszek - mondta Kramisha. - És nem, nem tudsz lebeszélni róla, hogy veled tartsak.

Stevie Rae hosszasan nézett a távolodó Kramisha után, majd vonakodva Dallas felé fordult.

- Bemehetünk ide? - kérdezte a fiú, és az üres médiaközpont ajtajára mutatott.

- Persze, de nincs sok időm.

Dallas szó nélkül kinyitotta előtte az ajtót, és beléptek a hűvös félhomályba. Könyvek és citromillatú bútorápoló szaga lengte be a helyiséget.

- Csak azt akarom mondani, hogy nekünk, neked meg nekem, nem muszáj együtt lennünk - hadarta el Dallas egy szuszra.

- Tessék? Nem muszáj együtt lennünk? Ezt meg hogy érted?

Dallas összefonta a karját a mellkasán, és látszott rajta, hogy nagyon kellemetlenül érzi magát.

- Ugy értem, hogy mostanáig jártunk. A barátnőm voltál. De látom, hogy elegend lett belőlem. Igazad van, lófaszt se tudtam tenni, hogy megvédjelek attól a madárszörnytől. Csak azt akarom, hogy tudd, megértem a döntésedet, nem fogok gyökerkedni miatta. Ha .szükséged van bátmire, szólj, én mindig itt leszek, mert akármilyen is történjek, te mindig a főpapnőm leszel

- Én nem akarom, hogy szakítsunk! - kiáltott fel Stevie Rae.

- Nem?

- Nem. - És valóban így is gondolta. Dallas jósága és önzetlensége szíven ütötte Stevie Rae-t, és a szakításnak már a gondolatára is úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna. - Dallas, sajnálom, amit mondtam. Fájt mindenem, dühös voltam; nem gondoltam komolyan. Én sem tudtam kijutni abból a rohadt körből, pedig én idéztem meg. Senki, még egy harcos sem tudott volna bejönni értem.

Dallas a szemébe nézett.

- A Hollómás mégis bejutott.

- Igen, de ahogy te magad is mondtad, ő a sötét oldalon áll - felelte Stevie Rae, bár a Hollómás említése úgy hatott rá, mintha hideg vizet lötytyintettek volna az arcába.

- Sokan állnak a sötét oldalon odakint - mondta Dallas. - És úgy tűnik, mintha vonzódnának hozzád. Légy óvatos, kislány, oké? - Kisimította egy göndör tincset Stevie Rae arcából. - Nem bírnám elviselni, ha történne veled valami. - Keze lecsúszott a lány vállára. Hüvelykujjával gyengéden megsimogatta a nyakát.

- Óvatos leszek - felelte Stevie Rae halkán.

- Tényleg nem akarod, hogy szakítsunk?

Stevie Rae megrázta a fejét.

- Ennek örülök, mert én sem.

Dallas lehajolt, és magához húzta a lányt. Ajka megtalálta Stevie Rae száját, és bátortalanul megcsókolta. Stevie Rae ellazult a fiú karjában. Szeretett Dallasszal csókolózni. Szerette, hogy a fiú magasabb nála, de nem sokkal. Szerette az ízét, az illatát. Dallas tudta, hogy Stevie Rae imádja, ha a hátát simogatják közben, ezért a kezét becsúsztatta a pólója alá, de nem a melleit kezdte el markolászni, ahogy a legtöbb srác tette volna a helyében, hanem apró köröket rajzolt a hátára, miközben egyre közelebb húzta magához, és egyre szenvedélyesebben csókolta.

Stevie Rae visszacsókolta. Jó volt együtt lenni vele... kizárni a külvilágot... egy időre megfeledkezni Rephaimről meg minden másról... főleg a fizetségről, melyet a fekete bika kért tőle, és amelyet boldogan...

Stevie Rae elhúzódtott Dallastól. Mindketten szaporán szedték a levegőt.

- Uh, izé, mennem kell. Emlékszel? - Stevie Rae elmosolyodott, és igyekezett leplezni zavarát.

- Ami azt illeti, egészen megfeledkeztem róla - felelte Dallas mosolyogva, és ismét kifésülte a lány arcából azt a makacs tincset. - De tudom, hogy menned kell. Gyerünk. Elkísérlek a Bogárig.

Stevie Rae egyszerre érezte magát árulónak, hazugnak és fogolynak, miközben hagyta, hogy Dallas kézen fogja, aztán elindultak Zoey kocsija felé, és egy pillanatra maga is elhitte, hogy minden rendbe jöhet még közöttük.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Stevie Rae

- Ez a srác nagyon odavan érted - jegyezte meg Kramisha, miközben Stevie Rae kifordult a parkolóból. Dallas szomorúan nézett utánuk. - Kitaláltad már, mit csinálsz a másik pasival?

Stevie Rae beletaposott a fékbe, mire az autó megállt a Utica Street felé vezető út közepén.

- Jelen pillanatban túl stresszes vagyok ahhoz, hogy pasi ügyekkel foglalkozzak, szóval ha másról nem tudsz beszélni, akkor jobb lesz, ha inkább itt maradsz.

- Ha nem foglalkozol a pasiügyeiddel, az csak tovább fokozza a stresszt.

- Szia, Kramisha.

- Jól van, nem szólok egy szót sem. Egyelőre. Amúgy is van egy fontosabb dolog, amit meg akarok veled beszélni.

Stevie Rae sebességbe tette a Bogarat, és kihajtott az iskola kapuján. Titokban azt kívánta, bárcsak Kramisha tovább erőltetné ezt a pasitémát, így lenne ürügye rá, hogy kitegye a kocsiból.

- Emlékszel, hogy azt mondtad, figyeljek oda jobban a verseimre, hátha találok valamit, ami esetleg segíthet Zoey-nak?

- Persze, hogy emlékszem.

- Megtettem. És azt hiszem, találtam is valamit. - Kotorászni kezdett hatalmas táskájában, és végül előhúzott belőle egy gyűrött, lila lapokkal teli jegyzetfüzetet. - Szerintem erről már mindenki megfeledkezett, beleértve engem is. - Kinyitotta a noteszt az egyik oldalon, amelyet megtöltöttek jellegzetes betűi.

- Kramisha, tudod, hogy vezetés közben nem tudok olvasni. Mi lenne, ha inkább elmondanád, hogy miről van szó?

- A versről, amit közvetlenül az előtt írtam, hogy Zoey meg a többiek elmentek Velencébe. Ami olyan, mintha Kalona írta volna Zoey-nak. Felolvasom.

Kétélű kard

Egyik éle pusztít

A másik felszabadít

Én vagyok a te gordiuszi csomód

Felszabadítasz vagy elpusztítasz?

Kövesd az igazságot, és

Keress a vízen

Tisztíts meg tűzben

Földbe ne zárd többé

Levegő súgja majd meg

Mit úgyis tud már a szellem:

Megmenthető az is

Mi darabokra tört

Ha hiszel benne

Mindketten szabadok lehetünk.

- Uramatyám! Erről teljesen megfeledkeztem! Oké, oké, olvasd fel még egyszer, de most lassabban. - Stevie Rae feszülten figyelt, miközben Kramisha újra felolvasta a verset.

- Ez biztosan Kalonától származik, nem? Az a földbe zárás rész csak arra utalhat.

- Biztos vagyok benne, hogy ez Kalona üzenete Zoey-nak.

- Az eleje elég rémisztő azzal a kétélű karrdal, de a végén mintha happy end lenne.

- Azt mondja, „mindketten szabadok lehetünk” - idézte Kramisha.

- Ez úgy hangzik, mintha Z kiszabadulna a Túlvilágról.

- Kalonával együtt - tette hozzá Kramisha.

- Azzal ráérünk később is foglalkozni. A lényeg az, hogy Z visz- szatérjen. Várjunk csak! Hiszen egy része már valóra is vált! Mit is mond a vízről?

- „Keress a vízen”.

- És meg is kereste, hiszen a San Clemente-sziget egyértelműen vízen van.
- Azt is mondja Zoey-nak, hogy „kövesd az igazságot”. Szerinted ez mit jelenthet?

- Nem mernék rá megesküdni, de van egy sejtésem. Amikor utoljára beszéltem 2-vel, azt mondtam neki, hogy hallgasson a szívére, még akkor is, ha mindenki ellene van, és úgy látszik, hogy ezzel nagy hibát követ el. Csak tegye azt, amit a szíve diktál. - Stevie Rae elhallgatott, mert hirtelen úgy érezte, mindjárt elbőgi magát. - Azóta is olyan lelkiismeret-furdalásom van, mert lehet, hogy éppen emiatt történt az, ami.

- De az is lehet, hogy igazad volt. Talán 2-vel egyébként is megtörtént volna ez. Szerintem az sosem baj, ha az ember a szívére hallgat, és azt teszi, amit helyesnek hisz, függetlenül attól, hogy hányan tartják emiatt idiótának.

Stevie Rae hirtelen fellelkesedett.

- És ha kitart az igazság mellett, amelyet a szíve súg, akkor valóban be fog következni az, ami a vers végén van, és 2 kiszabadul.

- Valami azt súgja, hogy igazad van, Stevie Rae. Rátapintottál a lényegre.

- Én is azt hiszem - felelte Stevie Rae, és rá vigyorgott Kramishára.

- Oké, de ezt valahogy tudatnunk kellene 2-vel. Ez a vers olyan, mint egy térkép. Az első lépést - „keress a vízen” - már megtette. A következő...

- „Tisztíts meg tűzben” - vágott közbe Stevie Rae. - És van valami a földről meg a levegőről is, ugye?

- Igen, meg a szellemről. Szóval mind az öt elem szerepel benne.

- Te pedig mindegyikkel kapcsolatot tud teremteni. Nem véletlen, hogy a szellem az utolsó, az 2 legerősebb eleme.

- És az uralja a birodalmat is, ahol éppen van - tette hozzá Kramisha. - Oké, nem azért, mert én írtam ezt a tuti jó kis verset, de valahogy el kell juttatnunk Zoey-hoz, ami benne van. Valami azt súgja, hogy éppen ez billenti majd a jó irányba a mérleg nyelvét, és vissza tud térni ahelyett, hogy meghalna.

- Hiszek neked, Kramisha.

- És akkor hogy akarod megoldani?

- Én? Sehogy. Én csak a földdel tudok kapcsolatba lépni, a szellemmel nem. Esélyem sincs rá, hogy átjussak hozzá a Túlvilágra. - Stevie Rae megborzongott. Már a gondolattól is kirázta a hideg. -

- De Starknak sikerülni fog. Muszáj, hogy sikerüljön. Megmondta az az ocsmány tehén.

- Bika.

- Akkor bika.

- Mi legyen? Hívjam fel Starkot, és olvassam be neki a verset? Tudod a számát?

Stevie Rae elgondolkodott.

- Ne. Aphrodité azt mondta, hogy Stark teljesen ki van készülve. Lehet, hogy nem venné komolyan a verset.

- Ami nagy hiba volna.

- Ebben egyetértünk. Ezért inkább Aphroditének küldjük el. Undok egy spiné, de ő biztosan fel fogja mérni a jelentőségét.

- És mivel „undok egy spiné”, Stark sem teheti meg, hogy nem veszi komolyan.

- Pontosan. Küldd el neki SMS-ben, és írd mellé, hogy Stark memorizálja Zoey kedvéit. És ne felejtse el, hogy ez nem csak egy vers, hanem egy prófécia.
- Ami azt illeti, Aphrodité mindig meg tud lepni azzal az ostobaságával, hogy utálja a verseket.
- Nekem mondd? Ennél nyitottabb kaput nem is döngethetnél - felelte Stevie Rae.
- Hmm, akkor ezt megbeszéltük - mondta Kramisha, azzal előrehajolt, és nekiállt bepötyögni a verset a telefonjába. Éppen addigra végzett vele, amikor Stevie Rae befordult a bencés apátság parkolójába.

Stevie Rae

Stevie Rae azonnal látta, hogy Redbird nagyi jobban van. Az arcán már alig látszottak a zúzódások, és ahelyett, hogy ágyban feküdt volna, a kandalló mellett ült az apátság nagytermében egy hintaszékben, és annyira elmerült az olvasásban, hogy először észre sem vette Stevie Rae-t.

- *A kék szemű ördög?* - Annak ellenére, hogy rossz híreket hozott Z nagymamájának, Stevie Rae nem tudta elfojtani a mosolyát, amikor meglátta a könyv címét. - Csak nem egy romantikus regény? Redbird nagyi a szája elé kapta a kezét.

- Stevie Rae! Gyermekem, megijesztettél. De igen, romantikus regény. Méghozzá a jobbik fajtából. Hardy Cates igazán férfias főhős.

- Férfias?

Redbird nagyi felvonta ezüstszürke szemöldökét.

- Öreg vagyok, gyermekem, nem halott. Még mindig szeretek férfias hősről olvasni. - Kezével az egyik közelben álló székre mutatott. - Húzd ide, kedvesem, beszéljünk egy kicsit. Gondolom, híreket hoztál nekem Zoey-ről. Mi újság a távoli Velencében? Ó, még kimondani is: Velence, Olaszország! Szívesen meglátogatnám egy... - Redbird nagyi hirtelen elhallgatott, ahogy rápillantott Stevie Rae arcára. - Tudtam. Tudtam, hogy valami baj van, de olyan zavaros a fejem a baleset óta. - Sylvia Redbird hosszan hallgatott. Végül félelemtől reszelős hangon így szólt: - Mondj el mindent, gyorsan.

Stevie Rae szomorúan felsóhajtott, leült a székre, amit odahúzott a hintaszék mellé, és megfogta Redbird nagyi kezét.

- Nem halt meg, de nincs jól.

- Mindent. Tudni akarok mindent. Ne hagyd félbe, és ne hagyd ki semmit.

Redbird nagyi úgy kapaszkodott Stevie Rae kezébe, mintha rajta keresztül kapcsolatba léphetne Zoey-val. Stevie Rae pedig elmesélt mindent: Heath halálától kezdve a bikákon át Kramisha prófétai költeményéig. Csak egyetlen dolgot hagyott ki: Rephaimet. Amikor befejezte, Redbird nagyi arca ugyanolyan fehér volt, mint a balesete után, amikor kómában feküdt élet és halál között lebegve.

- Darabokra tört. Az unokám lelke darabokra tört - mondta lassan, mintha maguk a szavak is súlyossá váltak volna a rájuk nehezedő gyásztól.

- Stark elmegy érte. - Stevie Rae az öregasszony szemébe nézett. - Megvédi, és segít neki összeszednie magát.

- Cédrus - bólintott Redbird nagy, mintha egy kérdésre válaszolna, és Stevie Rae-nek egyet kellene értenie vele.

- Cédrus? - kérdezett vissza Stevie Rae remélve, hogy Zoey tragédiájának híréből nem bomlott meg Redbird nagy elméje.

- Cédruslevelek. Mondd meg Starknak, hogy bárki is vigyáz a testére, amíg transzban van, állandóan égessen mellette cédrusleveleket.

- Miért?

- A cédruslevél nagyon hatékony orvosság. Elűzi a leggonoszabb szellemeket is. Csak végszükségben szokták használni.

- Azt hiszem, ezt a helyzetet nyugodtan nevezhetjük végszükségnek - felelte Stevie Rae, és megkönnyebbülten látta, hogy Redbird nagy arcának kezd visszatérni a színe.

- Mondd meg Starknak, hogy lélegezze be jó mélyen, és gondoljon arra, hogy magával kell vinnie a Túlvilágra. Ha hisz benne, a cédruslevél füstje követni fogja a szellemét. Az elme a lélek leghatalmasabb szövetségese. Néha az elménk képes megváltoztatni a lelkünk mintázatát. Ha Stark elhiszi, hogy képes magával vinni a cédrus füstjét, akkor az úgy is lesz, és ez plusz védelmet jelent majd számára.

- Megmondom neki.

Redbird nagy megszorította a kezét.

- Néha az apró és jelentéktelennek tűnő dolgok hatalmas segítséget nyújtanak, még a legnehezebb pillanatokban is. Ne becsüld le a fontosságukat, és Starknak se engedd, hogy megtegye.

- Úgy lesz. Egyikünk se fogja lebecsülni őket. Ígérem.

- Sylvia, most beszéltem Kramishával - Maiy Angéla nővér rontott be a terembe. Amikor meglátta az öregasszony kezét fogó Stevie Rae-t, megtorpant. - Ó, Szűz Mária! Hát igaz. - Az apáca lehajtotta a fejét. Látszott rajta, hogy a könnyeivel küszködik. De amikor felnézett, a szeme száraz volt, az arca pedig erős, elszánt vonásokba rendeződött. - Akkor ideje indulnunk. - Azzal váratlanul sarkon fordult, és elindult kifelé.

- Hová megyünk? - kérdezte Redbird nagy.

- A kápolnába. Imádkozni fogunk. Mindannyian.

- Máriához? - kérdezte Stevie Rae szkeptikusan.

Az apáca bólintott, majd bölcs, határozott hangján így szólt:

- Igen, Stevie Rae, Máriához - Miasszonyunkhoz, akiről úgy hisszük, hogy mindnyájunk lelkének az anyja. Talán nem azonos a te istennőddel, Nüxszel; talán igen. De igazából ez nem is fontos, vagy igen? Áruld el nekem, vörös vámpírijelöltek Főpapnője, ha a szeretet nevében kérünk segítséget, nem lényegtelen, hogy az a segítség milyen arcot visel?

Stevie Rae lelki szemei előtt megjelent Rephaim arca, emberi tekintete, ahogy kiállt mellette a Sötétséggel szemben, amikor felajánlotta, hogy megfizeti helyette az adósságát. Hirtelen kiszáradt a szája.

- Elnézést, nővér. Igaza van. Kérje Mária segítségét, mert a szeretet néha onnan érkezik, ahonnan a legkevésbé számítottunk rá.

Maiy Angéla nővér egy végtelenül hosszú pillanatig Stevie Rae szemébe nézett, majd így szólt:

- Örölnék, ha velünk tartanál, gyermekem.

Stevie Rae elmosolyodott.

- Köszönöm, de nekem más módon kell imádkoznom.

Stevie Rae

- A pokolba is, nem fogok hazudni a kedvedért! - mondta Kramisha.
- Nem azt kértem, hogy hazudjál - felelte Stevie Rae.
- De igen. Azt akarod, hogy fedezzelek, és mondjam azt, hogy az alagutat ellenőrzöd Maiy Angéla nővérrel, noha mindenki tudja, hogy legutóbb, amikor itt voltál, lezártad.
- Nem tudja mindenki.
- Dehogynem. Ráadásul az apácák mindannyian Zoey-ért imádkoznak, és szerintem nem szép dolog egy imádkozó apácára hivatkozva hazudni.
- Jól van. Akkor lemegyek ellenőrizni az alagutat, ha attól jobban érzed magad. - Stevie Rae alig akarta elhinni, hogy Kramisha ekkora ügyet csinál egy ártalmatlan hazugságból, és ezzel vesztegeti a drága idejét. Azt az időt, amit Rephaimmel kellene töltenie, hiszen csak az Istennő tudja, milyen állapotban van azok után, hogy az az undorító fehér tehén megcsapolta a vérét. Emlékezett a fájdalomra, melyet akkor érzett, amikor a Sötétség ivott belőle, és tudta, hogy a Hollómásnak legalább kétszer akkora szenvedést okozott; Ezúttal valószínűleg nem lesz elég az, ha átköti a sebét és ennivalót készít neki. Vajon milyen súlyosak lehetnek a sebei? Lelki szemei előtt megjelent a fehér bika, amint vértől vöröslő nyelvével nyalogatja...

Stevie Rae hirtelen ráeszmélt, hogy Kramisha ott áll mellette, és szótlanul bámulja.

- Semmi kedvem végighallgatni a többiek pampogását az Éjszaka Házában csak azért, mert egy másodpercet egyedül merészeltem tölteni - mondta az első kifogást, ami eszébe jutott. - Ennyi az egész.
 - Hazudsz.
 - A Főpapnőd vagyok!
 - Akkor viselkedj is úgy - vágott vissza Kramisha. - Mondd el az igazat.
 - Találkozni fogok azzal a pasival, de nem akarom, hogy más is tudjon róla!
- Kramisha oldalra billentette a fejét.
- Ez már érthető. Nem vámpírijelölt vagy vámpír, igaz?
 - Nem - felelte Stevie Rae az igazságnak megfelelően. - Olyasvalaki, akinek senki sem örülne.
 - De nem bánt, ugye? Hallottam már ilyenről, és tudom, milyen nehéz megszabadulni az ilyen erőszakos állatoktól.
 - Kramisha, ha akarom, megidézem a földet, és bárkinek szétrúgom a seggét. Engem egyetlen pasi sem fog megütni. Soha.
 - Akkor biztos ember, akinek családja van.
 - Nem, nincs felesége.
 - Hmm-morogta Kramisha. — Akkor valami nagy seggfej lehet.
 - - Szerintem nem az.
 - Szerelmesnek lenni szívás.

- Az bizony - helyeselt Stevie Rae. - De egy szóval sem mondtam, hogy szerelmes vagyok belé - tette hozzá sietve. - Csak any- nyit mondtam...

-Hogy nem tudod kivenni a fejedből, és szerencsére most nem is kell. - Kramisha lebiggyesztette az ajkát, és törni kezdte a fejét. - Oké. Mit szólsz ahhoz, ha megkérem az egyik apácát, hogy vigyen vissza az Éjszaka Házába, és amikor mindenki parázni kezd, hogy hová mentél egyedül, elmondom nekik, hogy találkozód van egy emberrel, ezért igazából nem vagy egyedül. És ezzel akkor nem is hazudok.

Stevie Rae végiggondolta a dolgot.

- Azt muszáj elmondanod nekik, hogy egy emberpasiról van szó?
- Csak annyit fogok mondani, hogy egy emberrel találkozol, a többi nem rájuk tartozik. Hogy pasi, azt csak akkor mondom el, ha valaki konkrétan rákérdez.

- Oké - egyezett bele Stevie Rae.

- Előbb vagy utóbb úgyis színt kell vallanod. Ha nem házasság, akkor tiszta sor. Főpapnő vagy, lehet ember hitvesed és vámpír társad egyszerre.

Most Stevie Rae morgott egy sort.

- Gondolod, hogy Dallas belemenne?

- Egy Főpapnő kedvesének számolnia kell ezzel. Ezt minden vámpír tudja.

- Dallas egyelőre még nem vámpír, ezért lehet, hogy túl nagy kérés lenne tőle. Az igazság az, hogy tudom, hogy ezzel megbántanám, de nem akarok fájdalmat okozni neki. Kramisha bólintott.

- Elhiszem, hogy nem akarsz, de akkor is túlzásba viszed a titkolózást. Ha úgy döntesz, Dallas kénytelen lesz megbarátkozni a gondolattal. Neked csak az a feladatod, hogy eldöntsd, megéri-e ez a pasi a felhajtást.

- Tudom, Kramisha, éppen azon vagyok. Most megyek. Nemsokára találkozunk az Éjszaka Házában. - Stevie Rae gyors léptekkel elindult a Bogár felé.

- Hé! - kiáltott utána Kramisha. - Ugye nem fekete?

Stevie Rae-nek azonnal Rephaim éjszínű szárnyai jutottak eszébe, ezért megtorpant, és hátrapillantott a válla felett.

- Nem mindegy, hogy milyen a színe?

- Ha szégyelled, akkor nem - vágta rá Kramisha.

- Ne butáskodj, Kramisha. Nem. Nem fekete. És nem, akkor sem szégyellném, ha az lenne. Na szia, most már tényleg megyek.

- Oké, csak biztos akartam lenni benne.

- Te tiszta hülye vagy - motyogta Stevie Rae, azzal megfordult, és folytatta útját a parkoló felé.

- Hallottam ám - szólt utána Kramisha.

- Nagyon helyes! - kiáltott vissza Stevie Rae.

Beszállt Zoey kocsijába, és elindult a Gilcrease Múzeum felé. Útközben hangosan beszélt magában.

- Nem, Kramisha, nem fekete, hanem egy gyilkos madár, akinek a főgonosz az apja, és nem csak a fehérek meg a feketék akadnának ki, ha megtudnák, hogy vele vagyok, hanem *mindenkü*

Ahogy ezt kimondta, váratlanul kitört belőle a nevetés.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Rephaim

Amikor Rephaim kinyitotta a szemét, az első, amit megpillantott, a fészke mellett guggoló Stevie Rae volt. A vörös vámpír összevont szemöldökkel tanulmányozta, amitől a skarlátszínű félhold furcsán hullámossá vált a homlokán. Göndör tincsei szőke keretbe foglalták az arcát, ami egész megjelenésének kölcsönzött valami kislányos bájt. A Hollómásnak egy pillanatra elakadt a lélegzete, ahogy rádöbbsent, Stevie Rae mennyire fiatal. És akármekkora hatalommal is rendelkezett, fiatalsága akkor is sebezhetővé tette. A gondolat éles késként hasított Rephaim szívébe.

- Szia. Ébren vagy? - szólalt meg Stevie Rae.
 - Miért bámulsz így rám? - kérdezett vissza mogorván. Feldühítette, hogy a lány pusztán látványa ilyen érzéseket vált ki belőle.
 - Csak azt próbáltam megállapítani, hogy ezúttal mennyire voltál közel a halálhoz.
 - Az apám halhatatlan. Nem olyan könnyű megölni engem. - Sikerült anélkül felülnie, hogy felszisszent volna a fájdalomtól.
 - Igen, ismerem az apádat meg a halhatatlan véredet, de akkor is a Sötétség evett belőled. Méghozzá nem is keveset. Az biztosan nem tett jót. Ráadásul meg kell mondanom, hogy baromi szarul nézel ki.
 - Te nem - felelte Rephaim. - Pedig a Sötétség belőled is evett.
 - Rajtam nem ejtett olyan komoly sebeket, mint rajtad, köszönhetően annak, hogy egyszer csak ott termettél az égből, mint a Denevérember, és megmentettél, mielőtt valami komoly bajom eshetett volna. Aztán kaptam egy energialöketet a Fénytől, ami a te halhaatlan véreddel keveredve olyan hatással volt rám, mintha lenyeltem volna az Energizer nyusztit.
 - Nem vagyok denevér - kapaszkodott bele Rephaim az egyetlen olyan dologba, amit érteni vélte Stevie Rae szavaiból.
 - Nem is mondtam, hogy az vagy, én Batmanhez, a Denevéremberhez hasonlítottalak. Ő egy szuperhős.
 - Hős sem vagyok.
 - Dehogynem. Az én hősöm. Kétszer is megmentetted az életemet.
- Rephaim erre nem tudott mit felelni. Csak azt tudta, hogy valami megmozdult benne, amikor Stevie Rae a hősének nevezte, és egyszerre a fájdalmat is könnyebben elviselte.
- Na, gyere. Megpróbálom viszonzni a szívességet. Ismét. - Stevie Rae felállt, és kinyújtotta a kezét a Hollómás felé.
 - Nem hiszem, hogy képes lennék most enni. De egy kis víz jólesne. Amit a legutóbb hoztál, azt már mind megittam.
 - Nem a konyhába akarlak vinni. Egyelőre. Hanem ki a fákhöz. Vagyis ahhoz a nagyon nagy fához, ami a nyári lak előtt áll.
 - Miért?
 - Már mondtam. Segítettél nekem. Azt hiszem, én is tudok neked segíteni,' de ahhoz közelebb kell lennem a földhöz, mint ahol most vagyunk. A fákból hatalmas erő rejlik, ezt már megtapasztaltam. Anélkül valószínűleg nem sikerült volna megidézni azt a

valamit. - Megborzongott, ahogy eszébe jutott a fehér bika alakjában megjelenő Sötétség, amit Rephaim maximálisan megértett. Ha nem lettek volna komoly fájdalmai, ő is megborzongott volna.

De fájt mindene. És nemcsak a végtagjai. A vére is. Szíve minden egyes dobbanása után gyilkos fájdalom áradt szét az ereiben, a hátán pedig, ahonnan a Sötétség ivott belőle, mintha egy izzó fájdalomgóc lett volna, amely lángba borította mindkét szárnyát.

És a Vörös azt gondolta, hogy egy fa majd meggyógyítja azt, amit a Sötétség tönkretett benne?

- Inkább itt maradok. A pihenés jót fog tenni. Meg a víz. Ha tényleg segíteni akarsz, akkor hozz egy kis vizet.

- Nem. - Stevie Rae lehajolt, megfogta Rephaim kezét, és talpra rántotta. A lányban rejlő erő mindig meglepte a Hollómást. Ahogy felállt, forogni kezdett vele a szoba, és egy pillanatra megrémült, hogy el fog ájulni, és nevetségessé teszi magát, de Stevie Rae szilárdan tartotta.

Rosszulléte szerencsére csak egy másodpercig tartott. Kinyitotta a szemét, és lenézett Stevie Rae-re. A lány még mindig fogta a kezét. *Nem undorodik tőlem. Soha nem is undorodott.*

- Miért nem félsz hozzám érni? - kérdezte, mielőtt meggondolhatta volna magát.

Stevie Rae felnevetett.

- Rephaim, szerintem most egy legyet sem tudnál lecsapni. Ráadásul kétszer megmentetted az életemet, és megbélyegeztük egymást. Miért kellene félnem tőled?

- Akkor inkább így kérdezem: miért nem undorodsz tőlem? - A szavak ezúttal is szinte maguktól buktak ki a száján. Szinte.

Stevie Rae összeráncolta a homlokát, és Rephaim megállapította, hogy szereti nézni, ahogy gondolkodik.

A vörös vámpír végül megvonta a vállát, és így szólt:

- Nem hinném, hogy egy vámpír képes lenne undorodni attól, akivel megbélyegezték egymást. Mielőtt ittam a véredből, Aphroditével voltam ugyanilyen kapcsolatban. Korábban ki nem állhattam, elképesztően undok volt. Igazából a megbélyegzésünk után is undok maradt, de valahogy összeecsiszolódtunk, és megkedveltük egymást. Persze nem szexuális értelemben.

Stevie Rae szeme hirtelen elkerekedett, amikor rájött, hogy mit mondott. A „szexuális” szó ott lebegett köztük. Szinte tapintható volt.

Stevie Rae azonnal elengedte a Hollómás kezét, mintha megégette volna.

- Egyedül is le tudsz jönni a lépcsőn, ugye? - A hangja furcsán idegenül csengett.

- Igen. Majd megyek utánad. Ha tényleg azt hiszed, hogy egy fa tud rajtam segíteni.

- Hamarosan kiderül. - Stevie Rae hátat fordított neki, és elindult le a lépcsőn. Néhány lépés után megtorpant, és visszafordult Rephaim felé. - Ó, majd elfelejtettem. Köszí, hogy megmentettél. Már megint. Ezúttal... ezúttal nem lett volna muszáj. - Habozott, mintha nem találná a megfelelő szavakat. - Azt mondta, nem fog megölni.

- Vannak dolgok, melyek még a halálnál is rosszabbak - felelte Rephaim. - Ha a Fény útját járod, a Sötétség olyasvalamit is elvehet tőled, ami az egész lényedet megváltoztatja.

- És veled mi a helyzet? Tőled mit vett el a Sötétség? - kérdezte Stevie Rae. Továbbra sem nézett a Hollómásra, de ahogy leértek a lépcső aljára, lelassította a lépteit, hogy Rephaim könnyebben utol tudja érni.

- Tőlem nem vett el semmit. Csak fájdalmat okozott, aztán ivott a fájdalommal kevert véremből.

A bejárati ajtóhoz érve Stevie Rae megállt, és végre ránézett.

- Mert a Sötétség fájdalommal él, a Fény pedig szeretettel.

Rephaim a szemébe nézett, és hirtelen rájött, hogy mi zavarja.

Valamit titkol előlem.

- Milyen fizetséget kért tőled a Fény azért, hogy megmentsen engem?

Stevie Rae elkapta a tekintetét, mire Rephaimet páni félelem kerítette hatalmába. Azt hitte, nem fog választ kapni a kérdésére, de Stevie Rae végül mégis válaszolt, a hangja azonban furcsamód dühösnek tűnt.

- Te akarsz beszélni arról, amit az a bika kért tőled, miközben a véredet itta, és gyakorlatilag megerőszakolt, ahogy a földön feküdtél előtte?

- Nem - felelte Rephaim habozás nélkül. - De a másik bika...

- Nem - visszhangozta Stevie Rae. - Én sem akarok beszélni róla. Felejtsük el, ami ott történt. Most pedig gyere, hátha sikerül enyhítenem a fájdalmat, amit a Sötétség hagyott benned.

Azzal kilépett a zúzmara borította pázsitra, amely már csak szánalmas karikatúrája volt egykori önmagának. Rephaim lassan követte; a rettenetes fájdalom teljesen legyengítette. Azon tűnődött, vajon miféle fizetséget kérhetett a Fény Stevie Rae-től. Egyértelműnek tűnt, hogy valami komoly dolog dologról van szó - valami olyasmiről, amiről Stevie Rae nem szívesen beszél.

Időnként, amikor azt gondolta, hogy a lány nem figyel, lopva rápillantott. Stevie Rae teljesen épnek és egészségesnek tűnt, látszólag minden maradandó sérülés nélkül átvészelte a Sötétség megidézését. Sőt kimondottan erősnek és magabiztosnak tűnt.

Rephaim azonban tudta, hogy a látszat gyakran csal.

Valami nem stimmelt - vagy legalábbis volt valami a Fény kérésében, ami zavarba hozta Stevie Rae-t.

Rephaim annyira igyekezett feltűnés nélkül figyelni a lányt, hogy majdnem nekiment a fának, amely mellett Stevie Rae megállt.

A vörös vámpír ránézett, és megrázta a fejét.

- Engem nem tudsz átverni. Túl gyenge vagy ahhoz, hogy titokban leskelődjél, úgyhogy jobb lesz, ha abbahagyod. Semmi bajom. Jesszusom, rosszabb vagy, mint az anyám.

- Beszéltél vele?

Stevie Rae elkomorodott.

- Nem sok szabadidőm volt az elmúlt néhány napban. Egyszóval nem, nem beszéltem vele.

- Pedig jobban tennéd.

- Ezt nem most akarom megvitatni.

- Ahogy gondolod.

- És ne beszélj velem így.

- Hogy?

Stevie Rae válasz helyett csak ennyit mondott:

- Inkább ülj le, és maradj csöndben egy kicsit, amíg kitalálom, hogyan segítek rajtad. - Azzal, mint aki jó példával akar elől járni, törökülésben leült a földre, hátát pedig nekivetette az öreg cédrusfának, melyről jégcsapok és fagyott levelek csüngtek. Mikor látta, hogy Rephaim még mindig mozdulatlanul áll, türelmetlenül felhorkant, és maga elé mutatott a földre. - Ülj le - utasította.

A Hollómás leült.

- És most? - kérdezte.

- Adj egy percet. Éppen azt próbálom kitalálni, hogyan csináljam.

Rephaim egy ideig figyelte, ahogy Stevie Rae a haját tekergetve töri a fejét, aztán így szólt:

- Az nem segítene, ha ugyanarra gondolnál, mint amikor elgáncsoltad azt az idegesítő vámpírelöltet, aki azt hitte, szembeszállhat velem?

- Dallas nem idegesítő, és azt hitte, hogy megtámadtál.

- Még szerencse, hogy nem.

- Ezt meg miért mondod?

A tagjaiban lüktető fájdalom ellenére Rephaim kis híján elmosolyodott. Stevie Rae is nagyon jól tudta, hogy az a csenevész vámpírelölt nem jelentett számára fenyegetést, még ebben a legyengült állapotában sem. Ha Rephaim valóban megtámadta volna Stevie Rae-t, az impotens kölyöknek akkor sem lett volna esélye ellene. De mivel a fiú homlokán is egy vörös félhold virított, egyértelmű volt, hogy Stevie Rae csapatába tartozik. Ezért Rephaim megadóan bólintott, és csak ennyit mondott:

- Kellemetlen lett volna, ha meg kell védenem magam.

Stevie Rae halványan elmosolyodott.

- Dallas tényleg azt hitte, hogy meg kell védenie téled.

- Nincs rá szükséged - mondta Rephaim gondolkodás nélkül. Találkozott a tekintete Stevie Rae-ével. Sokért nem adta volna, ha olvasni tud a gondolataiban. Mintha meglepetést látott volna a szemében, és egy csipetnyi reményt, de a tekintetében ott bujkált a félelem is - ebben biztos volt. Tőle félt volna? Nem, azt már bebizonyította, hogy nem tart tőle. Akkor valami olyasmitől félt, aminek köze van hozzá. Nem tudta, mit mondhatna még, ezért hozzátette: - Te is mondtad, hogy abban az állapotomban egy le- gyet sem tudtam volna lecsapni. Nyilvánvaló volt, hogy nem jelentek rád fenyegetést.

Stevie Rae gyorsan pislogott néhányat, mint aki meg akarja tisztítani a fejét a benne kavargó gondolatoktól, aztán így szólt:

- Igen, nem kevés időmbe telt, mire sikerült mindenkit meggyőzőnöm az Éjszaka Házában, hogy csak véletlenül bukkantál fel ugyanakkor, amikor a Sötétség alakot öltött. Azt pedig végképp nem akarták elhinni, hogy nem támadtál meg. Alig tudtam elszabadulni. Nagyon féltenek, mióta kiderült, hogy Tulsában még mindig van egy Hollómás.

- Jobb lenne, ha elmennék. - Rephaim furcsa ürességet érzett, ahogy kimondta a szavakat.

- Hová mennél?

- Keletre - felelte habozás nélkül.

- Keletre? Úgy érted, egészen Velencéig? Rephaim, az apád nincs ott, csak a teste. Azzal nem segítesz rajta, ha odamész. Szerintem többet ér, ha itt maradsz, és velem együtt megpróbálsz megtalálni, hogyan hozhatnánk vissza őt és Zoey-t.

- Nem akarod, hogy elmenjek?

Stevie Rae lesütötte a szemét.

- Egyetlen vámpír sem szereti, ha túl messze van tőle az ember, akit megbélyegzett.

- Én nem vagyok ember.

- Tudom, de attól még megbélyegeztük egymást, ezért ránk is ugyanazok a szabályok érvényesek.

- Akkor nem megyek el, amíg nem mondod.

Stevie Rae behunyta a szemét, mintha Rephaim szavai fájdalmat okoztak volna neki, a Hollómásnak pedig minden önuralmára szüksége volt, hogy ne lépjen közelebb hozzá megvigasztalni, megölelni.

Megölelni? Tényleg meg akarom érinteni?

Gyorsan összefonta a karját a mellkasán, nehogy akarata ellenére kinyújtsa felé a kezét.

- A föld - szólalt meg Rephaim megtörve a rájuk telepedett súlyos csendet. Stevie Rae kérdő tekintettel nézett fel rá. - A földet idézted meg,, amikor elgáncsoltad a vámpírjelöltet. A föld segítségét kérted a napfény ellen, amikor megmenekültél a tetőről. És akkor is a földet hívtad, amikor az apátságban bezártad mögöttem az alagutat. Nem lehet, hogy elég lenne most is csak ideszólítanod és megkérned arra, amit akarsz?

Stevie Rae kék szeme elkerekedett.

- Igazad van! Miért bonyolítom mindig túl a dolgokat? Millió alkalommal megtettem már korábban, miért ne tehetném meg most is? - Tenyerét felfelé fordítva kinyújtotta a karját Rephaim felé. - Tedd rá a kezéd.

A Hollómás ráhelyezte nyitott tenyerét Stevie Rae kezére. Ahogy összeért a tenyerük, hirtelen rádöbbsent, hogy soha senkit nem érintett még meg ilyen gyengéden. Az élete mostanáig csak az erőszakról szólt. Amíg ez a lány meg nem mentette a haláltól.

Jólesett hozzáérnie a bőréhez. Meleg volt. És puha. Aztán meghallotta a hangját, és amit mondott, az egy olyan titkos helyet érintett meg a bensőjében, melynek létezéséről addig a pillanatig maga sem tudott.

- Föld, nagy szívességet szeretnék kérni tőled. Rephaim nagyon fontos számomra. Fájdalmai vannak, és nehezen gyógyul. Föld, többször is kölcsönkértem már az erődöt, hogy megmentsem magamat vagy azokat, akik fontosak számomra. Ezúttal azért van szükségem az erődre, hogy segíteni tudjak Rephaimen. Mert így érzem helyesnek. - Egy pillanatra elhallgatott, és Rephaimre nézett. Találkozott a tekintetük, és Stevie Rae fejében ott visszhangoztak a szavak, melyeket Rephaim mondott a Sötétségnek. - Miattam van ilyen állapotban. Segíts rajta. Kérlek.

Hirtelen remegni kezdett alattuk a föld, ami Rephaimet egy rángatódzó állatra emlékeztette. Stevie Rae-nek elakadt a lélegzete; a teste ívben megfeszült. Rephaim el akart húzódni tőle, nem szeretne volna, ha fájdalmat okoz neki ez az egész, de Stevie Rae erősen fogta a kezét, és közben azt mondta:

- Ne! Ne engedj el. Minden rendben.

A következő pillanatban megérezte a lány tenyeréből sugárzó forróságot. Először arra emlékeztette az érzés, mint amikor megidézte apja halhatatlan vérének hatalmát, és a Sötétség válaszolt helyette, meggyógyítva ezzel sebesült karját és szárnyát. Néhány másodperc múlva azonban rájött, hogy van egy alapvető különbség a Sötétség és a föld ereje között. Előbbi nyers volt és pusztító, amely szinte végigsöpört a testén, míg a föld ereje úgy ölelte körül, ahogy a nyári szél szokta a szárnyait repülés közben. Jelenléte ugyanolyan erős és tiszteletet parancsoló volt, mint a Sötétségé, mégis volt benne együttérzés. Egészséges életerő sugárzott belőle, nem pedig hideg erőszak. Balzsamként hatott felforrósodott testére, enyhítve a lüktető fájdalmat. Amikor a föld melege elérte a hátát - a szárnya tövét, ahonnan a Sötétség ivott belőle -, a megkönnyebbülés olyan váratlan és intenzív volt, hogy Rephaim behunyta a szemét, és hosszan felsóhajtott.

Közben a levegő Rephaim körül megtelt a cédrus és a nyári fű édes illatának keverékével.

-Most pedig küldd vissza az energiát a földnek. - Stevie Rae hangja gyengéd volt, de határozott. Rephaim félig kinyitotta a szemét, és el akarta húzni a kezét, de a lány továbbra is erősen szorította. - Nem, csukd be a szemed. Ne csinálj semmit, csak képzeld el, hogy a föld ereje, ez a ragyogó zöld fény rajtam keresztül átvándorol a testedbe. Amikor úgy érzed, hogy elvégezte a feladatát, képzeld magad elé, ahogy a testedből visszaáramlik a földbe. Rephaim behunyta a szemét, de nem bírta szó nélkül megállni:

- Miért? Miért engedjem el?

Hallotta Stevie Rae válaszában a mosolyt.

- Mert nem a tiéd, te oktondi. Ezt az erőt nem birtokolhatod. A földhöz tartozik. Csak kölcsönveheted, hogy aztán egy „köszönöm szépen” kíséretében visszaküldjed.

Rephaimnek már a nyelvén volt, hogy közölje vele: ez nevetséges - az erőről nem mondunk le önként. Megtartjuk és használjuk. Már majdnem kimondta, de aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát. Valahogy nem lett volna helyes ilyet mondani, miközben a teste csordultig tele van a föld energiájával.

Ezért inkább azt tette, amit helyesnek érzett. Elképzelte az energiát, amely zöld fénnel töltötte meg a testét, aztán hagyta, hogy lecsorogjon a gerince mentén, és a talpán keresztül visszaáramoljon a földbe, ahonnan érkezett. Amikor a föld melege kiürült belőle, halkan ennyit mondott:

- Köszönöm.

Ismét önmaga volt. Épnek és egészségesnek érezte magát, ahogy ült a nagy cédrusfa alatt a hideg, nedves földön, Stevie Rae kezét fogva.

Kinyitotta a szemét.

- Jobban érzed magad? - kérdezte Stevie Rae.

- Igen. Sokkal jobban. - Rephaim kifordította a tenyerét, és elengedték egymást.

- Tényleg? Éreztem a földet, ahogy az ereje áthalad rajtam, és feltölt téged. - Oldalra billentette a fejét, és alaposan végigmért a Hollómást. - Jobban nézel ki. Már nem látok fájdalmat a tekintetemben.

Rephaim felállt, oldalra nyújtotta a karját, aztán kiterjesztette hatalmas szárnyait, mintha csak az izmait próbálgatná.

- Látod? Egyáltalán nem fáj!

Stevie Rae még mindig a földön ült, és elkerekedett szemmel bámulta. Olyan furcsa volt az arckifejezése, hogy Rephaim önkéntelenül is leengedte a karját.

- Mi az? - kérdezte. - Mi a baj?

- Teljesen elfelejtettem, hogy a parkba repülve érkeztél. És onnan is repülve mentél el.

- Kényszeredetten felnevetett. -Jó nagy barom vagyok, mi? Hogy felejtettem el?

- Biztosan hozzászoktál már, hogy mindig elesettnek látsz - felelte Rephaim, és próbálta megérteni Stevie Rae váratlan hangulatváltozásának okát.

- Mitől gyógyult meg a szárnyad?

- A föld gyógyította meg - felelte.

- Nem, nem most. Amikor ideéltem, már nem volt eltörve. A benned lévő fájdalomnak semmi köze sem volt a szárnyadhoz.

- Nem, a fájdalmat az okozta, amit a Sötétség tett velem és a testemmel.

- Elárulnád végre, hogyan gyógyult meg a szárnyad tegnap éjjel?

Rephaimnek nem akaródzott válaszolnia. Ahogy belenézett

Stevie Rae vádló tekintetébe, azon kapta magát, hogy valami hazugságon töri a fejét - valami csodás gyógyuláson, melyet halhatatlan vérének köszönhet. De rájött, hogy képtelen hazudni neki. Rájött, hogy *képtelen lenne* hazudni neki.

- Megidéztem az erőket, melyeknek apám vére által jogomban áll parancsolni. Nem volt más választásom. Hallottam, hogy a nevemet kiáltod.

Stevie Rae szemében hirtelen felismerés villant.

- De a bika azt mondta, hogy az ő ereje van benned, nem az apádé.

Rephaim bólintott.

- Tudtam, hogy ez most valami más. Csak azt nem tudtam, miért. Nem jöttem rá, hogy azt az erőt közvetlenül a Sötétségtől kaptam kölcsön.

- Szóval a Sötétség gyógyított meg.

- Igen, aztán a föld begyógyította a sebet, melyet a Sötétség ejtett rajtam.

- Oké, rendben, értem. - Stevie Rae hirtelen felpattant, és leporolta a farmerét. - Most már jobban vagy, nekem pedig mennem kell. Már mondtam, hogy nem volt könnyű meglógnom az Éjszaka Házából, mert mindenki halálra van rémülve, hogy egy Hollómás garázdálkodik a városban. Sietős léptekkel elindult, de Rephaim utána nyúlt, és elkapta a csuklóját.

Stevie Rae kirántotta a karját a kezéből.

Rephaim leengedte a karját, és elhátrált tőle.

Egymásra meredtek.

- Mennem kell - ismételte Stevie Rae.

- Visszajössz még?

- Muszáj! Megígértem!

Rephaim úgy érezte, mintha felpofozták volna.

- Feloldalak az ígéreted alól! - kiabálta vissza dühödten, amiért ez vámpírnőcske ennyire fel tudta zaklatni.

Stevie Rae szeme gyanúsan csillogott, ahogy megszólalt.

- Nem neked tettem az ígéretemet, ezért nem is oldhatsz fel alóla. - Azzal hátat fordított neki, és elindult az autó felé.
- Azért ne gyere vissza, mert muszáj. Csak akkor gyere, ha te is akarod - kiáltott utána a Hollómás.

Stevie Rae szótlanul ment tovább, még csak vissza sem nézett.

Rephaim hosszú ideig állt még a fa alatt. Csak akkor mozdult meg, amikor a kocsi berregése végleg elhalt a távolban. Kétségbeesetten felüvöltött, aztán előrelendült, és rávetette magát a levegőre. Erős szárnyai szélesebben repítették a hideg, éjszakai égbolt felé. Egy melegebb légáramlatot keresett, amelyre ráfeküdhet, és amely elviszi innét valahová - bárhová.

Mindegy hová, csak el innen! Vigyél el innen!

A Hollómás kelet felé repült, minél messzebb attól az iránytól, amerre Stevie Rae autója eltűnt. Minél messzebb Tulsától és a bonyodalmaktól, melyek az élete részévé váltak, mióta obelépett az életébe. Egy pillanatra behunyta a szemét, kiürítette a gondolatait, és átadta magát a repülés ismerős örömének.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Stark

- Igen, hallom, amit mondasz, Aphrodité. Azt akarod, hogy tanuljam meg ezt a verset kívülről. - Stark és Aphrodité a helikopter fejhallgatóján keresztül beszélgettek egymással, bár a vörös vámpír azt kívánta, bárcsak tudná, hogyan lehet kikapcsolni azt az átkozott szerkezetet. Nem volt kíváncsi Aphrodité locsogására; egyáltalán senkire nem volt kíváncsi. Minden gondolatát az kötötte le, hogyan juttathatná be saját magát és Zoey-t a szigetre. Stark kinézett a helikopter ablakán, hátha az éjszakai ködön keresztül végre megpillantja Skye szigetét, ahol Duantia és a Főtanács többi tagjának egyöntetű véleménye szerint biztos halál várt rá.

- Nem azt a verset, idióta. Hanem azt a *próféciát*. Senkitől nem kérném azt, hogy tanuljon meg egy verset. Metaforák, hasonlatok, utalások, szimbólumok... brrrr... pfúj. Már a gondolattól is kiráz a hideg. Nem mintha ez a prófécia érthetőbb lenne, de sajnos fontos. És Stevie Rae-nek igaza volt, amikor azt mondta, hogy olyan, mint egy térkép - felelte Aphrodité.

- Egyetértek Aphroditével és Stevie Rae-vel - szólalt meg Dáriusz. - Kramisha prófétai költeményei többször adtak már útmutatást Zoey-nak. Könnyen lehet, hogy ez is ugyanúgy funkcionál majd.

Stark elfordította a fejét az ablaktól.

- Tudom. - Dáriusztól előbb Aphroditére nézett, majd a keskeny hordágyra pillantott, amelyen Zoey látszólag élettelen teste feküdt leszíjazva. - A vízen már megtalálta. Meg kell tisztítania tűzben. Aztán a levegő súg neki valamit, amit már úgyis tud a szellem, és ha követi az igazságot, a végén szabad lehet. Már rég megtanultam- Nem érdekel, hogy vers-e vagy prófécia. Ha bármi esély van rá, hogy segíthet Zoey-nak, akkor eljuttatom hozzá.

Hirtelen a pilóta hangja szólalt meg mindnyájuk fülhallgatójában.

- Mindjárt leszállunk. Ennyit tudok tenni értetek, a többi már rajtatok múlik. Ne feledjétek, hogy ha a Sgiach engedélye nélkül teszitek be a lábatokat a szigetre, halottak vagytok.

- Az első száz alkalommal is felfogtuk, seggfej - morogta Stark nem törődve a sötét pillantással, amelyet a pilóta vetett rá a válla felett.

A helikopter leszállt. Stark leugrott a földre, Dáriusz és Aphrodité pedig óvatosan leadták neki Zoey-t. A harcos azonnal magához ölelte, és próbálta megvédeni a jeges széltől és a helikopter propellere keltette légörvénytől. Dáriusz és Aphrodité sietve eltávolodtak a helikoptertől. A pilóta nem teketóriázott. Amint megbizonyosodott róla, hogy mindnyájan leszálltak, a levegőbe emelte a gépet, és eltűnt a szemük előtt.

- Puhapöcs - jegyezte meg Stark.

- Csak hallgat az ösztöneire - felelte Dáriusz, és úgy nézett körül, mint aki arra számít, hogy bármelyik pillanatban előugorhat egy szörny a ködből.

- Azt a kurva életbe! Micsoda kísérteties hely - mondta Aphrodité közelebb húzódva Dáriuszhoz, aki azonnal átölelte a vállát.

Stark összeráncolta a homlokát.

- Jól vagytok? Ne mondjátok, hogy ti is ¹⁹⁵bedőltetek ezeknek az ostoba rémtörténeteknek.

Dáriusz végigmérte Starkot, aztán Aphroditére pillantott, és csak utána válaszolt.

- Te nem érzed, igaz?

- Azt érzem, hogy hideg van és esik az eső. Tehetetlen dühöt érzek, amiért Zoey bajban van, és nem tudok rajta segíteni, és ideges vagyok, mert egy óra múlva felkel a nap, a legközelebbi menedék pedig a vámpírok útmutatása szerint harminc perc járásra van innét. Ezekre gondoltál?

- Nem - válaszolta Aphrodité Dáriusz helyett, bár a harcos is rázta a fejét. - Dáriusz arról a szinte leküzdhetetlen vágyról beszél, hogy elrohanjunk. Szinte leküzdhetetlen késztetést érzünk, hogy tiszta erőnkől elkezdjük futni, menekülni innen. Most azonnal.

- El akarom vinni innen Aphroditét. Elvinni ennek a szigetnek a közeléből, és soha többé vissza se térni - mondta Dáriusz. - Ezt súgják az ösztöneim.

- Te nem érzel semmi ilyesmit? - kérdezte Aphrodité Starktól. - Nem akarsz elvinni innét Zoey-t?

- Nem.

- Azt hiszem, ez jó jel - jegyezte meg Dáriusz. - Rá valamiért nem hat a figyelmeztetés.

- De az is lehet, hogy csak túl izomagyú hozzá - tűnődött Aphrodité.

- Oké, ebből elég. Nincs időm a homályos megérzéseitekre - fakadt ki Stark. Zoey-val a karjában elindult a hosszú, keskeny híd felé, amely összekötötte a skót partokat a szigettel. A hidat fáklyák világították meg, fényük azonban alig látszott az éjszakai ködben.

- Mi lesz? Jöttök velem vagy inkább sikoltozva elszaladtok?

- Megyünk veled - mondta Dáriusz, és néhány lépéssel ott termett mellette.

- Igen, és csak annyit mondtam, hogy szeretnék elrohanni. Azt egy szóval sem említettem, hogy sikoltozni is akarok. Nem az én stílusom - jegyezte meg Aphrodité sértődötten.

Mindketten elég elszántságnak tunk, Stark azonban még a híd feléig sem ért el, amikor izgatott sugdolózást hallott a háta mögül. Megfordult. Még a ködös félhomályban is feltűnő volt, hogy Aphrodité és Dáriusz arca milyen halálosan sápadt. Stark megállt.

- Nem kell velem tartanotok. Mindenki, még Thanatosz is azt mondta, hogy a Sgiach titeket semmi szín alatt nem fog beengedni a szigetre. De még ha tévednek, és mégis bejöhetek, akkor se nagyon tudtok segíteni. Nekem kell kitalálnom, hogyan juthatok el Zoey-hoz. Egyedül.

- A Túlvilágra nem tarthatunk veled - mondta Dáriusz.

- Ezért itt maradunk a tested mellett, és vigyázunk rá. Zoey kurvára bepöccenne, ha visszatérve rájönne, hogy Dáriusz és én magadra hagytunk. Tudod, mennyire odavan ezért az egy mindenkiért, mindenki egyért baromságért. A vámpírok az agyatlanokat nem voltak hajlandók elhozni, amit valahol meg tudok érteni, de Dáriusz és én itt vagyunk, és eszünk ágában sincs visszamenni. Úgyhogy ne vesztegesd a drága időt. - Aphrodité a híd

másik vége felé intett a kezével. - Menjél csak, én meg majd úgy teszek, mintha észre sem venném az alattunk csapkodó fekete hullámokat, és nem lennék biztos benne, hogy ez a rohadt híd mindjárt darabokra törik alattunk, és belezuhanunk ebbe a kibaszott vízbe, ahol a tengeri szörnyek csak arra várnak, hogy végre kiszívhassák az agyunkat.

- Tényleg ezt váltja ki belőled ez a hely? - kérdezte Stark, miközben sikertelenül próbálta elrejteni a mosolyát.

- Igen, seggfej, pontosan ezt.

Stark Dáriuszra pillantott, aki csak bólintani tudott, beszéd helyett ugyanis azt a „kibaszott vizet” méregette alattuk.

Stark most már nyíltan vigyorgott.

- Nekem ez csak víz meg egy híd. Sajnálom, hogy ti ennyire félelmetesnek tartjátok.

- Indulj már - szólt rá Aphrodité. - Még egy szót szólsz, és átlöklek a korláton, aztán Dáriusszal sikoltozva visszaroohanunk oda, ahonnan jöttünk.

Starknak elég volt egyetlen lépést megtennie, és azonnal lehervadt a vigyor az arcáról. Nem kellett hozzá semmilyen ősi „józanodj ki” varázslat. Megtette ezt Zoey mozdulatlan testének súlya a karjában. *Nem lenne szabad Aphroditével közőködnöm. Koncentrálnom kell. Végig kell gondolnom még egyszer, hogy mit akarok nekik mondani, és kérlek, kérlek, Nüx, add, hogy higgyenek nekem. Add, hogy bejuthassak a szigetre.* Stark komor arccal, elszántan haladt tovább egészen egy fehér márványból készül impozáns boltívig. A fáklyák fénye ezüstösen csillogott a gyönyörű márványkapun.

- A rohadt életbe, rá se bírok nézni - mondta Aphrodité, és elfordította a tekintetét a boltívtől. - Pedig általában szeretem a csillogó dolgokat.

- Egyre erősebb a védővarázslat. - Dáriusz hangja szinte remegett az idegességtől. - El akar minket ijeszteni.

- Elijeszteni? - Aphrodité a boltívre pillantott, megborzongott, és gyorsan elkapta a tekintetét. - Inkább halálosan beparáztatni.

- Rád nincsen semmilyen hatással? - kérdezte Dáriusz Starktól.

Stark vállat vont.

- Lenyűgöző alkotás, és nyilván sokba került idehordani ezeket a köveket, de nem érzem rosszul magam, ha ránézek. - Közelebb lépett a márványkapuhoz, és tanulmányozni kezdte. - Nincs itt valahol egy csengő? Hogyan lehet jelezni, hogy itt vagyunk? Vagy kezdjek el szimplán kiabálni?

- *Ha Gaelic aktiv?*- szólalt meg egy testetlen hang a boltív alól, mintha maga a kapu lenne a telefon. Stark riadtan meresztgette a szemét a sötétbe. - 'kkor megpróbálom 'ngolul - folytatta a hang. - Nem kívánt jelenlétetek 'dézett meg engem.

- A Sgiachot keressük. Élet-halál kérdése, hogy beszélhessünk vele - mondta Stark.

- A Sgiach nem foglalkozik 'lyen 'fjoncokkal, még akkor sem, ha 'let-halál kérdésről van szó.

A hang ezúttal közelebből szólalt meg és tisztábban kivehető volt morgásra emlékeztető skót akcentusa is.

- Mi a pokol az a fjonc? - suttogta Aphrodité.

- Csssss - szólt rá Stark, az arctalan hangnak pedig azt mondta: - Zoey már nem ifjonc, hanem egy Főpapnő, és segítségre van szüksége.

Egy férfi lépett elő a boltív árnyékából. Földszínű kiltet viselt, de ez nem olyan skót szoknya volt, mint amilyenekkel idefelé találkoztak, miközben sietősen keresztülvágtak a Skót-felföldön. Ebben valahogy több anyag volt, és sokkal 198egyedibbnek látszott. A vámpír nem viselt tweedzakót vagy fodros inget, izmos felsőteste szinte teljesen meztelen volt, leszámítva egy szegekkel kiveret bőrmellényt és a két alkarvédőt. Dereára egy hosszú pengéjű tör volt erősítve. Kopaszra borotvált feje közepén vékony csíkban meghagyták a haját, két fülében pedig egy-egy aranykarika fityegett. A fáklyák fénye megcsillant az egyik csuklójára erősített törzsfőnöki aranyláncon. Izmos, fiatalos testével ellentétben mély ráncok barázdálták az arcát, melyet rövidre nyírt, fehér szakáll keretezett. A tetoválása két griffmadarat ábrázolt, melyek az arccsontjába mélyesztették kármaikat. Egész megjelenése azt sugallta Starknak, hogy ez a harcos nem egyszerűen sebezhetetlen, hanem maga a megtestesült legyőzhetetlenség.

- Az az 'fjonc ott csak 'gy vámpírlölt, nem Főpapnő - mondta.

- Zoey nem átlagos vámpírlölt. - Stark gyorsan beszélt, mert félt, hogy a fickó, aki egy elfeledett világból lépett elő, bármelyik pillanatban újra eltűnhet a múlt ködében. - Két nappal ezelőtt még vámpírtetoválásai voltak, és nem csak az arcán, hanem az egész testén. És képes volt kapcsolatot teremteni mind az öt elemmel.

A vámpír egy pillanatra sem vette le a kék szemét Starkról. Nem nézett sem Zoey-ra, sem Dáriuszra, sem Aphroditére.

- 'n most csak egy 'ntudatlan vámpírlöltet látok.

- A lelke két nappal ezelőtt darabokra tört, amikor összeesett egy halhatatlan bukott angyallal. Akkor tűntek el a tetoválásai.

- 'kkor meg fog halni. - A vámpír lemondóan intett a kezével, és megfordult.

- Nem! - kiáltotta Stark, és előrelépett.

- *Stad anis!*- rivallt rá a harcos, és szemmel alig követhető sebességgel megpördült, majd Stark elé ugrott, mielőtt a vörös vámpír beléphetett volna a boltív alá. - 'lment az 'szed, vagy 'nnyire 'stoba vagy? Nem kaptál 'ngedélyt, hogy belépj a Nők szigetére. Ha megpróbálsz, az 'leted azonnal véget 'r, 'rra mérget vehetsz.

Stark alig néhány centire állt a félelmetes harcostól, de nem hátrált meg, és állta a tekintetét.

- Nem ment el az eszem, és nem vagyok ostoba sem. Zoey harcosa vagyok, és meggyőződésem, hogy ezen a szigeten tudom a legjobban megvédeni, ezért jogom van elvinni a Főpapnőmet a Sgiach színe elé.

- Téged félre'nformáltak, harcos - mondta a vámpír szelíden, de határozottan. - A Sgiachra's a szigetére nem érvényesek a Főtanács szabályai, 'n nem 'reboz Fia vagyok, 's *mo bann rí*, a királynőm sem 'táliában '1. 'kár megsebesült a Főpapnőd, 'kár nem, nincs jogod belépni 'de. Semmilyen jogod nincs 'zen a helyen.

Stark váratlanul Dáriusz felé fordult.

- Megfognád Zoey-t?

Átadta Zoey-t Dáriusznak, majd visszafordult a vámpír felé. Felemelte a kezét, kifordította a tenyerét, és hüvelykujja körmével felhasította a csuklóját. A skót harcos kíváncsian figyelte.

- Nem Erebosz Fiaként kérek bebocsátást a szigetre; hátat fordítottam a Vámpírok Főtanácsának. Az ő szabályaik semmit sem jelentenek számomra. Nem kérni jöttem ide, a pokolba is! Véremnél fogva jogom van találkozni a Sgiach-sal. Beszélnem kell vele.

A vámpír továbbra sem vette le a tekintetét Starkról, ele az orrcimpája kitágult, ahogy beleszagolt a levegőbe.

- Hogy hívnak?

- Starknak hívnak, de azt hiszem, inkább arra a névre vagy kíváncsi, amelyet a megjelölésem előtt viseltem: MacUallis.

- Maradj 'tt, MacUallis. - Azzal a vámpír eltűnt az éjszakában.

Stark beletörölte vérző karját a farmerébe, majd visszavette Zoey-t

Dáriusztól.

- Nem hagyom meghalni. - Vett egy mély lélegzetet, behunyta a szemét, és felkészült rá, hogy áthaladjon a boltív alatt, remélve, hogy ősei vére megvédi majd.

Dáriusz azonban elkapta a karját, mielőtt elszánhatta volna magát a végzetes lépésre.

- Szerintem a vámpír úgy éltette, hogy maradj itt, amíg visszajön.

Stark megtorpant, aztán előbb Dáriusra, majd a szemét forgató

Aphroditére pillantott, aki így szólt:

- Igazán rád férne egy türelemtanfolyam. Nyugodj már le egy percre! A barbár azt mondta, maradj itt, és ne menj sehova. Nálam ez azt jelenti, hogy vissza fog jönni.

Stark morogva oldalra lépett, és kívülről nekidőlt a márvány boltív egyik oldalának.

Fogást váltott Zoey-n, hogy kényelmesebben tudja tartani.

- Rendben. Várok. De nem sokáig. Akár beengednek erre a rohadt szigetre, akár nem, én akkor is átmegyek a kapu alatt.

- Az embernek igaza van - mondta váratlanul egy női hang a sötétből. - Meg kell tanulnod türelmesnek lenni, fiatal harcos.

Stark kihúzta magát, és szembefordult a szigettel.

- Mindössze öt napom maradt, hogy megmentsem a Főpapnőmet. Különben meghal. Nincs időm türelmesnek lenni.

A nő nevetésétől Stark karján felállt a szőr.

- Indulatos, arrogáns és pimasz - mondta a női hang. - Te is hasonló voltál néhány évszázaddal ezelőtt, Seoras.

- 'gen, bár 'nnyire fiatal sosem voltam - felelte a vámpír harcos hangja.

Stark legszívesebben rájuk üvöltött volna, hogy fejezzék már be a bújócskázást, és álljanak elé, de nem volt rá szükség, mert a két alak hirtelen megjelent vele szemben, a boltíves kapu sziget felőli oldalán. Egyikük ismét az archaikus kinézetű harcos volt, Stark azonban csak egy futó pillantásra méltatta. A mellette álló nő teljesen lekötötte a figyelmét.

Magas, széles vállú, izmos, mégis teljes egészében nőies alakja volt. Gyönyörű szeme ugyanolyan aranyzöld színben csillogott, mint a nyakláncán lógó hatalmas borostyán. Derékig érő haja, egyetlen fahéjvörös tincset leszámítva, teljesen fehér volt, mégsem tűnt öregnek. Igaz, fiatalnak sem. Ahogy alaposan végigmérte, Stark rájött, hogy a nő Kalonára emlékezteti, aki ugyanilyen korta- lannak és ösöregnek látszott egyszerre. A nő tetoválásai lenyűgö- zőek voltak - bonyolult mintákkal díszített kardok keretezték erős, érzéki arcát. Stark hirtelen ráeszmélt, hogy percek óta nem szólalt meg senki, ezért gyorsan megköszörülte a torkát, magához szorította Zoey-t, és tisztelettudóan fejet hajtott.

- Üdvözlégy, Sgiach.
- Miért kellene beengednem téged a szigetemre? - kérdezte a Sgiach mindenféle felvezetés nélkül.

Stark vett egy nagy levegőt, aztán felemelte a fejét, és a Sgiach szemébe nézett.

- Vér szerinti jogom, hogy belépjek. MacUallis vagyok. A klánod tagja.
- Az nem a királynő klánja, fiacskám. Hanem az enyém - mondta a vámpír, és elmosolyodott, de ez a mosoly inkább volt fenyegető, mint szívélyes.

Starkot teljesen váratlanul érte a válasz.

- A tiéd? A te klánod tagja vagyok? - kérdezte ostobán.
- Azért te mintha okosabb lettél volna fiatalon - jegyezte meg a Sgiach a harcosa felé fordulva.

A vámpír felhorkant.

- Fiatal vagy sem, 'nnél 'kkor is lehetne több 'sze.
- Ahhoz van elég eszem, hogy tudjam, a vérem révén közöm van ehhez a szigethez - felelte Stark.

- 'lig nőtt be a fejed lágya, fiacskám - mondta a harcos gúnyosan. - Nem valók még neked 'zok a játékok, 'mikkel 'zen a szigeten találkoznál. Stark azonban nem vesztette el a fejét. A vámpír szavai hirtelen eszébe juttatták Damien jegyzeteit.

- Éppen ezért van jogom belépni a szigetre - felelte. - Fogalmam sincs, mi kell ahhoz, hogy igazi harcos lehessék, aki meg tudja védeni Zoey-t, de annyit mondhatok, hogy ő nem egyszerű Főpapnő. Mielőtt a lelke darabokra tört, elkezdett átváltozni valamivé, amivel soha egyetlen vámpír sem találkozott még. - A szavak szinte maguktól jöttek a szájára, és miközben beszélt, látta a Sgiach arcára kiülő meglepetést. Kezdték összeállni a kirakós darabkái, és az ösztönei azt súgták, hogy jó nyomon jár. - Zoey a legjobb úton haladt afelé, hogy az Elemek Királynője váljék belőle. Én vagyok a harcosa - a Védelmezője ő pedig az én Vezérem. Azért vagyok itt, hogy megtanuljam, hogyan védhetem meg a Vezéremet. Nem ezért van ez a sziget? Hogy harcosokat képezzen ki a Vezérük védelmére?

- Egy ideje nem jönnek hozzánk harcosok - mondta a Sgiach.

Stark nem tudta eldönteni, hogy csak a képzelete játszott-e vele, vagy valóban hallotta a szomorúságot a hangjában, de amikor a harcosa közelebb lépett hozzá, hogy királynőjének még ezt az apró kellemetlen érzését is enyhítse, Stark megvilágosodott. Most már tudta, hogy megtalálta a választ, és némán azt mormolta: „Köszönöm, Nüx.”

- De én most itt vagyok - szólalt meg Stark hangosan. - Harcos vagyok. Az ereimben MacUallis vér folyik. A segítségedet kérem, mert meg akarom védeni a Vezéremet. Kérlek, Sgiach, engedj be a szigetedre. Taníts meg, hogyan tarthatom életben a királynőmet.

A Sgiach csak annyi ideig habozott, amíg a harcosára pillantott, majd felemelte a kezét, és így szólt:

- *Failtegu ant Eilean nan Sgiath...* Üdvözöllek a Sgiach szigetén. Beléphetsz a szigetre.
- Felség. - Mindenki Dáriusz felé fordult. A harcos fél térdre ereszkedett, Aphrodité egy lépéssel mögötte állt.

- Beszélj, harcos - mondta a Sgiach.
- Én nem vagyok a klán tagja, de nekem is van egy Vezérem, akit meg kell védenem; ezért arra kérlek, engedj be engem is a szigetre. Bár én képzett harcosnak számítok, biztos vagyok benne,

hogy rengeteget tanulhatok még tőled, miközben harcostársam mellett maradok Zoey életéért vívott küzdelmében.

- Ez a lány 'mber, 's nem Főpapnő. Hogyan lehetsz a felesküdt harcosa? - kérdezte a vámpír harcos.

- Elnézést, nem értettem jól a nevét. Shawnus? - Aphrodité Dáriusz mellé lépett, és a vállára tette a kezét.

- A nevem Seoras. Mi az, süket vagy? - felelte a harcos lassan. Stark meglepetten látta, hogy a szája mosolyra görbül Aphrodité pimasz megjegyzése hallatán.

- Oké, akkor Seoras. - Aphrodité tenyérbe mászó módon utánozta a harcos akcentusát.

- Nem ember vagyok. Korábban vámpírelőlt voltam, akinek látomásai támadtak. Aztán eltűnt a Jel a homlokomról, de Nüx, ki tudja, miért, úgy döntött, hogy a látomásaimat meghagyja nekem. Így lettem az Istennő Prófétanője. Remélem, hogy a sok stressz meg szemfájás mellett ez a prófétanőség azzal is jár, hogy ugyanolyan szépen öregszem meg, mint a királynője. - Aphrodité egy pillanatra elhallgatott, és a Sgiach felé intett a fejével, aki felvonta a szemöldökét, de nem sújtotta halálra, pedig Stark szerint megérdemelte volna. - Dáriusz pedig valóban a felesküdt harcosom. És ha jól értem a dolgokat, bár rühellem az elvont fogalmakat, a magam módján én is egy Vezér vagyok. Szóval vér ide vagy oda, Dáriusznak nagyon is ott a helye a Védelmezők Klánjában.

Stark mintha hallotta volna, hogy Seoras azt mormolja:

- 'nogáns liba.

A Sgiach pedig válaszul azt suttogta:

- Érdekes.

Aztán a királynő felemelte a fejét, és így szólt:

- *Failtegu antEilean nan Sgiath* téged, Prófétanő és a harcosodat is.

A következő pillanatban Stark, ölében Zoey-val, nyomában pedig Dáriusszal és Aphroditével, áthaladt a márvány boltív alatt, és belépett a Nők szigetére.

HUSZADIK FEJEZET

Stark

Seoras egy fekete Rangé Roverhez vezette őket, amely a sziget bejáratától nem messze parkolt. Stark megállt a terepjáró mellett. Az arcára valószínűleg kiült a meglepetés, mert Seoras felnevetett, és így szólt:

- 'zt hitted, lovas szekérrel közlekedünk?
- Azt nem tudom, hogy ő mit hitt, de én igen - felelte Aphrodité, és bemászott Dárusz mellé a hátsó ülésre. - És borzasztóan örülök, hogy tévedtem.

Seoras kinyitotta az anyósülés felőli ajtót, Stark pedig, Zoey-val a karjában, óvatosan beszállt. A harcos már beindította a motort, és elindultak, amikor Starknak feltűnt, hogy a Sgiach nem tart velük.

- Hol van a királynőd? - kérdezte Stark.
- A Sgiachnak nincs szüksége 'utóra 'hhoz, hogy 'tazni tudjon a saját szigetén.

Stark éppen azon gondolkodott, hogyan is fogalmazza meg a következő kérdést, amikor Aphrodité közbevágott.

- Ez meg mi a francot jelent?
- 'zt jelenti, hogy a Sgiach hatalma nem korlátozódik az 'leniekre. A Sgiach az 'gész szigettel képes kapcsolatot teremteni, 'tt mindent ő 'ral és 'rányit.
- Azt a rohadt életbe! Azt akarja mondani, hogy tud teleportálni, mint a *Star Trekberi*! - kérdezte Aphrodité.

Stark azon tűnődött, hogyan tudná befogni Aphrodité száját anélkül, hogy Dáruszt magára haragítaná.

Az öreg harcost azonban szemmel láthatóan nem zavarta Aphrodité arcátlan stílusa. Megvonta a vállát, és azt felelte:

- 'gy is mondhatjuk.
- Ismered a Star Treket? - kérdezte Stark meglepetten.

A harcos ismét vállat vont.

- Nálunk is van parabola'ntenna.
- És internet? - kérdezte Aphrodité reménykedve.
- 'nternetográfunk is van - felelte Seoras rezzenéstelen arccal.
- Szóval beengeditek a külvilágot - állapította meg Stark.
- Ha a királynő céljait szolgálja, 'kkor 'gen - pillantott rá Seoras.
- Nem vagy meglepve. Mint minden királynő, nyilván ő is imád shoppingolni, tehát szüksége van a netre - mondta Aphrodité.
- Mint minden királynő, ő is szeret 'nformálódni a világ dolgairól - javította ki a harcos olyan hangsúllyal, amely azt sugallta, ideje befejezni a kérdezősködést.

Szótlanul haladtak tovább, és Starkot egyre jobban aggasztotta a kelet felől világosodó égbolt. Már éppen el akarta magyarázni Seorasnak, hogy mi fog történni vele, ha a szabad ég alatt éri a napfelkelte, amikor a harcos egy keskeny útra mutatott:

- A Craobh - a Szent Liget. A kastély közvetlenül mögötte van a parton.

Stark megbabonázva nézte a különös, torz fatörzseket, amelyek összefüggő zöld óceánná álltak össze a szeme előtt. Csak néhány pillantást tudott vetni a zöld „függöny” mögé, ahol az árnyékban mohát és további márványtömböket vélt felfedezni. Szemben pedig, mint egy világítótorony, amely vonzza a messzi földről érkező utazókat, két fa állt egymásba csavarodott ágakkal. Ágaikról színes kendők lógtak, ami furcsa kontrasztban állt a fa ősöreg, bütykös törzsével.

Stark minél tovább nézte, annál furcsábbnak találta a látványt.

- Soha életemben nem láttam még ehhez fogható fát. És mi az a sok kendő rajta? - kérdezte.

Seoras rálépett a fékre. A kocsi megállt az út közepén.

- Ez egy galagonya- és egy berkenyefa, 'gyütt pedig egy kívánságfát alkotnak.

Amikor Stark rájött, hogy a magyarázat ezzel véget is ért, ingerülten ránézett Seorasra.

- Kívánságfa?

- 'lég hiányos a műveltséged, fiacskám, 'zok a csomók - minden egyes 'dacsomózott kendő - egy-egy kívánság. Néha a szülők jókívánsága egy gyereknek. Néha egy barát jókívánsága 'nnak, 'ki továbblépett egy másik 'letbe. De leginkább szerelmesek kívánságai, 'kik 'rök szerelmet 's boldogságot kívánnak maguknak, 'zeket a fákat a Jónépek 'ltették, gyökereiket az ő világuk jókívánságai táplálják.

- A jó népek? - kérdezte Stark zavartan.

- Nektek tündék vagy tündérek. Tudtátok, hogy az „'sszekötik az 'létükét” szólás 'nnen 'red?

- Hú, de romantikus - mondta Aphrodité, és most az egyszer hiányzott a gúny a hangjából.

- Bizony, 'ki 'gazi romantikára vágyik, 'nnak Skóciába kell jönnie - felelte a harcos, azzal sebességbe tette a Rangé Róvert, és lassan elhaladt a kívánságokkal teliaggatott fa mellett.

Stark arról ábrándozott, hogy Zoey-val ők is felkötnek majd egy kendőt a fára, ezért csak akkor vette észre a kastélyt, amikor Seoras ismét megállt. Amikor felnézett, először csak a sziklákon és a vízen megcsillanó fényt látta. A kastély párszáz méterre feküdt a főúttól, amellyel csak egy keskeny, sziklás ösvény kötötte össze. Az ösvényt ugyanúgy fáklyák világították meg, mint a szigetet a szárazfölddel összekötő hidat, csak itt háromszor annyi volt belőlük, és nemcsak az utat, hanem magát a hatalmas épületet is szinte nappali világosságba borították.

A fáklyák között az ösvény két oldalán karvastagságú karók álltak. Mindegyik karón egy fej - vicsorgó, szem nélküli, összeaszott koponyák. Stark először úgy látta, mintha mozognának, de aztán rájött, hogy csak a szél lengeti a fejekről lelógó hosszú, kísérteties hajat.

- Undorító - suttogta Aphrodité a hátsó ülésről.

- A Fejvadász - mondta Dáriusz félelemmel vegyes tisztelettel.

- A Sgiach - bólintott Seoras mosolyogva, és meg sem próbálta leplezni büszkeségét.

Stark nem szólt semmit. Képtelen volt levenni a szemét a hátborzongató kiállításról, újra és újra végighordozta rajta a tekintetét. A Sgiach kastélya egy sziklaszirt legszélén állt, amely az óceánra nézett. Noha Stark csak a sziget felőli oldalát látta, el tudta képzelni,

milyen ijesztően hathat a kastély az óceán felől közeledők számára - egy olyan világ bástyájának tűnhet, amelyet akkor sem lehetne meghódítani, ha királynője védővarázslata nem ijesztene el minden betolakodót. A kastély szürke kövekből épült, néhol azonban a szigeten található fehér márványtömbök is megcsillantak az oldalán. A vastag faajtó impozáns boltív alatt kapott helyet, amelyhez egy keskeny híd vezetett.

Ahogy kiszállt a Rangé Roverből, furcsa hang ütötte meg Stark fülét, és azonnal felnézett, hogy megkeresse a forrását. A kastély legmagasabb tornyán egy fáklyákkal megvilágított zászlót rángatott a viharos szél. Bár a szélökök hol ebbe, hol abba az irányba cibálták, egyértelműen ki lehetett venni rajta egy fekete bika alakját, amelynek izmos testére egy istennőt, vagy talán egy királynőt, festettek.

Hirtelen kinyílt a kastély ajtaja, és harcosok - férfiak és nők - özönlöttek ki rajta. Átvágtak a kis hídon, és futólépésben elindultak feléjük. Stark automatikusan hátralépett, Dáriusz pedig azonnal mellette termett, és védekező testtartást vett fel.

- Ne keress bajt 'tt, 'hol nincs - mondta Seoras, és megnyugtatóan intett izmos karjával.
- Csak 'lló módon 'karják köszönteni a királynőtöket.

A harcosok mindnyájan úgy voltak öltözve, mint Seoras, férfiak és nők egyaránt. Gyorsan, de az agresszió legkisebb jele nélkül közeledtek Starkhoz. Amikor odaértek hozzá, felsorakoztak két oszlopba, és egy bőrből készült hordágyat tartottak elé.

- Ez a hagyomány, cimborá, ha valamelyikünk lesik, 'lyenkor a klán feladata visszajuttatni 't Tír na nógba, a fiatalság földjére - magyarázta Seoras. - Soha nem hagyjuk cserben 'zokat, 'kik közénk tartoznak.

Stark habozott. Tekintete találkozott a harcoséval, és így szólt:

- Nem hiszem, hogy képes vagyok elengedni.
- Hmm - felelte Seoras megértően. - Nem kell 'gyedül vinned. Te fogsz 'löl menni. A klán majd segít.

Stark mozdulatlanul állt, mire Seoras odalépett hozzá, és kinyújtotta a karját. Nem akarta elengedni Zoey-t; nem gondolta, hogy képes lenne rá. De akkor megpillantotta Seoras csuklóján a törzsfőnöki láncot, és az megérintett benne valamit. Hirtelen rádöbbsent, hogy megbízik Seorasban, és ahogy átadta neki Zoey-t, úgy érezte, mintha nem elengedné, hanem megosztaná vele.

Seoras megfordult, és óvatosan ráhelyezte Zoey testét a hordágyra. A tizenkét harcos - hatan-hatan mindkét oldalon - tiszteletteljesen meghajtotta a fejét. Azután a vezetőjük, egy magas, fekete hajú nő, aki legelöl állt a hordágy egyik oldalán, így szólt: - Érezd otthon magad, harcos.

Stark ösztönösen odalépett a hordágyhoz, és megmarkolta a nyelét. Seoras ment elöl, mutatta az utat, Stark pedig, nyomában a többi harcossal, követte. Zoey úgy vonult be a Sgiach kastélyába, mint egy elesett királynő.

Stark

A kastély belső berendezése meglepte, különösen a kinti hátborzongató „dekoráció” után. Stark arra számított, hogy egy harcos kastélya alapvetően férfias, spártai hely - egyfajta átmenet egy föld alatti kazamata és egy fiúöltöző között. Ennél nagyobb nem is tévedhetett volna.

A kastély belseje pazar volt. A padló ezüstcsíkokkal erezett fehér márványból készült. A kőfalakat élénk színű gobelinek borították, melyeken a sziget hosszú szőrű tehenekkel tarkított, idilli mindennapjaitól kezdve a véres és gyönyörű csatajelenetekig mindenféle kép megtalálható volt. Áthaladtak az előcsarnokon, végigmentek egy hosszú folyosón, és amikor megérkeztek egy hatalmas lépcső elé, Seoras egy kézmozdulattal megállította a menetet.

- 'hhoz, hogy egy Vezér Védelmezője légy, meg kell tanulnod dönteni. Szóval döntsél, cimborá. Felviszed a királynődet, 's pihensz egy kicsit, vagy 'zonnal neki 'karsz vágni az 'tnak?

Stark habozás nélkül válaszolt.

- Nincs időm pihenni. Azóta erre a napra készülök, hogy Zoey elfogadta a harcosi eskümet. A döntésem az, hogy most azonnal nekivágok az útnak.

Seoras alig láthatóan bólintott.

- 'lekor a Fianna Foilba, a Harcosok Termébe megyünk.

A harcos elfordult a lépcsőtől, és elindult tovább a folyosón. Stark és a többi harcos, akik Zoey-t vitték, követték.

Stark egyszer csak arra lett figyelmes, hogy Aphrodité meggyorsítja lépteit, és odalép közvetlenül mellé.

- Seoras, hogy értette azt, hogy Starknak neki kell vágnia az útnak? Miféle út vár rá?

Seoras úgy válaszolt, hogy hátra sem pillantott közben.

- Nincs 'tt semmi talány, 'sszonynép. 'tnak neveztem a feladatot, 'mi vár rá, 'nnyi az 'gész.

Aphrodité felhorkant.

- Kussoljál már - mordult rá Stark.

Aphrodité szokás szerint rá sem hederített.

- Igen, értettem, amit mondott, csak nem voltam biztos a jelentésében.

Seoras odaért egy hatalmas, faragott, kétszárnyú ajtóhoz. Starknak az jutott eszébe, hogy legalább egy hadseregre lenne szükség ahhoz, kinyissák, de az öreg harcos csak ennyit mondott:

- Védelmeződ bebocsátást kér, Vezérem.

Az ajtó egy szerelmes sóhajlásával tárult ki anélkül, hogy bárki hozzáért volna, Seoras pedig bevezette őket a legkáprázatosabb terembe, amit Stark valaha látott.

A Sgiach egy fehér márványtrónuson ült, amely egy háromlép- csőnyi magas emelvényen állt. A trónszék hihetetlenül gyönyörű volt, egész felülete tele bonyolult mintákkal, melyek szemmel láthatóan egy történetet meséltek el. De a Sgiach mögötti festett üvegablakon már beszöktek a felkelő nap első sugarai, ezért Stark megtorpant a fénykör előtt, megállítva ezzel az egész menetet. A harcosok kíváncsi pillantásokat vetettek rá. Stark hunyorogva fordította el a fejét, és igyekezett összeszedni a gondolatait az agyára ereszkedő nappali köd alatt, amikor Aphrodité előrelépett, gyorsan fejet hajtott a Sgiach felé, majd így szólt Seorashoz:

- Stark vörös vámpír. Nem olyan, mint ti. Ha közvetlen napfény éri, szénné ég.

- 'lsötétíteni az 'blakokat - rendelkezett Seoras. A harcosok azonnal tudták, mit kell tenniük, és kibontották a vörös bársonyfüggönyöket, melyeket Stark addig észre sem vett.

Stark szeme azonnal hozzászokott a teremre boruló sötétséghez - még mielőtt a harcosok meggyújtották a falakra erősített fáklyákat és a kisebb fa méretű karos gyertyatartót ezért jól látta, hogy Seoras fellép az emelvényre, és elfoglalja helyét királynője balján. Magabiztossága szinte tapintható volt. Stark tudta, nincs ezen a világon semmi, de talán máshol sem, ami képes lenne legyőzni Seorast és bántani a királynőjét. Starkba hirtelen belehasított az irigység. *Én is ezt akarom! Azt akarom, hogy Zoey visszatérjen, és soha többé ne eshessen bántódása!* A Sgiach felemelte a kezét, és gyengéden végigsimított vele harcosa alkarján. A mozdulat csak egy pillanatig tartott, mégis volt benne valami meghitt intimitás. A királynő nem nézett Seorasra, de Stark igen. A harcos olyan tekintettel meredt maga elé, amit Stark azonnal megértett. *Ő nem egyszerűen egy Védelmező, ő A Védelmező. És szerelmes a királynőjébe.*

- Lépjetek közelebb - intett kezével a Sgiach. - Fektesse ide a fiatal királynőt.

A menet előrelépett, és gyengéden letették Zoey hordágyát a királynő lába elé.

- Nem tudod elviselni a napfényt. Miben különbözik még tőlünk? - kérdezte a Sgiach, ahogy az utolsó fáklyát is meggyújtották, és a terem meleg, sárga fény világította be.

A harcosok visszahúzódtak a terem árnyékos sarkaiba. Stark szembefordult a királynővel és Védelmezőjével. Gyorsan válaszolt mindenféle kertelés vagy felesleges udvariaskodás nélkül.

- Általában átalszom a nappalokat. Ha a nap fent jár az égen, nem vagyok százszázalékos. Jobban kívánom a vért, mint a normális vámpírok. Magánházba nem léphetek be, csak ha behívnak. Elképzelhető, hogy vannak más különbségek is, de még csak rövid ideje vagyok vörös vámpír, ezért többre nem jöttem rá.

, - Igaz, hogy meghaltál, és feltámadtál? - kérdezte a királynő.

- Igen - felelte Stark gyorsan, remélve, hogy ezzel le is zárták a témát.

- Nagyon érdekes... - mormolta a Sgiach.

- Nappal volt, 'mikor a királynőd lelke 'sszetört? 'zért nem tudtad megvédeni? - kérdezte Seoras.

A kérdés egyenesen a szívébe fúródott, de Stark állta a harcos tekintetét, és az igazat válaszolta.

- Nem. Nem nappal történt. Nem azért nem tudtam megvédeni. Azért nem tudtam megvédeni, mert hibáztam.

- Biztos vagyok benne, hogy a Főtanács, illetve a vámpírok az Éjszaka Házában, ahonnan jöttél, elmagyarázták neked, hogyha egy Főpapnő lelke darabokra törik, az felér egy halálos ítélettel, és gyakran nemcsak neki, hanem a harcosának is. Miért gondolod azt, hogyha eljössz ide, akkor változtatni tudsz ezen? - kérdezte a Sgiach.

- Azért, mert mint már mondtam, Zoey nem csak egy Főpapnő. O más. Több annál. És azért, mert én nemcsak a harcosa akarok lenni, hanem a Védelmezője.

- Szóval hajlandó vagy meghalni 'rte.

Seoras ezt nem kérdezte, Stark mégis igenlően bólintott.

- Igen, kész vagyok meghalni érte.

- De tudja, hogyha megteszi, azzal minden esélye elszáll annak, hogy Zoey valaha is visszatérjen a testébe - szólalt meg Aphrodité, azzal ő és Dáriusz előreléptek Stark mellé.

- Más harcosok már próbálkoztak ezzel, de egyikük sem járt sikerrel.

- A bikákat és a harcosok ősi útját felhasználva akar élve átjutni a Túlvilágra - mondta Dáriusz.

Seoras humortalanul felnevetett.

- Mítoszokat 's pletykákat kergetve nem lehet 'tjutni a Túlvilágra.

- Erre a kastélyra is a fekete bika zászlója van kitűzve - felelte Stark.

- Amiről beszélsz, az a tara, egy ősi szimbólum, amelyet ugyanúgy elfeledtek, mint ezt a szigetet - mondta a Sgiach.

- *Mi* nem felejtettük el - vágta rá Stark.

- És a bikákat sem felejtették el Tulsában - jegyezte meg Aphrodité. - Múlt éjjel mindkettő alakot öltött abban a városban.

Csend ereszkedett a teremre. A Sgiach arcára őszinte döbbenet ült ki, harcosán pedig látszott, hogy minden idegszála pattanásig feszül.

- Mondj 'l mindent - szólalt meg végül Seoras.

Aphrodité gyorsan és ezúttal mindenféle gúnyos megjegyzés nélkül elmondta, mit tudtak meg Thanatosztól a bikákról, hogyan idézte meg Stevie Rae véletlenül a rossz bikát, Damien és a többiekpedig hogyan jöttek rá, hogy Starkot összeköti a vére a Védelvezőkkel és a Sgiach szigetével.

- Ismételd el még egyszer a bika szavait - kérte a Sgiach.

- *„A harcos csak saját vérén keresztül találhatja meg a Nők szigetére vezető hidat, és előbb le kell győznie önmagát, hogy beléphessen a küzdőtéire. Meg kell ismernie egyiket a másik után, ha csatlakozni akar papnőjéhez. Mintán csatlakozott hozzá, csak a papnőn múlik, visszatér-e avagy sem.”* - idézte Stark.

A Sgiach a harcosára pillantott.

- A bika egy 'tjárót nyitott neki a Túlvilágra.

Seoras bólintott.

- Igen, de csak egy 'tjárót, mást nem. A többi rajta múlik.

- Ez meg mit jelent? - kiáltotta Stark magánkívül az idegességtől. - Mit kell tennem, hogy átjuthassak végre arra a rohadt Túlvilágra?

- Harcos nem léphet be élve a Túlvilágra - mondta a Sgiach. - Csak Főpapnők rendelkeznek ezzel a képességgel, de közülük sem mindegyik.

- Ezt eddig is tudtam - felelte Stark a fogát csikorgatva. - De Seoras most mondta, hogy a bika beenged engem.

- Nem - javította ki Seoras. - A bika nyitott neked egy 'tjárót, de ez nem jelenti 'zt, hogy be is léphetsz. Harcos nem léphet be 'da.

- De én harcos vagyok! Hogyan juthatok be akkor? Mit jelent az, hogy le kell győznöm önmagam?

- Ene a kérdésre az ősi vallás rejti a választ. A régi időkben a férfi vámpírok nemcsak harcosként tudták szolgálni az Istennőt vagy más isteneket - mondta a Sgiach.

- Néhányan Sámánná váltunk - bólintott Seoras.

- Oké, szóval nekem is Sámánná kell válnom? - kérdezte Stark teljesen összezavarodva.

- Mindössze egyetlen harcost ismerek, akinek sikerült Sámánná válnia. - Hogy egyértelművé tegye, kire gondol, a Sgiach Seoras alkarjára helyezte a kezét.

- Szóval maga mindkettő - mondta Aphrodité izgatottan. - Akkor mondja el Starknak, hogyan válhat ő is Sámánná.

Az öreg harcos felvonta a szemöldökét, ajka pedig gúnyos mosolyra húzódott.

- Mi sem 'gyszerűbb. A harcosnak meg kell halnia 'hhoz, hogy 'letet 'djon a Sámánnak.
- Nagyszerű. Így is, úgy is meg kell halnom - mondta Stark.
- Nagyon 'gy fest - felelte Seoras.

Stark gondolatban szinte hallotta, ahogy Zoey erre azt mondaná: *A pokolba*

/HUSZONEGYEDIK FEJEZET

StevieRae

Stevie Rae fel volt rá készülve, hogy az iskolába visszatérve számon kérik majd rajta, merre járt, de arra nem számított, hogy maga Lenobia fogja a parkolóban várni.

- Csak egy kicsit egyedül akartam lenni. Láthatod, nincs semmi...
- Az esti hírekben bementék, hogy egy banda betört a Tribüné Lofts apartmanjaiba. Négy embert megöltek. A torkukat gyakorlatilag kitépték a nyakukból, és elvéreztek. A rendőrség csak azért nem vonult még ki ide, mert a szemtanúk eskü alatt vallják, hogy az elkövetők emberek voltak, tizenéves kamaszok. Vörös szemmel.

Stevie Rae nyelt egy nagyot. Egyszerre élményegni kezdett.

- A vörös vámpírjelöltek tették, akiket otthagytam a vasútállomás alatt. Belepiszkáltak a szemtanúk emlékezetébe, de mivel egyikük sem ment még keresztül az Átváltozáson, nem tudtak minden nyomot eltüntetni maguk után.
- A vörösen izzó szemeket nem tudták kitörölni az emberek memóriájából - bólintott Lenobia.

Stevie Rae elindult az iskola felé.

- Sárkány nem ment el hozzájuk, ugye?
- Nem. A vámpírjelöltekkel foglalkozik. Elkezdte átvenni velük az önvédelmi gyakorlatokat, hátha újra megtámadnak minket a Hollómások.
- Lenobia, majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy az a Hollómás csak véletlenül tévedt oda a parkba. Lefogadom, hogy már mérföldekre jár Tulsától.

Lenobia elutasítóan intett a kezével.

- Egy Hollómás is több a kelleténél, de akár egyedül van, akár többedmagával, Sárkány felkutatja és végez vele. Kalona és Neferet távollétében valószínűleg nem kell attól tartanunk, hogy megtámadják az iskolát. Jelen pillanatban sokkal jobban aggasztanak azok a gonosz vörös vámpírjelöltek.
 - Engem is. - Stevie Rae örült, hogy végre témát válthat. - A hírekben azt mondták, hogy elvéreztek, nem azt, hogy kiszívták a vérüket?
 - Nem, elvéreztek. A torkukat pedig gyakorlatilag kitépték a helyéről. Nem elvágták vagy megharapták, ahogy te meg én tennénk, ha inni akarnánk egy emberből.
 - Ők nem inni akartak, csak játszani. Imádják terrorizálni az embereket. Azt élvezik, ha félnek tőlük.

- Ez egyértelműen ellentmond Nüx tanításának. - Lenobia hangja dühösen csengett. - Az emberekből való táplálkozásnak a kölcsönös örömszerzés a lényege. Ezért kaptuk az Istennőtől a képességet", hogy meg tudjuk osztani az élvezetet az emberekkel. Nem bántjuk vagy kínozzuk, hanem elismerjük és értékeljük őket - a hitvesünkké tesszük a táplálékunkat, nem az áldozatunkká. A Főtanács kitagadja azokat a vámpírokat, akik visszaélnék a hatalmukkal.

- Ugye nem beszéltél a Főtanácsnak róluk, vagy igen?

- Nem tennék ilyet a bejegyzésed nélkül. Te vagy a Főpapnőjük. De azt neked is be kell látnod, hogy a cselekedeteik túllépték azt a határt, amikor még elintézhettük egy kézlegyintéssel.

- Tudom, de akkor is én akarom rendezni velük a dolgot.

- De ezúttal nem egyedül - mondta Lenobia határozottan.

- Igazad van. Amit tettek, az azt bizonyítja, hogy veszélyesek.

- Szóljak Sárkánynak?

- Ne. Nem egyedül megyek, és az a tervem, hogy ultimátumot adok nekik: vagy megszoknak, vagy megszöknek. De ha kívülállót is magammal viszek, akkor sokkal kisebb az esélye annak, hogy hátat fordítsanak a Sötétségnek, és velem jöjjenek. - Stevie Rae hirtelen rájött, hogy mit mondott, és olyan arcot vágott, mint aki véletlenül nekiment a falnak. - Uramatyám, ez az! Mielőtt találkoztam a bikával, nem tudhattam, de most már világos! Lenobia, rájöttem, hogy az, ami a halálunk, illetve a feltámadásunk után hatalmába kerített és vérszomjas szörnyetegekké tett minket, az a Sötétség része volt. Vagyis ez nem valami új dolog, hanem része annak az ősi vallásnak. Neferet áll amögött, ami velem meg a többiekkel történt. - Tekintete találkozott a Lovak Úrnőjének szemével, és ugyanazt a félelmet látta megcsillanni benne, amit ő maga érzett. -Átállt a sötét oldalra, a Sötétség szövetségese lett. Most már semmi kétség.

- Attól tartok, ehhez régóta nem férhet kétség - mondta Lenobia.

- De Neferet honnan a pokolból szerzett tudomást a Sötétségről? A vámpírok évszázadok óta Nüxöt imádják.

- Attól, hogy egy istent már nem imádnak, még nem szűnik meg létezni. A jó és a gonosz erői időtlen táncukat járják, függetlenül a halandók szeszélyeitől.

- De hiszen Nüx az Istennő.

- Nüx a *mi* Istennőnk. Te magad sem hiheted, hogy egy ilyen bonyolult és összetett világnak mindössze egy istene van.

Stevie Rae felsóhajtott.

- Ha így fogalmazod meg, akkor egyet kell értenem veled, de néha azt kívánom, bárcsak egyetlen gonosz erő létezne.

- Az azt jelentené, hogy jóból is csak egy van. Ne feledd, hogy egyensúlyban kell lenniük. - Egy ideig szótlanul haladtak egymás mellett, majd Lenobia megkérdezte: - Magaddal viszed a vámpírjelöltjeidet?

- Igen.

- Mikor?

- Minél előbb, annál jobb.

- Alig több mint három óránk van már csak napfelkeltéig - jegyezte meg Lenobia.

... - Csak egy egyszerű eldöntendő kérdést akarok feltenni nekik. Az nem fog sokáig tartani.

- És mi van, ha nemet mondanak?

- Ha nemet mondanak, akkor elzavarom őket az alagutakból, és gondoskodom róla, hogy ne tudjanak többé egymással érintkezni. Külön-külön nem hiszem, hogy veszélyesek lennének. - Stevie Rae egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: - Nem akarom megölni őket. Úgy érzem, ha megtenném, azzal én is behódolnék a gonosznak. És soha többé nem akarok kapcsolatba kerülni a Sötétiséggel. -

Hirtelen Rephaim képe villant be az agyába, amint kiterjesztett szárnyakkal, egészségesen, erőből duzzadva állt előtte.

Lenobia bólintott.

- Megértelek. Nem éltek egyet veled, de megértelek. Van logika a tervedben. Ha kihúzod a talajt a lábuk alól, és szétszórod őket, akkor kénytelenek lesznek a túlélésre koncentrálni, és nem marad idejük „játszadozni” az emberekkel.

- Oké, váljunk szét, és keressük meg a vörös vámpírlölőket. Mondd meg nekik, hogy találkozzunk a parkolóban a Hum- memél. Most azonnal. Én megyek a koleszba.

- Én akkor benézek a sportpályára meg az étkezőbe. Idefelé jövet láttam Kramishát, éppen vacsorázni ment. Neki szólok először, ő úgyis mindig tudja, hol vannak a többiek. Stevie Rae bólintott, mire Lenobia elsietett az étkező irányába. Stevie Rae a kollégiumok felé indult. Végre egyedül maradt, volt ideje gondolkodni. Végig kellett volna gondolnia, mi a fenét csináljon azzal az ostoba Nicole-lal meg a többi gyilkos vámpírlölővel. De képtelen volt kivenni a fejéből Rephaimet.

Élete legnehezebb döntését hozta meg azzal, hogy otthagyta.

Akkor meg miért tette?

- Mert most már meggyógyult - válaszolt magának fennhangon, aztán becsukta a száját, és büntudatosan körülnézett. Szerencsére senki nem volt a közelben, aki meghallhatta volna. Ennek ellenére úgy döntött, inkább magában tartja a gondolatait. Oké, Rephaim meggyógyult. Na és akkor mi van? Tényleg azt hitte, hogy örökké sebesült lesz?

Nem! Nem akarom, hogy sebesült legyen/Váratlanul és őszintén hasított bele a gondolat. De nemcsak arról volt szó, hogy Rephaim meggyógyult. Sokkal inkább az zavarta, hogy a Sötétiség gyógyította meg - a Sötétiség tette olyan...

Stevie Rae megrázta magát, és igyekezett elterelni a gondolatait. Magának sem akarta bevallani, hogy Rephaimet milyennek látta, ahogy állt előtte a holdfényben.

Idegesen tekergetni kezdte a haját. Végül is megbélyegezték egymást. Nem volt abban semmi meglepő, ha ilyenek látja.

Aphrodité azonban soha nem váltott ki belőle ilyen érzéseket.

- Legalább nem vagyok leszbikus - motyogta félhangosan, majd ismét ijedten körülnézett. Akarata ellenére egy nyugtalanító gondolat kezdett motoszkálni benne. *Tetszett neki*, ahogy Rephaim ott állt. Erős volt, gyönyörű, és egy pillanatra megpillantotta a szépséget a szörnyben. És ez az erőből duzzadó, férfias jelenség az övé volt.

Megtorpant. Mindennek az az átkozott fekete bika az oka! Csak az lehet. Mielőtt teljesen alakot öltött volna, megkérdezte Stevie Rae-t: *El tudom űzni a Sötétiséget, de ha megteszem, a Fény adósa leszel, és azt kérem cserébe, hogy örökké ragaszkodj annak a*

teremtménynek azejnberi mivoltához, aki eljött, hogy megmentesen téged. Akkor habozás nélkül azt felelte: *Igen! Megfizetem az árat!* Mire az az átkozott bika valamit megváltoztatott benne.

De tényleg ez volt az igazság? Stevie Rae egyre idegesebben tekergette a haját. Nem. Valami már az előtt megváltozott kettőjük között, hogy a fekete bika megjelent. Az változtatta meg az iránta táplált érzéseit, hogy Rephaim szembeszállt a Sötétiséggel, és felajánlotta: megfizeti helyette az adósságát.

Rephaim azt mondta, hogy hozzá tartozik.

Stevie Rae pedig rádöbbsent, hogy ez tényleg így van, és ez még a Sötétiségnél is jobban megrémítette.

Stevie Rae

- Oké, mindenki itt van?

Bólogató fejek és Dallas hangja közvetlenül mellőle: , - Igen, mindenki.

- Ők ölték meg azokat az embereket a Tribüné Loftban, igaz? - kérdezte Kramisha, és nem kellett megmagyaráznia, hogy kikre gondol.

- Igen - felelte Stevie Rae. - Szerintem ők voltak.

- Az gáz - mondta Kramisha. - Nagyon nagy gáz.

- Nem hagyhatjuk, hogy szabadon gyilkolásszanak - szólalt meg Dallas. - Ráadásul azok nem is csavargók voltak.

Stevie Rae felsóhajtott.

- Dallas, hányszor kell még elmondanom, hogy ebből a szempontból teljesen mindegy, hogy csavargók voltak-e vagy sem. Embert ölni *nem helyes*.

- Bocsi - hajtotta le a fejét Dallas. - Tudom, hogy igazad van, de néha bevillannak az emlékek *azelőttől*, és kicsit megzavarnak.

Azelőtt... a szó ott visszhangzott körülöttük. Stevie Rae pontosan tudta, Dallas mire gondolt: azelőtt, hogy Aphrodité önfeláldozása megmentette emberi mivoltát, azelőtt, hogy képes lett volna választani a jó és a rossz között. Emlékezett az *azelőttre*, de ahogy időben egyre távolabb kerültek tőle azok a sötét napok, az emlékek is kezdtek elhalványulni. Dallasra nézve eltűnődött, vajon ő is így van-e ezzel, meg a többi vámpírjelölt, akik még nem mentek keresztül az Átváltozáson, vagy nekik gyakrabban eszükbe jut az a véres időszak.

- Stevie Rae? Jól vagy? - kérdezte Dallas kényelmetlenül feszengve.

- Igen, persze. Csak elgondolkodtam. A helyzet a következő: visszamegyünk a vasútállomás alatti alagutakba, a mzalagutunk- ba, és adok még egy utolsó esélyt nekik arra, hogy helyesen döntsenek. Ha a jót választják, akkor maradhatnak, és hétfőn velünk együtt elkezdik újra a sulit. Ha nem, akkor keresniük kell maguknak egy másik helyet, az alagutakat ugyanis visszafoglaljuk, és ott ők nem kívánatos személyek.

Kramisha elvigyorodott.

- Hurrá, visszaköltözünk!

- Igen - bólintott Stevie Rae, és a vidám kurjantásokból meg „végre” kiáltásokból tudta, hogy jól döntött. - Lenobiával még nem beszéltem meg, de nem hinném, hogy probléma lenne abból, ha mindennap busszal járnánk be az Éjszaka Házába. Szeretem az iskolát,

de már nem érzem magam otthon benne úgy, mint az alagutakban. Szükségem van arra, hogy a föld alatt legyek.

- Egyetértetek, kislány - helyeselt Dallas. - De egyvalamit tisztázzunk. Nem mehetsz oda egyedül. Mindenképpen veled tartok.

- Én is - csatlakozott Kramisha. - Nem érdekel, hogy mindenki más bevette a múltkor a sztoridat, én tudom, hogy Nicole-ék álltak amögött, hogy majdnem szénné égtél a tetőn.

- Igen, erről már beszéltünk - mondta Johnny B is. - Nem engedjük, hogy a Főpapnőnk még egyszer egyedül szálljon szembe velük.

- Akármilyen überhatalmas földerővel rendelkezik is - tette hozzá Dallas.

- Nem akarok egyedül menni. Ezért hívtalak ide titeket. Együtt megyünk, és ha szét kell rúgni néhány segget, azt is együtt fogjuk megtenni - nyugtatta meg őket Stevie Rae. - Johnny B, te vezeted a Hummert. - Odadobta neki a kulcsot. A széles vállú srác elvigyorodott, és röptében elkapta. - Ant, Shannoncompton, Montoya, Elliott, Sophie, Gerarty és Vénusz veled megy. Én Z kocsijával viszem Dallast és Kramishát. Gyere utánam, a vasútállomás parkolójában találkozunk.

- Jól hangzik, de hogy fogjuk megtalálni őket? Azok a járatok olyanok, mint egy útvesztő - szólalt meg az Ant nevű vámpírjelölt.

- Ez nekem is eszembe jutott - felelte Kramisha. - És ha nem bánjátok, van egy ötletem.

- Már miért bánnánk? Éppen ezért hívtalak össze titeket - mondta Stevie Rae.

- Nos, az ötletem a következő: egyszer már megpróbáltak kinyírni, igaz?

Stevie Rae úgy döntött, hogy nincs értelme tovább tagadni a nyilvánvalót.

- Igaz.

- De nem sikerült nekik, ezért gyanítható, hogy újra meg akarják próbálni, igaz?

- Feltehetően.

- Mi lenne, ha elhívnánk velük, hogy ismét egyedül vagy?

- Hogyan?

- A föld segítségével tudathatnád velük. Képes vagy rá, nem?

Stevie Rae meglepetten pislogott.

- Erre még soha nem gondoltam, de szerintem igen.

- Zseni vagy, Kramisha! - kiáltotta Dallas.

- De még mennyire! - helyeselt Stevie Rae. - Oké, megpróbálom.

Megfordult, és a parkoló mellett álló két öreg tölgyfához sietett.

A két fa között egy kovácsoltvas pad és egy jégbe fagyott, sárga és lila árvácskákkal „díszített” szökőkút állt. Vámpírjelöltjei figyelő tekintetétől kísérve észak felé fordult, és letérdelt a nagyobbik tölgyfa elé. Lehajtotta a fejét, és összpontosított.

- Föld, jöjj hozzám - suttogta.

Azonnal érezte, hogy melegedni kezd a talaj a térde alatt, orrát pedig megcsapta a virágok meg a füvek édes illata. A földre helyezte a tenyerét, és kapcsolatba lépett az elemmel, melyet annyira szeretett. Érezte, hogy egész testét átítatja a természet ereje.

- Igen! Ismerlek, érzem magam benned, és érezlek magamban. Kérlek, tegyél meg nekem valamit. Kérlek, küldj el ebből a varázslatból egy keveset a vasútállomás alatti alagútba. Hadd érezzék a jelenlétemet, hadd tudja meg

mindenki, aki benned van, hogy ott vagyok. - Stevie Rae behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy egy ragyogó zöld fénycsóva elhagyja a testét, és megtölti régi szobáját a vasútállomás alatti járatokban. - Köszönöm, föld. Köszönöm a segítségégedet. Most elengedlek.

Amikor visszatért a vámpírijelöltekhez, azok mind tágra meredt szemmel bámultak rá.

- Mi van? - kérdezte.

- Ez fantasztikus volt - mondta Dallas félelemmel vegyes tisztelettel a hangjában.

- Tiszta zöld voltál, csak úgy ragyogtál - nézett rá Kramisha. - Soha nem láttam még ehhez foghatót.

- Nagyon király volt - csatlakozott Johnny B is, miközben a többiek lelkesen bólogattak.

Stevie Rae rájuk mosolygott, és végre úgy érezte magát, mint egy igazi Főpapnő.

- Azt hiszem, sikerült - mondta.

- Azt hiszed? - kérdezett vissza Dallas.

- Igen, azt - felelte Stevie Rae, és ahogy találkozott a tekintetük, hirtelen remegni kezdett a gyomra. Alig tudta újra összeszedni a gondolatait. - Oké. Induljunk.

Mindenki elindult a számára kijelölt kocsi felé. Dallas átkarolta Stevie Rae vállát. A lány hagyta, hogy magához húzza.

- Büszke vagyok rád, kislány - mondta Dallas.

- Kösz. - Átölelte a derekát, és a fiú farzsebébe csúsztatta a kezét.

- Örülök, hogy ezúttal minket is magaddal viszel.

- Együtt erősebbek vagyunk, mint külön.

A Bogár mellé érve Dallas megállt, és teljesen magához szorította. Ahogy lehajolt az ajkához, azt suttogta alig hallhatóan:

- Jól mondod, kislány. Együtt erősebbek vagyunk.

Olyan szenvedélyesen csókolta meg, hogy Stevie Rae teljesen megdőbbent. De ahogy felocsúdott, azonnal visszacsókolta - és örült neki, hogy Dallas izmos, ismerős, *normális* teste ennyire fel tudja izgatni.

- Nem akartok mindjárt szobára menni? - szólt oda Kramisha, miközben bemászott a Bogár parányi hátsó ülésére.

Stevie Rae kuncogni kezdett, mintha be lenne csípve, és közben az jutott eszébe: *Térj már észre- a másikat még csak meg sem tudod csókolni.*

Dallas vonakodva hagyta, hogy kibontakozzon az öleléséből, és átmehessen a vezetőülés felőli oldalra. A kocsi felett elkapta Stevie Rae tekintetét, és halkan azt mondta:

- Az a szoba nem is hangzik rosszul.

Stevie Rae elpirult, és ismét kuncogni kezdett. Beültek a kocsiba. Kramisha azt morogta a hátsó ülésről:

- Hallottam, amit a szobáról mondtál, Dallas, de szerintem jobban tennétek, ha inkább Nicole-ékra koncentrálnátok, mert emberek torkát feltépni nem tréfadolog.
- Mi nem akarjuk feltépni egymás torkát - felelte Dallas vigyorogva, és hátrapillantott Kramishára.
- Ráadásul egyszerre több dologra is tudunk figyelni - tette hozzá Stevie Rae még mindig nevetgélve.
- Mindegy, csak induljunk már. Valahogy rosszat sejtek - mondta Kramisha komoran. Stevie Rae azonnal kijózanodott, és ahogy kikanyarodott a parkolóból, Kramishára nézett a visszapillantó tükörből.
- Rosszat sejtessz? Csak nem írtál egy újabb verset?
- Nem. És most nem Nicole-ékról beszélek.

Stevie Rae elkomorodott.

- Akkor miről beszélsz? - kérdezte Dallas.

Kramisha hosszan Stevie Rae-re nézett, mielőtt válaszolt volna.

- Semmire. Csak paranoiás vagyok, ennyi az egész. Nem tetszik, hogy vidáman smároltok ahelyett, hogy azzal foglalkoznátok, amivel kell.
- Én azzal foglalkozom - felelte Stevie Rae. Levette a szemét Kramisha tükörképéről, és inkább az útra szegezte.
- Ne feledd, hogy a csajom egy Főpapnő, aki sokfelé tud egyszerre figyelni.
- Ja - horkant fel Kramisha.

Az út hátralévő része csendben telt. Stevie Rae Kramisha megjegyzésén tűnődött. *Tud Rephaimről.* Stevie Rae egy pillanatra megrémült, de aztán elhessegette a nyugtalanító gondolatot. Kramisha nem tudhat Rephaimről. Csak annyit tud, hogy van egy másik pasim is, nyugtatta meg magát Stevie Rae. Rephaimről senki sem tud.

Kivéve a gyilkos vámpírelöltek.

Páni félelem rántotta görcsbe a gyomrát. Mi a fenét fog tenni, ha Nicole vagy valamelyik másik vámpírelölt beszél a többieknek Rephaimről? Stevie Rae elképzelte a jelenetet. Nicole undok és kegyetlen, bármi kitelik tőle. Dallas és a többiek halálosan meg fognak döbbsenni. Nem akarnak majd hinni a fülüknek...

Majdnem felkiáltott örömeiben, ahogy rájött a megoldásra. *A vámpírelöltsjei nem fogják elhinni, hogy megbélyegezték egymást egy Hollómással. Soha.* Egyszerűen letagadja, és kész. Nincs rá semmi bizonyíték. Igen, a vérének valóban furcsa a szaga, de azt már megmagyarázta. A Sötétség ivott belőle, attól lett olyan. Kramisha hitt neki, és Lenobia is. A többiek is hinni fognak. Az ő szava, egy Főpapnő szava áll majd szemben néhány gyilkos vámpírelölt szavával, akik őt is meg akarták ölni.

És mi van, ha valaki közülük mégis úgy dönt, hogy a jót választja, és velük tart?

Akkor tartania kell a száját, különben mehet, amerre lát. A komor gondolat még akkor is ott visszhangzott Stevie Rae fejében, amikor leállította az autót a vasútállomás parkolójában, és maga köré gyűjtötte a vámpírelölteket.

- Oké, akkor bemegyünk. Ne becsüljétek alá őket - mondta Stevie Rae. Dallas és Johnny B azonnal közrefogták. A többiek követték őket. Könnyedén félrehúzták a biztonságosnak látszó vasrácsot, és behatoltak a tulsai vasútállomás elhagyatott alagsorába.

Majdnem ugyanúgy nézett ki, mint amikor még itt éltek. Talán egy kicsivel több volt benne a szemét, de alapvetően még mindig egy hideg, sötét alagsor volt. Megkeresték a sarokban lévő nyílást, amelyen keresztül le lehetett jutni az alagutakba, az örök sötétség birodalmába.

- Látsz? - kérdezte Dallas.

- Persze, hogy látok - felelte Stevie Rae. - De amint találok egy gyufát vagy egy öngyújtót, meggyújtom a fali lámpásokat, hogy ti is lássatok.

- Nálam van öngyújtó - szólalt meg Kramisha, és kotorászni kezdett hatalmas táskájában.

- Kramisha, ugye nem akarod azt mondani, hogy dohányzol? - kérdezte Stevie Rae, miközben elvette tőle az öngyújtót.

- Nem, nem dohányzom. Annyira nem vagyok hülye. Csak szeretek mindenre felkészülni. És egy öngyújtó bármikor jól jöhet. Mint most is.

Stevie Rae már éppen indult volna lefelé a létrán, de Dallas megfogta a karját.

- Nem, én megyek előre. *Engem* nem akarnak megölni.

- Azt meg honnan tudod? - kérdezte Stevie Rae, de hagyta, hogy a fiú megelőzze.

Másodiknak azonban már ő ment, szorosan utána pedig Johnny B következett. -

Várjatok. - A létra alján megállította két „testőrét”, majd a vaksötétben magabiztosan odalépett a legközelebbi kerozinlámpához, amit annak idején még ő segített felerősíteni a falra. Meggyújtotta a lámpát, aztán rámosolygott a két srácra. - Így már jobb, igaz?

- Szép munka volt, kislány - vigyorgott rá Dallas. Aztán oldalra billentette a fejét, és így szólt: - Ti is halljátok?

Stevie Rae Johnny B-re pillantott, aki a fejét rázta, miközben Kramishát segítette le a lépcsőn.

- Micsodát, Dallas? - kérdezte Stevie Rae.

Dallas rányomta a tenyerét az alagút durva betonfalára.

- Ezt!

- *Dallas, lövésünk sincs, hogy miről beszélsz - mondta Kramisha.*

Dallas hátrafordult.

- Nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, hallom az elektromos vezetékek zümmögését.

- Hú, de bizarr - jegyezte meg Kramisha.

- Mindig is nagyon értettél a villanszereléshez meg a többi ilyen pasis dologhoz - jegyezte meg Stevie Rae.

- Igen, de ilyet eddig még nem éreztem. Komolyan mondom, hogy hallom az elektromosság zümmögését azokban a vezetékekben, amiket én kötöttem be ide.

- Lehet, hogy képes vagy kapcsolatot teremteni az elektromossággal, csak amikor idelent voltunk, nem vetted észre, mert annyira természetesnek tűnt - morfondírozott Stevie Rae.

- De az elektromosság nem az Istennő ajándéka. Hogyan tudna kapcsolatot teremteni vele? - kérdezte Kramisha.

- Miért ne lehetne az is Nüx ajándéka? - kérdezett vissza Stevie Rae. - Hallottam már furcsább dolgokat is annál, mint hogy egy vámpírjelölt képes legyen kapcsolatot teremteni az elektromossággal. Hogy mást ne mondjak, az sokkal furcsább, ha a Sötétség egy fehér bika képében jelenik meg.
- Igazad van - ismerte el Kramisha.
- Szóval lehet, hogy rendelkezem egy különleges képességgel?
- Dallast láthatóan felvillanyozta a lehetőség.
- Miért ne lehetne? - felelte Stevie Rae.
- Ha így van, akkor rögtön hasznát is vehetnénk - mondta John- ny B, és közben lesegítette Shannoncomptont meg Vénuszt a létrán.
- Hasznát venni? Hogyan? - kérdezte Dallas.
- A zümmögésből nem tudod megállapítani, hogy Nicole-ék használnak-e éppen áramot idelent vagy sem? - nézett rá Kramisha.
- Mindjárt kiderül. - Dallas visszafordult a fal felé, nekiszorította a kezét a betonnak, és behunyta a szemét. Néhány másodperc múlva kipattant a szeme, meglepetten felkiáltott, és Stevie Rae-re nézett.
- De igen, használják az áramot. Ebben a pillanatban is. A konyhában vannak.
- Akkor irány a konyha - mondta Stevie Rae.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Stevie Rae

- Oké, ez most már tényleg több a soknál. - Stevie Rae félrerúgott egy újabb üres üdítős dobozt azok közül, amelyek az alagút padlóját borították.
- Gusztustalan dolog - helyeselt Kramisha.
- Most szólok, hogyha összepiszkolnak, baromi dühös leszek
- fenyegetőzött Vénusz.
- Ha összepiszkolnak? Láttad, mit csináltak a szobámmal? - mordult fel Kramisha.
- Ne felejtsetek el, hogy miért vagyunk itt - mondta Dallas. Egyik kezét a falon végighúzva haladt mellettük. Minél közelebb értek a konyhához, annál nyugtalanabbá vált.
- Dallasnak igaza van - próbálta őket megnyugtatni Stevie Rae.
- Először meg kell szabadulnunk tőlük, a berendezéssel ráérünk utána is foglalkozni.
- A Pier One és a Pottery Barn szerintem még most is elfogadja Aphrodité aranykártyáját - mondta Kramisha Vénusznak.

Vénusz ettől láthatóan megkönnyebbült.

- Akkor mindent meg tudunk oldani.
- Egy aranykártya aligha lesz elég ahhoz, hogy ebből a szarból kimásszál, Vénusz. - Gúnyos nevetés hangzott fel az előttük elnyúló sötét alagútból. - Nézz végig magadon: szelíd vagy és unalmas. Pedig volt idő, amikor azt hittem, hogy jó fej vagy.

Vénusz, Stevie Rae és a többi vámpírjelölt azonnal megtorpant.

- Szelíd vagyok és unalmas? - Vénusz hangja legalább olyan gúnyos volt, mint Nicole-é. - Szóval szerinted az a jófejség, ha emberek torkát tépjük fel szórakozásból? Ugyan már. Ne röhögtesd ki magad!

- Ne fikázd le addig, míg nem próbáltad - felelte Nicole, és félrehúzta a konyha ajtajául szolgáló pokrócot. A háta mögül kiszűrődő fényben vékonyabbnak és valahogy keményebbnek tűnt, mint ahogy Stevie Rae emlékezett rá. Starr és Kurtis közvetlenül mögötte álltak, a háttérből pedig még legalább egy tucat vörösen izzó szemű vámpírjelölt bámult rájuk ellenségesen.

Stevie Rae tett egy lépést előre. Nicole gonosz, vérvörös szeme azonnal felé villant.

- Visszajöttél? Nem volt elég a játékból? - kérdezte Nicole.
- Nem játszani jöttem, Nicole. És ti sem „játszhattok” - ujjjaival idézőjelbe tette a szót - többet a környékeliekkel.

- Nem mondhatod meg nekünk, hogy mit csináljunk! - üvöltötte Nicole hisztérikusan. Starr és Kurtis kivicsorították hegyes szemfogaikat, a hátuk mögül pedig fenyegető morgások hallatszottak. A konyhában lévő vámpírjelöltek nyugtalanul mocomogtak.

Stevie Rae ekkor pillantotta meg. A mennyezet alatt lebegett, nem sokkal a gonosz vámpírjelöltek feje felett, mint egy fekete ködfolt, amely semmi másból nem állt, csak sötétségből.

Sötétség...

Stevie Rae igyekezett uralkodni a rátörő félelmen, és ismét Nicole-ra nézett. Tudta, mit kell tennie. Véget kell vetnie ennek, mielőtt a Sötétség még jobban hatalmába keríti őket.

Stevie Rae vett egy mély lélegzetet, és ahelyett, hogy válaszolt volna Nicole-nak, így szólt:

- Föld, jöjj hozzám!

Amikor megérezte a talpa alatt az ismerős melegséget, visszafordult Nicole felé.

- Szokás szerint rosszul mérted fel a helyzetet, Nicole. Nem azért jöttem, hogy megmondjam, mit csináljatok. - Stevie Rae nyugodtan, érthetően beszélt. Nicole elkerekedett szeméből arra következtetett, hogy ismét körbevette az a zöld ragyogás, amely az Éjszaka Házában, ezért felemelte a kezét, hogy még többet vonzzon magához a vibráló energiából. - Választást kínálok nektek, azután mindnyájatoknak vállalnotok kell a döntések következményeit. Ezt ti sem úszhatjátok meg.

- Mi lenne, ha azt választanád, hogy visszatakarodsz abba a kibaszott Éjszaka Házába ezekkel a gyáva köcsögökkel együtt, akik vámpírnak képzelik magukat? - fröcsögte Nicole.

- Nem vagyok gyáva köcsög - mondta Dallas, és közelebb lépett Stevie Rae-hez.

- Én sem - mordult fel Johnny B Dallas háta mögött.

- Nicole, sosem kedveltelek túlzottan. Mindig azt gondoltam, hogy valójában egy idegesítő seggfej vagy. Most viszont már teljesen biztos vagyok benne - mondta Kramisha, és ő is közelebb lépett Stevie Rae-hez. - És egyáltalán nem tetszik az a hangnem, ahogy a Főpapnőnkkel beszélsz.

- Kramisha, magasról leszarom, hogy mi tetszik neked és mi nem! Nekem különben sem a Főpapnőm! - kiabálta Nicole tajtékozva.

- Hú, ez nagyon gáz! - húzta el a száját Vénusz. - Szerintem jobban tennéd, ha még egyszer átgondolnád ezt az egész gonosz vámpírelölt szerepet. Baromira nem áll jól neked.

- A hatalom mindenkinek jól áll, nekem pedig nagy hatalmam van - felelte Nicole.

Stevie Rae-nek nem kellett odanéznie, hogy lássa, a mennyezet alatt gomolygó Sötétség egyre sűrűbb lett.

- Oké, ebből elég. Úgy látszik, felesleges finomkodni, ha így álltok hozzá. Megmondom, miből választhattok, és ezt a döntést mindnyájatoknak egyedül kell meghozni. - Stevie Rae igyekezett minden egyes vörösen izzó szempárba belenézni, hátha legalább egyvalakit sikerül jobb belátásra térítenie. - Választhatjátok a Fényt. Ha így tesztek, az azt jelenti, hogy a jóságot és az Istennő útját választjátok, és itt maradhattok velünk. Hétfőn folytatjuk a tanulást az Éjszaka Házában, de itt fogunk élni, ebben az alagútban, ahol körülölel minket a föld. De választhatjátok a Sötétséget is. - Stevie ■ Rae látta, hogy Nicole-nak elakad a lélegzete a meglepetéstől. - Igen, mindent tudok a Sötétségről. És jobb, ha tőlem tudod, hogy óriási hibát követ el, aki szóba áll vele. De ezt nektek kell eldönteni. Ha a Sötétséget választjátok, akkor el kell mennetek innét, és soha többé nem térhettek vissza.

- Nem kényszeríthetsz minket! - kiáltotta Kurtis Nicole háta mögül.

- De igen. - Stevie Rae felemelte a karját, és ökölbe szorította zölden ragyogó kezét. - És nem csak én. Lenobia mindent el fog mondani rólatok a Főtanácsnak. Hivatalosan ki fognak tiltani titeket a világ összes Éjszaka Házából.

- Hé, Nicole. Vénusznak igaza van. Tényleg elég ramatyul nézel ki. Hogy érzed magad? - kérdezte váratlanul Kramisha. Aztán felemelte a hangját, és a konyhában mocorgó vámpírelöltekhez fordult. - És ti? Hányan köhögnek közületek? Jó ideje nincs máj- vámpír a közületekben, igaz?

- Uramatyám, nem is értem, erről hogyan feledkezhettem meg - mondta Stevie Rae, és ő is a Nicole mögött állókhoz fordult. - Ki akar meghalni közületek? Újra.

- Úgy látszik, a vörös vámpírelöltek mégsem teljesen mások - jegyezte meg Dallas.

- Igen, ha vámpírok közelében vagytok, lehet, hogy meghaltok

- szólalt meg Johnny B.

- Ha viszont nem, akkor biztosan - folytatta Kramisha kárörvendő hangon. - De ezt úgyis tudjátok, mert egyszer már mindannyian meghaltatok. Ki akarjátok próbálni még egyszer?

- Válasszatok - mondta Stevie Rae még mindig felemelt öklökkel.

- Az biztos, hogy mi soha nem fogunk elismerni Főpapnőnknek!

- vetette oda Nicole. - És ők sem ismernének el, ha tudnák rólad az igazságot. - Titokzatosan elmosolyodott, majd kimondta azt, amitől Stevie Rae a legjobban rettegett. - Lefogadom, hogy nekik nem dicsekedtél el a Hollómás megmentésével, igaz?

- Hazudsz - felelte Stevie Rae, és állta Nicole tekintetét.

- Honnan tudod, hogy van egy Hollómás Tulsában? - kérdezte Dallas.

Nicole felhorkant.

- Onnan, hogy itt járt. És csak úgy búzlott a ti drágalátos Főpapnőtök szagától, ugyanis ő mentette meg az életét. A tetőn is így ejtettük csapdába. Azért ment fel, hogy újra megmentse.

- Baromság! - kiáltotta Dallas. Tenyerét nekinyomta az alagút betonfalának. Stevie Rae érezte, hogy a haja az égnek mered a levegőbe került elektromosságtól.

- Gratulálok, tényleg sikerült átverned őket - mondta Nicole gúnyosan.

- Téma lezárva. Nem ezért jöttem ide - nézett rá Stevie Rae rezzenéstelen arccal. - Válasszatok. Most azonnal. A Fényt akarjátok vagy a Sötétséget?

- Mi már választottunk. - Nicole benyúlt a pólója alá, előhúzott egy rövidcsövű pisztolyt, és Stevie Rae fejére célzott vele.

Stevie Rae érezte, hogy egy pillanatra eluralkodik rajta a pánik, de aztán furcsa zajt hallott Nicole mögül, és ahogy odanézett, döbbenten látta, hogy Kuitis és Starr is előkapott egy-egy fegyvert, és célba vette vele Dallast, illetve Kramishát.

Ez feldühítette Stevie Rae-t, az események pedig hirtelen felgyorsultak.

- Véd meg őket, föld! - kiáltotta. Kitérta a karját, kinyitotta ökölbe szorított kezét, és elképzelte, ahogy a föld ereje körülveszi őket, mint valami élő gubó. A levegő halvány, mohazöld fényben izzott. Ahogy a zöldes színű védőfal megjelent előttük, Stevie Rae látta, hogy a mennyezetről lecsüngő, olajos Sötétség megremeg, majd teljesen eltűnik.

- A pokolba is, hogy mersz rám célozni! - kiáltotta Dallas, majd behunyt szemmel összpontosítva mindkét kezét az alagút falára tapasztotta. Sercegő hang hallatszott. Kurtis felüvöltött, és elejtette a fegyvert. Ugyanabban a pillanatban Nicole is felüvöltött - ősi, primitív üvöltés volt, sokkal inkább emlékeztetett egy vadállat bömbölésére, mint egy vámpírjelölt hangjára -, és meghúzta a ravaszt.

A lövések fülsiketítőén hangosak voltak. A dörrenések fájdalmasan visszhangoztak a szűk térben, és egy idő után Stevie Rae máj- nem tudta számon tartani, hogy hány lövés dördült el valójában, és hány hangrobbanást okozott a falakról visszaverődő lövedékek zaja.

A fegyverropogásban Stevie Rae nem hallotta a gonosz vámpírjelöltek sikolyait, de azt látta, hogy a zöld védőfalról visszapattanó lövedékek nem kerülték el őket, és Starr véres fejjel zuhan a padlóra. Két másik vörös szemű vámpírjelölt szintén elterült.

Kitölt a pánik. Azok a vámpírjelöltek, akik megúszták sérülés nélkül, egymás hegyén-hátán taposva próbáltak kiszabadulni a konyhából, és megközelíteni a keskeny feljárót, amely a vasútállomás alagsorába vezetett.

Nicole nem mozdult. Szikrázó tekintettel állt, kezében az üres fegyverrel, és még akkor is a ravaszt rángatta, amikor Stevie Rae rákiáltott:

- Nem! Elég legyen!

Hagyta, hogy az ösztönei vezéreljék. Összeütötte két zölden ragyogó tenyerét, mire hangos robajjal egy újabb járat nyílt a konyha távolabbi végében.

- Menjetek innét, és soha többé ne gyertek vissza. - Stevie Rae meglendítette a karját, mint egy bosszúálló istennő, mire valami láthatatlan erő felkapta Nicole-t, Kurtist meg a konyhában álló többi vámpírjelöltet, és belesodorta őket az újonnan megnyílt járatba. Nicole átkozódását elnyomta Stevie Rae higgadt, de erőtől duzzadó hangja. - Föld, vezesd ki innét őket, és zárulj be mögöttük. Ha nem követnek, temesd el őket élve.

Stevie Rae utolsó képe az volt Nicole-ról, amint ráüvölt, hogy mozdítsa már meg a seggét.

Aztán a járat bezárult mögöttük, és minden elcsendesedett.

- Gyerünk - mondta Stevie Rae, és mielőtt meggondolhatta volna magát, belépett a konyhába, a holttestek közé, melyeket Nicole hátrahagyott. Öten voltak. Hármukat, köztük Starrt, Nicole gellert kapott lövései végezték ki. A másik kettőt agyontaposták. - Mind meghaltak. - Stevie Rae maga is meglepődött, milyen nyugodt a hangja.

- Johnny B, Elliott, Montoya és én majd eltüntetjük őket - mondta Dallas, és megszorította Főpapnője vállát.

- Veletek megyek - felelte Stevie Rae. - Megnyitom a földet, és eltemetjük őket, de nem idelent. Nem akarom, hogy ott nyugodjanak, ahol élni fogunk.

- Oké, ahogy gondolod - egyezett bele Dallas, és gyengéden megérintette az arcát.

- Rakjuk bele őket ezekbe a hálózásokba. - Kramisha átvágott a holttestekkel és törmelékkel borított konyhán, és elkezdett hálózásokat kipakolni az egyik tárolószekrényből.

- Köszönöm, Kramisha. - Stevie Rae elvette tőle a zsákokat, és gépiesen elkezdte kicipzázni őket. Hirtelen zajt hallott a háta mögül, megfordult, és megpillantotta Vénuszt, Sophie-t és Shan-noncomptont, amint falfehér arccal állnak az ajtóban. Sophie halkan zokogott, de a szeme száraz volt. - Menjetek vissza a Hummer- hez - mondta nekik Stevie

Rae. - Ott várjatok meg minket. Visszamegyünk a suliba. Ma éjszakára nem maradunk itt. Oké?

A három lány bólintott, majd kézen fogva eltűntek az alagútban.

- Lehet, hogy szükségük lenne egy pszichológusra - jegyezte meg Kramisha.

Stevie Rae ránézett a hálósákok felett.

- Neked nem?

- Nem. Önkéntes voltam a Szent János kórház sürgősségi osztályán. Ott sok durva dolgot láttam.

Stevie Rae azt kívánta, bárcsak neki is lenne tapasztalata „durva dolgokkal”, miközben összeszorított ajkakkal segített zsákokba gyömöszölni a halott vámpírjelölteket, majd a nehéz súlyok alatt nyögve felvitték őket a vasútállomás alagsorába, onnan pedig ki egy elhagyatott területre, a vasúti sínek mellé. Amikor megérkeztek, Stevie Rae letérdelt, és a földre szorította a tenyerét.

- Nyílj meg, kérlek, és fogadd vissza őket. - A föld megremegett, majd szétnyílt, és megjelent egy keskeny, de mély szakadék a lábuk előtt. - Dobjátok be őket - mondta a fiúknak, akik szó nélkül engedelmeskedtek. Amikor az utolsó holttest is eltűnt a mélyben, így szólt: - Níix, tudom, hogy sok hibát követtek el, de biztos vagyok benne, hogy ez nem csak az ő hibájuk volt. A Főpapnőjük vagyok, ezért azt kérem tőled, légy hozzájuk kedves, és segíts nekik megtalálni azt a nyugalmat, amit itt nem sikerült. - Intett a kezével, majd azt suttogta: - Zárulj be, kérlek. - A föld, akárcsak az imént a vámpírjelöltek, engedelmeskedett.

Amikor felállt, Stevie Rae legalább százévesnek érezte magát. Dallas meg akarta ölelni, de elhúzódtól tőle, és elindult vissza a vasútállomás felé.

- Dallas, megtennéd, hogy Johnny B-vel körülnéztek, nem ólálkodik-e még mindig itt valamelyikük? Ha igen, akkor értesétek meg vele, hogy nem látjuk szívesen. A konyhában leszek. Ha végeztetek, ott találkozunk, rendben?

- Ne aggódj, elintézzük - felelte Dallas, és elsietett Johnny B-vel.

- Ti menjetek vissza a Hummerhez - mondta a többieknek. A vámpírjelöltek szó nélkül, lehajtott fejjel elindultak a parkoló felé.

Stevie Rae lassan visszament a vasútállomás épületébe, és lemászott a véráztatta konyhába. Kramisha még mindig ott volt. Talált egy műanyagzsákokkal teli dobozt, és elkezdte összegyűjteni a szemetet, közben pedig magában motyogott. Stevie Rae nem szólt semmit, csak felkapott ő is egy zsákot, és csatlakozott hozzá. Amikor a nagyját sikerült összeszedniük, Kramishához fordult:

- Oké, most már elmehetsz. Meg kell idéznem még egyszer a földet, hogy megszabaduljunk a vértől.

Kramisha a keményre döngölt földpadlót tanulmányozta.

- Egyáltalán nem szívta be.

- Tudom, mindjárt megoldom.

Kramisha a szemébe nézett.

- Igazi Főpapnő vagy meg minden, de meg kell értened, hogy te sem tudsz mindent megoldani.
- Egy jó Főpapnő igyekszik mindent megoldani - felelte.
- Egy jó Főpapnő nem emészt magát olyasmi miatt, amin nem tud változtatni.
- Jó Főpapnő lenne belőled, Kramisha.

Kramisha felhorkant.

- Nekem már megvan a feladatom. Ne próbálj még több nyugót rám lőcsölni. Ezt a vers dolgot is alig bírom kezelni.

Stevie Rae elmosolyodott, noha az arcát furcsán merevnek érezte.

- Tudod, hogy minden Nüxtől függ.
- Igen, persze. Úgy látszik, ideje lenne elbeszélgetnem Nüxszel. Akkor kint találkozunk. - Azzal Kramisha magában tovább morogva elindult kifelé az alagutakból, magára hagyva Stevie Rae-t.
- Föld, kérlek, jöjj hozzám újra - mondta kihátrálva a konyhából. Amikor megérezte a földből áradó meleget, kinyújtotta a kezét, és a véráztatta padló felé fordította a tenyerét.
- Mint minden élő, végül a vér is visszatalál hozzád. Kérlek, szívda magadba a vért ezeknek a vámpírjelölteknek, akiknek nem kellett volna meghalniuk. -A konyha padlója hirtelen gigantikus méretű szivaccsá változott, és magába szívta a bíborvörös foltot. Amikor végre teljesen eltűnt a vér, Stevie Rae-nek remegni kezdett a térde, és le kellett ülnie a frissen megtisztított földre. Kitört belőle a zokogás.

Még akkor is zokogott, amikor Dallas rátalált. Fejét lehajtva, arcát a kezébe temetve sírt. Nem hallotta, hogy a fiú belépett a konyhába. Csak arra eszmélt föl, hogy átöleli, az ölébe húzza, és közben simogatja és ringatja, mint egy kisgyereket szokás.

A zokogás egy idő után csuklássá szelídült, majd végleg abbamaradt. Stevie Rae a pulóvere ujjával megtörölte az arcát, aztán Dallas vállára hajtotta a fejét.

- A többiek odakint várnak. Mennünk kell - mondta Stevie Rae, bár úgy érezte, hogy képtelen megmozdulni
- Nem, ráérünk. Visszakiildtem őket a Hummerrel. Azt mondtam, hogy mi majd visszamegyünk 2 kocsijával.
- Kramisha is elment?
- Igen, ő is. Bár pampogott egy sort, amiért Johnny B ölébe kell ülnie.

Stevie Rae saját magát is meglepte azzal, hogy képes nevetni.

- Fogadni mernék, hogy Johnny B nem panaszkodott.
- Még szép. Nagyon bejönnek egymásnak.
- Gondolod? - Stevie Rae hátrahajtotta a fejét, hogy Dallas szemébe tudjon nézni.

A fiú elmosolyodott.

- Igen, mostanában egyre könnyebben meg tudom állapítani, ha valakinek tetszik valaki.
- Tényleg? Kikről beszélsz?
- Magunkról, kislány. Rólad meg rólam. - Dallas lehajolt, és megcsókolta.

Gyengéd csókolózásnak indult, de Stevie Rae ezúttal többre vágott. Maga sem értette, mi ütött belé, de egyszerre úgy érezte, mintha egy vulkán készülne kitörni belőle. Talán amiatt történt, hogy olyan közel járt a halálhoz, és szüksége volt valakinek az érintésére,

hogy megbizonyosodjon róla, még mindig él. De az is lehet, hogy a feszültség, amely azóta fortyogott benne, hogy először meghallotta Rephaim hangját, most jutott el a forráspontra, és Dallas volt az, akire rázúdította. Akármilyen is volt az oka, Stevie Rae szinte lángolt a vágytól, és Dallasnak jutott a feladat, hogy kielégítse ezt a vágyat.

- Vedd le... - súgta a fiú ajkai közé, és kezével benyúlt a pólója alá. Dallas egy mozdulattal áthúzta a fején. Eközben Stevie Rae levette a saját pólóját, kibújt a csizmájából, és nekiállt kicsatolni az övet a derekán. Hirtelen megérezte, hogy Dallas őt nézi, felemelte a fejét, és meglátta a fiú kérdő tekintetét.

- Szeretkezni akarok veled, Dallas - mondta gyorsan. - Most.
- Biztos vagy benne?
- Teljesen - bólintott.
- Oké, én benne vagyok - mondta a fiú, és magához húzta.

Amikor meztelen bőrük egymáshoz ért, Stevie Rae majdnem felsikoltott a gyönyörtől. *Erre* volt szüksége. A bőre hiperérzékeny volt, és Dallas érintése szinte égette, de jó értelemben, mert Stevie Rae pont erre az égető érzésre vágyott. Azt akarta, hogy megérintsék, szeressék, birtokolják, hadd feledkezzen meg minden másról: Nicole-ról, a halott vámpírjelöltekről, Zoey iránti aggodalmáról és Repahimről. Legfőképpen Rephaimről.

Dallas érintése elhomályosította a Hollómást. Stevie Rae tudta, hogy még mindig él a megbélyegzésük - erről nem tudott megfeledkezni de ahogy Dallas verítékben úszó teste hozzásimult az övéhez, Rephaim egyre távolibbnak tűnt. Olyan volt, mintha folyamatosan távolodna tőle... mintha elengedné...

- Ha akarsz, megharaphatsz - zihálta a fülébe Dallas. - Tényleg. Nem fog fájni. Harapj meg nyugodtan.

A fiú volt fölül, és úgy helyezkedett, hogy a nyaka Stevie Rae ajkához préselődjön. A lány megcsókolta Dallas nyakát, megízlelte a bőrét, nyelvével kitapintotta lüktető pulzusát. Aztán elvette a nyelvét a nyakától, és körmével megérintette azt a pontot, ahonnan a legjobb lenne inni. Dallas felnyögött, egész testében megborzongott attól, ami következni fog. Mindkettőnknek élvezetet okozok majd vele, gondolta Stevie Rae. Így működik ez, amikor egy vámpír társat választ magának - ez a dolgok rendje. Gyors lesz, egyszerű és nagyon, nagyon jó.

Ha iszom belőle, Rephaim és köztem megszűnik a megbélyegzés. Ettől egy pillanatra elbizonytalanodott. Egyik pengeéles körmét ráhelyezte Dallas nyakára. Nem, egy Főpapnőnek lehet társa és hitvese is egyszerre, mondta magának.

De ez hazugság volt - legalábbis Stevie Rae esetében. A lelke mélyén tudta, hogy az ő megbélyegzésük különleges, és más szabályok érvényesek rá, mint egy átlagos vámpír és hitvese kapcsolatára. Erős kötelék volt ez, elképesztően erős. Talán éppen ezért nem tudta rávenni magát arra, hogy felbontsa.

Ha iszom Dallasból, Rephaim és köztem megszűnik a megbélyegzés.

A hideg bizonyosság átjárta az egész testét.

És akkor mi lesz a fizetéssel, amelyet a Fénynek kell megfizetnie? Hogyan tud majd továbbra is kötődni Rephaim emberi mivól-tához, ha megszűnik köztük a megbélyegzés?

Erre a kérdésre azonban már nem maradt ideje válaszolni, mert ebben a pillanatban a hátuk mögül, mintha csak Stevie Rae gondolatai idézték volna meg, felharsant Rephaim kiáltása:

- Ne tedd ezt velünk, Stevie Rae!

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Rephaim

Rephaim érezte Stevie Rae haragját, és azon tűnődött, vajon felé irányul-e vagy sem. Szándékosan a Vörösre koncentrált a gondolatait, hogy a vérüket összekötő kapocs segítségével megtudja a választ a kérdésre. Még több harag. Meglepte a lány dühének intenzitása, noha azt is érezte rajta, hogy igyekszik kordában tartani az indulatait.

Nem. Nem rá volt mérges. Valaki más hozta ki ennyire a sodrából - valaki más idézte elő a haragját.

Sajnálta azt a szerencsétlent. Ha alacsonyabb rendű lény lett volna, talán gúnyosan felnevet, és búcsút int a nyomorultnak.

Legfőbb ideje volt, hogy kiverje a fejéből Stevie Rae-t.

Rephaim kelet felé repült, magához ölelte az éjszakát erős szárnyaival, és élvezte visszanyert szabadságát.

Nem volt szüksége a Vörösre. Azzal, hogy megmentette, bevégezte a feladatát. Amikor Rephaim meglátta, milyen reakciót vált ki belőle az, hogy egészségesnek látja, rádöbbsent, hogy a köztük lévő köteléket el kell szakítania.

Rephaim lelassított, gondolatai váratlanul súlyos teherként nehezedtek rá. Leszállt egy mocsártölgyekkel borított alacsony dombra. Megfordult, és visszanézett arra, amerről jött.

Miért taszított el magától?

Megijedt volna tőle? Ez valószínűtlennek tűnt. Hiszen először akkor látta egészségesen, amikor belépett a körbe. Amikor szembeszállt a Sötétséggel.

Amikor kiállt mellette a Sötétséggel szemben!

Rephaim szórakozottan megvakarta a szárnya tövét. Bőre teljesen sima volt. Semmilyen érezhető nyoma nem maradt annak, hogy a bika ivott a véréből. Stevie Rae teljesen meggyógyította a Sötétség ejtette sebeit.

Aztán elfordult tőle, mintha hirtelen a szörnyeteget látta volna meg benne, és nem az embert.

De hiszen nem is vagyok ember! A gondolat mázsás kötömbként zuhant Rephaim agyára. Tudta nagyon jól, hogy mi vagyok. Akkor miért fordított hátat nekem azok után, amiken keresztülmentünk?

A lány viselkedése mélységesen felkavarta. Őt szólította, amikor az életéért reszketett - amikor azt hitte, megfog halni, StevieRae őt hívta.

Ő pedig azonnal ott termett és megmentette.

Azt mondtam, hogy hozzám tartozik.

És ezek után képes volt zokogva elmenekülni tőle. Igen, Rephaim látta a könnyeket a lány szemében, de fogalma sem volt, mi olyat tett, amivel kiváltotta őket.

Kétségbeesett kiáltással az ég felé emelte a karját, mintha Stevie Rae-nek még a gondolatától is meg akarna szabadulni. A holdfény megcsillant a tenyerén. Kinyújtotta a karját, és úgy nézett rá, mintha most látná életében először. A karja teljesen emberi volt. Egy normális férfi karja. Egyszer már magához is szorította ezzel a két karjával. Igaz csak néhány pillanatra, amikor a tetőről menekültek. A bőrük semmiben sem különbözött egymástól. Na jó, az övé talán egy kicsit sötétebb volt, de ez minden. A karja viszont erős... férfias...

Az istenekre, mi történt velem, gondolta rémülten. Kit érdekel, hogy néz ki a karom? Stevie Rae akkor sem lesz soha az enyém.

Hogyan is képzelhetett ilyet? Ez soha nem fog megtörténni, még a legvadabb álmaiban sem.

Hirtelen eszébe jutottak a Sötétség könyörtelen szavai: Apád fia vagy. Akárcsak ő, te is egy olyan lényt választottál pártfogoltnak, akitől sosem kaphatod meg, amire vágysz.

- Apám választottja Nüx volt - mondta Rephaim az éjszakának. - De az Istennő eltaszította magától. És én is olyasvalakit választottam magamnak, aki eltaszít.

Rephaim felemelkedett a levegőbe. Vadul verdesett a szárnyával. Meg akarta érinteni a holdat - azt a fényes sarlót, mely az Istennőt szimbolizálta, aki összetörte apja szívét, és elindította azt az eseménysort, mely végül életre hívta a Hollómásokat. Talán ha sikerülne megérintenie a holdat, az Istennő választ adna a kérdéseire, talán lecsillapítaná háborgó szívét, mert a Sötétségnek igaza volt. Stevie Rae-től sosem kaphatja meg, amire vágyik.

Mert amire vágyik, az a szerelem...

Rephaim képtelen volt hangosan kimondani a szót, de már a gondolattól is megszédült. Vágy, félelem, erőszak és gyűlölet keverékében fogant. De leginkább gyűlöletben.

Szárnyai egyre feljebb és feljebb repítették.

A szerelem elérhetetlen számára. Akarnia sem szabadna, még csak gondolnia sem szabadna rá.

Mégis megtette. Stevie Rae betört az életébe, és Rephaim gondolni kezdett a szerelemre.

Kedves volt vele. Vele, akivel soha senki nem volt még kedves.

Gyengéden gondozta, átkötötte a sebeit, vizet hozott neki. Soha senki nem törődött még vele így az előtt az éjszaka előtt, amikor megmentette, és nem hagyta, hogy saját vérebe fagyva haldokoljon a sötétben. Megsajnálta.

És megismertette vele a nevetést.

Rephaim a holdat bámulva verdesett tovább a szárnyával, közben pedig Stevie Rae állandó fecsegésére és nevetéstől csillogó szemére gondolt. Eszébe jutott, hogy sokszor nem tudta, mit talál rajta olyan szórakoztatónak, és ahogy erre gondolt, váratlanul kitört belőle a nevetés.

Stevie Rae megnevettette.

Úgy tűnt, őt nem zavarja, hogy egy elpusztíthatatlan lény nagy hatalmú fiával van dolga. Ugyanúgy viselkedett, mint bárki más normális halandóval, aki képes szeretni, nevetni, érezni.

De hiszen érezni ő is tud! Stevie Rae megtanította rá.

Vajon kezdettől fogva ez volt a terve? Amikor szabadon engedte az apátságban, azt mondta, választania kell. Erre gondolt akkor? Hogy választhat egy olyan életet is, amelyben nevetés, sajnálat és akár igaz szerelem is létezhet?

De mi lesz'akkor az apjával? Mi van, ha Rephaim új életet választ magának, aztán az apja mégis visszatér ebbe a világba?

Emiatt akkor is ráér aggódni, amikor bekövetkezik. Ha bekövetkezik. Mielőtt tudatosult volna benne, hogy mit csinál, lelassított. Nem tudja megérinteni a holdat; pont olyan lehetetlen vállalkozás, mint arra számítnia, hogy őszintén szeressék. Aztán Rephaim hirtelen rádöbbsent, hogy már nem is kelet felé tart. Óriási kört írt le, és visszatért Tulsába. Repülés közben próbált nem gondolkodni. Igyekezett mindent kizárni. Semmi mást nem akart érezni, csak az éjszakai levegőt a szárnya alatt. A hűvös, simogató éjszakai levegőt. De Stevie Rae ismét közbeszólt.

A szomorúsága szíven ütötte Rephaimet. Tudta, hogy a lány sír. Érezte, hogy rázza a testét a zokogás.

Gyorsabban kezdett repülni. Vajon miért sír? Már megint miatta?

Rephaim lassítás nélkül repült át a Gilcrease Múzeum felett. Stevie Rae nem ott volt. Érezte, hogy távolabb van onnan, dél felé.

Miközben éjfekete szárnyai sebesen hasították a levegőt, Stevie Rae szomorúsága hirtelen átváltozott valamivé, ami először összezavarta Rephaimet, majd amikor rájött, hogy miről van szó, éktelen haragra gerjedt.

Vágy! Stevie Rae valaki másnak a karjában volt!

Rephaim nem állt meg azon gondolkodni, hogy ő egy szörnyeteg, aki sem ember, sem állat, hanem a kettő bizarr keveréke. Nem jutott eszébe, hogy erőszak szülte a világra, és sorsa arra kárhoztatta, hogy semmi mást ne ismerjen meg belőle, csak a Sötétséget és gyűlölet vezérelte apja szolgálatát. Rephaim semmire nem gondolt - nem gondolkodott, csak *érezte*. Ha Stevie Rae odaadja magát valaki másnak, akkor ő örökre elveszíti.

És ha örökre elveszíti, akkor a világa ismét az a sötét, magányos, örömtelen hely lesz, amilyen azelőtt volt, hogy megismerte.

Rephaim tudta, hogy ezt képtelen lenne elviselni.

Nem idézte meg apja vérét, hogy vezesse el Stevie Rae-hez. Ezúttal más utat választott, pont az ellenkezőjét. Lelke legmélyéről előhívta azt a kedves arcú cseroki szüzet, aki nem

érdemelte meg, hogy saját vérébe fagyva haljon meg iszonyatos fájdalmak közepette. Álmaiban mindig anyjaként gondolt erre a lányra. Nem gondolkodott, csak repült, amerre az ösztönei, amerre a szíve vezették.

A szíve a vasútállomáshoz vezette. Émelygés fogta el, ahogy meglátta az épületet. Nemcsak azért, mert eszébe jutott, hogy a tetőn Stevie Rae milyen közel volt a halálhoz. Hanem azért, mert érezte - tudta hogy odalent Stevie Rae-t valaki más öleli.

Rephaim egyetlen mozdulattal félresöpörte a bejáratot elzáró vasrácsot. Végigszaladt az alagsoron, és a köztük lévő köteléket követve lejutott az ismerős járatokba. Szaporán, zihálva szedte a levegőt. Vére a fülében dobolt, egyre jobban eluralkodott rajta a harag és a kétségbeesés.

Amikor végül rátalált, a fiú éppen rajta feküdt, hozzásimulva Stevie Rae-hez, teljesen megfeledkezve a külvilágról. Micsoda szánalmas barom! Rephaim könnyedén leránthatta volna a lányról. Legszívesebben meg is tette volna. A Hollómás falhoz akarta vágni a vámpírjelöltet, újra meg újra, míg nem marad más belőle, csak egy összetört, véres massa.

A benne lévő ember viszont legszívesebben sírva fakadt volna.

Csak állt ott földbe gyökerezett lábbal, és döbbsen, elborzadva nézte őket, miközben gyűlölet, vágy és kétségbeesés kavargott benne. Amikor meglátta, hogy Stevie Rae arra készül, hogy igyon a fiú véreből, Rephaim két dologban teljesen biztos volt. Egy: ha megteszi, azzal megszűnik köztük a megbélyegzés. Kettő: nem akarta, hogy megszűnjön köztük a megbélyegzés.

Mielőtt végiggondolhatta volna, mit csinál, elüvöltötte magát:

- Ne tedd ezt velünk, Stevie Rae!

A fiú sokkal gyorsabban reagált, mint Stevie Rae. Talpra ugrott, és maga mögé rántotta a meztelen lányt.

- Takarodj innen, te ocsmány szörnyeteg! - A fiú a testével védte Stevie Rae-t.

Ez végképp feldühítette Rephaimet. Ez a vámpírjelölt /ő/eakarja megvédeni az ŐStevie Rae-jét? Érezte, hogy előnti az agyát a düh.

- Pusztulj innét, te fiú! Nincs itt semmi keresnivalód! - Rephaim összegörnyedt, és lassan elindult Dallas felé.

- Mi a...? - szólalt meg Stevie Rae a fejét rázva, mint aki egy rossz álomból ébred. Felkapta a földről Dallas pólóját, és sietve magára húzta.

- Maradj mögöttem, Stevie Rae. Nem hagyom, hogy hozzád érjen. Rephaim körözni kezdett a fiú körül, aki egyre csak hátrált előle, tolván Stevie Rae-t maga mögött. Amikor a lány végre kilesett Dallas válla felett, és meglátta a Hollómást, elkerekedett a szeme a döbbenettől.

- Nem! - kiáltotta. - Te nem lehetsz itt!

Szavai törként hatoltak Rephaim szívébe.

- De itt vagyok! - Alig tudott uralkodni a haragján. A fiú folyamatosan hátrált előle, végig maga mögött tartva Stevie Rae-t. Rephaim követte. Már a konyhában jártak. Hirtelen megpillantott valami mozgást a szeme sarkából, és felnézett.

A konyha mennyezetére tapadva a Sötétség vonaglott fekete tócsába gyűlve.

Rephaim visszafordult Stevie Rae és a vámpírelőlt felé. Pillanatnyilag nem érdekelte a Sötétség. Nem volt hajlandó azon gondolkodni, mi lesz, ha visszatér a fehér bika, hogy behajtsa rajta az adósságát.

- Takarodj! - kiáltotta a fiú. Aztán a kezével megpróbálta elhessegetni, mintha csak egy bosszantó madár lenne, ami véletlenül berepült az ablakon. Más körülmények között Rephaim talán elnevette volna magát. De nem most.

- Állj félre! Nem veheted el tőlem, ami az enyém! - Rephaim utálta a saját hangjában megjelenő bestiális hörgést, de nem tudott mit tenni ellene. Az az átkozott kölyök teljesen kihozta a sodrából.

- Rephaim, menj el. Jól vagyok. Dallas semmi rosszat nem csinált velem.

- Menjek el? Hagyjalak itt? - fakadt ki Rephaim. - Mégis hogyan?

- Neked nem kéne itt lenned! - üvöltötte Stevie Rae, és látszott rajta, hogy mindjárt elsírja magát.

- Akkor hol kéne lennem? Hogy gondolhattad azt, hogy nem szerzek tudomást arról, amit csinálsz?

- Menjél innét!

- Úgy érted, meneküljek el? Mint te tőlem? Nem. Azt nem, Stevie Rae. Én *nem* azt választottam.

A fiú megérintette a falat. Miközben hol Rephaimre, hol Stevie Rae-re pillantott, kezével kitapogatott egy lyukat a falban, melyből vezetékek lógtak ki.

- Ti ismeritek egymást. Ti tényleg ismeritek egymást - mondta hitetlenkedve.

- Persssssze, hogy ismerjük egymást, te ostoba! - mordult rá Rephaim, és ismét képtelen volt uralkodni a hangján.

- Hogy lehet ez? - fordult a fiú Stevie Rae felé.

- Dallas, megmagyarázom.

- Helyes! - kiáltott fel Rephaim, mintha Stevie Rae ezt neki mondta volna, és nem a vámpírelőltnek. - Magyarázd meg, mi történik itt.

- Rephaim. - Stevie Rae kétségbeesetten Dallasra nézett, majd idegesen megrázta a fejét. - Nem ez a legmegfelelőbb időpont erre.

- Ti ismeritek egymást.

Rephaim azonnal észrevette a változást a fiú hangjában - megkeményedett, hideggé és gonosszá vált. A Sötétség várakozóan rezgett a feje fölött.

- Igen, ismerjük. De meg tudom magyarázni. Nézd...

- Egész idő alatt vele voltál.

Stevie Rae elkomorodott.

- Egész idő alatt? Nem. Csak véletlenül rátaláltam, amikor sebesülten feküdt. Nem tudtam, hogy...

- Egész idő alatt, miközben én úgy bántam veled, mint egy királynővel, mint egy *igazi* Főpapnővel - szakította félbe ismét Stevie Rae-t.

Stevie Rae'hátrahőkölt. Látszott, hogy ez az elevenébe vágott.

- *Igazi* Főpapnő vagyok. Csak azt próbálom elmondani, hogy Rephaim súlyosan meg volt sebesülve, mikor rátaláltam, és nem hagyhattam meghalni.

Rephaim kihasználta, hogy a fiú Stevie Rae-re koncentrált, és közelebb lopódzott néhány centivel.

A Sötétség egyre sűrűbb lett a fejük felett.

- Ő is része volt annak, ami majdnem megölt téged a körben!
- Ő mentett meg attól, ami majdnem megölt abban a körben! - kiabálta Stevie Rae. - Ha nem jött volna el értem, a fehér bika kiszívta volna az összes véremet!

De ezzel nem sikerült megnyílnia a fiút.

- Egész idő alatt titkoltad előlem. Hazudtál mindenkinek!
- A pokolba is, Dallas! Mi mást tehettem volna?

- Hazudtál nekem, te kurva!

- Ne merészelj így beszélni velem! - kiáltotta Stevie Rae, és tiszta erőből megpofozta Dallast.

Dallas hátratántorodott.

- Mi a faszt művelt veled?
- Úgy érted, azon kívül, hogy kétszer megmentette az életemet? Semmit!
- Teljesen megbolondított! - üvöltötte Dallas. A fejük felett kavargó Sötétség hirtelen elkezdett lefelé csorogni, mintha talált volna egy rést a gáton. Körülfonta Dallas fejét és vállát, átölelte a derekát. Rephaimet nyomasztóan emlékeztette azokra a füstkígyókra, amik a parkban megtámadták. Dallast azonban nem vágta meg a Sötétség. Sőt, a fiút szemmel láthatóan nem zavarta a csillogó feketeség, amely körülölelte.

- A magam ura vagyok. Nem bolondított meg, nem csinált velem semmit - mondta Stevie Rae. A szeme egyszer csak elkerekedett, amikor felismerte a Sötétséget. Hátrálni kezdett a fiútól, mint aki nem akarja, hogy beszennyezze a feketeség. - Dallas, figyelj rám. Gondolkozz. Ismersz engem. Tudod, hogy ez nem az, aminek látszik.

Rephaim látta a Dallason végbemenő változást. Stevie Rae hátrálása és a Sötétség törleszkedése csak felgyorsította a folyamatot.

- A kurvájává tett, te hazug ribanc! - üvöltötte Dallas magából kikelve. - Legfőbb ideje, hogy valaki végre egy kis tisztességet verjen beléd! - Azzal felemelt kézzel elindult Stevie Rae felé.

Rephaim nem habozott. Egyetlen ugrással ott termett kettőjük között, és öklével a fiú arcába csapott.

- Ne bánts! - kiáltotta Stevie Rae, és elkapta Rephaim kezét, mielőtt másodszor is lesújthatott volna. - Csak elvesztette a fejét. Nem akart bántani.

Rephaim hagyta, hogy visszahúzza, de közben azt mondta:

- Szerintem alábecsülsz.
- De még mennyire, hogy alábecsül - szólalt meg Dallas sötéten.

Rephaim nem tudta, honnan jön a fájdalom. Csak azt érezte, hogy forró fehér kín hasít belé. A teste görcsbe rándult. A háta ívben megfeszült. Az agyára ereszkedő szürke ködön keresztül látta, ahogy Dallas vörösen izzó szemekkel mered rá, kezével pedig az egyik falból kiálló vezetéket fogja.

- Rephaim! - üvöltötte Stevie Rae.

Elindult felé, de aztán megtorpant, és inkább Dallasra vetette magát.

- Hagyd abba! Engedd el! - mondta a fiú karját rángatva.

Dallas felé fordította vörösen izzó tekintetét.

- Elevenen megsütöm. És akkor végre megszűnik ez a bűbáj, amivel megbolondított téged. Megint együtt lehetünk, és amíg velem vagy, nem árulom el senkinek a hazugságodat.

Rephaim a fájdalomtól bódultan is érzékelte, hogy a Sötétség már nem öleli körül a fiút. Beleszivárgott a testébe, a magáévá tette. És megsokszorozta az erejét.

Rephaim tudta, hogy Dallas meg fogja ölni.

- Föld, jöjj hozzám. Szükségem van rád.

Stevie Rae hangja olyan távolinak tűnt számára, mint egy gyertya lángja a viharos tengerről nézve. Rephaim minden erejét összeszedve a lányra pillantott. Találkozott a tekintetük, és Stevie Rae szavai hirtelen tisztán és érthetően csengtek a fülében.

- Véd meg Dallastól, mert Rephaim hozzám tartozik.

Olyan mozdulatot tett Rephaim felé, mintha hozzá akarna vágni valamit - és azt is tette. A ragyogó, zöld energiagömb ledöntötte a lábáról a Hollómást, és elszakította Dallastól és a kínzó fájdalomtól. Összegörnyedve, zihálva feküdt a padlón, és próbált erőt meríteni a gyógyító föld ismerős jelenlétéből.

Dallas Stevie Rae felé fordult.

- Azt mondtad, hozzád tartozik.

A vámpírjelölt hangja fagyos volt, mint a halál. Rephaim a földhöz szorította a testét, megnyílt az elem gyógyító ereje előtt, hátha sikerül összeszednie magát annyira, hogy segíteni tudjon Stevie Rae-nek.

- Igen. Így van. Nem könnyű elmagyarázni, és megéltem, hogy dühös vagy rám. De Rephaim akkor is hozzám tartozik. - Elkapta a tekintetét Dallasról, aztán újra a szemébe nézett. - Én pedig azt hiszem, hozzá tartozom, akármilyen furcsán is hangzik.

- Ez nem furcsán hangzik, hanem kibaszott undorítóan.

- Mielőtt Rephaim talpra kecmeregphetett volna, Dallas kinyújtotta a kezét Stevie Rae felé. Fűlsiketítő reccsenés hallatszott, és Stevie Rae hirtelen egy zölden ragyogó kör közepén állt. Komor hitetlen- kedéssel rázta a fejét jobbra-balra.

- Tényleg képes lettél volna bántani?

- Azt a szörnyet választottad helyettem! - üvöltötte a fiú hisztérikusan.

- Azt tettem, amit helyesnek gondoltam!

- Ha szerinted ez a helyes, akkor én nem akarok helyesen cselekedni! Az ellenkezőjét akarom!

Alighogy Dallas kimondta ezeket a szavakat, felkiáltott, elengedte a falból kilógó vezetéket, és térdre esett.

- Dallas? Jól vagy? - Stevie Rae tett egy tétova lépést az összegörnyedve térdelő fiú felé.

- Ne menj oda hozzá - hörögte Rephaim, miközben nagy nehezen sikerült talpra állnia. Stevie Rae megtorpant, elfordult Dallastól, és Rephaimhez sietett. Amikor odaért hozzá, a vállára tette a kezét.

- Jól vagy? Úgy nézel ki, mint aki megpörköldött.

- Megpörköldött? - Rephaim majdnem elnevette magát. - Miről beszélsz?

- Erről. - Stevie Rae megérintette az egyik tollat a mellkasán. A Hollómás meglepetten látta, hogy a toll teljesen elfeketedett. - Majdnem teljesen ropogósra sültél.
 - Ha hozzáérsz, akkor biztosan basztok is. Örülök, hogy végül nem dugtalak meg. Kinek kell egy torzszülött levetett kurvája?!
 - Dallas, ebből elég. Nem tűröm, hogy... - kezdte Stevie Rae, de amikor meglátta Dallast, a torkára forrt a szó.
 - Igen, jól látod. Már nem az az ostoba vámpírjelölt vagyok, aki eddig voltam - felelte. Dallas arcát vadonatúj, korbácsra emlékeztető vörös tetoválások borították. Rephaimnek azonnal a Sötétség füstkígyói jutottak eszébe róluk, amelyek úgy megkínozták őt és Stevie Rae-t a parkban. Dallas szeme élénkvörös fényben izzott, a teste pedig mintha megnőtt, megerősödött volna az újonnan szerzett hatalomtól.
 - Uramatyám - suttogta Stevie Rae. - Átváltoztál!
 - Még hozzá nem is akárhogy!
 - Dallas, figyelj rám. Emlékszel a Sötétségre? Láttam, hogy a hatalmába akar keríteni. Gondolkodj, kérlek. Ne hagyd, hogy átvegye feletted a hatalmat.
 - *Felettem?* Ezt te mondd, aki összeálltál azzal az *állattal*? A pokolba is, ebből elég! Soha többé nem vagyok kíváncsi a hazugságaidra. És gondoskodom róla, hogy más se hallhassa őket többé! - Hangjából csak úgy süttött a harag és a gyűlölet. Felállt, és a falból kilógó vezetékek felé nyúlt, de Stevie Rae nem várta meg, hogy megérintse őket. Rephaimet magával húzva kihátrált a konyhából, aztán felemelte a kezét, vett egy mély lélegzetet, és így szólt:
 - Föld, zárd be, kérlek.
 - Nem! - üvöltötte Dallas.
- Rephaim még látta, ahogy a fiú megragadja a vezetéket, és feléjük mutat az ujjával, aztán hatalmas robaj kíséretében leszakadt előttük a mennyezet, eltorlaszolva a konyha bejáratát és megóvva őket a Sötétségtől.
- Tudsz járni? - kérdezte Stevie Rae.
 - Igen. Annyira nem fáj. Vagy inkább már nem. A föld gondoskodott rólam - mondta, és büszkén lenézett a lányra, akit a karjában tartott.
 - Oké, akkor tűnjünk el innen. - Stevie Rae oldalra lépett, és sietősen elindult a kijárat felé. - A konyhának van egy másik kijárata is. Dallas nemsokára itt lesz, de én nem akarom megvárni.
 - Miért nem zárod le a másik kijáratot is? - kérdezte Rephaim.
- Stevie Rae dühös pillantást vetett rá.
- Öljem meg? Nem. Annyira nem gonosz ő, Rephaim. Csak egy kicsit elvesztette a fejét attól, amit megtudott rólunk, és a Sötétség eirc rátett még egy lapáttal.
- Rólunk...*
- Rephaim szerette volna, ha ezt jobban kifejti, de most nem volt idő efféle dolgokra.
- Nem, Stevie Rae - rázta meg a fejét a Hollómás. - Ennél többről van szó. Dallas a Sötétséget választotta.

Azt hitte, hogy a lány vitába száll majd vele, ehelyett azt látta, hogy megereszkedik a válla, és halkán ennyit mond:

- Igen, én is hallottam.

Szótlanul kapaszkodtak fel a létrán, és éppen kijutottak az alagsorból, amikor ismerős hang ütötte meg Rephaim fülét.

- A Bogár! - kiáltott fel Stevie Rae, és futásnak eredt.

Éppen időben értek oda ahhoz, hogy lássák, amint a kis kék autó kikanyarodik a parkolóból, és eltűnik a szemük előtt.

- Na, ezt nevezem én szívásnak - mordult fel Stevie Rae.

Rephaim a világosodó keleti horizontra pillantott.

- Vissza kell menned az alagutakba - mondta.

- Nem lehet. Lenobia és a többiek idegesek lesznek, ha nem érek vissza napfelkeltéig.

- Én nem maradok itt. Elmegyek a múzeumba. Nyugodtan lepihenhetsz, és a barátaid majd rád találhatnak. Nincs mitől tartanod.

- Mi van, ha Dallas egyenesen visszamegy az Éjszaka Házába? Mindenkinek be fog számolni rólunk.

Rephaim csak egy pillanatig habozott.

- Akkor tedd, amit tenned kell. Tudod, hol találsz meg. - Azzal megfordult, hogy induljon.

- Vigyél magaddal.

A Hollómásnak földbe gyökerezett a lába. Nem nézett Stevie Rae-re.

- Mindjárt felkel a nap.

- Meggyógyultál, vagy nem?

- De igen.

- Elég erős vagy ahhoz, hogy elbírjál?

- Igen.

- Akkor vigyél magaddal a Gilcrease-be. Biztos vagyok benne, hogy annak is van pincéje.

- És mi lesz a barátaiddal, a többi vörös vámpírelőttel? - kérdezte Rephaim.

- Majd felhívom Kramishát, és megmondom neki, hogy Dallasnak elment az esze, de biztonságban vagyok, nem kell aggódniuk miattam.

- Ha tudomást szereznek rólam, akkor úgy fog tűnni, mintha engem választottál volna helyettük.

- A választásom egyelőre csak annyit jelent hogy szükségem van egy kis időre, hogy végiggondoljam, mit tegyek ezzel az egésszel, amit Dallas a nyakamba zúdított - felelte Stevie Rae. Aztán jóval halkabban hozzátette: - Hacsak nincs ellenedre, hogy veled menjek. Nyugodtan elmehetsz, neked nem kell itt maradnod.

- A hitvesed vagyok? - kérdezte Rephaim magát is meglepve vele.

- Igen. A hitvesem vagy.

Rephaim csak akkor vette észre, hogy visszatartotta a levegőt, amikor meghallotta Stevie Rae válaszát. Megkönnyebbülten felsóhajtott, és kinyújtotta a karját.

- Akkor mellettem a helyed. Majd én vigyázok, hogy senki ne zavarjon pihenés közben.
- Köszönöm.

Rephaim a karjába vette a Főpapnőjét, aztán kiterjesztette a szárnyát, és a levegőbe emelkedett.

Rephaim

Stevie Rae jól sejtette. A háznak valóban volt pincéje. Döngölt földpadlója ellenére meglepően száraznak és kényelmesnek tűnt. Stevie Rae megkönnyebbülve ült le a padlóra. Hátát a falnak vetette, és előhúzta a mobilját. Rephaim ott téblábolt körülötte, nem tudta eldönteni, hogy mit csináljon, mialatt Stevie Rae a Kramisha nevű vámpírjelölttel beszélt. Csak fél füllel hallotta a lány nyakatekert magyarázatát, hogy miért is nem tudott visszatérni az iskolába: *Dallasnak teljesen elment az esze... biztos az elektromosságtól zakkant meg... kidobott Z kocsijából visszafelé menet... nem, jól vagyok... valószínűleg holnap este...*

Rephaim egyre kínosabban érezte magát, nem akarta kihallgatni a beszélgetést, ezért fogta magát, és visszament a tetőtérben kialakított fészkébe.

Fáradt volt. Hiába gyógyult meg teljesen, a repülés borzasztóan kimerítette. Minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy még napfelkelte előtt visszaérjenek a múzeumba. Le kéne feküdnie a fészkébe, hogy kipihenje magát, gondolta. Stevie Rae napnyugtáig biztosan nem fog felkelni.

Stevie Rae napnyugtáig, ha akarna, sem tudná elhagyni a pincét.

Ilyenkor végtelenül sebezhetővé vált. De mivel a vörös vámpírjelöltek mind gyengék ebben az időszakban, nem kellett attól tartaniuk, hogy Dallas megtámadja őket. Igen ám, de mi van, ha egy ember téved be a házba?

Rephaim lassan összeszedte a takaróit és az odagyűjtött ennivalóját, aztán elindult velük lefelé a pincébe. Kétszer kellett fordulnia. Mire végzett, odakint már nappali világosság volt. Stevie Rae a sarokban összegömbölyödve aludt, a telefonálást már régen befejezte. Alig mozdult meg, amikor Rephaim betakarta. Azután a Hollómás kényelmesen elhelyezkedett mellette. Nem annyira szorosan, hogy egymáshoz érjenek, de ahhoz éppen elég közel, hogy felébredve Stevie Rae azonnal őt lássa meg. És arra is ügyelt, hogy az ajtó és a lány közé feküdjön. Ha valaki megpróbál behatolni, annak előbb vele kell megküzdenie.

Rephaim utolsó gondolata az volt, mielőtt álomba merült, hogy végre megértette azt az állandó dühöt és nyugtalanságot, amely az apját emésztette. Ha Stevie Rae eltaszította volna magától, soha többé nem tudott volna megszabadulni az emléktől. A veszteség örökre beárnyékolta volna az életét. És ez a felismerés még annál is nagyobb rémülettel töltötte el, mintha a Sötétséggel kellett volna újra szembenéznie.

Nem akarok nélküle élni. Ez volt a Hollómás legutolsó gondolata, mielőtt elnyomta a kimerültség.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Stark

- Tudom, hogy akár az életembe is kerülhet, hogy átjussak a Túlvilágra, de nélküle nem akarok ezen a világon élni. - Stark nem kiabált, de képtelen volt uralkodni türelmetlenségén. - Hadd tudjam meg végre, mit kell tennem, hogy eljussak Zoey-hoz, és azonnal megteszem.

- Miért akarod, hogy Zoey visszatérjen? - kérdezte a Sgiach.

Stark beletúrt a hajába. Kezdett kitörni rajta a nappali fáradtság, ideges volt, a gondolatai összevissza ugráltak, és elcsigázott agya a legkézenfekvőbb választ adta a kérdésre.

- Mert szeretem.

A királynő mintha meg sem hallotta volna, amit mondott; elgondolkodva tanulmányozta az arcát.

- Érzem rajtad a Sötétség érintését.

- Igen - bólintott Stark, bár a kijelentés némileg zavarba hozta. - De amikor felajánlottam az eskümet Zoey-nak, a Fényt választottam.

- 'gen, de 'kkor is 'zt választanád, ha ez 'zzal járna, hogy 'lve- szíted 'zt, 'kit a legjobban szeretsz? - kérdezte Seoras.

- Stark éppen azért akar átjutni a Túlvilágra, hogy megvédhesse Zoey-t - szólt közbe Aphrodité. - Hogy az ő segítségével Zoey össze tudja rakni darabokra tört lelkét, és visszatérhessen a testébe. Vagy nem?

- 'gen, ha a lelke 'smét 'gészben lesz, dönthet 'gy is, hogy visz- szatér.

- Akkor nem értem a kérdést. Ha Z visszajön, akkor Stark nem fogja elveszíteni - vonta fel a szemöldökét Aphrodité.

- Védelmezőm azt próbálja elmagyarázni, hogy Zoey-nak esetleg megváltozhat a személyisége, és ha visszatér a Túlvilágról, már nem ugyanaz lesz, mint akinek megismertétek - mondta a Sgiach.

- Mi van, ha ez a változás azt jelenti majd, hogy Starkkal különválnak az útjaik?

- A harcosa vagyok. Ez nem fog megváltozni, vagyis mindig mellette maradok - felelte Stark határozottan.

- 'gen, cimbora, mint a harcosa bizonyosan, de mint a szerelme, talán már nem - nézett rá Seoras.

Stark úgy érezte, mintha egy tört forgattak volna meg a szívében. Ennek ellenére habozás nélkül rávágta:

- Kész vagyok meghalni, hogy visszakaphassam. Semmi más nem számít.

- Legmélyebb érzéseinket néha csak az különbözteti meg egymástól, hogy milyen emberek vagyunk a lelkünk mélyén - mondta a Sgiach. - Szenvedély és részvét, nagylelkűség és megszállottság, szerelem és gyűlölet. Gyakran nagyon is közel állnak egymáshoz. Azt mondd, annyira szereted a királynődet, hogy akár meghalni is hajlandó lennél érte; de mi van akkor, ha nem viszonzozza az érzelmeidet, akkor milyen színű lenne a világod?

Sötét. Azonnal ez a szó jelent meg Stark fejében, de tudta, hogy jobb, ha nem mondja ki. Szerencsére Aphrodité nagy szája ismét megmentette.

- Ha Z nem akar többé vele lenni, mint pasival, az szívás Stark- nak. Ezen nincs is mit vitatkozni. De ez még nem jelenti azt, hogy át fog állni a Sötét Oldalra, amit gondolom maguk is ismernek, ha már a *Star Trekben* annyira otthon vannak. Szóval a lényeg az, hogyha esetleg, történetesen Zoey kidobja, az akkor is csak Starkra, Zoey-ra meg Ntixre tartozik, nem igaz? De most komolyan. Az Istennő látja lelkemet, nem akarok undok lenni, de maga csak egy királynő, nem az Istennő. Vannak dolgok, amik felett magának sincsen hatalma.

Stark visszafojtott lélegzettel várta, hogy a Sgiach valami *Star TrekeX*. vagy *Csillagok háborúját* megszegyenítő varázslattal milliónyi apró darabra robbantsa Aphroditét. A királynő azonban elnevette magát, amitől hirtelen meglepően kislányosnak tűnt.

- Örülök, hogy csak egy királynő vagyok, és nem az Istennő. Éppen elég nekem ez a kis szelet a világból, amit igazgatnom kell.

- Egyébként is miért olyan fontos az, hogy Stark mit fog vagy mit nem fog tenni? - kérdezte Aphrodité annak ellenére, hogy Dáriusz szigorú pillantásokkal próbálta hallgatásra bírni.

A Sgiach és Védelmezője egymásra néztek, aztán a harcos alig láthatóan bólintott, mintha megegyeztek volna valamiben.

- A Fény és a Sötétség törékeny egyensúlyát egyetlen cselekedet is könnyen felboríthatja - mondta a Sgiach királynő. - Stark ugyan csak egy harcos, ám a tettei egész világunkra hatással lehetnek.

- A világnak nem mindegy, hogy hány harcos '11 a Sötétség szolgálatába.

- Tudom, és soha többé nem fogom a Sötétséget szolgálni - felelte Stark komoran. - Zoey lelke egyetlen apró cselekedet miatt tört darabokra, ezért ezzel is tisztában vagyok.

- Akkor jól fontold meg minden tetteidet, mielőtt döntesz - fordult felé a királynő. - Akár a Túlvilágon jársz, akár itt. És ne feledd, hogy csak a fiatalok és a naivak hiszik, hogy a

szerelem a legnagyobb erő az univerzumban. Mi, akik, mondjuk így, *realistábbak* vagyunk, tudjuk, hogy az akaraterő, ha tisztességgel és céltudatossággal párosul, ezerszer hatalmasabb a szerelmes romantikánál.

- Nem felejttem el. ígérem. - Stark alig hallotta a saját szavait. Azt is megígérte volna, hogy levágja a karját, ha a Sgiach azt akarta volna tőle hallani cserébe azért, hogy végre elárulja, hogyan juthat át a Túlvilágra.

A királynő, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, szomorúan megrázta a fejét.

- Jól van. Nem tartóztatlak tovább, indulj el utadon. - Azzal kinyújtotta a kezét, és azt parancsolta: - Emelkedjen fel a Seol ne Gigh.

Surrogó, kattogó zaj hallatszott, és a következő pillanatban a királynő emelvénye előtt, alig néhány centire attól a ponttól, ahol Zoey feküdt, megnyílt a padló, és egy rozsdaszínű kötömb emelkedett ki belőle. Körülbelül egy méter magas lehetett, nagyjából a derekáig ért egy felnőtt vámpírnak, és elég hosszú volt ahhoz, hogy egy férfi végig tudjon feküdni rajta. A kötömböt bonyolult minták díszítették, és mindkét oldalán két-két sziklafog meredt elő a padlóból. Az ívben meghajlított sziklafogokról Starknak az íja jutott eszébe. Ezek a fogak azonban felfelé haladva egyre keskenyebbé váltak, a végük pedig veszélyesen hegyesnek tűnt. Stark minél tovább tanulmányozta, annál hátborzongatóbbnak találta őket, aztán hirtelen két dologra is rádöbbsent.

Azok a sziklafogak leginkább két szarvra hasonlítottak.

A kötömb valójában nem rozsdaszínű volt. Fehér márványból hasították ki, a rozsdaszínű pacák pedig vérfoltok voltak rajta.

- Ez a Seol ne Gigh, a Lélek Széke - mondta a Sgiach. - Az áldozat és az imádság helye. Az idők kezdete óta ez az átjáró a Sötétség és a Fény, a fehér és a fekete bika birodalmába, mert tőlük kapják hatalmukat a Védelmezők.

- *Áldozat* és imádság - suttogta Aphrodité, és közelebb lépett a kötömbhöz. - Miféle áldozatra gondolsz?

- Az 'ttől függ, milyen 'tra 'ndulunk, nem 'gaz? - felelte Seoras.

- Ez nem válasz - nézett rá Aphrodité.

- De még mennyire, hogy az - mondta a Védelmező komor mosollyal az ajkán. - 's 'zt te is nagyon jól tudod, 'kár beismered, 'kár nem.

- Felőlem rendben van a dolog - szólalt meg Stark, és végighúzta a kezét a homlokán. - Csak mondd meg, mit vagy kit - gúnyos félmosollyal Aphroditére pillantott, nem törődve azzal, hogy magára haragítja Dáriuszt -, és én szívesen feláldozom.

- Te magad leszel az 'ldozat, cimborá - mondta Seoras.

- Szerintem megkönnyíti a dolgot, hogy nappal veszít az erejéből. Így a lelke könnyebben el tud majd szakadni a testétől. - A Sgiach úgy beszélt Védelmezőjéhez, mintha Stark nem is lenne a teremben.

- 'gazad van. A legtöbb harcos küzd az 'llen, hogy 'lhagyja a testét. Minél gyengébb, 'nnál könnyebben fog menni - helyeselt Seoras. '

- És nekem mi a dolgom? Keressek egy szüzet? - Stark ezúttal nem nézett Aphroditére, ő ugyanis nyilvánvalóan nem illett bele ebbe a kategóriába.

- Te magad leszel az áldozat, harcos. Másvalaki vérével semmire sem mérsz. Ez a te utad, elejétől a végéig. Biztos, hogy el akarsz indulni rajta? - kérdezte a Sgiach.

- Igen - felelte Stark habozás nélkül.
- Akkor feküdj rá a Seol ne Gigh-re, fiatal MacUallis. Törzsfőnököd a véredet ontja, hogy eljuthass az élet és a halál közti vékony határmezsgyére. A kő elfogadja áldozatodat. A bika így rendelkezett. Ő fogja majd elvezetni lelkedet a Túlvilág kapujáig. Onnantól fogva csak rajtad múlik, képes vagy-e belépni rajta. Az Istennő legyen könyörületes hozzád - mondta a királynő.
- Rendben. Jól van. Lássunk hozzá. - De Stark nem a Seol ne Gigh-hez ment, hanem letérdelt Zoey mellé. Nem foglalkozott vele, hogy az egész terem őket nézi. Két kezébe fogta Zoey arcát, gyengéden megcsókolta, és azt suttogta neki: - Eljövök érted. Ezúttal nem hagylak cserben. - Azután felállt, kihúzta magát, és odalépett a kötömbhöz.
- Seoras már ott állt a kötömb fejénél. Stark szemébe nézett, majd előhúzott egy félelmetesen hegyes tört a derekán lógó bőrhüvelyből.
- Hé, várjon egy kicsit! - Aphrodité izgatottan kotorászott abban az abnormálisan nagy, fémes színű bőrtáskában, melyet Velencétől idáig cipelt magával.
- Stark kezdte elveszíteni a türelmét.
- Aphrodité, most nem érek rá.
- Ó, a kurva életbe, végre! Tudtam, hogy nem tűnhet el valami, ami ennyire nagy és bűdös. - Előhúzott a táskából egy nagyjából egyliteres zacskót, ami tele volt barna ágakkal és tűlevelekkel, aztán ujjával csettintve intett az egyik fal mellett álldogáló harcosnak. Stark kénytelen volt elismerni, hogy tagadhatatlanul volt valami királynői a mozdulatban. Az egyik tagbaszakadt harcos azonnal oda is loholt hozzá. - Mielőtt hozzákezdenek ehhez a valószínűleg nagyon undorító és véres dologhoz, előbb meg kell gyújtani ezt, mint valami füstölőt, hogy Stark be tudja lélegezni az illatát.
- Mi a franc ez? - kérdezte Stark a fejét rázva, és nem először tűnődött el azon, vajon Aphroditének nincs-e valami súlyos agykárosodása.
- Redbird nagyfi mondta Stevie Rae-nek, ő meg nekem, hogy égessünk cédruslevelet, mert a cserokik szerint az segít neked átjutni a szellemek birodalmába - felelte Aphrodité a szemét forgatva.
- Cédrust?
- Igen. Lélegezd be, és tartsd bent, miközben belépsz a Túlvilágra. Most pedig fogd be a szád, és készülj fel arra, hogy ledöfnek - mondta Aphrodité, majd a Sgiach felé fordult. - Azt hiszem, Red- bird nagyit nyugodtan tarthatjuk Sámánnak. Bölcs, és hisz abban, hogy a földnek lelke van. Ő mondta, hogy a cédrus segíteni fog Starknak.
- A harcos, akinek Aphrodité a kezébe nyomta a zacskót, várakozóan nézett királynőjére. A Sgiach vállat vont, majd bólintott.
- Ártani biztos nem árt.
- Miután egy mozsárszerű fémedényben meggyújtottak néhány cédruslevelet, Aphrodité elmosolyodott, majd Seoras felé intett a fejével.
- Oké, most már hozzáláthatnak.
- Starknak minden önuralmára szüksége volt, hogy ne ossza ki ezt az idegesítő libát, de tudta, hogy koncentrálnia kell. Eszébe véste, hogy be kell lélegeznie a cédrus füstjét,

mert Redbird nagy tudja, mit beszél, és ő is azt akarja, hogy eljusson Zoey-hoz és megvédje. Stark megtörölte a homlokát, és közben azt kívánta, bárcsak az agyára ereszkedő nappali ködöt is le tudná törölni magáról.

- Ne 'küzdj 'llene. '1 kell 'ngedned magad 'hhoz, hogy ki tudj lépni a testedből. Tudom, hogy 'z egy harcos számára szokatlan. - Seoras a kő sima felületére bökött a törével. - Vedd le a felsődet, 's feküdj 'de.

Stark lehúzta magáról a pulóverét meg a pólóját, és felült a kőre.

- Látom, már meg vagy jelölve - jegyezte meg Seoras, és a Stark mellkasának bal oldalán éktelenkedő rózsaszín sebhelyre mutatott, melyet a szívébe tartó nyílvessző okozott azon az estén, amikor Kalonát kiűzték Tulsából.

- Igen. Zoey miatt kaptam.

- 'kkor nem lesz szokatlan, hogy 'jra megjelölnek 'rte.

Stark végignyúlt a vérfoltos kötömbön. Arra számított, hogy hideg és élettelen lesz, de abban a pillanatban, ahogy a bőre hozzáért a márványhoz, az melegedni kezdett alatta. A kőből lüktetve áradt a forróság, mintha valami érző, lélegző lény lenne.

- Látom, 'rzed - mondta az öreg Védelmező.

- Forró - nézett fel rá Stark.

- A Védelmezők számára 'letre kel. Bízol bennem, cimborá?

Stark meglepetten pislogott Seorasra, de habozás nélkül válaszolt:

- Igen.

- 'lviszlek a halál 'lőszobájába. De meg kell bíznod bennem, ha valóban '1 'karsz jutni 'da.

- Megbízom benned. - És Stark komolyan is gondolta. Mintha az idők kezdete óta ismerte volna az öreg harcost. Maga sem értette, hogy miért, de tökéletesen megbízott benne.

- 'gyikünknek sem lesz kellemes, de muszáj megtennem. A testnek '1 kell 'ngednie a lelket, de 'hhez véres 's fájdalmas 't vezet. Készen 'lsz?

Stark bólintott. Kezét a forró kőre szorította, és belélegezte a cédrus füstjét.

- Várjon! Mielőtt leszúrja, igazán mondhatna neki valami biztatót. Nehogy a lelke azonnal kipurcanjon a Túlvilágon. Maga Sámán, akkor viselkedjen is úgy, mint egy Sámán - szólalt meg Aphrodité.

Seoras előbb Aphroditére nézett, majd a királynőjére. Stark nem látta a Sgiach arcát, de akármi is zajlott le kettőjük között, a Védelmező ajkán halvány mosoly jelent meg, ahogy visszafordult Aphrodité felé.

- Rendben, 'fjanc királynő. A következőt 'dom 'travalóul a barátodnak: 'mikor egy lélek 'gazán meg 'karja tudni, mit jelent jónak, 'nzetlenül jónak lenni, csak 'kkor lesz képes befogadni a szeretetet, a békét 's a harmóniát. Az 'nfeladás hatalmát nem szabad 'lábecsülni.

- Nekem ez túl költői, de Stark szeret olvasni, hátha neki van fogalma róla, hogy miről beszél - mondta Aphrodité.

- Aphrodité, megtennél egy szívességet? - kérdezte Stark.

- Talán.

- Fogd. Be. - Azután Seorasra pillantott. - Köszönöm a jó tanácsot. Nem felejttem el.

Seoras a szemébe nézett. 'gyedül kell végigcsinálnod, cimbora. Nem tudlak lefogni közben. Ha nem bírod ki, nem fogsz 'ljutni a kapuig, akkor pedig jobb, ha '1 se kezdjük.

- Nem fogok megmozdulni - mondta Stark eltökélten.

- A Seol ne Gigh szívverése elvezet téged a Túlvilágra. De a visz- szavezető 'tat már 'gyedül kell megtalálnod.

Stark bólintott, aztán kitárta a karját, és egész testével hozzásimult a márványhoz. Megpróbálta magába szívni a belőle áradó meleget.

Seoras felemelte a tör, és lesújtott vele Starkra. A mozdulat olyan gyors volt, hogy Stark mindössze egy elmosódott csíkot látott belőle. Először alig érzett fájdalmat, noha a tör az egész jobb oldalát felhasította, a derekától egészen a bordákig.

A második vágás hasonló volt az elsőhöz, azzal a különbséggel, hogy ez a bal oldalát metszette fel.

Aztán megérezte a fájdalmat. Mintha izzó tüzfolyamba vetették volna. Vére forró lávaként ömlött az oldalából, és tócsába gyűlt alatta a kövön. Seoras módszeresen dolgozott a borotvaéles késsel. Egy határozott mozdulattal egybenytotta a két sebet. Stark vére úgy rezgett a kötőmb szélén, mint egy kicsordulni készülő könnycsepp egy óriás szeme sarkában. Aztán a vér átbukott a szikla peremén, és vörös csíkot húzva maga után végigszaladt a bonyolult mintákkal díszített kövön, majd lecsöpögött a száiv alakú sziklafogakra.

Stark soha életében nem érzett még ehhez hasonló fájdalmat.

Még akkor sem, amikor meghalt.

Még akkor sem, amikor élőhalottá vált, és semmi másra nem tudott gondolni, csak a vérre és az erőszakra.

Még akkor sem, amikor majdnem szíven lőtte magát a saját nyílvesszőjével.

A fájdalom, melyet a Védelmező okozott neki, nem pusztán fizikai volt. A lelkét ugyanúgy égette, mint a testét. A kín folyékony méregként ömlött szét a testében. Képtelen volt szabadulni tőle, újra és újra végigsöpört rajta, mint a tenger hullámai. Úgy érezte, elmerül benne.

Akaratlanul is küzdött. Tudta, hogy nem szabad megmozdulnia, de nem akarta elveszíteni az eszméletét. *Ha elengedem, meghalok.*

- Bízz bennem, cimbora, 'ngedd el.

- Seoras ott állt felette, és újra meg újra lesújtott a törrel, a hangja azonban nagyon távolinak tűnt, Stark alig tudta kivenni a szavait.

- Bízz bennem...

Végül meghozta a döntést. Már csak az volt hátra, hogy ki is tartson mellette.

- Megbízom benned - hallotta a saját suttogását. A világ előbb szürkévé, majd vörössé vált, végül minden elfeketedett előtte. Semmi más nem maradt, csak az ereiben lüktető folyékony fájdalom, amely összekeveredett a vérével. Aztán hirtelen kilépett a testéből, ráfolyt a márványra, lecsöpögött a kötőmb faragott oldalán, és végig- csorgott a szarvakon.

Ahogy körülölelte a fájdalom és a sötétség, Stark egy pillanatra pánikba esett, de aztán a rettegést furcsamód felváltotta valami bágyadt beletörődés, ami már-már kellemes volt. A

következő gondolata az volt, hogy a sötétség nem is olyan rossz. Legalább a fájdalom elmúlt. Már csak egy rossz emléknek tűnt...

- Ne add fel, idióta! Zoey-nak szüksége van rád!

Aphrodité hangja? Az Istennőre, hihetetlen, hogy még a testéből kilépve is ennyire idegesítőnek tartja.

A testéből kilépve. De hiszen akkor sikerült! Lelkesedése azonban gyorsan lelohadt, ahogy tudatosult benne a helyzete.

Kilépett a testéből.

Nem látott semmit. Nem érzett semmit. Nem hallott semmit. Teljesen beburkolta a fekete semmi.

Fogalma sem volt, hol lehet. A lelke úgy verdesett, mint egy csapdába esett madár, de mindenfelől csak a semmi vette körül.

Mit is mondott Seoras? Mi volt a jó tanácsa?

...az önfeladás hatalmát nem szabad alábecsülni.

Stark abbahagyta a vergődést, és lecsillapította lelkét. A feketeségből hirtelen előbukkant egy emlékkép, ahogy a lelke, vérével együtt végigcsorog a szarv alakú sziklafogakon.

Szarvak.

Belekapaszkodott a képbe, és elképzelte, ahogy megragadja azokat a szarvakat.

A teremtmény előlépett a sötétből. Feketesége különbözött a Starkot körülölelő sötétségtől. Olyan volt, mint az éjszakai égbolt újhold idején; mint a mély, rezzenéstelen tófenék, ha leszáll az éj; mint a félig elfeledett álmok.

Elfogadom véráldozatodat, harcos. Fordulj szembe velem, és folytasd, utadat, ha van hozzá merszed.

Van! kiáltotta Stark.

A bika rárontott. Stark az ösztöneire hallgatott, és az ösztönei azt súgták, ne fusson el, ne ugorjon félre. Felemelt fejjel szembefordult a bikával, aztán a félelemtől, a dühtől és a haragtól üvöltve rohanni kezdett felé. A bika leszegte hatalmas fejét, mint aki fel akarja öklelni Starkot.

Nem! Stark ráugrott a bikára, és egy álomszerű mozdulattal megragadta a szarvát. Abban a pillanatban a bestia hátravetette a fejét, és a levegőbe repítette. Stark úgy érezte, mintha egy elképesztően magas szikláról ugrana a mélybe, többször is átfordulva zuhanás közben, és valahol a háta mögött, a feketeségben hallotta a bika szavait visszhangozni: *Szép volt, Védelmező...*

Azután egyszerre minden kivilágosodott körülötte, mintha fényrobbanás történt volna, majd nagy csattanással földet ért. Lassan feltápáskodott, és közben azon tűnődött, milyen furcsa, hogy most csak a lelke van itt, mégis érzi a testét. Körülnézett.

Előtte egy sűrű erdős rész állt, hasonló ahhoz, mint amit a Sgiach kastélya felé menet látott. Még kíváncságfa is volt benne, rajta számtalan színes kendővel. Miközben nézte, a kendők folyamatosan változtak, és különböző színekben ragyogva lengedeztek, mint megannyi karácsonyfadísz.

A Túlvilág - csak ez a varázslatos hely lehet Nüx birodalmának bejárata, gondolta.

Mielőtt továbbindult volna, Stark a háta mögé pillantott, mert nem gondolta volna, hogy ilyen könnyen bejuthat. Félig-meddig arra számított, hogy ismét megjelenik a hatalmas fekete bika, és most már tényleg nekiront, hogy a szarvára tűzze.

Mögötte azonban nem volt más, csak az áthatolhatatlan feketeség, amelyből érkezett. Ez önmagában is elég hátborzongató volt, de ahogy lenézett a talajra, azt vette észre, hogy egy félkör alakú vöröses homokfolton áll - erről váratlanul Oklahoma jutott eszébe -, amelynek a közepébe egy kardot döftek. A kard jó mélyen, majdnem markolatig benne volt a talajban, ezért két kézzel meg kellett ragadnia, hogy ki tudja húzni. Amikor sikerült végre kiszabadítania, automatikusan beletörölte a pengét a farmerébe. Csak akkor jött rá, hogy a talaj, akárcsak a Seol ne Gigh, nem magától ilyen színű, hanem a vér festette vörösre.

Gyorsan befejezte a penge megtisztítását, valamiért nem örült volna neki, ha vérfoltok maradnak rajta, aztán felemelte a fejét, és előre nézett. Arra kellett mennie. Szíve, agya, szelleme - mind ezt súgták.

- Itt vagyok, Zoey. Eljöttem érted - mondta, azzal előrelépett, és egyenesen nekiütközött egy láthatatlan falnak. - Mi a franc? - morogta. Hátralépett, és döbbenten meredt a boltíves kőkapura, amely váratlanul megjelent előtte.

Hideg fény villant a szemébe, ami Starkot arra emlékeztette, mint amikor valaki kinyitja a hűtőszekrény ajtaját a sötét konyhában. Néhány pislogás után ismét kitisztult a látása, és amikor meglátta, ki áll vele szemben, kővé dermedt a döbbenettől.

Önmagával nézett farkasszemet.

Az első gondolata az volt, hogy a kapu egy tükör, de aztán észrevette, hogy a maga mögött hagyott feketeség nem tükröződik benne vissza, hasonmása pedig gúnyosan vigyorog rá. De Stark nem mosolygott. Aztán a hasonmás megszólalt, végleg elosztatva ezzel mindenféle racionális magyarázat lehetőségét.

- Igen, seggfej, jól látod. Te vagy az. Én te vagyok. Ahhoz, hogy bejuss erre a helyre, előbb meg kell ölnöd, ez azonban nem fog megtörténni, ugyanis egyáltalán nincs kedvem meghalni. Ehelyett az fog történni, hogy szétrúgom a segged, és én öllek meg téged.

Stark még akkor is döbbenten meredt önmagára, amikor a hasonmása előrelendült, és a kezében tartott ugyanolyan karddal, amint amilyen Starknál is volt, megsebezte a karját.

- Ez könnyebb lesz, mint gondoltam - mondta a hasonmás, és ismét nekirontott.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Aphrodité

- Igen, ég a villany, de senki nincs otthon. - Aphrodité elhúzta a kezét Stark nyitott, semmibe meredő szeme előtt. A következő pillanatban azonban el kellett kapnia a karját, mert Seoras tovább kaszabolta Stark már amúgy is vérben úszó testét, és csak egy hajszálon múlt, hogy nem sebezte meg Aphroditét is.

- Hé, már így is olyan, mint egy adag darált hús. Muszáj ezt tovább csinálni? - kérdezte a Védelmezőtől. Nem mintha különösebben odalett volna Starkért, de attól még nem esett jól látnia, hogy apró darabokra vagdalják.

Seoras szemmel láthatóan nem hallotta, hogy hozzá beszél. Minden idegszálával az előtte heverő fiúra koncentrált.

- Összeköti őket a fiú küldetése, együtt haladnak az úton - mondta a Sgiach. Leszállt a trónról, és odasétált Aphrodité mellé.

- De felséged Védelmezője tudatánál van és a testéből sem lépett ki - szólalt meg Dáriusz.

- Igen. A tudata itt van. De teljesen ráhangolódott a fiúra - hallja a szívverését, érzi a lélegzetvételét. Seoras pontosan tudja, hogy Stark milyen közel jár a halálhoz. Pengeélen táncol, és a Védelmezőmnek kell egyensúlyban tartania. Ha lebillen az egyik irányba, a lelke visszatér a testébe, és felébred. Ha a másik irányba, akkor a lelke soha többé nem tér vissza.

- Honnan fogjuk tudni, mikor kell abbahagyni? - kérdezte Aphrodité, és önkéntelenül is összerezzent, ahogy Seoras ismét belehasított Stark húsába.

- Stark vagy felébred, vagy meghal. Akármelyik is fog bekövetkezni, az Stark döntése lesz, nem az én Védelmezőmé. Seoras csak lehetővé teszi számára, hogy válasszon. - A Sgiach Aphrodité felé fordult, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le Seorasról. - Neked is ezt kellene tenned.

- Megszurkálni Starkot? - Aphrodité értetlenül nézett a királynőre, de az továbbra is a Védelmezőt figyelte.

- Azt mondtad, Nüx próféta nője vagy, nem?

- De igen, az vagyok.

- Akkor ideje lenne felhasználnod a képességedet, hogy segíts a fiúnak.

- Boldogan megtenném, ha lenne valami halvány fingom róla, hogy mit csináljak.

- Aphrodité, talán jobb lenne, ha... - kezdte Dáriusz, azzal megfogta Aphrodité karját, és távolabb húzta a Sgiachtól. Láthatóan attól félt, hogy Aphrodité megsérti a királynőt.

- Ne, harcos. Hagyd csak - állította meg a Sgiach egy kézmozdulattal. - Hamarosan te is rá fogsz jönni, hogy egy erős nőt gyakran bajba kevernek a szavai, és ettől még te sem védheted meg. De nem is kell, mert amit mond, azért vállalja a felelősséget. - A királynő végre Aphroditére nézett. - Használd az erőt, melyek ilyen pengeélessé teszik a szavaidat, arra, hogy megtaláld a válaszokat a kérdéseidre. Egy valódi próféta nő nem sok

útmutatást kap az életben, kivéve a saját tehetségét; de ha az erőd bölcsességgel és türelemmel párosul, megtanulhatod jól használni. - A királynő felemelte a kezét, és elegánsan intett az egyik árnyékban álló vámpírnak. - Vezesd fel a prófétanőt és a Védelmezőjét a szobájukba. Hadd frissüljenek fel és pihenjék ki magukat. - Azzal a Sgiach hátat fordított nekik, visszatért trónusára, és ismét a Védelmezőjére szegezte tekintetét.

Aphrodité összeszorította a száját, és követte a vörösesszőke hajú izomkolosszust, akinek apró zafírkék pontokból álló bonyolult spirálok voltak az arcára tetoválva. Visszamentek egészen a széles lépcsőig, ahol idefelé jövet megálltak, azon feljutva pedig egy folyosóra értek. A falat drágakövekkel ékesített kardok díszítették, csak úgy ragyogtak a fáklyafényben. Végül egy keskenyebb lépcső felvezette őket egy boltíves faajtóhoz, melyet a harcos előzékenyen kinyitott előttük, és betessékelte őket a szobába.

- Azonnal értesítsenek, ha Starkkal történik valami, rendben? - mondta Aphrodité a harcosnak, mielőtt becsukta volna mögöttük az ajtót.

- Természetesen - felelte a harcos meglepő udvariassággal, azzal magukra hagyta őket.

- Tényleg azt gondolod, hogy bajba kerülök a nagy pofám miatt? - fordult Dáriuszhoz. A harcos felvonta a szemöldökét.

- Hát persze.

Aphrodité elkomorodott.

- Komolyan kérdeztem.

- Én pedig komolyan válaszoltam.

- De miért? Olyan rosszakat mondok?

- Nem, szépségem, hanem azért, mert a szavaid olyanok, mint egy-egy tör, és egy tör gyakran okoz bonyodalmakat.

Aphrodité felhorkant, és leült a nagy, baldachinos ágyra.

- Ha olyan vagyok, mint egy tör, akkor mi a fenéért vagy még mindig velem?

Dáriusz leült mellé az ágyra, és megfogta a kezét.

- Elfelejtetted, hogy a dobótör a kedvenc fegyverem?

Aphrodité a szemébe nézett, és egyszerre végtelenül sebezhetőnek érezte magát.

- De most komolyan. Rettenetes egy perszóna vagyok. Mit kedvelsz rajtam? A legtöbb vámpír ki nem állhat.

- A legtöbb vámpír nem ismer. Nem ismerik az igazi énedet. És én nem egyszerűen kedvellek, Aphrodité. Én szerelmes vagyok beléd. Szeretem az erődöt, a humorodat és azt, hogy mennyire törődsz a barátaiddal. És szeretem a lelken ejtett sebeket is, amik végre kezdenek begyógyulni.

Aphrodité érezte, hogy csak egy hajsza választja el a sírástól.

- Éppen azok miatt vagyok ilyen elviselhetetlen.

- Éppen azok miatt vagy az, aki. - Dáriusz az ajkához emelte a lány kezét, és gyengéden megcsókolta. - És ezért van meg benned az erő, hogy kitaláld, hogyan segíthetnél Starknak.

- De nem tudom!

- Egyszer már használtad a különleges képességedet, hogy érzékeld vele Zoey és Kalona távollétét. Nem tudnád ezt valahogy Starkkal kapcsolatban is megtenni?

- Akkor csak annyit csináltam, hogy megnéztem, a lelkük a testükben van-e vagy sem. De azt már tudjuk, hogy Stark kilépett a testéből.

- Akkor őt meg sem kell érintened, mint a másik kettőt.

Aphrodité felsóhajtott.

- Azt mondod, próbáljam meg ugyanúgy?

- Igen.

Aphrodité a harcos szemébe nézett, és még erősebben szorította a kezét.

- Tényleg azt gondolod, hogy képes vagyok rá?

- Azt gondolom, szépségem, hogy nagyon kevés olyan dolog van, amit ne tudnál megtenni, ha igazán akarod.

Aphrodité bólintott, majd még egyszer megszorította Dáriusz kezét, mielőtt elengedte. Lehúzta fekete túsarkú csizmáját, feje alá gyűrt néhány párnát, és elhelyezkedett az ágyon.

- Vigyázol rám, amíg távol leszek? - kérdezte a harcosától.

- Mindig - felelte Dáriusz, és odalépett az ágy mellé. Aphroditének azonnal a királynője trónja mellett álló Seoras jutott róla eszébe. Megpróbált erőt meríteni a tudatból, hogy a szíve és a teste biztonságáról Dáriusz örökké gondoskodni fog, majd behunyta a szemét, és igyekezett ellazulni. Vett három mély lélegzetet, hogy kitisztítsa a gondolatait, aztán az Istennőre koncentrált.

- *Nüx, én vagyok az, Aphrodité. A prófétanőd. - Majdnem hozzátette, hogy „legalábbis mindenki így hív”, de még időben magára parancsolt. Vett egy újabb mély lélegzetet, majd folytatta: - A segítségedet kérem. Te már úgyis tudod, hogy igazából fogalmam sincs, hogyan működik ez a prófétanő dolog, ezért nem fogsz meglepődni, ha azt mondom, nem tudom, hogyan segíthetnék vele Starknak, pedig szüksége van a segítségemre. Itt fekszik feldarabolva az egyik világban, a másikban pedig mindössze egy versre és egy öreg muksó kétértelmű szavaira támaszkodva próbálja megmenteni Z-t. Magunk közt szólva, szerintem Starknak nagyobb a bicepse, mint az IQ-ja. De akkor is segíteni akarok neki, mert Z sorsa az ő kezében van. Kérlek, Nüx, mutasd meg, hogyan tudnék segíteni.*

Engedd el magad, leányom. Nüx hangja úgy jelent meg a fejében, mint valami éteri fátyol vagy egy áttetsző, elképesztően gyönyörű selyemfüggöny.

- *Igen!* - Aphrodité gondolkodás nélkül engedelmeskedett. Mindenét - szívét, lelkét, elméjét megnyitotta az Istennő előtt.

Hirtelen könnyű szellővé változott, és együtt lebegett Nüx finom hangjával.

Nézz körül a birodalmamban.

Aphrodité lelke Nüx Túlvilága felett repült. Leírhatatlanul gyönyörű tájak suhantak el alatta: a zöld különböző árnyalataiban pompázó erdők; csodálatos, táncolva hajladozó virágok; ragyogó tisztaságú tavak. Aphrodité repülés közben mintha vadlovakat és kibontott farktollú pávákat is látott volna.

És az egész birodalom tele volt táncoló, nevetgélő, szerető szellemekkel.

- *Idekerülünk, miután meghalunk?* - kérdezte Aphrodité lenyűgözve.

Van, aki igen.

- *Hogyhogy van, aki igen? Úgy érted, azok, akik jók?*- Aphroditének rögtön az jutott eszébe, hogyha a jószág a bekerülés feltétele, akkor neki vajmi kevés esélye van arra, hogy itt kössön ki.

Az Istennő nevetése maga volt a varázslat.

Én az Istennőd vagyok, leányom, nem a bírád. A jó csak egy eszménykép, amelynek több oldala van. Nézd, megmutatom az egyiket.

Aphrodité érezte, hogy lelke lelassul, aztán megáll egy káprázatos erdőcske felett. Furcsán ismerősnek tűnt neki, aztán rádöbbsent, hogy az erdőcske pontos mása annak, amelyen a Sgiach kastélya felé menet áthaladtak. Miközben ezen gondolkodott, finoman leereszkedett a levegőből, és csak néhány centivel a vastag mohaszőnyeg felett állt meg.

- Figyelj rám, Zo! Tudom, hogy képes vagy rá.

Heath hangjára Aphrodité megpördült, és megpillantotta a fiút meg Zoey-t, aki olyan riasztóan sápadt volt, hogy szinte már áttetsző volt a bőre. Z körbe-körbe járt, szemmel láthatóan teljesen ki volt készülve, Heath pedig mozdulatlanul állt mellette, és végtelenül szomorúan figyelte.

- *Zoey! Na végre! Oké, figyelj rám. Össze kell szedned magad, hogy vissza tudj jutni a testedbe.*

Zoey ügyet sem vetve rá hirtelen sírva fakadt, de a járkálást egy pillanatra sem hagyta abba.

- Nem megy, Heath. Túl hosszú idő telt már el azóta. Képtelen vagyok összeszedni a lelkemet. Nem emlékszem semmire, nem tudok koncentrálni - csak abban vagyok biztos, hogy rászolgáltam erre az egészre.

- *Ó, ZOEY, hagyd már ezt a baromságot! Fejezd be a picsogást, és figyelj rám!*

- Dehogyan szolgáltál rá! - Heath közelebb lépett Zoey-hoz, a vállára tette a kezét, és kényszerítette, hogy megálljon végre egy pillanatra. - És tudom, hogy képes vagy rá. Meg kell tenned. Ha megteszed, újra együtt lehetünk.

- *Nagyszerű! Csak itt lebegek, mint egy nyavalyás kísértet, ők meg egy kurva szót sem hallanak abból, amit mondok!*

Akkora változatosság kedvéért mi lenne, ha odafigyelnél, leányom?

Aphrodité elnyomott egy ingerült sóhaj, és úgy tett, ahogy az Istennő tanácsolta, de közben végig úgy érezte magát, mint egy kukkoló, aki mások hálószoatitkait akarja kilesni.

- Komolyan így gondolod, Heath? - Zoey Heath szemébe nézett, és egy pillanatra újra önmaga volt, nem pedig az az ijesztő kísértet, aki képtelen egy helyben maradni. - Tényleg itt akarsz maradni? - Tétován rámosolygott Heath-re, de közben idegesen feszengett a fiú karjában.

Heath megcsókolta, és így szólt:

- Kicsim, tudod jól, hogy akárhol vagy, én is ott akarok lenni. Mindig.

Zoey fájdalmasan felnyögött, és kitépte magát Heath öleléséből.

- Ne haragudj. Sajnálom - mondta, és ismét járkálni kezdett, a szeméből pedig újra csorogni kezdtek a könnyek. - Képtelen vagyok egy helyben maradni. Nem tudok megnyugodni.

- Pontosan ezért kell összeraknod a lelkedet. Ha nem teszed meg, nem maradhatunk együtt. Zo, ha nem teszed meg, mindennek vége. Addig fogsz járkálni körbe-körbe, míg apró darabokra hullasz, és végül teljesen elenyészel.
- Az én hibám volt, hogy meghaltál; az én hibámból vagy itt, ahol semmi keresnivalód. Hogy tudsz még mindig szeretni? - Zoey kifésült egy tincset az arcából, és folytatta a járkálást Heath körül. Nem állt meg egyetlen másodpercre sem.
- Nem a te hibád! Kalona gyilkolt meg. Ő tehet róla, és kész. Egyébként is, mit számít, hogy hol vagyunk, hogy életben vagyunk-e vagy sem, amíg együtt lehetünk?
- Komolyan mondod? Tényleg komolyan beszélsz?
- Szeretlek, Zoey. Attól a naptól fogva, amikor először megláttalak, és mindig is szeretni foglak. Ígérem. És ha újra önmagad leszel, ha sikerül összeraknod a lelked darabjait, akkor örökké együtt maradhatunk.
- Örökké - ismételte Zoey suttogva. - És tényleg megbocsátasz nekem?
- Nincs miéit megbocsátanom, kicsim.

Zoey emberfeletti erőfeszítéssel megállt, és így szólt:

- Akkor érted megpróbálom.

Kitárta a karját, és hátravetette a fejét. Sápadt alakja halványan ragyogni kezdett, mintha felkapcsoltak volna egy lámpát a belsejében. Aztán Zoey neveket kezdett sorolni, és... Aphroditét egy láthatatlan erő hirtelen felemelte, és kirántotta az erdőcskéből, de olyan sebességgel, hogy a gyomra összerándult, és émelyegni kezdett.

- *Ufff! Ez túl gyors! Mindjárt elhányom magam.*

Langyos szellő simogatta meg az arcát, lecsillapítva háborgó gyomrát. Amikor újra megmozdult, a hányingere eltűnt, de a zavarodottsága nem.

- *Oké, ezt nem értem. Z újra összerakja magát, de itt marad jleath-szel ahelyett, hogy visszatérne a testébe?*

A jövő egyik változatában igen.

Aphrodité habozott egy kicsit, majd tétován megkérdezte:

- *De boldog?*

Igen. Zoey és Heath boldogan élnek együtt a Túlvilágon az idők végezetéig.

Aphroditét egyszerre végtelen szomorúság kerítette hatalmába.

- *Akkor lehet, hogy jobb lenne, ha Z mégis maradna ott, ahol van. Hiányozni fog. Mindnyájunknak.* - Aphrodité egy pillanatra elhallgatott, leküzdötte a váratlanul rátörő sírógörcsöt, majd folytatta: - *Stark.nak jókora szívás lesz, de ha Zoey-nak így a jó, akkor inkább maradjon.*

Minden döntés következményekkel jár. Zoey jövőjének ez csak az egyik verziója, és mint sok más Túlvilágon hozott döntés, ez is hatással van a másik világ alakulására. Ha Zoey úgy dönt, hogy a Túlvilágon marad, akkor erre a világra ez vár:

Aphroditének elakadt a lélegzete, amikor meglátta az ismerős jelenetet. Egy hatalmas mező közepén állt, ugyanott, ahol a legutóbbi látomásában. Akárcsak korábban, most is egyike volt azoknak az embereknek, vámpíroknak és vámpírelölteknek, akik ott égtek. Ismét átélte ugyanazt a fájdalmat és szenvedést, mint amit az eredeti látomásban. Aphrodité felnézett, és akárcsak legutóbb, most is megpillantotta Kalonát, ezúttal azonban Zoey nélkül, aki így nem mondhatta ki azokat a szavakat - bármilyen szavak is voltak azok melyek elpusztították a bukott angyalt. Ehelyett Nefe- ret sétált be a képbe.

Elhaladt Kaíona mellett, és az égő embereket nézte. Kezével bonyolult mintákat rajzolt a levegőbe, mire megjelent körülötte a Sötétség, és elárasztotta az egész mezőt, kioltva a tüzet, de nem szüntette meg a fájdalmat.

- Nem, nem ölöm meg őket! - Intett az ujjával, mire fekete indák fonódtak Kalona testére. - Segíts a rabszolgámmá tenni őket.

Aphrodité Kalonára koncentrált. A Sötétség indái, amelyek gúzsba kötötték a halhatatlan lényt, fokozatosan váltak egyre jobban láthatóvá, mint egy délibáb. Az indák tekeredtek-csavarodtak, Kalona pedig vonaglott, de Aphrodité nem tudta eldönteni, hogy a fájdalomtól-e vagy az élvezettől. A bukott angyal végül felnézett Neferetre, komoran elmosolyodott, és kitárt karral magához ölelte a Sötétséget:

- Ahogy kívánod, Istennőm.

A gúzsba kötött Kalona odalépett Neferet elé, térdre borult előtte, és szabaddá tette a nyakát. Aphrodité döbbenten figyelte, ahogy Neferet lehajol, megnyalja Kalona nyakát, majd rémisztő mohósággal belemélyeszi a fogait, és inni kezd belőle. A Sötétség indái megremegtek az élvezettől, és hirtelen megsokszorozódtak.

Aphrodité undorodva elfordította a fejét, és hirtelen megpillantotta Stevie Rae-t.

Stevie Rae?

A vörös vámpír egy sötét valami mellett állt, és beletelt néhány másodpercbe, mire Aphrodité rájött, hogy Stevie Rae oldalán egy Hollómást lát - közvetlenül mellette, mintha együtt lennének.

Mi a lófasz?

A Hollómás kiterjesztette a szárnyát, és magához húzta vele Stevie Rae-t, mint aki meg akarja ölelni. Stevie Rae felsóhajtott, odabújt a szörnyeteghez, és teljesen eltűnt a szárnya alatt. Aphrodité annyira sokkolta a jelenet, hogy nem látta, honnan bukkant elő az indián fiú - egyszer csak ott állt, közvetlenül a Hollómás előtt.

A fájdalom és a sok ellenére Aphrodité nem tudta nem észrevenni, milyen elképesztően szexi az indián srác. Majdnem teljesen meztelen volt, közszemlére téve hibátlan alakját. Hosszú, sűrű haja fekete volt, akárcsak a tollak, melyeket a hajába fűzve hordott. Magas volt, izmos és hihetetlenül vonzó.

A fiú kinyújtotta a kezét Stevie Rae felé, és így szólt:

- Ha engem választasz, ő eltűnik.

Stevie Rae kibontakozott a Hollómás öleléséből, de nem fogadta el a fiú kezét.

- Ez nem ilyen egyszerű - mondta.

Kalona, aki még mindig Neferet előtt térdelt, felkiáltott:

- Rephaim! Ne árulj el ismét, fiam!

A halhatatlan angyal szavai áramütésként hatottak a Hollómás- r^[^]. Rátámadt az indián fiúra. Vadul verekedni kezdtek, miközben Stevie Rae csak állt, és zokogva nézte őket. Aphrodité hallotta, hogy közben azt ismételve:

- Ne hagyj el, Rephaim. Kérlek, ne hagyj el.

Mögöttük a horizonton váratlan fényesség támadt. Aphrodité először azt hitte, hogy a nap kel fel, de ahogy hunyorogva odanézett, rájött, hogy nem a nap ragyogását látja, hanem egy hatalmas fehér bikát, amely éppen megadja a kegyelemdőfést a modern világot védelmező fekete bikának.

Aphrodité ismét felkapta a láthatatlan erő, és kirántotta a látomásból. Nüx gyengéd szellővel simogatta remegő lelkét.

- Ó, Istennő - suttogta Aphrodité. - Ez nem lehet. Egy tizenhét éves lány döntése képes felborítani a Fény és a Sötétség egyensúlyát az egész világon? Hogyan lehetséges ez? Gondolj arra, hogy a te választásod egy egészen új vámpírfajt hozott létre.

- A vörös vámpírjelölteket? De ők már azelőtt is léteztek, hogy én bármit csináltam volna.

Igen, de emberi mivoltuk el volt zárva előlük, és a te áldozatod - a te választásod - nyitotta meg számukra a hozzávezető utat. És te sem vagy sokkal idősebb Zoey-nál.

- Ó, a fenébe is. Zoey-nak vissza kell térnie.

Az csak akkor lehetséges, ha Heath továbblép a Túlvilágról. Zoey csak akkor fogja a visszatérést választani, hiába sikerül a lelkét újra egybeolvasztania.

- Mit tegyek, hogy ez megtörténjen?

Semmi mást nem tehetsz, leányom, mint hogy átadod nekik ezt a tudást. A döntést Heath, Zoey és Stark kezébe kell helyezned.

Aphrodité újra megragadta a láthatatlan erő, és szédítő sebességgel röpítette vissza a testébe. Levegő után kapkodva tért magához, és ahogy kinyitotta a szemét, a véres könnyeken keresztül Dáriuszt pillantotta meg.

- Visszatértél?

Aphrodité felült. Zúgott a feje, a szeme pedig lüktetett a már jól ismert fájdalomtól. Kifésülte a haját az arcából, és maga is meglepődött, amikor meglátta, mennyire remeg a keze.

- Idd meg ezt, szépségem. Össze kell szedned magad egy ilyen lélekutazás után. - A kezébe nyomott egy serleget, és segített neki az ajkához emelni.

Aphrodité nagy kortyokban nyelte a bort, aztán azt mondta:

- Vigyél el Starkhoz!

- De a szemed... pihenned kell.

- Ha pihenek, lehet, hogy az egész kibaszott világ a pokolra jut. Szó szerint.

- Akkor kapaszkodj belém.

- Aphrodité hagyta, hogy Dáriusz ölbe vegye, és visszavigye a Fianna Foilba, ahol nem sok minden változott azóta, hogy eljöttek. A Sgiach még mindig kitartóan figyelte Védelmezőjét, aki lassan és módszeresen kaszabolta Stark mozdulatlan testét.

Aphrodité nem vesztegette az időt. Azonnal a Sgiach-hoz fordult.

- Beszélnem kell Starkkal. Most azonnal.

A Sgiach végignézett Aphrodité remegő testén és vérvörös szemén.

- Használtad az Istennőtől kapott ajándékot?

- Igen, és van valami, amit el kell mondanom Starknak, különben nagy bajba kerülünk. Mindenki. Nagyon nagy bajba.

A királynő bólintott, és intett Aphroditének, hogy kövesse a Seol ne Gigh-hez.

- Nem sok időd lesz. Beszélj gyorsan és érthetően. Ha túl hosszú ideig itt tartod, nem lesz képes visszajutni a Túlvilágra, csak akkor, ha felépült a mai utazásból, az pedig hetekig is eltarthat.

- Értem. Csak egy lehetőségem van. Készen állok - mondta Aphrodité.

A Sgiach megérintette Védelmezője karját. Éppen csak hozzáért, Seoras azonban egész testében megremegett tőle. Félbehagyta a mozdulatot, kezében mozdulatlaná merevedett a tör. Tekintetét egy pillanatra sem vette le Starkról, amikor síri hangon így szólt:

- *Mo bann rí? Királynőm?*

- Hívd vissza. A prófétaó beszélni akar veled.

Seoras egy pillanatra behunyta a szemét, mintha a Sgiach szavai fizikai fájdalmat okoztak volna neki, de amikor kinyitotta, csak ennyit mondott:

- Jól van, 'sszony... 'hogya kívánod.

Szabad kezét Stark homlokára tette.

- 'bredj, fiam. Vissza kell jönnöd.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Stark

Stark hátrahőkölt, és ösztönösen felemelte a kardját, így csak a véletlennek volt köszönhető, hogy kivédte a Másik gyilkos csapását.

- Miért csinálod ezt? - kiáltotta Stark.

- Már mondtam. Csak úgy juthatsz be ide, ha megölsz, és én nem akarok meghalni.

A két harcos körözni kezdett egymás körül.

- Mi a faszról beszélsz? Te *én* vagy. Hogyan halhatnál meg, ha én egyszer bejutok?

- A részed vagyok. A nem annyira kedves részed. Vagy mondhatjuk úgy is, hogy te vagy az én részem, a *jó* részem. Pfúj, mindjárt elhányom magam. Ne nézz már ilyen ostobán! Úgy teszel, mintha nem tudnál a létezésemről. Emlékezz csak vissza arra az időre, amikor még nem voltál ilyen puhapöcs, amikor még nem hódoltál be annak a szenteskedő ribancnak. Nagyon is jól ismerjük mi egymást.

Stark látta a Másik szemében megcsillanó vörös színt és saját arcának eltökélt tükörképét. Gunyoros félmosolya helyett azonban kegyetlen vigyor jelent meg ellenfele arcán, ami egyszerre tette ismerőssé és vadidegenné.

- Te vagy a bennem rejlő rossz.

- Rossz? Ez csak attól függ, éppen melyik oldalon állsz, nem igaz? Erről az oldalról nézve egyáltalán nem tűnik olyan rossznak. - A Másik felnevetett, és folytatta: - A rossz csak egy erőtlenség szó, ami kevés ahhoz, hogy leírja, mire vagyok képes. Az én világomban olyan dolgok léteznek, amiket te elképzelni sem tudsz.

Stark megrázta a fejét, és mondani akart valamit, de egy pillanatra kihagyott a figyelme. A Másik azonnal kihasználta az alkalmat, és ismét lesújtott, mély sebet ejtve a jobb bicepszén.

Stark védekezően felemelte a nehéz kardot, de meglepő módon fájdalom helyett csak valami furcsa, égető érzés volt mindkét karjában.

- Nem is fáj, mi? Ez azért van, mert a penge olyan kibaszott éles. De nézd csak meg, vérzik az rendesen. Csak idő kérdése, és fel sem tudod majd emelni a kardodat. És akkor véged, egyszer és mindenkorra megszabadulok tőled. Hmm, bár az is lehet, hogy inkább eljátszadózom veled. Mit szólnál hozzá, ha élve darabolnálak fel, míg nem marad más belőled, csak egy vérző húsmassza?

Stark a szeme sarkából látta, hogy a karján ejtett sebekből folyamatosan ömlik a vér. A Másiknak igaza volt. Előbb-utóbb össze fog esni.

Most már nem maradt más választása: harcolnia kellett. Ha tovább tétovázik, meghal.

Stark előrelelendült, és ösztönösen próbált rést találni a Másik fedezékén, de vörös szemű tükörképe minden támadását könnyedén hárította. Aztán, mint a kobra, lecsapott, és hosszú, mély sebet ejtett Stark egyik combján.

- Nem győzhetsz le. Ismerem minden mozdulatodat. Én mindaz vagyok, ami te nem. Ez a sok jószág teljesen legyengített. Ha már itt tartunk, Zoey-t is ezért nem tudtad megvédeni. A szerelem elvette az erődöt.

- Nem! Az, hogy szeretem Zoey-t, a legjobb dolog, ami valaha történt velem.
- Mondjuk inkább úgy, hogy az *utolsó* dolog, ami...

Stark váratlanul újra a testében találta magát. Kinyitotta a szemét, és meglátta Seorast, aki felette állt egyik kezében a törrel, a másikat pedig Stark homlokára szorítva.

- Ne! Vissza kell mennem! - üvöltötte. Az egész teste égett. A fájdalom elviselhetetlen volt. Érezte, hogy a szervezete azonnal termelni kezdi az adrenalint. Az első reflexe az volt, hogy el innen! Menekülj! Harcolj!

- Nyugalom, fiam! Ne feledd, hogy nem mozdulhatsz - mondta Seoras.

Stark szaporán vette a levegőt, és megpróbált mozdulatlan maradni.

- Küldj vissza - kérte a Védelmezőt. - Vissza kell mennem.

- Stark, figyelj rám. - Hirtelen Aphrodité arca jelent meg fölötte. - Heath a kulcs. Vele kell beszélned elsőként. Mondd meg neki, hogy lépjen tovább. Ott kell hagynia Zoey-t a Túlvilágon, különben sosem fog visszatérni a testébe.

- Micsoda? Aphrodité?

Aphrodité megragadta Stark karját, és belehajolt az arcába. A fiú látta, hogy véres a szeme, és ebből rájött, hogy nyilván látomása volt.

- Bízz bennem! Keresd meg Heath-t. Vedd rá, hogy elmenjen. Ha nem teszed meg, senki sem állíthatja meg Neferetet meg Kalonát, és mindannyiunknak vége.

- Ha vissza 'kar térni, 'ndulnia kell - szólalt meg Seoras.

- Vidd vissza - mondta a Sgiach.

Stark szeme előtt kezdett elszürkülni a világ, de küzdeni kezdett, hogy ne veszítse még el az eszméletét.

- Várj! Előbb mondd meg, hogyan győzhetem le saját magamat? - nyögte Stark.

Mi sem 'gyszerűbb. A benned lakozó harcosnak 'lőbb meg kell halnia, hogy 'letet 'djon a Sámánnak.

Stark nem tudta eldönteni, hogy valóban Seoras válaszolt-e a kérdésére, vagy csak gondolatban adta a harcos szájába a Thana- tosztól hallott szavakat. De nem volt ideje kitalálni, mert a következő pillanatban Seoras az egyik kezével megragadta fejét, a törrel pedig felhasította a szemhéját. Vakító, éles villanás következett, és újra ott találta magát a tükörképével szemben, mintha el sem ment volna. Bár a Védelmező utolsó szúrása még mindig fájt, Stark meglepetten tapasztalta, hogy a teste gyorsabban reagál az ingerekre, és könnyedén ki tudja védeni tükörképe támadásait. Mintha ez az utolsó dőfés felfedett volna egy olyan mozdulatsort, amellyel eljuthat a Másik szívéig. Mivel korábban Stark sem ismerte, megvolt rá az esély, hogy a Másik sem tud róla. Ha ez így volt, akkor nyílt egy aprócska esélye arra, hogy legyőzze.

- Felőlem egész nap kardozhatunk. *Felőled* viszont nem. A francba, nem gondoltam volna, hogy ilyen könnyű zsákmány leszek - mondta a vörös szemű Stark, és arrogánsan felnevetett.

Még akkor is nevetett, amikor Stark előrelendült, és az újonnan megismert mozdulatsort végrehajtva megvágta tükörképe alkarját.

- A kurva életbe! Megvágta! Nem gondoltam volna, hogy sikerülni fog!

- Nos, ez az egyik probléma veled; túl arrogáns vagy. - Stark látta a tétovázást, ahogy átsuhan tükörképe arcán, és egyszerre kapiskálni kezdett valamit. Ugyanolyan ösztönösen követte a gondolatmenetet, ahogy az előbb végrehajtotta a sikerre vezető mozdulatsort. - Nem, nem is te vagy túl arrogáns. Hanem én. Én vagyok arrogáns.

Tükörképe összerezzen. Stark végre megértette, hogy miről van szó, és folytatta.

- Önző is vagyok. Ezért öltem meg a mentoromat. Túl önző voltam, képtelen lettem volna elviselni, hogy valaki legyőzzön.

- Nem! - kiáltotta a vörös szemű Stark. - Az nem te vagy, hanem én!

Stark ismét meglátta a lehetőséget, és újra döfött. Ezúttal az oldalát sebezte meg a Másiknak.

- Tévedsz, és ezt te is tudod. Te az vagy, ami rossz bennem, de akkor is én vagy. A harcos sosem ismerné be, de a Sámán kezdi érteni. - Stark beszéd közben fáradhatatlanul támadott, csak úgy záporoztak a csapások a tükörképére. - Arrogánsak vagyunk. Önzők. Néha gonoszak. Kibaszott rossz természetünk van, és ha egyszer megharagszunk valakire, annak nehezen bocsátunk meg.

Stark szavai mintha hirtelen átkapcsoltak volna valamit a Másikban, aki újult erővel és emberfeletti sebességgel támadt vissza. Látszott rajta, hogy fűti a bosszúvágy. *Ó, Istenőm, ne. Ne hagyd, hogy mindent elrontsak a nagy pofámmal.* Miközben Stark minden erejét és ügyességét összeszedve védekezett, hirtelen ráeszmélt, hogy túl racionálisan, túl kiszámíthatóan reagál. Csak úgy győzheti le önmagát, ha valami olyat tesz, amire a Másik nem számít.

Lehetőséget kell adnom neki, hogy megöljön.

A Másik tovább fokozta az iramot, azt remélve, hogy ezzel megtörheti ellenfelét. Stark egy pillanatra védtelenül hagyta a bal oldalát, mire a Másik gondolkodás nélkül előrelelendült, de ezzel - egy szemvillanásnyi időre - maga is védtelenné vált. Stark azonnal tudta, hogy mit kell tennie, a mozdulatsor ott volt a fejében, és olyan vadsággal, amit sosem nézett volna ki magából, kardja markolatával lesújtott a Másik koponyájára.

Stark tükörképe megrogyant. Levegő után kapkodva próbálta felemelni a kardját, de alig tudta megtartani a kezében.

- Akkor hát öl meg, lépj be a Túlvilágra, és keresd meg a lányt.

- Nem. Most ez következik, hogy elfogadlak olyannak, amilyen vagy, mert akármilyen bölcs és jó lettem, te mindig velem leszel.

Vörös szempár fúródott Stark barna szemébe - még egyszer utoljára. A Másik elejtette a kardját, majd egy villámgyors mozdulattal előredőlt, bele Stark kardjába, ami markolatig fúródott a mellkasába. Az arcuk olyan közel került egymáshoz, hogy Stark érezte a Másik utolsó leheletének édes szagát.

Starknak görcsbe rándult a gyomra. Megölte saját magát! Kétségbeesetten rázni kezdte a fejét.

- Nem!

A vörös szemű Stark elmosolyodott, és vérfoltos ajkával azt suttogta:

- Találkozunk még, harcos, hamarabb, mint gondolnád.

Stark térdre eresztette a Másikat, és kihúzta a kardot a melléből.

Az idő hirtelen megállt, és Ntix birodalmának fenséges fénye

a kardra összpontosult. A véres, de véresen is gyönyörű penge szemkápráztatóan csillogott, ugyanúgy elvakítva Starkot, mint Seoras utolsó döfése, amely felhasította a szemhéját. Varázslatos módon hirtelen megjelent mellette az öreg Védelmező, a másik oldalán pedig ott állt a Másik, és mindhárman a kardra szegezték a tekintetüket.

Seoras szólalt meg, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a kard markolatáról.

- Mostantól ez lesz a te pallosod, Védelmező, a kard, 'mely forró vérben fogant, becsület védelmében használták, 's 'lyasvalaki forgatja, kit a sors Vezére, királynője védelmére rendelt. Pengéje 'ly 'les, hogy fájdalom nélkül vág, a Védelmező pedig, 'ki forgatja, kö- nyörület 's félelem nélkül fog lesújtani 'zokra, kik bemocskolják 'lőkelő nevünket.

Stark megbabonázva meredt a pallosra. A fény megcsillant a markolat drágakövein, miközben a Sgiach Védelmezője folytatta:

- 't kő van a markolaton, minden sarokban egy, az 'tődik pedig középen: az a szívkö. 'zek 'llandó 'sszeköttetésben vannak a Védelmezővel, 'gyi'itt lüktetnek a szívverésével, de csak 'kkor, ha az 'llető valóban kiválasztott harcos, kinek a becsülete az 'léténél is fontosabb. - Seoras elhallgatott, és végre elszakította tekintetét a kardtól. -Te vagy az a harcos, fiam? 'gazi Védelmező lesz belőled?

- Az akarok lenni - felelte Stark, és minden idegszálával arra összpontosított, hogy a kard kezdjen egyszerre verni a szívével.

- 'kkor légy mindig tisztességes, 's küldd a legyőzötteket egy jobb helyre. Ha 'zt meg tudod tenni 'gy, mint egy Védelmező, 's nem 'gy, mint egy fiú... ha valóban az 'gaz vérből való vagy, fiam, 'kkor magad is megdöbbsz majd, mily könnyedén 'lfogadod 's teljesíted majd 'zt az 'rök küldetést. De tudd, hogy nincs visszaút, mert ez a törvény. Lehet a Védelmező mentes minden gonoszságtól, bosszúvágytól vagy 'lőítélettől, jutalma 'kkor is csak a becsületbe vetett megingathatatlan hit lehet, nem kap garanciát se szerelemre, se boldogságra, se 'gyéb 'römökre. Meit 'tánunk nincs semmi. - Stark végtelen beletörődést látott Seoras tekintetében. - Az 'dők végezetéig kell cipelnünk 'zt a terhet, mert a Védelmezőket senki nem védi meg. Most már tudod az 'gazságot. Döntsél hát, fiam.

Seoras alakja eltűnt, és az idő ismét haladt tovább. A Másik ott térdelt előtte, tekintetében félelem és belenyugvás.

Meghalni tisztességgel. Ahogy megjelentek a szavak Stark elméjében, a pallos markolata felizzott a tenyerében, és érezte, ahogy együtt lüktet a szívverésével. Boldogan megszorította a markolatot.

Aztán a kard mintha önálló életre kelt volna a kezében - elképesztő, csodálatos erővel és tudással ruházva fel gazdáját. Gondolkodás nélkül a feje fölé emelte a pallost, és a félhold ívét leírva vele egyetlen gyilkos csapással kettéhasította a Másikat koponyától lágyéig. Hatalmas sóhaj hallatszott, és a test eltűnt.

Starkot megdöbbentette önnön brutalitása. Elejtette a kardot, és térdre rogyott.

- Istennőm! Hogyan lehetek ezek után becsületes?

Stark zihálva térdelt a földön. Végignézett magán, a sebeket kereste a tekintetével - és a vért, azt a rengeteg vért, amelyet vesztett.

De hiába. Egyetlen sérülést sem talált magán. Semmilyen más vért nem látott, csak azt, amely vörösre festette a talajt a lába alatt. Az egyetlen seb pedig az volt, amit iménti tette ejtett a lelkén.

A keze szinte magától megtalálta a pallos markolatát. Beleremegett a gyilkos csapás emlékébe, de szorosan megmarkolta a kardot, és erőt merített annak melegéből és pulzálásából.

- Védelmező vagyok - suttogta. És ahogy kimondta, végre képes volt teljes egészében elfogadni önmagát, és egyszerre megértette: ez a harc nem arról szólt, hogy le kell győznie a rosszat magában. Nem, ez arról szólt, hogy uralkodnia kell rajta. Ezt tette egy igazi Védelmező. Nem tagadta meg a brutalitást; de csak akkor használta, ha valóban szükség volt rá.

Stark lehajtotta a fejét, homloka hozzáért a kard markolatához.

- Zoey, Vezérem, *bann rishikirálynőm* - azt választom, hogy a Védelmeződ leszek, elfogadok mindent, ami ezzel jár, és mostantól a tisztesség útját járom. Csak így válhat belőlem az a harcos, akire szükséged van. Esküszöm.

Stark esküje még mindig ott rezgett a levegőben, amikor a Túlvilág határát jelző boltív eltűnt. Vele együtt a védelmező kardja is semmivé foszlott, és Stark ott maradt fegyvertelenül, térden állva az Istennő erdeje és a kívánságfa földöntúli szépsége előtt.

Stark talpra kecmergett, és automatikusan elindult a fák felé. Minden gondolata az volt, hogy meg kell találni a királynőjét, Zoey-t.

De ahogy közelebb ért az erdőcskéhez, léptei lelassultak, és Stark végül megállt.

Nem. Rossz felé indult. Már megint.

Nem Zoey-t kell megtalálnia, hanem Heath-t. Akármilyen idegesítő liba volt is Aphrodité, a látomásaiban meg lehetett bízni. Mi a fenét is mondott? Mintha arról beszélt volna, hogy Heath-nek tovább kell lépnie ahhoz, hogy Zoey visszatérhessen a testébe. Stark elgondolkodott. Akármennyire fájt is beismernie, tudta, hogy Aphroditének igaza van. Zoey és Heath gyerekkoruk óta ismerték egymást. Zoey látta, ahogy megölik a fiút, és ez akkora sokkot okozott neki, hogy bánatában darabokra tört a lelke. Ha sikerülne újra egybeolvasztania a lelkét, és itt maradhatna Heath-szel...

Stark körülnézett, és most végre *látott* is.

Nüx birodalma lélegzetelállító volt. Csak azt az erdőt látta belőle, amely közvetlenül előtte volt, de így is érezte Nüx birodalmának mérhetetlen gazdagságát. Bár ez az erdő önmagában is elegendő volt - egy zöld és hívogató menedék a lélek számára. Annak ellenére, hogy tisztában volt a Zoey Védelmezőjeként a vállára nehezedő felelőséggel, és tudta, hogy küldetése még korántsem ért véget, úgy érezte, hogy legszívesebben belépne ebbe az erdőbe, venne egy nagy levegőt, és hagyná, hogy a hely békéje átjárja a szívét. Ha emellé még Zoey társaságát is megkapná, boldogan ellenne itt az idők végezetéig.

Szóval ha Zoey visszakapja Heath-t, akkor esze ágában sem lesz elmenni innen. Stark megdörgölte az arcát. Nem szívesen vallotta be - majd megszakadt közben a szíve -, de Zoey szerette Heath-t, talán még annál is jobban, ahogyan őt.

Stark gondolatban megrázta magát. Nem számít, hogy mit érez Heath iránt! Zoey-nak vissza kell térnie a másik világba - Aphrodité látomásai is ezt mondták. És igen, ha Heath

nem lenne itt, akkor valószínűleg nem is lenne nehéz meggyőzni erről. Mert Zoey ilyen volt - a barátai mindig is fontosabbak voltak számára, mint saját maga.

Pontosan ezért kell Heath-nek elhagynia őt, és nem fordítva.

Szóval meg kell találnia Heath-t, és rá kell beszélnie, hogy hagyja el az egyetlen lányt, akit valaha szeretett. Örökre.

Bassza meg!

Ez lehetetlen!

De az ugyanolyan lehetetlen volt, hogy beismerje a vereséget, és elfogadja mindazt, ami azzal jár.

Akkor gondolkodj, a rohadt életbe! Gondolkodj úgy, mint egy Védelmező, és ne úgy, mint egy ostoba kölyök!

.Tudta, hogy Zoey-t képes megtalálni. Máskor is sikerült már. És ha Zoey-t megtalálta, akkor Heath is ott lesz.

Stark tekintete megállapodott a kívánságfán. Nagyobb volt, mint az, amit Skye szigetén látott, a rákötözött kendők pedig folyamatosan változtatták a színüket és a hosszúságukat, ahogy lágyan lengedeztek az enyhe szélben.

A kívánságfa az álmokról, a kívánságokról és a szerelemről szólt.

Márpedig Stark szerelmes volt Zoey-ba.

Behunyta a szemét, és úrnőjére összpontosított - arra, hogy mennyire szereti és mennyire hiányzik neki.

Telt az idő... percek, talán órák. Semmi nem történt. Semmi az égvilágon. Még egy halvány sejtés sem, hogy merre lehet. Egyáltalán nem érezte Zoey jelenlétét.

Nem adhatod fel. Gondolkodj úgy, mint egy Védelmező.

Szóval a szerelem nem fogja elvezetni Zoey-hoz. De akkor mi? Mi az, ami a szerelemnél is erősebb?

Stark hirtelen pislogni kezdett, ahogy megtalálta a választ. A Védelmező címmel és a titokzatos pallossal együtt ezt is megkapta.

- Egy Védelmező számára a becsület erősebb, mint a szerelem - szólalt meg hangosan. Alighogy ezt kimondta, közvetlenül előtte egy aranyszínű kendő jelent meg a kívánságfán. Fémesen csillogott, és Starknak azonnal Seoras törzsfőnöki aranykarkötője jutott eszébe róla. Amikor a kendő leoldódott az ágról, és lebegve elindult előtte az erdő belseje felé, Stark nem habozott. Az ösztöneire és a becsületére hallgatva követte.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Heath

Zoey egyre rosszabb állapotban volt. Mintha nem lett volna éppen elég baja az utóbbi időben. Most meg még ez is - darabokra tört a lelke, és egyre távolabb került tőle és mindentől. Először csak apránként, alig észrevehetően romlott a helyzet, mostanra azonban már tényleg tragikus állapotba került. Ahogy egyre beljebb és beljebb hatoltak az erdőbe, igyekezve távol tartani magukat az odakint ólálkodó szárnyas árnytól - Kalonától? Zoey úgy változott egyre gyorsabban. Heath pedig az égvilágon semmit nem tudott tenni ellene. Zoey nem figyelt rá. Nem lehetett leülni vele beszélgetni. Egyáltalán nem lehetett egy helyben tartani.

Heath látta maga előtt Zoey hátát. Hiába kocogott a vidáman csordogáló patak moha lepte partján, még így sem volt elég gyors ahhoz, hogy utolérje. Zoey mindig előtte járt, néha suttogott valamit a levegőbe, néha halkán sírdogált, de soha nem állt meg - állandóan mozgásban volt.

Heath úgy érezte, mintha látná szép lassan elpárologni.

Tudta, hogy tennie kell valamit. Rájött, hogy azért történik mindez Zoey-val, mert a lelke darabokra hullott. Megpróbált beszélni vele róla - próbálta rávenni, hogy gyűjtse össze lelkének darabjait, aztán térjen vissza a testébe. Heath nem igazán értette a Túlvilág térvényeit, de minél hosszabb ideje volt itt, annál több dolgot *tudott*, amit valószínűleg annak köszönhetett, hogy kinyiffant.

Nagyon furcsa volt belegondolnia, hogy tényleg halott. Nem ijesztően furcsa, inkább bizarrul furcsa, mert egyáltalán nem érezte magát halottnak. Nem érzett magán semmi jelentős változást attól eltekintve, hogy egy másik helyre került. Megvakarta a fejét. A francba is, nehéz volt megemésztienie ezt az egészet. Arra viszont magától is rájött, hogy Zo nem halt meg, ezért neki nincs semmi keresnivalója ezen a helyen.

Heath felsóhajtott. Néha úgy érezte, mintha ő sem tartozna ide. Nem mintha nem lett volna jó hely. Oké, Zo teljesen kész volt, és nem léphettek ki az erdőből, mert Kalona vagy kicsoda azonnal lecsapna rájuk, és feltehetően újra megölné, hogy rohadjon meg! Már ha az lehetséges egyáltalán. Ettől eltekintve azonban jó hely volt.

De csak jó, nem tökéletes.

Heath úgy érezte, hogy a lelke valami mást keres - valamit, amit itt nem találhat meg.

- Túl korán haltál meg. Ez a baj.

Heath ugrott egyet ijedtében. Zoey előtte állt, és előre-hátra billegett, hol az egyik, hol a másik lábára helyezve a testsúlyát. Tekintetéből végtelen szomorúság sugárzott.

- Zo, kicsim, tudod, hogy mindig halálra rémítesz, amikor csak úgy felbukkansz az orrom előtt. - Heath elnevette magát. - Mintha nem is én lennék a kísértet, hanem te.

- Bocsi... bocsi... - motyogta Zoey, és elkezdett járkálni körülötte. - Csak most mondták, hogy azért nem vagy itt boldog, mert túl korán haltál meg.

Heath egy helyben állt, csak a fejét fordította mindig abba az irányba, ahol Zoey éppen volt.

- Kik mondták?

Zoey az erdő felé intett a kezével.

- Azok, akik olyanok, mint én.

Heath közelebb lépett hozzá, és mellette haladva sétált vele körbe-körbe.

- Kicsim, nem emlékszel? Már beszéltünk róluk. Ők a te részeid, a lelked darabjai. Ezért érzed magad ennyire szétesettnek. Legközelebb, ha beszélsz velük, kérd meg őket, hogy térjenek vissza beléd. Hidd el, sokkal jobb lesz úgy.

Zoey szeme elkerekedett a rémülettől.

- Nem, azt nem lehet.

- Miért nem, kicsim?

Zoey-ből kitört a sírás.

- Nem megy, Heath. Túl hosszú idő telt már el azóta. Képtelen vagyok összeszedni a lelkemet. Nem emlékszem semmire, nem tudok koncentrálni - csak abban vagyok biztos, hogy rászolgáltam ene az egészre.

- Erre nem szolgáltál rá! - Heath közelebb lépett hozzá, és már emelte a kezét, hogy megfogja a lány vállát, és egyszer és mindenkorra megértesse vele, miről van szó, amikor egy aranyszínű kendőt pillantott meg a szeme sarkából, és ez egy pillanatra elvonta a figyelmét.

Zoey-nak ennyi elég is volt ahhoz, hogy ismét mehetnékje támadjon. Kétségbeesetten felzokogott, és így szólt:

- Mennem kell! Muszáj továbbmennem, Heath! Úgy látszik, semmi másra nem vagyok képes.

Mielőtt Heath feltartóztathatta volna, Zoey kisiklott a kezéből. Sápadt alakja úgy libegett tovább, mint egy madártoll a szélben.

- A francba! Egyre kevésbé tetszik ez nekem.

Heath elindult utána. Tudta, hogy meg kell állítania. Hogy segítenie kell rajta. De aztán elbizonytalanodott, lelassította a lépteit, majd megállt. Fogalma sem volt, hogyan tudna segíteni rajta.

- Nem tudom, mit tegyek! - kiáltotta, és öklével verni kezdte az egyik fa moha lepte törzsét. - Nem tudom, mit tegyek! - Heath tovább csépelte a fát, nem törődve a kezébe nyilalló fájdalommal. - Nem. Tudom. Mit. Tegyek. A. Kurva. Életbe! - Minden egyes szónak egy ökölcsapással adott nagyobb nyomatékot, míg végül a bűtykei vérezni kezdtek, és megérezte saját vérének az illatát.

Hirtelen sötét árny takarta el a napot a feje fölött. Lüktető kezét beletörölte a mohába, és felnézett.

Sötétség. Szárnyak. Eltakarják az Istennő napját.

Heath szíve a torkában dobogott a félelemtől. Lekuporodott, ökölbe szorította vérző kezét, és várta a támadást.

De senki nem támadta meg.

Helyette gondolatok úsztak felé a fenti árnyékból, és a vérszagon átszivároga megjelentek az agyában.

Itt maradna veled, örökre, de ahhoz újra egészsznek kell lennie.

Heath meglepetten pislogott.

- Mi van? Ki az?

Használd az eszed, ostoba halandó!

- Jól van, oké - felelte Heath, és hunyorogva felnézett. Vajon Kalona volt az? Nem látta jól.

Vedd rá, hogy hívja vissza lelke darabjait, akkor újra képes lesz pihenni, és itt marad veled a szent erdőben.

- Ezt értem. Csak azt nem tudom, hogyan vegyem rá.

A válasz a köztetek lévő kötelékben rejlik.

- A köztünk lévő kötelék, de nem tudom... - Heath nem fejezte be a mondatot, mert hirtelen rádöbbsent, hogy tudja, hogyan kell használni a köztük lévő köteléket. Mindössze annyit kell tennie, hogy ráveszi Zoey-t, hallgassa végig. Erre mindig képes volt, még akkor is, amikor úgy viselkedett, mint egy seggfej, állandóan ivott meg balhézott a suliban, Zo pedig ki akarta dobni. De mindig sikerült felállnia, és újra visszacsábítania magához - mindig képes volt rávenni, hogy végighallgassa, amit mondani akar neki.

Heath elvigyorodott. Megvan! A Szárnyas Sötétség eltűnt a feje fölül, ő pedig vidáman rohant Zoey után. Az Istennő fénye ismét zavartalanul világította be az erdőt. A kapcsolatuk volt a kulcs. Együtt mindig mindent sikerült megoldaniuk, akármilyen is történt az életükkel. És ez a kötelék még most is megvolt. Ez hozta utána Zoey-t, még a halál sem választhatta el tőle. Ezt kell kihasználnia. Ha Zo felfogja, hogy így együtt lehetnek, és nincs ellenére, hogy itt maradjon vele, akkor talán sikerül rábeszélnie, hogy összeillessze a darabjait. Aztán akármilyen is vár rájuk, azzal együtt néznek majd szembe - mindörökké. A pokolba is; valahogy majd csak megoldják. Zo bármikor szét tud rúgni néhány segget, ha arról van szó.

Heath elszántan kocogott Zoey után, amikor valaki a nevét suttogta.

- Heath!
- Ki a franc vagy? - nézett körül Heath döbbenten.
- A hátad mögött!

Heath megfordult, és meglátta az aranyszínű kendőt egy berke- nyefa ágaiba akadva, a fa mögül pedig előlépett egy ismerős alak.

- Stark? Mi a...
- Cssss! Zoey nem tudhatja meg, hogy itt vagyok.

Heath odalépett a fához.

- Mi a lófaszt keresel itt? - De nem adott esélyt Starknak, hogy válaszoljon. - A kurva életbe! Te is meghaltál, mi? Ez már végképp sok lesz neki.

- Halkabban! Nem, nem haltam meg. Azért vagyok itt, hogy megvédjem Zoey-t, és visszatérhessen a testébe, ahová tartozik. - Stark egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette. - De azt ugye tudod, hogy te halott vagy?

- Tényleg? Nem mondd! Halott vagyok? - kérdezte Heath gúnyosan. - Kösz, hogy felvilágosítottál. Nem is tudom, mi a faszhoz kezdenék nélküled.

- Oké, akkor mondok valami mást: azt is tudod, hogy Zoey lelke darabokra tört?

Mielőtt Heath válaszolhatott volna, megpillantották Zoey-t, mire Stark visszaugrott a fa mögé, és lekuporodott az árnyékába. Heath gyorsan elállta Zoey útját, hogy eltakarja előle Starkot.

- Nem jöttél utánam. Eddig mindig utánam jöttél. - Zoey előre- hátra himbálódzott, ahogy próbált egy helyben maradni.

- Jövök, Zo. Tudod, hogy soha nem hagylak el. Csak te sokkal gyorsabb vagy nálam.

- Szóval nem hagysz el?

Heath megérintette Zoey arcát. Szörnyű volt ilyen gyengének, bizonytalannak, ennyire nem-Zoey-nak látnia.

- Nem. Nem hagylak el. Menj előre nyugodtan. Majd utolérlek. - Amikor látta, hogy Zoey habozik, és nyilvánvalóvá vált, hogy hamarosan elkezd körbe-körbe járkálni, amivel túl közel kerülne Stark rejtékhelyéhez, Heath hozzátette: - Hé, lehet, hogy jól tenné, ha egy kicsit kifutnál magad, nem? Fuss egyet, vagy inkább lebegj, ahogy mostanában szoktad, aztán gyere vissza, én itt leszek. Ha nem bánod, most megállok egy kicsit. Néha szükségem van egy kis pihenésre.

- Bocsi... bocsi... elfelejtettem, hogy neked kell a pihenés... elfelejtettem...

Zoey ellibeggett, de Heath még utána kiáltott:

- Azért ne menj túl messzire! És ne felejts el visszajönni ide.

- Nem felejttem el... nem *felejtelek*, el - felelte, majd anélkül, hogy ránézett volna, eltűnt az árnyak között.

Stark előlépett a fa mögül. Alig jutott szóhoz a döbbenettől:

- A rohadt életbe! Ez rosszabb, mint gondoltam.

Heath komoran bólintott.

Stark komolyan bólintott.

- Nem fogom elfelejteni.
- Oké. Akkor keressük meg.

A két fiú elindult arrafelé, amerre utoljára látták Zoey-t.

- Én elrejtőzöm, amíg te elköszönsz tőle. Nem akarom, hogy meglásson, amíg itt vagy
- mondta Stark.

Heath nem bízott a hangjában, ezért csak bólintott.

- Mesélj inkább arról az ijesztő valamiről, ami csapdába ejtett titeket - kérte Stark.

Heath megköszöörülte a torkát.

- Először azt hittem, Kalona az, de ma történt valami furcsa, amiből arra következtek, hogy mégsem ő. Mintha az az izé segíteni akart volna abban, hogyan mentsem meg Zoey-t.

- De úgy, hogy itt maradtok, igaz?

- Igen. Tulajdonképpen ez volt a lényege.

- Szóval Kalona elmondta, hogyan érheted el, hogy Zoey soha ne hagyja el a Túlvilágot, és soha ne térjen vissza a testébe - folytatta Stark. - Neki ugyanis pontosan ez a feladata.

- És majdnem sikerült is meggyőznie. A rohadt geci! Nem elég neki, hogy egyszer már megölt? - Heath Starkra pillantott. - Akkor igazából ezért vagy itt, ugye? Tudom, szólnod kellett, hogy ideje továbblépnem, de alapvetően azért vagy itt, hogy legyőzd Kalonát, és Zoey végül hazatérhessen veled.

- Igen, egyre inkább úgy fest, hogy ezért vagyok itt.

Heath felhorkant.

- Sok szerencsét, haver, nem lesz könnyű dolgod egy halhatatlan ellen.

- De ha jobban végiggondolom, igazából csak annyi a feladat, hogy távol tartsam Z-től, amíg sikerül összeszednie magát. Utána már vissza tud jutni a testébe, ahol Kalona nem bánthatja. Legalábbis jelen pillanatban.

- Nem. Bocsi, hogy keresztülhúzom a tervedet, de ha csak erről lenne szó, akkor Zoey-nak nem lenne szüksége arra, hogy megvédd.

Stark kérdő pillantást vetett rá.

- Az a helyzet, hogy Zo az erdőben biztonságban van. - Heath a körülöttük zöldellő fákra mutatott. - Itt nem eshet bántódása. Van valami különleges ebben a helyben. Mintha minden földi varázslat innen származna. A tökéletes béke szigete. Te is érzed?

- Igen, érzem - felelte Stark. - Az első pillanattól fogva. Ezért tudtam, hogy itt maradna veled.

- Igen. És ezért van szüksége rád. Mert amíg itt biztonságban érzi magát, nem fog visszamenni a valódi világba. Szóval még egyszer sok szerencsét Kalona legyőzéséhez. Az a faszfej megölt engem. Remélem, te ügyesebb vagy nálam. Adj neki a nevemben is.

- Úgy lesz. És Heath, valamit tudnod kell. Soha nem lenne elég bátorságom ahhoz, amit teszel. Én képtelen lennék elhagyni.

Heath a szemébe nézett, aztán megvonta a vállát.

- Igen, jobban szeretem, mint te.

- Helyesen döntöttél. A becsület is ezt diktálja - mondta Stark.

- Tudod, innen nézve, ahol most állok, a becsület szart se jelent. Nekem csak az számít, hogy szeretem Zoey-t. Mindig szerettem, és mindig szeretni is fogom.

Szótlanul lépkedtek egymás mellett, mindketten elmerülve a saját gondolataikban. Stark fejében ott visszhangzottak Heath szavai, újra és újra, mint egy végtelenített szalagon: *Nekem csak az számít, hogy szeretem Zoey-t. Mindig szerettem, és mindig szeretni is fogom.* Mígnem hirtelen beléhasított a felismerés: megértette, hogy Heath tényleg igazat mondott. Nem mintha ez megkönnyítette volna a feladatot, ami várt rá, de legalább elviselhetővé tette.

Egy kis tisztáson találtak rá. Egy magas, örökzöld fa körül rótt a köröket, amely káprázatos volt ugyan, de furcsán oda nem illőnek hatott a berkenyék, a galagonyák és a moha között. A fa illata megtöltötte a levegőt. Óvatosan közelebb lopakodtak, de vigyáztak, hogy mindig legyen valamilyen bokor vagy cserje köztük és Zoey között. Aztán Stark biccentett, és néhány ember nagyságú, mohával borított sziklatömb felé intett a fejével, amely elég közel volt Zoey-hoz, de még takarásban. Heath elbújt vele a sziklák mögé, és mélyen beszívta a levegőt.

- Különös. - Heath halkán beszélt, nehogy Zoey meghallja a hangját. - Nem értem, mit keres itt egy cédrusfa.

- Cédrus? Az egy cédrus? - kérdezte Stark.

- Igen. Van egy hatalmas cédrus pont félúton Zo régi otthona meg a mi házunk között, ami pontosan ugyanígy néz ki, és az illata is ugyanilyen.

- Zoey nagymamája azt mondta, égessenek cédrusleveleket mellettem, amíg a Túlvilágon vagyok. Aphrodité hozott egy egész csomaggal belőle. Közvetlenül azelőtt gyújtották meg, hogy kiléptem a testemből. - Heath-re pillantott. - Ez a fa jó jel. Azt jelenti, hogy jó úton járunk.

Heath Stark szemébe nézett, és hosszan hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

- Én is remélem, hogy jó jel, de nehogy azt hidd, hogy ez megkönnyíti a dolgomat.

- Értem.

- Biztos, hogy élted? Éppen arra készülök, hogy elhagyjam az egyetlen lányt, akit valaha szerettem, pedig tudom, hogy nagyon nagy szüksége van rám.

- Mégis mit akarsz tőlem hallani, Heath? Hogy azt kívánom, bárcsak lenne más megoldás is? Hidd el, hogy azt kívánom. Hogy bárcsak ne haltál volna meg, Zoey lelke pedig ne tört volna össze, és a legnagyobb problémám az lenne, hogy féltékeny vagyok rád meg arra a seggfej Erikre? Igen, így van.

- Erikre már nem kell féltékenynek lenned. Zo sosem bírta, ha valaki parancsolgatni akar neki. Az ilyen pasik miatt kár izgulnod.

- Ha egyszer visszakapom épen és egészségesen, soha többé nem fogok más pasik miatt izgulni - felelte Stark.

- Amikor - mondta Heath komolyan. Stark felvonta a szemöldökét. Heath felsóhajtott, és megmagyarázta. - *Amikor* visszakapod, nem *ha*. Nem hagyom el, ha nem vagy biztos benne, hogy sikerülni fog, amit tervezel.

Stark bólintott. Oké, igazad van. Amikor visszakapom. És biztos vagyok benne, hogy helyesen cselekszem; hogy helyesen cselekszünk. Csak az zavar, hogy akármit teszünk, végül így is, úgy is fájdalmat okozunk vele Zoey-nak.

- Igen, tudom. - Heath Zoey felé intett az állával. - De ennél az állapotnál bármi jobb. - Heath egy pillanatra lehajtotta a fejét, aztán megrázta magát, és öklével megütögette mindkét vállát, mint aki a kezdőszípszót várja egy meccsen. Vett egy nagy levegőt, aztán felemelte a fejét, és még egyszer, utoljára Stark szemébe nézett. - Mondd meg neki, hogy nem szeretném, ha bögne utánam. Emlékeztess rá, hogy milyen előnytelen, ha taknya-nyála egybefolyik a zokogástól.

- Úgy lesz.

- Erről jut eszembe, hogy jobban tennéd, ha mostantól mindig hordanál magadnál papír zsebkendőt. Nem túlzok, Zo tényleg nem túl szép látvány, amikor dől belőle a takony.

- Oké, nem fogom elfelejteni.

Heath kezét nyújtott Starknak.

- Vigyázz rá helyettem is.

Stark megfogta az alkarját.

- Mint harcos a harcosnak, a szavamat adom rá.

- Jól van, de vigyázz, mert számon kérem rajtad, amikor legközelebb találkozunk.

Heath elengedte Stark karját, vett még egy nagy levegőt, aztán kilépett a szikla mögül. Megpróbált nem gondolni arra, hogy mi vár rá. Inkább Zoey-ra nézett, és ebben a nyugtalan, kísértetre emlékeztető valakiben igyekezett újra meglátni azt a lányt, akibe kölyökként halálosan beleszeretett. Láta maga előtt Zo borzalmas frizuráját, amit negyedikben csináltatott magának. Elmosolyodott, és eszébe jutott Zoey csibészes mosolya és állandóan sebes térde felső tagozatos korában. Aztán ott volt az a nyár gimi előtt, amikor elment egy hónapra nyaralni a szüleivel, és mire visszajött, Zo nyakigláb kamaszlányból fiatal istennővé serdült. Az ő istennőjévé.

- Hello, Zo - köszönt oda neki, és csatlakozott hozzá a céltalan körözésben.

- Heath! Éppen azon gondolkodtam, hol lehetsz. Azért álltam meg, hogy utol tudj érni. Hiányoztál.

- Gyors vagy, Zo. Igyekeztem, ahogy csak tudtam. - Belekarolt Zoey-ba. A bőre ijesztenően hideg volt. - Hogy érzed magad, kicsim?

- Nem is tudom. Furcsán. Kába vagyok és fáradt. Nem tudod, mi bajom van, Heath?

- De igen, kicsim, tudom. - Heath megállt, és mivel egymásba karolva haladtak, Zoey is kénytelen volt megállni. - A lelked ősz- szetört, Zo. A Túlvilágon vagyunk, emlékszel?

Zoey nagy sötét szemében felismerés csillant, és egy pillanatra ismét olyan volt, mint régen.

- Igen, most, hogy mondod, már emlékszem. Jó nagy galibába kerültünk, mi?

Heath szemét elhomályosították a könnyek, de kipislogta őket a szeméből, és elmosolyodott.

- Ahogy mondod. De én tudom, hogyan hozhatnánk helyre a dolgokat.

- Tényleg? Az nagyszerű, de, izé, amíg te rendbe hozod őket, én addig járkálok egy kicsit, mert ez az egy helyben állás nem nagyon megy nekem.

Heath azonban nem engedte el, hanem a vállára tette a kezét, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

- Össze kell gyűjtened a lelked darabjait, aztán vissza kell térned a testedbe a másik világban. Meg kell tenned a barátaidért, Starkért, a nagymamádért. Zo, meg kell tenned értem.

Zoey teste megrándult, de látszott rajta, hogy minden erejét megfeszítve igyekszik egy helyben maradni.

- Nélküled nem, Heath. Nélküled nem akarok visszamenni a valódi világba.
- Tudom, kicsim - mondta Heath halkán. - De néha olyan dolgokat is meg kell tennünk, amiket nem akarunk. Mint én most. Nem akarlak elhagyni, de eljött az idő, hogy továbblépjek.

Zoey szeme elkerekedett, és két kézzel megragadta a fiú vállát.

- Nem hagyhatsz el, Heath! Meghalok, ha elmész!
- Nem, Zo. Éppen ellenkezőleg. Ha összeszeded a darabjaidat, élni fogsz.
- Nem, nem, nem! Nem hagyhatsz el. - Zoey sírni kezdett. - Nélküled képtelen lennék itt maradni!
- Éppen erről beszélek, Zo. Ha én nem leszek itt, te visszamész oda, ahová tartozol, és végre újra önmagad lehetsz, mert itt csak egy nyughatatlan kísértet vagy.

- Nem. Ne. Nézd, összeszedem magam. Csak maradj itt. Maradj itt velem. Jó lesz, hidd el. Ígérem.

Heath tudta, hogy Zoey valami ilyesmit fog mondani, és előre készült már a válasszal, de ez nem jelentette azt, hogy nem szakadt meg közben a szíve.

- Nemcsak rólad van szó, Zo. Hanem arról is, hogy nekem mi a jó. Ideje továbblépnem egy másik birodalomba.
- Miről beszélsz, Heath? Nem értem - zokogta.
- Tudom, hogy nem érted, kicsim. Igazából én sem értem, csak érzem - felelte Heath őszintén. Ahogy kimondta ezeket a szavakat, végtelen béke uralkodott el rajta, már a szíve sem sajgott annyira, és végre minden kétséget kizáróan tudta, hogy helyesen cselekszik. - Túl korán haltam meg. Élni akarok, Zo. Akarok még egy esélyt.
- Sajnálom, Heath. Az én hibámból történt, és nem tudom visszahozni az életed.
- Senki sem tudja, Zo. De ha most továbbmegyek, talán újjászülethetek. Ha viszont itt maradok veled, akkor soha többé nem élhetek. És te sem.

Zoey abbahagyta a zokogást, de a könnyek tovább csorogtak a szeméből, végigfolytak az arcán, és lecsöpögtek a pólójára, mintha a szabad ég alatt érte volna egy nyári zápor.

- Nem megy. Nélküled nem tudom végigcsinálni.

Heath gyengéden megrázta a fejét, és elmosolyodott.

- De igen, meg tudod. Ha én képes vagyok rá, akkor te is, mert te sokkal okosabb és erősebb vagy nálam. Mindig is az voltál.

- Ne, Heath - suttogta Zoey.

- Azt akarom, hogy emlékezz arra, amit most mondok, Zo. Fontos, és ha újra önmagad leszel, ezt te is be fogod látni. Elmegyek innét, mert kapni akarok még egy esélyt az életre. Belőled nagy és híres Főpapnő lesz. Ami azt jelenti, hogy legalább ezer évig fogsz élni. *És én megtalálalak.* Lehet, hogy csak évszázadok múlva, de ígérem, visszajövök hozzád, Zoey Redbird, és úja együtt leszünk. - Heath magához húzta, és

megcsókolta. Megpróbálta ebbe az egyetlen csókba belesűríteni végtelen, soha el nem múló szerelmét. Amikor végül elengedte, mintha megértést látott volna Zoey döbbent tekintetében. - Örökké szeretni foglak, Zo. Azzal Heath megfordult, és otthagya élete szerelmét. A levegő szétnyílt előtte, mint egy függöny, ő pedig átlépett egy másik birodalomba.

Zoey kábultan tántorgott vissza a cédrusfához. Szótlanul elkezdte ismét róni a köröket, miközben a szeméből tovább csorogtak a könnyek.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Kalona

Kalona nem tudta volna megmondani, mióta van Nüx birodalmában.

Amikor a Neferet által megidézett Sötétség kirántotta a testéből, az akkora sokk volt számára, fizikailag és lelkileg egyaránt, hogy először semmi mást nem érzett, csak félelmet, amiért vissza kell térnie abba a birodalomba, ahonnan Ő tiltotta ki.

De nem felejtette el a hely szépségét - a Túlvilág varázslatos tájait és a csodákat, melyeket tartogatott. Különösen számára.

Másmilyen volt, amikor még ide tartozott.

Akkor a Fény oldalán állt, Nüxöt védte mindentől, amit a Sötétség meg tudott idézni annak érdekében, hogy felborítsa a világban uralkodó egyensúlyt, és felül tudjon kerekedni a gonosz, a fájdalom, az önzés és a kétségbeesés.

Kalona megszámlálhatatlan évszázadon át óvta Istennőjét minden létező fenyegetéstől, csak önmagától nem tudta megóvni.

Ironikus módon a Sötétség pont a szerelmet használta fel ellene.

De az még ennél is ironikusabb volt, hogy bukása után a Fény ugyanúgy a szerelem segítségével ejtette csapdába.

Egy pillanatra eltűnődött, vajon a szerelem árthat-e még neki ennél többet. Vajon képes-e egyáltalán még erre az érzésre?

Neferetet nem szerette. Felhasználta a szabadulásához, cserébe pedig Neferet is felhasználta őt a saját céljaira.

És Zoey-t szerette? Nem akarta elpusztítani, de a büntudat nem azonos a szerelemmel. Mint ahogy a sajnálat sem. Egyik sem volt elég erős érzelem ahhoz, hogy fel akarja áldozni a saját szabadságát a megmentéséért.

Kalona azonban nem sokáig rágódott ezeken a kérdéseken. Az Istennő, birodalmában repülve semmi másra nem koncentrált, csak a feladatára.

Első lépésként meg kellett találnia Zoey-t.

Utána pedig gondoskodnia kellett arról, hogy Zoey soha többé ne térhessen vissza a földi birodalomba, a testét ugyanis csak akkor kaphatja vissza, ha teljesíti Neferetnek tett ígéretét.

Zoey-t nem volt nehéz megtalálnia. Elég volt egy kicsit koncentrálnia, aztán rábízta a lelkét a Sötétségre, amely egyenesen elvezette hozzá - vagyis inkább a lány lelkének darabjaihoz.

Zoey lelke - vagy legalábbis az a része, amely a legjobban hasonlított az egykori Zoey-ra - azzal az emberfiúval volt, akit megölt.

Különös volt látnia, ahogy a fiú vigasztalja - nyugtatgatja majd ösztönösen elvezeti az Istennő szent erdejébe. Azt a helyet annyira átjárta Nüx jelenléte, hogy ameddig a Fény és a Sötétség egyensúlyban volt, semmiféle gonoszság nem léphetett be oda.

Kalona jól emlékezett az erdőre. Itt döbbsent rá először, hogy szerelmes Nüxbe. Azokban a rettenetes időkben, mielőtt a bukást választotta volna, ez volt az egyetlen hely, ahol némi nyugalmat tudott találni.

Most is megpróbált belépni, hogy kövesse Zoey-t és Heath-t, és végre megszabaduljon a vállára nehezedő súlyos tehertől, amit Neferetnek köszönhetett. De képtelen volt bejutni a szent erdőbe. Hiába próbálkozott, a kísérlet kiszívta minden erejét, és megint úgy érezte magát, mint amikor csapdába esett a föld alatt.

Most azonban a föld, az Istennő földje és annak csodás békéje eltaszította ahelyett, hogy csapdába ejtette volna.

Túl sok köze volt a Sötétséghez, nem nyerhetett bebocsátást Nüx szent erdejébe.

Kalona félig-meddig arra számított, hogy Nüx bármelyik pillanatban megjelenhet előtte, a szemére veti, hogy illetéktelen behatoló - ami igaz is volt -, és ismét kiűzi a birodalmából.

De az Istennő nem jelent meg. Úgy tűnt, Neferetnek igaza volt. Ha nemcsak a testét, hanem a lelkét is kitiltotta volna Nüx, Erebosz már rég felbukkant volna, hogy mint az Istennő hitvese, eleget tegyen kötelességének, és kiűzze szellemét a Túlvilágról.

Szóval Kalona kapott ennyi *szabadságot*, egy elétkozott lehetőséget, hogy visszatérjen, és vessen egy pillantást arra, ami soha többé nem lehet az övé.

Ismerős düh kezdte fűteni belülről.

Követte Zoey-t és a fiút. Hamarosan rájött, hogy már azzal is teljesíti a feladatot, ha sikerül elérnie, hogy az erdőben maradjanak.

Zoey egyre halványabb, egyre áttetszőbb lett. Kezdett örökké bolygó Caoinic Shi'-vé válni, aki soha nem tér vissza a testébe.

A gondolat, hogy Zoey-ből egy sem élő, sem holt, nyugalmat soha nem lelő, bolyongó lény lesz, felzaklatta Kalonát.

Hát mégis képes vagyok érezni? Soha nem fogok megszabadulni tőle? De igen. Biztosan van rá valami mód. Talán Neferetnek tényleg igaza volt. Amint megszabadul Zoey-től, a nyugtalanító érzés is el fog múlni. És akkor végre szabad lesz, soha többé nem kísérti majd az a bűntudat, a vágy és a veszteség érzése, amit Zoey váltott ki belőle.

De a lelke mélyén tudta, hogy soha nem szabadul meg tőle, ha önmaga árnyékaként hagyja itt bolyongani. Soha nem tudná kiverni a fejéből, az örökkévalóságig kísértené.

Kalona újra végiggondolta a helyzetet, miközben az erdő széléről figyelte, ahogy Heath sikertelenül próbálja megnyugtatni, megvigasztalni Zoey-t.

Szeretik egymást. Kalonát magát is meglepte, hogy sem dühöt, sem féltékenységet nem vált ki belőle a felismerés. Csak egyszerű ténymegállapítás volt. Ha a világ nem állt volna a feje tetejére Zoey számára, akkor valószínűleg boldog, hétköznapi halandóként élhetett volna ezzel a fiúval.

Alighogy ezt megfogalmazta magában, Kalona hirtelen rájött, hogyan szabadulhat meg Zoey-től úgy, hogy Neferetnek tett ígéretét is teljesítse.

A lány elégedett lenne, ha itt maradhatna a fiúval, és ez az elégedettség pont elegendő lenne ahhoz, hogy feloldja Kalonát bűntudata alól, amiért közvetve ide juttatta. Itt maradna Nüx erdejében a gyerekkori szerelmével, Kalona pedig visszatérne a földi birodalomba, megszabadulva a köteléktől, amely Zoey-hoz láncolta. *Neki is jobb lenne,*

ha itt maradna, győzködte magát Kalona. Nem kellene többet a földi gondokkal és fájdalmakkal vesződnie. Úgy tűnt, hogy mindenki számára ez a legjobb megoldás.

Kalona igyekezett nem belegondolni, milyen lesz majd megfosztva lenni attól az egyetlen személytől, aki elvesztett Istennőjére emlékeztetve képes volt érzelmeket kiváltani belőle.

Inkább a fiúra összpontosított. Heath volt a kulcs. Az ő halála miatt tört darabokra Zoey lelke, és a halála miatt érzett bűntudat akadályozta meg abban, hogy ismét önmaga legyen. *Ostoba ember! Nem tudja, hogy csak ő csillapíthatja le Zoey bűntudatát, csak őgyógyíthatja meg a lelkét?*

Nem. Honnét is tudná? Csak egy fiú volt, és annak sem a legokosabb. Rá kell vezetni a felismerésre.

A fiú azonban az erdőben volt, ahová Kalona nem léphetett be. Ezért megvárta, míg Heath tehetetlen dühé vért fakaszt saját kezéből, és ezt a dühöt kihasználva kapcsolatba lépett vele, hogy a helyes útra terelje.

Amikor végzett, Kalona elégedetten visszahúzódott az erdőn kívülre, és vált. A fiú segíteni fog Zoey-nak meggyógyítani a lelkét, de a lány nem fogja elhagyni - főleg azok után, hogy neki köszönheti a gyógyulását. Így már csak idő kérdése, hogy földi teste mikor hal meg a lelke nélkül.

És akkor végre ő is visszatérhet a testébe, miután teljesítette Neferetnek tett ígését. *És aztán*, gondolta Kalona komoran, *gondoskodom róla, hogy a Tsi Sgili soha többé ne uralkodhasson felettem.*

Önteltségében Kalona nem vette észre, hogy Stark belépett az erdőbe, így annak sem volt tanúja, amikor Zoey világa ismét fenekestül felfordult.

Stark

Stark látta, ahogy Heath a függönyön keresztül átlép egyik birodalomból a másikba. Egy pillanatig csak ült dermedten, képtelen volt rávenni magát, hogy megmozduljon, és odamenjen Zoey-hoz.

Igaza volt. Heath tényleg bátrabb volt, mint ő. Stark lehajtotta a fejét, és azt suttogta:

- Nüx, légy Heath-szel, kérlek, és segíts neki, hogy újra találkozhasson Zoey-val. -

Keserűen elmosolyodott, és hozzátette: -

Még akkor is, ha tudom, hogy ezzel nem kevés fájdalmat okoz majd nekem.

Azután Stark felemelte az állát, megtörölte a szemét, kibújt a szikla mögül, és sietős léptekkel elindult Zoey felé.

Zoey szörnyen nézett ki. Csapzott haja kísértetiesen lengedezett körülötte, mintha egy titkos szellő mindenhová követné. Mielőtt megpillantotta Starkot, Zoey felemelte a kezét, hogy kifésülje a tincseket az arcából, és a fiú látta, hogy a keze, sőt az egész karja szinte teljesen átlátszó.

A szó szoros értelmében kezdett eltűnni.

- Szia, Zoey, én vagyok az.

Zoey úgy pördült meg, mintha áramütés érte volna.

- Heath!
- Nem. Stark vagyok. Sajnálom, ami Heath-szel történt - nyögte ki idétlenül, de más nem jutott eszébe.

- Elment. - Zoey üres tekintettel meredt arra a pontra, ahol Heath eltűnt, majd újra róni kezdte a köröket. Elgyötört tekintete néha Stark felé villant.

Aztán Zoey hirtelen megtorpant, és átölelte saját magát, mintha attól félne, hogy valaki meg akarja ütni. Stark azonnal tudta, hogy felismerte.

- Stark! - Rázni kezdte a fejét jobbra-balra. - Nem! Az nem lehet, hogy te is.

Stark tudta, hogy mit gondol Zoey, és azonnal odasietett hozzá. Átölelte merev, hideg testét, és magához szorította.

- Nem haltam meg. - Lassan, érthetően mondta ki a szavakat, miközben próbálta elkapni Zoey tekintetét. - Érted, amit mondok, •Zoey? Itt vagyok, de a testemnek semmi baja. Ott fekszik a tiéd mellett a valódi világban. Egyikünk sem halt meg.

Zoey egy pillanatra majdnem elmosolyodott. Aztán odabújt Starkhoz, és átölelte.

- Annyira hiányoztál - suttogta.

A következő pillanatban elhúzódott tőle, és az arcát kezdte tanulmányozni.

- Te vagy a harcosom.
- Igen. Én vagyok a harcosod. És mindig az is maradok.

Zoey felsóhajtott, és folytatta a céltalan körözést.

- A mindig most már itt van.

Stark igyekezett lépést tartani vele, de fogalma sem volt, hogyan érthetne szót Zoey-nak ezzel a különös, kísértetszerű változatával. Eszébe jutott, hogy Heath nagyjából ugyanúgy beszélt hozzá, mint normál körülmények között szokott, ezért nem törődve Zoey zavarba ejtő szavaival és a ténnyel, hogy képtelen megállni, megfogta a kezét, és úgy tett, mintha csak sétálgatnának az erdőben.

- Nagyon szép ez a hely.
- Állítólag békés.
- Szerintem az is.
- Hát nekem nem. Nekem soha többé semmi nem lesz már békés. Azt a részemet örökre elveszítettem.

Stark megszorította a kezét.

- Ezért vagyok itt. Megvédelek, hogy össze tudd szedni a lelked darabjait, és aztán hazamehessünk.

Zoey rá sem pillantott, úgy válaszolt.

- Nem lehet. Menj vissza nélkülem. Nekem itt kell maradnom, hogy megvárjam Heath-t.
- Zoey, Heath nem jön vissza ide. Továbblépett egy másik birodalomba. Újjá fog születni. A valódi világban.
- Az lehetetlen. Heath meghalt.

- Nézd, én sem értem pontosan, hogyan működnek a dolgok a Túlvilágon, de ha jól sejtem, Heath azért ment el, hogy újjászülethessen, és kapjon még egy esélyt az életre. Csak így láthatod viszont.

Zoey megállt, ráemelte üres tekintetét, majd megrázta a fejét, és folytatta a járkálást.

Stark összeszorította az ajkait, és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne mondja ki hangosan, ami belülről marcangolta - hogy Zoey Heath kedvéért hajlandó lett volna visszahívni lelke darabjait, de érte nem. Őt nem szerette ahhoz eléggé.

Stark gondolatban megrázta magát. Ez most nem a szerelemről szólt. Seoras nem véletlenül kérdezte meg, hogy akkor is kész-e kocáztatni az életét Zoey-ért, ha esetleg elveszíti. *Mindig mellette maradok*, mondta akkor, *'gen, cimbora, mint a harcosa bizonyosan, de mint a szerelme, talán már nem*, felelte rá az öreg harcos.

Mint a szerelme, talán már nem.

Stark Zoey-ra pillantott, és látta, milyen borzalmas állapotban van. A tetoválásai eltűntek. A lelke cafatokban. Stark azonban még mindig látta benne az istennőt és az erőt, amely annak idején annyira vonzóvá tette számára. Ez a Zoey már nem az volt, akit megismert - és nem is az, aki lehetett volna belőle de így is a Vezére volt, a királynője.

...De tudd, hogy nincs visszaút, mert ez a törvény. Lehet a Védelmező mentes minden gonoszságtól, bosszúvágytól vagy 'lőítélettől, jutalma 'kkor is csak a becsületbe vetett megingathatatlan hit lehet, nem kap garanciát se szerelemre, se boldogságra, se 'gyéb 'römökre.

Akármi is történjék, Stark Zoey Védelmezője volt. És most már nemcsak a szerelem láncolta hozzá, hanem valami, ami annál is erősebb: a becsület.

- Zoey, vissza kell jönnöd. Nem Heath miatt, még csak nem is miattam, hanem azért, mert ez a helyes.

- Nem lehet. Nem vagyok már elég erős hozzá.

- Azért jöttem, hogy segítek. A Védelmeződ most már itt van. - Stark az ajkához emelte Zoey kezét, megcsókolta, aztán lassan elmosolyodott, ahogy eszébe jutott valami. - Aphrodité ragaszkodott hozzá, hogy tanuljak meg egy verset kívülről. Kramisha írta. Aphrodité és Stevie Rae szerint ez egyfajta térkép, amit követned kell, hogy újra önmagad lehess.

- Aphrodité... Kramisha... Stevie Rae... - Zoey bizonytalanul ismételte a neveket, mintha most hallaná őket először. - Ők a barátaim, ugye?

- Igen, azok. - Stark ismét megszorította a kezét. Amikor úgy érezte, hogy Zoey figyel rá, folytatta: - Hallgasd meg a verset. Így

Kétélű kard

Egyik éle pusztít

A másik felszabadít

Én vagyok a te gordiuszi csomód

Felszabadítás vagy elpusztítás?

Kövesd az igazságot, és

*Keress a vízen Tisztíts meg tűzben. Földbe ne záj többé Levegő súgja majd meg
Mit úgyis tud már a szellem: Megmenthető az is Mi darabokra tört Ha hiszel benne
Mindketten szabadok lehetünk.*

Amikor végzett a verssel, Zoey megállt, a szemébe nézett, és ennyit mondott:

- Ennek semmi értelme.

Aztán folytatta tovább a gyaloglást, de nem engedte el Stark kezét, húzta maga után.

- De igen, van. Ez rólad szól meg Kalonáról. Együtt kell csinálnotok valamit ahhoz, hogy szabadok lehessetek. - Stark egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: - Arra ugye emlékszel, hogy mi van köztetek?

- Köztünk már nincs semmi - vágta rá Zoey. - Ami volt, az véget ért abban a pillanatban, amikor eltörte Heath nyakát.

Nagyon remélem, gondolta Stark, de nem mondta ki hangosan.

- Egy része már valóra is vált. Követted azt, amit az igazságnak gondoltál, és megtaláltad a vízen. Azután jön a következő mondat: *Tisztíts meg tűzben*. Ez szerinted mit jelenthet?

- Nem tudom! - kiabálta Zoey. Akármilyen dühös is volt, Stark örült, hogy végre valamilyen érzelmet lát az arcán a halálosan üres kifejezés helyett. - Kalona nincs itt. A tűz sincs itt. Nem tudom!

Stark megvárta, míg Zoey megnyugszik, és csak utána folytatta.

- Kalona itt van. Utánad jött. Csak az erdőbe nem tud bejutni. - Hirtelen eszébe jutott valami, és ösztönösen kimondta. - Engem pedig a tűz hozott ide. Vagy legalábbis úgy éreztem, mintha tűzben égnék.

Zoey rápillantott, és tárgyilagos hangon így szólt:

- Akkor ez a vers inkább *rólad* és Kalonáról szól, nem pedig rólam és Kalonáról.

Stark úgy érezte, mintha hirtelen kirántottak volna a talajt a lába alól.

- Hogy érted azt, hogy rólam és Kalonáról?

- Elmentél velem Velencébe, és te előbb megtudtad az igazságot arról, hogy Kalona micsoda szörnyeteg valójában, mint én. A tűz hozott ide. Ha gondolkodsz, valószínűleg a többi sor jelentését is meg tudod fejteni.

- Kétélű kard... - ismételte Stark halkán. A pallos kétélű volt. És nemcsak pusztított, fel is szabadított vele. Akkor tudta meg az igazságot Kalonáról, amikor követte Zoey-val Velencébe... aztán a tűzként lángoló fájdalom, amelynek segítségével Seoras ideküldte, egy olyan helyre, ami a Túlvilágon volt, mégis a földre emlékeztette. És Zoey ide volt bezárva, innen kell kiszabadítania. Most pedig követnie kell azt, amit a szelleme tud a becsületről, ha véget akar vetni ennek az egésznek. - A pokolba! - A mellette haladó, nyughatatlan Zoey-ra pillantott, és a kirakós darabkái végre a helyükre kerültek. - Igazad van. Ez a vers nekem szól.

- Remek, akkor megtudhatod belőle, hogyan leszel szabad - mondta Zoey.

- Nem, Z. Megtudhatom belőle, hogyan leszünk szabadok mindketten - felelte. - Kalona és én.

Zoey üzött tekintete egy pillanatra felé fordult, majd gyorsan tovább is siklott.

- Felszabadítani Kalonát? Nem értem.

- Én igen - felelte komoran Stark, és eszébe jutott a gyilkos kardcsapás, amellyel felszabadította a Másikat. - Nem csak egyféleképpen lehet felszabadítani valakit. - Finoman megrántotta Zoey kezét, mire a lány lelassított, és a szemébe nézett. - Hiszek benned, Zoey. Összetört lélekkel is köt hozzád az esküm. Amíg tudom, mi az a becsület, védelmezni foglak, és soha többé nem hagylak cserben. Mert Védelmezőnek lenni erről szól: a becsületről.

Felemelte Zoey kezét, ismét megcsókolta, aztán elindultak tovább. De Stark ezúttal nem hagyta, hogy a lány vezessen, egyenesen az erdő széle felé tartott.

- Nem. Ne. Nem mehetünk ki - mondta Zoey.

- Ki kell mennünk, Z. Ne félj, minden rendben lesz. Bízom benned. - Stark határozottan lépkedett tovább az erdő szélét jelző világos folt felé.

- Bízol bennem? Nem, ennek semmi köze a bizalomhoz. Stark, nem hagyhatjuk el ezt a helyet. Soha. Rossz dolgok vannak oda kint. Őis odakint van. - Zoey rángatni kezdte Stark kezét, hátha *rú* tudja venni, hogy másik irányba forduljon.

- Zoey, el kell mondanom néhány dolgot. Gyorsan fogok be szelni, mert nincs sok időnk. Tudom, hogy nehezedre esik koncentrálni, de könyörgöm, figyelj rám, nagyon fontos, hogy meg értsd, amit mondok. - Stark gyakorlatilag húzta maga után Zoey-t, miközben kénytelenül haladt az erdő széle felé. - Többé már nemcsak a harcosod vagyok, hanem a Védelmeződ. És ez mindkettőnk számára megváltoztatja a dolgokat. A legnagyobb változás az, hogy már nem a szerelem a legerősebb kötelék közöttünk, hanem a becsület. Soha többé nem hagylak cserben. Azt nem tudom, te hogyan fogsz megváltozni. - Elérték az erdő szélét. Stark megállt, majd hirtelen ötlettől vezérelve térdre borult királynője előtt. - De száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy készen állsz rá. Zoey, te vagy a Vezérem, *mo bann ri*, a királynőm, és Össze kell szedned magad, különben egyikünk sem jut ki innen.

- Stark, megijesztesz.

A harcos felállt, megcsókolta Zoey mindkét kezét, majd a homlokát is, és így szólt:

- Figyelj, Z, mert a java még csak most jön. - Ajkán ismét megjelent a jól ismert, gunyoros félmosoly. - Akármilyen is történik, legalább idáig eljutottam. Ha hazatérünk, legalább a képébe vághatom annak a vaskalapos Főtanácsnak, hogy „ugye, megmondtam!” - Azzal félrehajtott egy ágat, és kilépett az erdőt körülvevő sziklás talajra.

Zoey nem ment utána, de széthúzta az ágakat, hogy lássa Starkot. Közben előre-hátra billegett, amitől a levelek susogva zizegtek körülötte.

- Stark, gyere vissza!

- Nem lehet, Z. El kell intéznem valamit.

- Mit? Nem éltem!

- Szét kell rúgnom egy halhatatlan csontos seggét. Érted, értem és Heath-ért.

- De Kalonát nem tudod legyőzni!

- Valószínűleg igazad van, Z. Én nem. De *te igen*. - Stark széttárta a karját, Nüx ege felé fordította az arcát, és elkiáltotta magát. - Bújj elő, Kalona! Gyere, és kapj el! Csak

így érheted el, hogy Zoey ne menjen vissza, mert amíg élek, harcolni fogok azért, hogy megmentsem!

Stark feje felett megremegett a levegő, majd az ég kékje lassan szürkülni kezdett. Megjelentek a Sötétség füstkígyói, úgy tekergőztek, mintha tűzből szállnának felfelé, egyre vastagabbá váltak, és végül alakot öltöttek. Először a szárnyak bukkantak fel. Hatalmas, fekete szárnyak, melyek eltakarták az Istennő aranyló napját. Aztán Kalona teste is megjelent - nagyobb volt, erősebb és sokkal félelmetesebb, mint ahogy Stark emlékezett rá.

Kalona lenézett Starkra, és elmosolyodott.

- Szóval te vagy az, fiú. Feláldoztad magad, hogy követhesd ide. A munkám elvégeztetted. A te halálod örökre ideláncolja majd, még biztosabban, mint ahogy én valaha is tudnám.

- Tévedsz, seggfej. Nem haltam meg. Élek, és életben is fogok maradni. Akárcsak Zoey.

Kalona szeme összeszűkült.

- Zoey nem hagyhatja el a Túlvilágot.

- Azért vagyok itt, hogy bebizonyítsam, megint csak tévedsz.

- Stark! Gyere vissza ide! - kiáltotta Zoey az erdőből. « Kalona rápillantott.

- Sokkal könnyebb lett volna neki, ha hagyod, hogy az emberfiú tegye a dolgát. -

Kalona hangjában őszinte szomorúság csengett.

- Ez a legnagyobb gond veled, Kalona. Képtelen vagy megszabadulni ettől az átkozott isten-komplexustól. Vagy inkább *Istennő-komplexus*t kellene mondanom? Halhatatlan vagy, de ez még nem jelenti azt, hogy mindig az történik, amit te akarsz. Sőt, a te esetedben ez azt jelenti, hogy állandó tévedésben élsz. Kalona tekintete lassan visszatért Starkra. A halhatatlan angyal borostyánszínű szeméből csak úgy sütött a hideg gyűlölet.

- Nagy hibát követsz el, fiú.

- Már nem vagyok fiú - felelte Stark ugyanolyan jéghideg hangon.

- Nekem mindig csak egy fiú maradsz. Egy jelentéktelen, gyenge *halandó*.

- Ami azt jelenti, hogy harmadszor is tévedtél, mert a *halandó* nem egyenlő a gyengével. Ha van hozzá merszed, szállj le, és mindjárt bebizonyítom.

- Jól van, fiú. De a fájdalom, amelyet ez Zoey-nak okozni fog, a te lelken száradjon, ne az enyémen.

- Nagyon helyes, mert én se szeretném magamra venni a felelősséget azért, amit te egyszer elkúrtál!

Ahogy Stark sejtette, ezzel végleg sikerült felbőszítenie Kalonát.

- Ne merészelj a múltamról beszélni! - mennydörögte a szárnyas lény. Kinyújtotta a karját, és a körülötte kavargó Sötétségből hirtelen egy lándzsa bukkant elő, melynek sötét, csillagtalan éjeket idéző fekete hegye fémesen csillogott. A következő pillanatban Kalona leszállt a levegőből.

De ahelyett, hogy Stark mellett ért volna földet, hatalmas szárnyával egy tökéletes kört rajzolt Stark köré. A föld megremegett alatta, aztán kettényílt, Stark pedig csak zuhant, zuhant...

Olyan erővel csapódott neki a gödör aljának, hogy egy pillanatra elsötétült előtte a világ. Nagy nehezen felállt, és közben hallotta Kalona gúnyos kacaját.

- Egy gyenge kisfiú, aki játszani akar velem. Még csak szórakoztató sem lesz - mondta Kalona lekicsinylően.

Arrogáns. Sokkal arrogánsabb, mint amilyen én valaha is voltam.

Ahogy eszébe jutott, hogy milyen volt, és ahogy azt az énjét már legyőzte, Stark mellkasában enyhült a szorítás. Újra képes volt levegőt venni. A tekintete éppen időben tisztult ki ahhoz, hogy lássa a vakítóan fényes villanást, amely keresztüldöfte a sötétséget, és ahogy lenézett, a földbe fúródva ott rezgett előtte a Védelmező pallosa.

Stark megragadta a markolatát. Rögtön érezte a belőle áradó meleget és a kard szívverésre emlékeztető lüktetését. Kardja azonnal ráhangolódott a pulzusára.

Kalonára pillantott, és látta a meglepetést a halhatatlan lény borostyánszínű szemében.

- Mondtam, hogy már nem vagyok fiú. - Azzal Stark két kézzel megmarkolta a pallost, villámgyorsan előrelendült, és lesújtott Kalonára.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Zoey

Sokkolóan hatott rám, amikor megláttam Kalonát megjelenni Stark feje fölött. Elég volt egyetlen pillantást vetnem rá, és újra eszembe jutott, mi történt az utolsó nap utolsó másodpercében, mielőtt az egész világomat elnyelte a halál, a kétségbeesés és a büntudat. Kalona borostyánszínű tekintete találkozott az enyémmel. Megdermedtem a belőle sugárzó végtelen szomorúság láttán, és eszembe jutott, hogy egykor emberséget, kedvességet, sőt talán még szerelmet is láttam - vagy látni véltem - benne. Mekkora tévedtem!

Heath ennek a tévedésnek lett az áldozata.

Aztán Kalona visszafordult az őt hergelő Stark felé.

Ne! Ó, Istenő! Kérlek, hallgattasd el! Vedd rá, hogy visszatérjen ide hozzám.

De Stark mintha élvezte volna a helyzetet. Nem fogta be a száját, és esze ágában sem volt elmenekülni. Eluralkodott rajtam a rettegés, ahogy Kalona kezében hirtelen megjelent egy lándzsa. Aztán szárnyával megnyitotta a földet, Stark pedig lezuhant a mélybe.

Csak ekkor tudatosult bennem, hogy Stark is meg fog halni miattam.

Nem! A néma sikoly a lelkem legmélyéről tört fel, ahol semmi más nem volt, csak üresség, reménytelenség és nyughatatlanság. Úgy éreztem, hogy el kell futnom, el kell menekülnöm attól, ami itt történni fog.

Képtelen voltam kezelni a helyzetet. Túl gyenge voltam ahhoz, hogy bármit is tegyek.

De ha nem teszek semmit, Stark meghal.

- Nem. - Ez már nem egy hangtalan szellemsikoly volt. Ez a hangom volt, a *saját hangom*, nem az az idétlen zagyválás, ami az utóbbi időben kijött a számon.

MEGPERZSELVE

- Stark. Nem. Halhat. Meg. - ízlelgettem a szavakat, és közben elindultam előre. Kiléptem az erdőből, és odasiettem a sötét gödörhöz, amelyben a harcosom eltűnt.

A gödör széléhez érve Kalonát és Starkot pillantottam meg odalent. Stark egy csillogó kardot fogott a két kezében, azzal szállt szembe Kalona sötét lándzsájával.

Akkor jöttem csak rá, hogy amit látok, az nem egyszerűen egy gödör, hanem egy aréna. Kalona létrehozott egy magas falú küzdőteret, amelyből nem volt kiút.

Stark csapdába esett. Most már akkor sem tudna elmenekülni, ha hallgatna rám, döbbsentem rá. Ebből az arénából számára nem volt kiút. És a győzelemre sem volt sok esélye. Kalona pedig valószínűleg nem éri be annyival, hogy összeveri egy kicsit - vagy nagyon. Kalona meg fogja ölni Starkot.

Ismét gyötörni kezdett a mehetnék, képtelen voltam megálljt parancsolni a lábaimnak, de közben vigyáztam, hogy egy pillanatra se tévesszem szem elől a küzdő feleket. Körbe-körbe haladtam az aréna peremén, így láttam, amint Stark - hihetetlen módon - rátámad a halhatatlan Kalonára.

Kalona kegyetlenül felnevetett, egy könnyed lándzsamozdulattal hárította a támadást, majd egy elképesztően gyors mozdulattal, melyet Starknak esélye sem volt kivédeni, pusztá kézzel Stark arcába sújtott. Starkot továbbvitte a saját lendülete, és a földre zuhant. Egyik kezét a fülére szorította, mintha így akarná enyhíteni az ütés okozta fájdalmat.

- Védelmező pallos. Vicces. Attól, hogy Védelmezőnek hiszed magad, még nem leszel méltó ellenfél - mondta Kalona, miközben Stark visszanyerte egyensúlyát, és ismét szembefordult vele.

Vér szivárgott Stark orrából, füléből és ajkából, vékony csíkokat rajzolva az állára és a nyakára.

- Nemcsak annak hiszem magam, hanem az is vagyok: Zoey Védelmezője.

- Nem lehetsz az, fiú. Ismerem a múltadat. Láttam, ahogy behódoltál a Sötétségnek. Ha ezt tudnák a Védelmezők, nem akarnának a soraikban tudni.

- Egyvalaki van csak, aki Védelmezővé tehet, vagy megfoszthat ettől a címtől: a királynőm, és ő mindent tud a múltamról.

Stark ismét előrelendült. Kalona megvetően elmosolyodott, és lándzsájával félresöpörte a kardot. Ezúttal ököllel csapott Stark arcába, betörte az orrát, és felszakította az arcbőrét. Harcosom megtántorodott az ütestől, és hanyatt esett.

Visszafojtott lélegzettel, tehetetlenül váltam a gyilkos döfést.

De Kalona nem akarta még megölni, inkább nevetve figyelte, ahogy Stark nagy nehezen talpra kecmereg.

- Zoey nem királynő. Nem elég erős hozzá. Csak egy gyenge kislány, akit darabokra tört egy hitvány emberfiú halála - mondta Kalona.

- Tévedsz. Zoey nem gyenge; csak van szíve! És ha már az ember- fiúnál tartunk. Részben miatta vagyok itt. Tartozol egy élettel a haláláért.

- Ostoba! Azt a tartozást csak Zoey hajthatja be rajtam! Kalona szavai hirtelen eloszlatták a bűntudat ködét, amely azóta tartott homályban, mióta láttam Heath-t meghalni. Egyszerre kitisztult az agyam, mintha valaki váratlanul lámpást gyújtott volna odabent.

Nem éreztem magam királynőnek, de Stark hitt bennem. Heath is hitt bennem. Stevie Rae is. Sőt még Aphrodité is.

És ahogy Stevie Rae mondta volna, Kalona nagyon gáz volt.

Azért, mert fontosak számomra a barátaim, még nem kell lemondanom az erőmről. Rajtam múlik, hogy milyen döntéseket hozok értük.

Egyszer már hagytam, hogy a szerelem darabokra törjön, és ahogy figyeltem Kalonát, amint a harcosommal, a Védelmezőmmel játszadozik, elhatároztam, hogy ezúttal a becsület fog meggyógyítani.

És végül meghoztam a döntést.

Hátat fordítottam az arénának, és az Istennő erdejéhez siettem. Amikor elértem a fákat, összpontosítani kezdtem. Kizártam elmémből a késztetést, hogy céltalanul járkáljak tovább, és megálltam. Széttártam a karom, és az utolsó lélekre koncentráltam, akivel szót váltottam.

- Brigid! Szükségem van az erőmre!

A vörös hajú nő azonnal megjelent előttem. Úgy nézett ki, mint egy Istennő, szikrázó szemekkel magasodott fölém, egész megjelenéséből csak úgy sugárzott az erő és a magabiztosság, ami bennem nem volt meg.

- Nem - javítottam ki magam hangosan. - Az erő és a magabiztosság az enyém. Megvan bennem, csak egy időre elveszítettem.

- Készen állsz arra, hogy visszakapd őket? - kérdezte, és ismerős tekintete az enyéembe fúródott.

- Igen.

- Épp ideje volt. - Azzal előrelépett, kinyújtotta a karját, és átölelt. Ölelése egyszerre volt erős és meghitt, és ahogy én is a karomba zártam, összeolvadtunk. A következő pillanatban éreztem, hogy szétárad bennem az erő.

- Egy megvan - motyogtam. - Jöjjön a következő!

Ismét kitártam a karomat. Most már magabiztosabban vetettem meg a lábam, és a késztetés, hogy fussak, meneküljek, mozogjak, úgy haladt át rajtam, mint egy futó zápor.

- Szükségem van a jókedvemre!

Kilencéves önmagam jelent meg előttem. A fák közül szaladt felém. Kacagva vetette magát a karomba. Elkaptam, mire vidáman felkiáltott - Juhéjjj!" -, és belém olvadt.

Nevetve tártam ki újra a karomat. A jókedvem és az erőm birtokában lelkem utolsó hiányzó darabját - a részvétet, az együttérzést - is képes voltam visszafogadni.

- A-ya, gyere vissza, rád is szükségem van - kiáltottam.

A cseroki lány kecsesen kilépett az egyik fa mögül.

- A-de-iv, nővérem, örülök, hogy szólítottál.

- Őszintén mondom, én is örülök, hogy a részem vagy. Elfogadlak, A-ya, teljes valódban. Visszajössz hozzám?

- Egész idő alatt itt voltam. Csak arra vártam, hogy szólíts.

Elindultunk egymás felé, félúton találkoztunk, és egy öleléssel

őt is magamba olvasztottam. Újra önmagam voltam.

- Na, mindjárt megmutatom, kit nevezte te gyenge kislánynak - mondtam, és visszasiettem Kalona arénájához.

Amikor lenéztem a küzdőtér széléről, Stark ismét térdelt. Szívszorító látványt nyújtott.

Védelvezőm ajka feldagadt, és több helyen fel is repedt. Törött orrából vér szivárgott.

Bal válla kifordult a helyéből, karja tehetetlenül lógott az oldala mellett. Gyönyörű kardja

a földön heveit, méterekre tőle. Láttam, hogy az egyik lábfeje és térdkalácsa is eltört,

ennek ellenére Stark nem adta fel, kétségbeesetten próbált közelebb jutni a pallosához.

Kalona felemelte a lándzsát, és a súlyát latolgatta.

- A sebesült Védelvező és a széttört lelkű lány. Most már tényleg összeilletek - mondta gúnyosan.

Ez már tényleg több volt a soknál!

- El sem tudod képzelni, mennyire elegendem van a szemétségeid- ből, Kalona - szólaltam meg.

Mindketten felkapták a fejüket. Nem vettem le a tekintetemet Kalonáról, de így is láttam, ahogy Stark elvigyorodik.

- Menj vissza az erdőbe, Zoey - mondta Kalona. - Jobb lesz neked ott.

- Tudod, mi az, amit a legjobban utálok? Ha egy pasi meg akarja mondani nekem, hogy mit csináljak.

- Igen, királynőm, Heath ugyanezt mondta. - A vigyorgás Stark hangján is érződött, és most már muszáj volt rápillantanom

Belenéztem meggyötört szemébe, és ugyanazt a büszkeséget láttam benne, amit magamban is éreztem. Elfutotta a szememet a könny.

- Harcosom... - suttogtam.

Ez az egy pillanat - ez az apró hiba - elég volt Kalonának.

- Vissza kellett volna menned az erdőbe - hallottam a hangját. Stark szeme elkerekedett, és ahogy követtem a tekintetét, megláttam Kalonát, amint hátrafeszíti lándzsát tartó karját, mint egy ősi harcos isten.. A lándzsa olyan erővel röpített ki a kezéből, hogy azonnal tudtam, nem lehet megállítani...

- Nem! - kiáltottam. - Levegő, jöjj hozzám!

Beugrottam az arénába, bízva abban, hogy a levegő tompítja a leérkezésemet, de mire földet értem, már késő volt.

Kalona lándzsája belefúródott Stark mellkasába. Áthaladt a testén, és a lándzsa végén lévő horgas tüskék beleakadtak a harcos bordáiba. Kalona olyan emberfeletti erővel hajította el a fegyvert, hogy az meg sem állt az aréna faláig, odaszegezve Stark élettelen testét.

Ahogy szilárd talajt éreztem a lábam alatt, futásnak eredtem. Amikor odaértem hozzá, Stark rám emelte a tekintetét. Még életben volt.

- Ne halj meg! Kérlek, ne halj meg! Meggyógyítalak! Biztosan van rá valami mód.

Stark elmosolyodott.

- Jól mondd. A királynőm nem hagyhatja, hogy ismét összetörjék a lelkét. Hajtsd be rajta az adósságot, és menjünk haza.

Stark szeme lecsukódott, felrepedt ajkára ráfagyott a mosoly, a teste pedig még egyszer megvonaglott. Véres buborékok jelentek meg a mellkasán, ahol a lándzsa belefúródott, aztán nem adott ki több hangot. A harcosom meghalt.

Ezúttal azonban nem adtam meg magam a fájdalomnak és a kétségbeesésnek, mint legutóbb, amikor elveszítettem egy szerettemet. Ezúttal magamnál tartottam a szellemet ahelyett, hogy elhajítottam volna, erőt merítettem belőle, és hagytam, hogy az ösztöneim vezessenek a büntudatom helyett.

Kalona megrázta a fejét.

- Nem akartam, hogy így végződjön. Ha hallgattál volna rám, ha elfogadtál volna, minden máshogy történik - mondta.

- Örömmel hallom, hogy egyetértesz velem, ez ugyanis nem így fog végződni - feleltem. Mielőtt elindultam volna felé, felvettem a földről Stark kardját. Nehezebb volt, mint gondoltam, de még mindig éreztem rajta Stark kezének melegét, és ez a meleg segített abban, hogy fel tudjam emelni.

Kalona mosolya már-már kedves volt.

- Nem fogok harcolni ellened. Ez az ér ajándékom neked. - Kiterjesztette a szárnyát. - Minden jót, Zoey. Hiányozni fogsz, sokat gondolok majd rád.

- Levegő, ne hagyd elmenni! - Az elem könnyedén belekapott Kalona szárnyába, és egy erős szélhökés odaszegezte az aréna falához, kísértetiesen hasonló pózban ahhoz, ahogy a felnyársalt Stark hevert a küzdőtér másik oldalán.

Odamentem hozzá, és habozás nélkül beledöftem a kardot a mellkasába.

- Ezt Starkért. Tudom, hogy nem fog megölni, de abban biztos vagyok, hogy nem esik jól - mondtam. - Stark mindenesetre örülne, ha látná.

Kalona szeme fenyegetően megcsillant.

- Nem tarthatsz itt örökre, és amikor végül elengedsz, gondom lesz rá, hogy kamatostul megfizess érte.

- Hogy is mondta Stark? Tévedsz. Már megint. A Túlvilágon más szabályok érvényesek, szóval akár örökre is itt tarthatnálak, ha maradni akarnék, és ahhoz lenne kedvem, hogy Őrült Bosszúálló Lánnyá változzak. De jobbat mondok: egyszer már majdnem megőrültem, semmi kedvem még egyszer végigcsinálni. Ráadásul haza akarok menni. Szóval az ajánlatom a következő: tartozol nekem egy élettel, amiért megölted a hitvesemet, Heath Luckot, ezt leróhatod azzal, ha visszahozod Starkot. Utána Stark és én hazamegyünk. Te pedig felőlem odamész, ahova akarsz.

- Te megőrültél. Nem tudom feltámasztani a halottakat.

- De igen. Jelen esetben fel tudod. Stark teste biztonságban van a valódi világban, az enyémmel együtt. Most a Túlvilágon vagyunk, és itt minden csak szellem. Te egy halhatatlan lény vagy, vagyis nincs más dolgod, mint halhatatlan szellemed egy részét megosztanod a Védelmezőmmel, és visszahoznod hozzám. Most azonnal. Ugyanis tartozol nekem. Érted, amit mondok? Az adósom vagy, és ideje törlesztened.

- Erre sosem fogsz tudni rávenni - mondta Kalona.

Ő nem, de én igen.

A testet öltött szavak megjelentek az arénában. Azonnal felismertem Nüx hangját, és izgatottan körülnéztem, hátha megpillantom. De Kalona előbb észrevette, mint én. Az arca teljesen megváltozott, ahogy a vállam felett meredt az Istennőre. Beletelt néhány másodpercbe, mire rájöttem, mit látok az arcán. Amikor rám nézett, mindig sóvárgás és birtoklásvágy volt a tekintetében, amit ő szerelemnek hívott. De tévedett. Soha nem szeretett. Kalona Nüxbe volt szerelmes.

Követtem Kalona tekintetét, és végül megláttam az Istennőt, amint Stark teste mellett állt. Egyik kezét gyengéden a harcos fejére tette.

- Nüx! - Kalona hangja megtörtnek és döbbenetesen fiatalnak tűnt. - Istennőm!

Nüx felemelte a tekintetét Starkról, de nem nézett Kalonára. Az Istennő rám nézett. Elmosolyodott, és egyszerre határtalan öröm áradt szét bennem.

- Üdvözlég, Zoey.

Elvigyorodtam, és fejet hajtottam.

- Üdvözlég, Nüx.

- Ügyes voltál, leányom. Örülök, hogy ismét büszke lehetek rád.

- Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott - feleltem.

Nüx tekintete ugyanolyan kedves maradt.

- Mint legerősebb leányaim közül sokaknak, neked is csak magadnak kell megbocsátanod. Semmi szükség rá, hogy az én bocsánatomat kérjed.

- És velem mi lesz? - szólalt meg Kalona rekedten. - Nekem megbocsátasz valaha?

Az Istennő felé fordult. A tekintete szomorú volt, az arckifejezése azonban komor, szavai pedig ridegek.

- Ha egyszer méltó leszel a bocsánatomra, akkor megbocsátok neked. De addig nem.

- Nüx felemelte a kezét, és ujjaival csettintett egyet. A pallos eltűnt Kalona testéből. A szél elült, és Kalona lehuppant az aréna talajára. - Most pedig visszafizeted a leányomnak, amivel tartozol neki, aztán visszatérsz a másik világba, és szembenézel tetteid következményével. És ne feledd, bukott harcosom, hogy mostantól nem csak a tested, de a lelked is ki van tiltva birodalmamból. - Azzal Nüx hátat fordított Kalonának. Lehajolt, gyengéden megcsókolta Stark vérző száját, majd felragyogott az alakja, és eltűnt.

Amikor Kalona talpra állt, gyorsan hátrálni kezdtem előle. Felemeltem a kezem, készen arra, hogy ismét ráuszítsam a levegőt. Amikor találkozott a tekintetünk, akkor vettem csak észre, hogy némán sír.

- Teljesítem a parancsát. Egyetlen kivételtől eltekintve, mindig teljesítettem, amit parancsolt nekem - mondta.

Követtem Stark testéhez.

- Visszaadom neked utolsó leheletedet. Él tovább, és fogadd el halhatatlanságom eme apró darabkáját cserébe az emberéletért, melyet kioltottam. - Legnagyobb megdöbbenésemre Kalona lehajolt, és akárcsak Nüx, ő is szájon csókolta Starkot.

Stark teste megvonaglott. Felnyögött, és mélyen beszívta a levegőt.

Mielőtt megakadályozhattam volna, Kalona egyik kezét rátette Stark vállára, a másikkal pedig kirántotta belőle a lándzsát. Stark fájdalmasan felüvöltött, és összerogyott.

- Te szemétláda! - kiáltottam.

Odarohantam Starkhoz, és az ölembe vettem a fejét. Nehezen, zihálva szedte a levegőt, de legalább élt. Felnéztem Kalonára.

- Sosem fog neked megbocsátani. Kegyetlen vagy és gonosz.

- Ha visszatérsz a valódi világba, tartsd távol magad tőlem. Ott már Nüx sem tud majd megmenteni - mondta.

- Minél messzebb leszek tőled, annál jobb.

Kalona kiterjesztette a szárnyát, de mielőtt a levegőbe emelkedhetett volna, a Sötétség nyúlós, éles füstkígyói kúsztak elő az aréna árnyékos sarkaiból és a fekete földből a talpa alatt. Még akkor is engem nézett, amikor a sötét indák rátekeredtek a testére, és bele-vájtak a húzába. Módszeresen feldarabolták, és bebugyolálták, míg semmi más nem látszott belőle, csak vonagló feketeség, vér és borostyánszínű szeme. Aztán az indák elérték a szeméig, és belevetették magukat az apró borostyántavakba. Felsikoltottam a borzalomtól, amikor a sötét kígyók hirtelen kirántottak valamit a testéből, ami olyan vakítóan fényes volt, hogy be kellett hunynom a szememet. Amikor ismét kinyitottam, Kalona teste eltűnt az arénával együtt, Stark és én pedig ismét az Istennő erdejében voltunk.

HARMINCADIK FEJEZET

Zoey

- Zoey! Mi az? Mi történt? - Stark küszködve próbálta megmozdítani összetört testét.
 - Csss, nyugalom. Minden rendben van. Kalona elment. Biztonságban vagyunk.
- Találkozott a tekintetünk, és éreztem, hogy elillan belőle a feszültség, Visszahanyatlott a karomba, és az ölembe hajtotta a fejét.
- Megint önmagad vagy. Már nincs darabokra törve a lelked.
 - Megint önmagam vagyok. - Megérintettem az arcát az egyik olyan ponton, amely nem volt feldagadva vagy összezúzva. - Most te vagy az, akit összetörtek.
 - Nem, 2. Amíg te rendben vagy, én is jól vagyok. - Köhögni kezdett, és vér bugyogott elő a mellkasán éktelenkedő sebből. Behunyta a szemét, arca eltorzult a szenvedéstől.
- Ó, Istenőin! Borzalmas állapotban van!*
- Oké, értem, de azért elég rosszul nézel ki. - Próbáltam nyugodtan beszélni. - Mi lenne, ha minél előbb visszamennénk a testünkbe? Épségben várnak ránk, igaz?
- Ismét megvonaglott a fájdalomtól. Alig kapott levegőt, de azért kinyitotta a szemét, és rám nézett.
- Menj vissza. Én is megyek utánad, csak előbb még pihenek egy kicsit.
- Páni félelem kerített hatalmába.
- Nem, nem. Nem hagylak itt. Csak mondd meg, mi kell ahhoz, hogy vissza tudj menni.
- Stark pislogott néhányat, aztán halvány mosoly jelent meg feldagadt ajkán.
- Igazából fogalmam sincs, hogyan tudok visszajutni.
 - Micsoda? Ne szórakozz velem, Stark.
 - Komolyan beszélek. Nem tudom.
- Hogyan jutottál ide?
- Ismét elmosolyodott.
- A fájdalom segítségével.
- Felhorkantam.
- Akkor igazán könnyű dolgunk lesz, mert ahogy elnézem, fájdalomban most sincs hiány.
 - Igen, de odaát van egy öreg Védelmező, akinek az a dolga, hogy élet és halál között tartson. Fogalmam sincs, hogyan szólhatnék neki, hogy ébresszen fel. És te hogy mész vissza?
- Nem kellett gondolkodnom a válaszon. Egyszerűen tudtam.
- Követem a szellemet vissza a testembe. Oda tartozom, a valódi világba.
 - Akkor tedd azt. - Elhallgatott, és ismét összerándult a fájdalomtól. - Ha kipihentem magam, én is ugyanazt fogom tenni.
 - Nem, te nem tudsz kapcsolatot teremteni a szellemmel. Nálad az nem működne.

- Még szerencse, hogy a különleges képességeid megmaradtak. Attól féltem, hogy a tetoválásokkal együtt azok is eltűntek.
 - Eltűntek? - Megfordítottam a kezem, és tényleg, a tenyeremről eltűntek a zafírkék tetoválások. Aztán a mellkasomra pillantottam. A hosszú, rózsaszín forradás ott volt, de sehol egy tetoválás rajta. - Mind eltűnt? Az arcomról is?
 - Csak a félhold maradt a homlokodon - felelte. Látszott rajta, hogy borzalmas kínokat él át. Behunyta a szemét, és így szólt: - Menj előre, kövesd a szellemet. Majd kitalálok valamit. Ha máí- nem leszek ennyire fáradt. Ne aggódj. Soha nem hagylak el.
 - O, a pokolba is, nem! Semmi kedvem még egy pasit elveszíteni valami kamu lerázós szöveggel, hogy „majd találkozunk, Zoey”. Ezt soha többé nem veszem be. Stark kinyitotta a szemét.
 - Akkor mondd meg, mit tegyek, királynőm. És én megteszem.
- A „királynőm” megszólítást elengedtem a fülem mellett, bár hallottam korábban is, hogy így szólít, sőt Kalona előtt is így nevezett. Egy pillanatra eltűnődtem, vajon ez még az előtt volt-e, hogy Kalona kidekorálta az arcát, de gyorsan kivettem a fejemből a kérdést, és megpróbáltam inkább a második mondatára koncentrálni.
- „Én megteszem.” Szóval megteszi, amit mondok neki... de mégis mi a francot kellene neki mondanom?
- Lenéztem rá. Rettenetes állapotban volt - még annál is rosszabbul nézett ki, mint amikor szíven akarta lőni magát a saját nyílvesz- szőjével, ami végül a mellkasa előtt törött ketté, majdnem halálra sebezve őt.
- De aztán magától felépült belőle. Muszáj volt neki. Nem voltam abban az állapotban, hogy segíteni tudjak rajta.
- Vettem egy mély lélegzetet, és eszembe jutott Dáriusz kiselőadása, amit akkor tartott nekem, mikor Stark gyógyulását úgy akartam meggyorsítani, hogy felajánlottam neki, igyon belőlem. Dáriusz elmagyarázta, hogy egy harcos és Főpapnője között olyan szoros kötelék van, hogy a harcosok néha még a Főpapnő érzelmeit is érzékelni tudják. Lepillantottam Stark összezúzott arcára. Biztos voltam benne, hogy ő is képes rá. És ha erre képes, akkor másra is - akkor a véremmel együtt energiát is tudok neki adni.
- Márpedig Starknak most pontosan erre volt szüksége - energiára a gyógyuláshoz, energiára ahhoz, hogy visszatérhessen a testébe.
- Ezúttal aligha jönne rendbe magától, de hála az Istennőnek, nekem most nem volt semmi bajom.
- Hahó - szólaltam meg. - Tudom már, mit akarok tőled.
- Kinyitotta a szemét, és majdnem elsírtam magam a belőle sugárzó fájdalom láttán.
- Mondd el. Ha képes vagyok rá, megteszem.
- Elmosolyodtam.
- Azt akarom, hogy harapj meg.
- Meghökken, aztán, bár láthatóan fájdalmat okozott neki, gúnyosan elmosolyodott.
- Pont *most* kell megkérned rá? Amikor ilyen használhatatlan vagyok? Nagyszerű.
 - Ne légy már ennyire pasi. Pont azért kérlek meg rá most, mert ilyen használhatatlan vagy.
 - Ha jobb formában lennék, meggyőznék az ellenkezőjéről.

Megráztam a fejem, és a szememet forgatva válaszoltam:

- Ha jobb formában lennél, felpofoználak. - Amilyen óvatosan csak tudtam, lecsúsztattam az ölemből. Fájdalmasan felnyögött.

- -Bocsi! Nem akartam fájdalmat okozni. - Lefeküdtem mellé, és át akartam ölelni, hogy enyhítsek a kínjain.

- Jól vagyok - nyögte. - Csak segíts a jó oldalamba feküdni.

A jó oldalamba? Nem tudtam, hogy sírjak-e vagy nevessek, de azért segítettem neki átfordulni arra a vállára, amelyik nem volt kificamodva. Egymásra néztünk. Óvatosan közelebb húzódtam hozzá, és közben azon gondolkodtam, hogy talán a karomat kéne megvágnom, mert úgy tudna a legkényelmesebben inni belőlem.

- Nem - Megpróbált megérinteni a kezével. - Ne úgy. Gyere közelebb, Z. A fájdalom nem számít. - Hirtelen elhallgatott, aztán hozzátette: - Vagy a vérem miatt nem akarsz közelebb jönni? Megkívántad?

- A véredet? - Lassan felfogtam, miről beszél, és meglepetten pislogni kezdtem. - Észre sem vettem. - Megláttam savanyú ábrázatát, és gyorsan folytattam: - Mármint azt észrevettem, hogy vér- zel. Csak az illatát nem éreztem. - Egyik ujjammal kíváncsian megérintettem vérző ajkát. - Semmiféle vérszomjat nem érzek.

- Biztosan azért, mert csak a szellemünk van itt - mondta.

- De akkor ez sem fog működni, nem? Ha csak szellemek vagyunk, nem tudsz inni belőlem.

Mélyen a szemembe nézett.

- Működni fog, Z. Köztünk szorosabb kötelék van, minket a szellem köt össze.

- Oké, rendben. Remélem, igazad van - feleltem, és hirtelen ideges lettem. Eddig senki más nem ivott belőlem, csak Heath - az én drága Heath-em. Igyekeztem elterelni a gondolataimat, és nem összehasonlítani Heath-t Starkkal, de volt valami, amit semmiképpen sem tudtam kivenni a fejemből. Ha egy srác iszik a véremből, az szexuális élmény. Jó érzés. Nagyon jó. Így lettünk megalkotva. Ez volt a dolgok rendje.

De attól még görcsbe rándult tőle a gyomrom.

- Nyugi, engedd el magad, és add ide a nyakad.

Önkéntelenül is végignéztem feldagadt arcán és összezúzott testén.

- Igen, tudom, hogy ideges vagy, de amilyen állapotban vagyok, semmi okod a félelemre. - Hirtelen megváltozott az arckifejezése. -Vagy másról van szó? Meggondoltad magad?

- Nem - vágtam rá gyorsan. - Nem gondoltam meg magam. Veled kapcsolatban nem is fogom meggondolni magam. Soha.

Óvatosan még közelebb húzódtam hozzá. Nyakamat a szájához illesztettem, hátrafésültem a hajamat, és felkészültem a harapásra.

Stark azonban ismét meg tudott lepni. Ahelyett, hogy belém harapott volna, gyengéden megcsókolta a nyakamat.

- Engedd el magad, királynőm.

Megborzongtam a leheletétől. Mióta nem érintett meg senki? A valódi világban talán csak napok teltek el azóta, de itt, a Túlvilágon, mintha évszázadok óta nem ért volna hozzám senki.

Stark ismét megcsókolt. Nyelve hozzáért a nyakamhoz, és hallottam, ahogy halkan felnyög. Ezúttal tudtam, hogy nem a fájdalomtól. Nem tétovázott tovább. Belemélyesztette a fogait a nyakamba. Először csípett, de ahogy elkezdte szívni a véretem, a fájdalmat olyan intenzív örömmézés váltotta fel, hogy most rajtam volt a nyőszörgés sora.

Legszívesebben átöleltem volna, hogy minél jobban egymáshoz simuljon a testünk, de nem mozdultam - nem akartam még több fájdalmat okozni neki.

Túl hamar abbahagyta. A hangja egyértelműen erősebb volt, amikor megszólalt:

- Tudod, mikor éreztem először úgy, hogy hozzád tartozom?

Éreztem meleg leheletét a nyakamon, és ismét megborzongtam.

- Mikor? - suttogtam.

- Amikor az Éjszaka Háza gyengélkedőjében találkoztunk, még az Átváltozásom előtt. Emlékszel rá?

- Emlékszem. - Még szép, hogy emlékeztem. Anyaszült meztelen voltam, és megfenyegettem, hogy szétrúgatom a seggét az elemekkel, ha nem hagyja békén Dáriuszt.

Éreztem az ajkát a nyakamon.

- Úgy néztél ki, mint egy amazon királynő, csak úgy sugárzott belőled az Istennő haragja. Azt hiszem, akkor jöttem rá, hogy mindig hozzád fogok tartozni, mert még a sötétségen keresztül is képes voltál megérinteni.

- Stark. - Teljesen hatalmukba kerítettek az érzelmeim. - Most te érintettél meg engem. Köszönöm. Köszönöm, hogy eljöttél éltem. Ajka ismét rátapadt a nyakamra, ezúttal erősebben harapott meg, és tényleg ivott belőlem.

Az örömmézés megint gyorsan felváltotta a fájdalmat. Behunytam a szemem, és a testemben szétáradó forróságra koncentráltam. Képtelen voltam uralkodni magamon, meg kellett érintenem. Egyik kezemmel átkaroltam a derekát, és éreztem a bőre alatt feszülő kemény izmokat. Még többet akartam belőle. Még közelebb akartam tudni magamhoz.

Elvette a száját a nyakamtól, és nagy nehezen felemelte a fejét. Zihálva szedte a levegőt, a tekintete csak úgy tűzelt a szenvedélytől.

- Zoey, kérni akarok tőled valamit, ami még a vérednél is értékesebb. Elfogadsz Védelmeződnek?

Rámeredtem. Volt a tekintetében valami, ami korábban nem volt meg benne. Az a féltékeny, dühös fiú, aki Velencében faképnél hagyott, örökre eltűnt. A férfi, aki átvette a helyét, nem egyszerűen egy vámpír volt, nem is csak egy harcos. Még így, összetörten is óriási erő sugárzott belőle. Maga volt a szilárdság, a megbízhatóság, a becsület.

- Védelmező? - kérdeztem vissza, és megérintettem az arcát. - Ez lett hát belőled az Átváltozás után?

Egy pillanatra sem vette le rólam a szemét.

- Igen, de csak ha elfogadsz Védelmeződnek. Királynője nélkül egy Védelmező semmit sem ér.

- De én nem is vagyok igazi királynő.

Stark feldagadt ajkain megjelent a védjegyévé vált gunyoros félmosoly.

- Te az én királynőm vagy, és aki mást mond, az elmehet a picsába.

Elmosolyodtam.

- Egyszer már elfogadtalak, mint harcosomat.

A gunyoros félmosoly azonnal eltűnt.

- Ez most más, Zoey. Ez több annál. És lehet, hogy megváltoztatja köztünk a dolgokat.

Újra megérintettem az arcát. Nem igazán értettem, hogy mit akar tőlem, csak azt, hogy valami többre van szüksége, és tudtam, hogy bármit teszek vagy mondok, az egész hátralévő életünket meg fogja határozni. *Istennőm, add, hogy helyesen döntsek*, imádkoztam némán.

- James Stark, elfogadlak Védelmezőmnek, és elfogadok mindent, ami ezzel jár.

Lehajtotta a fejét, és belecsókolt a tenyerembe.

- Én pedig örökké szolgálni foglak életemmel és becsületemmel, Zoey, Vezérem, *mo bann rí*, királynőm.

Starknak igaza volt. Ez tényleg másmilyen volt, mint amikor felajánlotta harcosi esküjét. Ezúttal fizikailag is úgy éreztem, mintha átadott volna egy darabot magából, és azonnal tudtam, hogy nélkülem soha többé nem lehet igazán önmaga. A felelősség legalább annyira ijesztő volt, mint amekkora erővel töltött el.

Visszahúztam a száját a nyakamhoz.

- Igyál még, Stark. Engedd, hogy meggyógyítsalak.

Száját ismét a nyakamra tapasztotta, és felnyögött. Egyre mélyebbre hatolt a harapása, amikor valami egészen elképesztő dolog történt. Először a levegő semmi mással össze nem téveszthető ereje száguldott végig rajtam, és átáramlott Starkba. Éreztem, ahogy megborzong, és tudtam, hogy az energialöket okozta intenzív öröme-érzéstől. A következő pillanatban ismerős, bizsergető fájdalom hasított a homlokomba és az arccsontomba, és ahogy becsuktam a szemem, az örömében ujjongó Damient láttam magam előtt. Elakadt a lélegzetem. Nem kellett megkérdeznem. Nem volt szükségem tükörre. Anélkül is tudtam, hogy visszakaptam az első tetoválásaimat.

A levegő után a tűz következett. Felmelegített, aztán rajtam keresztül átfolyt Starkba, és annyira megerősítette, hogy képes volt felemelni a karját, hogy közelebb húzzon magához, és még jobban belém tudja mélyeszteni a fogait. Ezúttal a hátam kezdett bizseregni, ahogy a második tetoválásom is visszatért, lelki szemeim előtt pedig láttam az örömtáncot járó Shaunee-t.

Azután a víz folyt keresztül rajtunk, körülölelt és feltöltött minket, majd a hátára vett, és folytatta velünk a kört. Szorosan csukva tartottam a szemem, megélve minden pillanatát a csodának, amely Starkkal és velem történt. Megborzongtam a gyönyörtől, ahogy harmadik - a derekamat díszítő - tetoválásom is visszatért,

miközben hallottam Erin kiáltását: „A pokolba is, igen! Z visszajön!”

A föld volt a következő a sorban, és Starkkal együtt hirtelen az erdő részévé váltunk. Megismertük a gyökerekben, a talajban és a mohában megbúvó erőt és élvezetet. Stark szorítása egyre erősebbé vált. A karjába vett, és rám hajolt. Két keze a hátam alá került, és tudtam, hogy megszűntek a fájdalmai, mert ugyanazt éreztem én is, amit ő. Osztottam örömében, élvezetében és csodálatában. Sajogni kezdett a tenyerem az Istennő újabb érintésétől, és tudtam, hogy a negyedik tetoválásom is visszatért. Különös módon Stevie Rae képe nem jelent meg előttem, ahogy az eleme megtöltött erővel, csak távolról éreztem az örömét, mintha valahogy túl messzire került volna tőlem, és már nem tudtam volna elérni.

Utolsóként a szellem sistergett végig rajtunk, és most már nem egyszerűen csak ugyanazt éreztem, amit Stark, hanem olyan volt, mintha összeforrtunk volna. Nem testileg, hanem lelkileg. És a lelkünk olyan vakító fénnel ragyogott fel, ami minden fizikai szenvedélynél fényesebb volt, amikor utolsó tetoválásom is visszatért rám.

Stark felnyögött, elvette a száját a bőrömtől, és a nyakamba temette az arcát. Egész testében remegett, és úgy lihegett közben, mint aki most sprintelt végig egy maratont. Nyelvével megérintette a sebet a nyakamon, hogy bezárja és meggyógyítsa. Felemeltem a kezem, hogy megsimogassam a haját, és megdöbbsenem, amikor éreztem, hogy a vér és a verejték teljesen eltűnt róla.

Felállt, vett egy nagy levegőt, és lenézett rám.

Istennőm! Lenyűgöző látványt nyújtott! Alig néhány perccel korábban még összetört roncsként feküdt a földön halálosan megsebezve, most pedig csak úgy sugárzott belőle az életerő és az energia.

- Ez volt a legfantasztikusabb dolog, ami valaha történt velem - mondta. Hirtelen elkerekedett a szeme. - A tetoválásaid! - Áhítatosan megérintette az arcomat. Oldalra fordítottam a fejem, hogy ujjait végig tudja húzni a finom vonalakon, amelyek ismét beborították a vállamat és a hátamat. Aztán felemeltem a kezem, hogy a tenyeremen ragyogó zafírkék szimbólumokat is meg tudja érinteni.

- Mind visszajöttek - mondtam. - Az elemek visszahozták őket.

Stark elképedve rázta a fejét.

- Éreztem. Nem tudtam, mi az, de éreztem, hogy valami történik veled. - Ismét magához húzott. - Veled együtt éreztem mindent, királynőm.

- Most már hozzád tartozom, a részed vagyok, Védelmezőm - feleltem, mielőtt megcsókoltam.

Stark hosszan visszacsókolt, és utána sem engedett el, mintha attól félne, hogyha kienged a kezéből, akkor elpárolgok.

Akkor is a karjában tartott, amikor elsirattam Heath-t, és elmesélte, hogyan hozta meg Heath a döntést, és mekkora bátorság kellett hozzá.

Ez utóbbit nem kellett külön magyaráznia, mert nélküle is tudtam, hogy Heath milyen bátor. Mint ahogy azt is tudtam, hogy a bátorságáról fogom majd felismerni, ha egyszer visszatér hozzám. Arról és a szerelméről. Örökké tartó szerelméről.

Amikor befejeztem a sírást, a gyászolást és az emlékezést, megtöröltem a szememet, és hagytam, hogy Stark felsegítsen.

- Készen állsz a hazatérésre? - kérdeztem tőle.

- Igen. Jó lenne már otthon lenni. De, Z, én 325 hogy jutok haza?

Elvigyorodtam.

- Semmi mást nem kell tenned, csak bíznod bennem.

- 'kkor ez könnyű menet lesz, nem 'gaz?

- Hol a pokolban szedted fel ezt a borzalmas ír akcentust?

- Ír! Süket vagy, 'sszony? - morogta, mire összevontam a szemöldökömet. Stark nevetése betöltötte az erdőt. Magához ölelt, és így szólt: - Skót, Z, nem ír. És hamarosan te is megtudod, honnan szedtem.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Stevie Rae

Amint a nap lenyugodott, Stevie Rae kinyitotta a szemét. Egy másodpercig azt sem tudta, hol van. Sötét volt, de nem az zavarta - szerette a sötétséget. Érezte, ahogy a föld körülöleli, megvédi - az is rendben volt. A szeme sarkából mozgást látott, és odakapta a fejét. Éjszakai látása segítségével képes volt megkülönböztetni egymástól a sötétség különböző árnyalatait - egy hatalmas szárnyat pillantott meg.

Rephaim.

Azonnal eszébe jutott minden: a gonosz vámpírjelöltek, Dallas és Rephaim. Mindig Rephaim.

- Egész idő alatt itt voltál velem?

A Hollómás kinyitotta a szemét, Stevie Rae pedig érezte, hogy az övé elkerekedik a meglepetéstől. A Rephaim tekintetében izzó vörös megenyhült, és rozsdaszín csillogása inkább volt borostyánszínű, mint vörös.

- Igen. Nappal sebezhető vagy.

Mintha lett volna valami bocsánatkérő a hangjában, ezért Stevie Rae vidáman rávigyorgott.

- Köszí, bár van abban valami félelmetes, hogy végig figyeltél alvás közben.

- Nem figyeltelek alvás közben! Olyan gyorsan vágta rá, hogy nyilvánvalóan hazugság volt. Stevie Rae már nyitotta a száját, hogy megnyugtassa - hogy elmondja neki, nem kell állandóan szemmel tartania, de kedves tőle, hogy vigyázott rá, főleg egy ilyen nap után -, amikor a telefonja ciripelni kezdett. SMS-e érkezett.

- Sokat zajongott, miközben aludtál - jegyezte meg Rephaim.

- A francba! Ilyenkor semmire nem ébredek fel. - Felsóhajtott, és vonakodva felemelte az iPhone-ját a földről. - Na, nézzük, kinek hiányzik ennyire. - Stevie Rae rápillantott a kijelzőre, meglátta, hogy az akkumulátor mindjárt lemerül, és újra felsóhajtott. Azután megnézte a nem fogadott hívások listáját. - A fenébe! Hat nem fogadott hívás. Egy Lenobiától, öt pedig Aphroditétől. És két hangüzenet. - Zakatoló szívvel rákattintott Lenobia üzenetére. Megnyomta a kihangosító gombját, és Rephaimre pillantott. - Jobb, ha te is hallod, hogy mit mond. Valószínűleg rólad is szó lesz.

De Lenobia nem azzal kezdte, hogy Jesszusom, együtt vagy egy Hollómással, így mindkettőtöket le kell vadásznom!" Teljesen normálisnak tűnt a hangja:

- *Stevie Rae, hívj fel, ha felébredsz. Kramisha nem tudta, hol vagy, csak annyit, hogy biztonságban. Mondta, hogy Dallas otthagyt. Hívj fel, hogy hol vagy, és elmegyek érted. - Kicsit habozott, majd valamivel halkabban hozzátette: - Azt is elmesélte, mi történt a többi vörös vámpírjelölttel. Imádkoztam Nüxhöz a lelkükért. Áldott légy, Stevie Rae.*

Stevie Rae rámosolygott Rephaimre.

- Ez kedves tőle.

- Nem találkozott még Dallasszal.

- Nem - felelte Stevie Rae, és lehervadt a mosoly az arcáról. - Nyilvánvalóan nem. - A telefonjára pillantott. - Öt nem fogadott hívás Aphroditétől, de csak egy hangüzenet. Remélem, nem valami rossz hír. - Megnyomta a LEJÁTSZÁS gombot. Aphrodité hangja távoli volt és vékony, de pont olyan idegesítő, mint egyébként.

- *A kurva életbe, miért nem veszed márfel azt a rohadt telefont? Vagy most épp a koporsódban fekszel? Istennőm! De utálok ezeket a kibaszott időzónákat! Na mindegy, mondom a legújabb híreket: Z még mindig szobanövény, Starkotpedig kómásra kaszabolták. Ez a jó hír. A rossz hír az, hogy a legutóbbi látomásomban együtt láttalak egy szuperszexi indián fiúval meg a leggecibb Hollómással, Rephaimmel. Mindenképpen beszélünk kell, mert valami azt súgja, hogy ez Nagyon Nem Jó. Szóval ahogy felébredsz, azonnal hívjál. Nem baj, ha alszom, felveszem akkor is.*

- Meglepődtem volna, ha elköszön a végén - jegyezte meg Stevie Rae. Nem akart egy helyiségben maradni azokkal a szavakkal, hogy a leggecibb Hollómással, Rephaimmel, ezért zsebre vágta a telefonját. és elindult felfelé a lépcsőn. Nem kellett hátrapillantania ahhoz, hogy lássa, Rephaim követi-e. Tudta, hogy úgyis megy utána.

Az éjszaka hűvös volt, de nem volt elviselhetetlenül hideg, nagyjából fagypont körül lehetett a hőmérséklet. Stevie Rae sajnálta azokat a szerencsétleneket, akik a Gilcrease Múzeum környékén laktak, és örült neki, hogy sok lakásban már ég a villany. Ugyanakkor félt, hogy figyelik őket, és egy pillanatra elbizonytalanodott a tornácra vezető ajtó előtt.

- Nincs itt senki. Először a lakóházakban akarják visszaállítani az áramot. Ez az utolsó helyek között lesz, ahová eljönnek. És akkor sem éjszaka.

Stevie Rae megkönnyebbülten bólintott, kilépett a házból, és elindult az udvar közepén álló néma szökőkút felé.

- A barátaid tudomást fognak szerezni rólam - mondta Rephaim.

- Néhányan már tudomást is szereztek. - Stevie Rae lehajolt, és megérintett egy jégcsapot a szökőkút tetején. A jégcsap belezuhant a szökőkút mozdulatlan vizébe.

- Mit fogsz csinálni? - Rephaim megállt mellette. Úgy meredtek a sötét vízre, mintha attól várnának választ.

- A kérdés inkább az, hogy te mit fogsz csinálni? - szólalt meg végül Stevie Rae.

- Mit csináljak?

- Rephaim, nem válaszolhatsz kérdéssel a kérdésekre.

- Te is azzal válaszoltál - felelte Rephaim gúnyolódva.

- Hagyd abba, Rephaim. Mondd el, mi a terved, hmm, *velünk*.

A Hollómás megváltozott szemébe nézett, és azt kívánta, bárcsak könnyebben tudna olvasni az arckifejezéséből. Rephaim olyan hosszú ideig nem válaszolt, hogy Stevie Rae már azt hitte, egyáltalán nem is fog. Tudta, hogy vissza kellene mennie az Éjszaka Házába. Még mielőtt Dallas mindent tönkretesz.

- Legszívesebben veled maradnék.

Először fel sem fogta Rephaim őszinte, egyszerű szavainak az értelmét. Csak nézett rá kérdő tekintettel, mint aki nem éíti, mit is akar ezzel. Aztán a szavak jelentése elhatolt a tudatáig, és váratlanul előntötte a boldogság.

- Nem lesz könnyű - felelte. - De én is azt akarom, hogy velem maradj.
- Meg akarnak majd ölni. Erre fel kell készülnöd.
- Nem engedem nekik! - Stevie Rae kinyújtotta a karját, és megfogta Rephaim kezét. Lassan, nagyon lassan összefonódtak az ujjak, és a Hollómás egy kicsit közelebb húzta magához. - Nem engedem nekik - ismételte Stevie Rae. Nem nézett Rephaimre, csak fogta a kezét, és megpróbálta maradéktalanul kiélni ezt a lopott pillanatot. Nem akart gondolkodni. Nem akart kérdéseket feltenni. Csak bámulta a szökőkút mozdulatlan, fekete víztükrét. A felhő, amely addig eltakarta a Holdat, továbbkúszott az égen, és meglátták tükörképüket a vízben. *Egy olyan srác emberi mivoltához kötődöm, aki valójában egy szörnyeteg.* Hangosan azonban csak ennyit mondott: - Kötődöm hozzád, Rephaim.

- Én is hozzád, Stevie Rae - felelte Rephaim habozás nélkül.

Ahogy ezt kimondta, apró fodrok jelentek meg a víz felszínén, mintha maga Niix fújt volna rá, és a tükörképük hirtelen megváltozott. A víztükörben Stevie Rae egy magas, izmos indián fiú kezét fogta. A fiú haja hosszú volt és fekete, akárcsak a belefert hollótollak. Meztelen felsőtesténél szexibb látványt rajzolni sem lehetett volna.

Stevie Rae dermedten állt, attól félt, hogyha megmozdul, eltűnik a tükörkép. Aztán elmosolyodott, és halkán ennyit mondott:

- Nagyon jóképű vagy.

Az indián fiú pislogott néhányat, mintha nem látta jól, majd Rephaim hangján azt felelte:

- Igen, de nincsenek szárnyaim.

♦ Stevie Rae-nek összeszorult a szíve. Mondani akart valami bölcsét, okosat vagy legalább egy kicsit romantikusát, végül azonban csak így szólt:

- Igen, ez igaz, de magas vagy, és azok a tollak a hajadban nagyon menők.

A víztükörben a fiú felemelte a kezét, és megérintette a haját.

- Azért a szárnyaimmal nem érnek fel - mondta mosolyogva.

- Igaz, de egy pólóba biztosan könnyebb beleprésseni őket.

Az indián felnevetett, és kíváncsian megérintette az arcát.

- Puha - mondta Rephaim. - Az emberi arc annyira puha.

- Igen, az. - Stevie Rae-t teljesen megbabonázta, ami a tükörképükkel történt.

Ugyanolyan lassan, ahogy ujjak egymásra találtak, Rephaim kinyújtotta a kezét, és megérintette Stevie Rae arcát. Közben egy pillanatra sem vette le a szemét a víztükréről. Finoman megcirógatta az orcáját, ujjai végigsimítottak Stevie Rae ajkán. A vörös vámpír akaratlanul is elnevette magát.

- Olyan jóképű vagy!

Rephaim tükörképe elmosolyodott.

- Te pedig gyönyörű - felelte alig hallható hangon.

Stevie Rae szíve vadul kalapált.

- Tényleg azt gondolod?
- Tényleg. Csak sosem mondhatom el. Sosem árulhatom el, hogy mit érzek irántad valójában.
- Most megteheted.
- Tudom. Most először...

Rephaim hirtelen félbehagyta a mondatot. A tükörképe megremegett, aztán eltűnt. Sötét folt jelent meg a helyén, amelyből egy hollószárnyú halhatatlan alakja bontakozott ki.

- Apám!

Rephaimnek nem kellett többet mondania. Stevie Rae azonnal tudta, mi történt. Elhúzta a kezét a Hollómástól. Rephaim egy másodpercig még szorította, aztán elengedte. Szembefordult vele, és kitárta az egyik szárnyát, hogy eltakarja a szökőkút vizét a szemük elől.

- Visszatért a testébe. Érzem.

Stevie Rae képtelen volt megszólalni, ezért csak bólintott.

- De nincs itt. Nagyon messze van tőlem. Valószínűleg még mindig Olaszországban.
- Rephaim gyorsan hadarta a szavakat. Stevie Rae elhúzódott tőle. Még mindig nem mert megszólalni. - Másmilyen, mint volt. Valami megváltozott. - Hirtelen felemelte a fejét, és Stevie Rae-re nézett. - Stevie Rae? Mit fogunk...

Stevie Rae halkan felkiáltott, félbeszakítva ezzel Rephaimet. Kavarogni kezdett körülötte a föld, megtöltve érzékeit a hazatérés örömteli táncával. A fagyos tulsai táj megremegett, majd eltűnt, és egyszerre zöldellő fák, fényes levelű bokrok és vastag, puha moha vette őket körül. Aztán élesebbé vált a kép, és meglátta Zoey-t, amint boldogan nevet Stark karjaiban.

- Zoey! - kiáltotta Stevie Rae, mire a látomás eltűnt, csak az öröm és a bizonyosság maradt utána, hogy a legjobb barátnőjének a lelke ismét ép és egyértelműen életben van. Odalépett Rephaim-hez, és boldogan vigyorogva átölelte. - Zoey él!

A Hollomás vizionozta az ölelést, de csak egy szempillantásnyi időre, aztán mindkettejüknek eszébe jutott az igazság, és gyorsan szétrebbentek.

- Apám visszatért.
- Zoey is.
- Ami azt jelenti, hogy mi nem maradhatunk együtt.

Stevie Rae-t végtelen szomorúság kerítette hatalmába. Megrázta a fejét.

- Nem, Rephaim. Csak akkor jelenti azt, ha hagyod, hogy így legyen.
- Nézz rám! - kiáltotta a Hollomás. - Én nem az a fiú vagyok, akit a vízben láttál. Egy szörnyeteg vagyok. Nem tartozhatok hozzád.
- De a szíved nem ezt mondja! - válaszolta Stevie Rae is kiabálva.

Rephaimnek megereszkedett a válla, és elfordította az arcát.

- A szívem sosem számított.

Stevie Rae tett egy lépést felé, mire Rephaim önkéntelenül is szembefordult vele. Találkozott a tekintetük, és Stevie Rae kétségbeesetten látta, hogy a Hollomás szeme ismét vörösén izzik.

- Ha úgy döntesz, hogy a szíved mégis számít, gyere, és keress rrieg. Nem lesz nehéz. Csak követned kell a szívedet. - Azzal átölelte, és magához szorította. Nem érdekelte, hogy Rephaim nem viszonozza az ölelést. - Hiányozni fogsz - suttogta búcsúzól.

Ahogy távolodott a Gilcrease Múzeumtól, az éjszakai szél fülébe súgta Rephaim válaszát.

- *Te is hiányozni fogsz nekem...*

Zoey

- Ez tényleg gyönyörű - mondtam, és felnéztem a fára, melynek ágain milliónyi színes kendő lógott. - Mi a neve?

- Kívánságfának hívják - felelte Stark.

- Óóó! Odanézz, az milyen szép! - Egy vékony aranykendőre mutattam, ami akkor jelent meg a fán. A többivel ellentétben ez nem volt odakötte semmihez. Szabadon libegett le egyenesen a lábunk elé.

Stark lehajolt érte, és felvette. Felém nyújtotta, hogy érintsem meg én is, milyen selymesen puha.

- Ez vezetett el hozzád.

- Tényleg? Olyan, mintha aranyból lenne.

- Igen, nekem is az jutott róla eszembe.

- És ezt követted, hogy rám találj?

- Igen.

- Oké, akkor próbáljuk ki, működik-e még egyszer.

- Mondd, hogy mit tegyek, és én engedelmeskedem - felelte Stark mosolyogva, és meghajította a fejét.

- Ne szórakozz velem. Ez komoly dolog.

- Hát nem érted, Z? Nem szórakozom, csak ennyire megbízom benned. Tudom, hogy vissza fogsz vinni magaddal. Hiszek benned, *mobann ri*.

- Felszedtél néhány furcsa szót, amíg távol voltam.

Stark elvigyorodott.

- Várd ki a végét. A java még csak ezután jön.

- Tudod, mit? Elegem van már a várakozásból. - Rácsavartam az aranykendő egyik végét a csuklójára, a másik végét pedig szorosan megmarkoltam. - Hunyd le a szemed

- mondtam. Szó nélkül engedelmeskedett. Lábujjhegyre álltam, és megcsókoltam. - Hamarosan találkozunk, Védelvezőm.

Azzal hátat fordítottam a kívánságfának, az erdőnek és a Túlvilág minden csodájának. Szembenéztem az előttünk tátongó feke- teséggel, széttártam a karom, és azt mondtam:

- Szellem, jöjj hozzám.

Az ötödik elem, amelyhez a legközelebb éreztem magam, azonnal felelt a hívásomra. Ahogy szétáradt bennem, újra éreztem magamban az örömet, a részvétet, az erőt és - végre-valahára - a reményt.

- Kérlek, vigyél haza! - Futásnak eredtem, és félelem nélkül fejest ugrottam a sötétségbe.

Azt hittem, olyan érzés lesz, mint leugrani egy szikláról, de tévedtem. Puhább, finomabb élmény volt. Inkább ahhoz hasonlított, mint lifttel lemenni egy felhőkarcoló tetejéről a földszintre. Amikor leértem, azonnal *tudtam*, hogy visszatértem a testembe.

Nem nyitottam ki egyből a szemem. Először összpontosítani akartam - kiélvezni a visszatérés élményének minden apró örömét. Éreztem, hogy valami kemény, hűvös felületen fekszem. Vettem egy mély lélegzetet, és meglepetten szívtam be a cédrusfa illatát, ami régen anyám házából egy saroknyira állt Broken Arrow-ban. Eleinte csak halk suttogást hallottam, de néhány pillanattal később Aphrodité rám kiáltott:

- Nyisd már ki a szemed, az Istennő áldjon meg! Tudom, hogy itt vagy!

Kinyitottam a szemem.

- Mi az, neked nem volt gyerekszobád? Miért kell így üvölte- ned?

- Nem volt gyerekszobám? Tudom, hogy nem szoktál káromkodni, ezért ezt elfogadom csúnya beszédnek - mondta Aphrodité. Aztán felnevetett, és olyan szorosan magához ölelt, hogy tudtam, ezt később tutira le fogja tagadni. - Hát tényleg visszajöttél? És nem lettél, tudom is én, agyhalott?

. - Igen, visszajöttem! - nevettem én is. - És csak annyira vagyok agyhalott, mint amennyire azelőtt voltam, hogy elmentem.

Dáriusz bukkant fel Aphrodité válla felett. Gyanúsan csillogott a szeme, ahogy a szívére helyezte az öklét, és fejet hajtott.

- Üdvözlégy újra köztünk, Főpapnő.

- Köszönöm, Dáriusz. - Elvigyorodtam, és kinyújtottam a kezem, hogy segítsen felállni. A lábam teljesen el volt gémberedve, és ahogy felültem, az egész terem forogni kezdett körülöttem.

- Ételre és italra van szüksége - szólalt meg egy parancsoláshoz szokott hang.

- Igenis, felség - jött a válasz azonnal.

Pislogtam néhányat, hogy kitisztuljon a látásom.

- A mindenit, egy trón! Vagy csak álmodom?

A márványból faragott trónuson egy gyönyörű nő ült.

- Üdvözlégy, ifjú királynő - mondta mosolyogva.

- Fiatal királynő - ismételtem nevetgélve. De ahogy körbehordoztam a tekintetemet, és megláttam a pazarul berendezett termet, abbahagytam a nevetést.

Stark is ott volt. Egy hatalmas kőtömbön feküdt. A fejénél egy vámpír harcos állt, kezében borotvaéles törrel, amit Stark véres, összekaszabolt mellkasa fölött tartott.

- Ne! Hagyja abba! - kiáltottam. Kitéptem magam Dáriusz karjából, és elindultam a vámpír felé.

A királynő azonban villámgyorsan előttem termett, és elállta az utamat. A vállamra tette a kezét, és halkan megkérdezte:

- Mit mondott neked Stark?

Megpróbáltam megfélekezni harcosom vérbe fagyott testéről, és gondolkodni. Stark, a Védelmezőm...

A királynőre néztem.

- Stark így jutott át a Túlvilágra. Az a harcos segített neki.

- A Védelmezőm - helyesbített a királynő. - Igen, ő segít neki. De a küldetése véget ért. Most már a te felelősséged, hogy visszahozzad.

Kinyitottam a számat, hogy megkérdezzem, hogyan. De még mielőtt megszólaltam volna, már be is csuktam. Nem kellett megkérdeznem. Anélkül is tudtam. És tényleg az én feladatomból volt, hogy visszahozzam a Védelmezőmet.

A királynő biztosan látta a szememen, hogy felfogtam, mert alig látható mozdulattal fejet hajtott, majd oldalra lépett.

Odamentem a férfihoz, akit a Védelmezőjének hívott. Izmos mellkasa verejtékben úszott. Minden idegszálával Starkra koncentrált. Rajta kívül senki mást nem látott és nem hallott a teremben. Ahogy felemelte a kést, hogy újabb vágást ejtsen vele Stark testén, a fáklyák fénye megcsillant a csuklóján lévő arany karkötőn. Hirtelen megértettem, honnan jött az az aranykendő, amely elvezette hozzám Starkot, és egyszerre melegséget éreztem a királynő Védelmezője iránt. Gyengéden megérintettem a csuklóját, a karkötő mellett, és azt mondtam neki:

- Most már abbahagyhatod, Védelmező. Ideje visszajönnie.

Azonnal megállt a keze. A Védelmező egész testében megremegett. Amikor rám emelte a tekintetét, láttam, hogy a pupillája teljesen ki van tágulva.

- Abbahagyhatod - ismételt halkán. - És köszönöm, hogy segítettél neki eljutni hozzám.

Pislogott néhányat, és kitisztult a tekintete. A hangja olyan volt, mintha egy sírboltból beszélne, és önkéntelenül is elmosolyodtam, amikor meghallottam a skót akcentust, amit Stark utánózott.

- Jól van, 'sszony... 'hogyan kívánsz.

Hátralépett. Tudtam, hogy a királynő ott áll mellette, és hallottam, ahogy súg valamit a fülébe. Tudtam, hogy más harcosok is vannak a teremben rajtunk kívül, és éreztem magamon Aphrodité meg Dáriusz tekintetét - de nem foglalkoztam velük.

Számomra Stark volt az egyetlen személy a teremben. Az egyetlen, aki számított.

Odaléptem hozzá. Saját véreben feküdt a hatalmas kötömbön. Ezúttal éreztem a vér illatát, és hatással is volt rám. Azonnal összefutott a nyál a számban. De magamra parancsoltam. Most nem volt időm Stark vérével és a saját vérszomjammal foglalkozni.

Felemeltem a kezem.

- Víz, jöjj hozzám. - Amikor megéreztem az elem nyirkos puhaságát magam körül, Stark véres teste felé intettem a karommal. - Mosd le. - A víz azonnal engedelmeskedett, és gyengéd esővel öntözte végig Védelmezőmet. Néztem, ahogy a véres víz lefolyik a mellkasáról, végigcsorog a gigantikus kötömb bonyolult mintákkal díszített oldalán, és átmenetileg pirosra színezi a padlóból előmeredő jókora sziklafogakat. Szawak. *Úgy néznek ki, mint két hatalmas szarv*, gondoltam.

A víz végül mindent tisztára mosott a vértől. Furcsamód azonban a sziklafogak mégsem fehérek lettek, mint a padló körülöttük, hanem titokzatos, fekete színben ragyogtak, mint az éjszakai égbolt.

De nem volt időm tovább tünődni ezen. Közelebb léptem Starkhoz. A teste most már tiszta volt. A nyílt sebek már nem véreztek, de még nem is gyógyultak be. Aztán hirtelen tudatosult bennem, hogy mit látok, és elakadt a lélegzetem a döbbenettől. A vágások két nyílvesszőt rajzoltak Stark felsőtestére, tollakkal és hegyes, háromszög alakú nyílhegyekkel. Tökéletesen illettek a szíve fölé égett félbetört nyílvesszőhöz.

Kinyújtottam a kezem, és rátettem arra a sebre, amelyet akkor szerzett, amikor megmentette az életemet - amikor *először* megmentette az életemet. Akkor vettem csak észre, hogy még mindig fogom az aranyszínű kendőt. Óvatosan felemeltem Stark csuklóját, és rákötöttem az aranykendőt. A selymes anyag hirtelen megkeményedett, majd összezárult, és pontosan úgy nézett ki, mint az öreg Védelmező karkötője, azzal a különbséggel, hogy Stark karperecébe három nyílvessző volt belekarcolva - két teljes, és egy félbetört.

- Köszönöm, Istennő - suttogtam. - Mindent köszönök.

Stark szívére tettem a kezem, és előrehajoltam. Mielőtt ajkam hozzáért volna az övéhez, ezt mondtam:

- Jöjj vissza királynődhöz, Védelmező. Vége van. - Azzal megcsókoltam.

Abban a pillanatban, ahogy Stark kinyitotta a szemét, meghallottam Nüx dallamos nevetését, majd az Istennő azt suttogta a fülembe:

Nem, leányom, dehogyan van vége. Még csak most kezdődik..

